

Анастас Желязков, д-р

Проект „Третото освобождение“

Част 3

(1919 – 1944 г.)

*Из забравените или забранени случки
от българската история*

Анастас Желязков, д-р

Проект „Третото освобождение“

Част 3

(1919 – 1944 г.)

*Из забравените или забранени случки
от българската история*

София, 2024

София, 2024

Copyright © 2024 Анастас Желязков

Всички права запазени.

Дизайн на корицата от Автора

Дизайн на книгата от Автора

ВСЯКА част от тази книга МОЖЕ да бъде възпроизвеждана под каквато и да е форма или писмено, електронно или механично, включително фотокопиране, запис или чрез каквато и да е система за извличане на информация, и БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ ОТ АВТОРА, но позоваването на този източник, ще приемем с благодарност.

Публикувано от Автора

Целият текст може да бъде намерен и на адрес

<https://www.osvobojdienie.net>

Въпреки че са взети всички предпазни мерки при подготовката на тази книга, авторът не поема отговорност за грешки или пропуски, както и за щети, произтичащи от използването на съдържаща се тук информация.

ISBN 978-619-92977-2-8

Съдържание

Фашизъм...	5
Кой е Иван Ильин.....	12
1919-1925 – Въстание, атентат и още нещо.....	29
За историята на един „глад“. И за помощта.....	29
Тесните социалисти от БКП и „буржоата“ Вазов.....	42
Коминтернът и България.....	50
Руската емиграция в България.....	58
Септемврийското въстание.....	62
Атентатът! С главна буква!.....	79
Послепис.....	102
1933 - За един „български герой“.....	104
Неизвестната биография.....	105
Процесът в Лайпциг.....	111
Първият Премиер на Не Ре Бе.....	122
Култът!.....	125
Създаване на „македонско малцинство“.....	126
Мавзолеят.....	129
1939-1941 – Втората световна - началото.....	134
1939 – Началото (или „забравеният“ Пакт „Рибентроп – Молотов“).....	134
България и Тристранния пакт.....	157
1941-1945 - Заем-наем... и едни 257 723 498 копчета!.....	170
Медицински Ленд-Лийз.....	185
Колко плаща СССР?.....	188
Признанието.....	192
1941–1944: Втората световна и ние.....	201
Жертвите на фашисткия режим. И на болшевишкия.....	203
Студената война със СССР – „тихият фронт“.....	209
„Горещата“ война.....	237
Специални операции срещу България.....	246
Партизани или.....	254

Черните ангели.....	271
Убийствата на деца.....	276
„Народните синове“.....	287
Лозан	293
Вместо епилог	302
9 септември – Навечерието... или как „Западът ни подари на СССР“	305
1944 – опитите за откъсване от Оста.....	305
Смъртта на цар Борис III.....	313
Лабораторията X.....	320
... а България можеше да бъде „Запад“	323
За една салфетка в повече... ..	334
„Второто освобождение“... или падането на мрака	337
В навечерието на „Социалистическата революция“.....	339
Превратът, който после ще стане цяла „Социалистическа революция“	349
Звезди във вековете	361
Кървавите дни след 9-ти	370
И няколко думи за „Червената армия – освободителка“	393
Разправата с българското офицерство	398
Вместо послеслов.....	418
Библиография.....	420

Фашизъм...

Ще попитате: „Защо фашизъм?“. И то – още в началото!

Целият ХХ век сякаш мина под знака на Фашизма. Че и ХХІ век май така започва. Оглеждам се и какво да видя - ние сме отраснали, а и днес живеем сред „фашизъм“. Слава Богу, у нас все още не реален, а само на думи! Като деца, филмите, които ни заобикаляха, бяха все на тема Втората световна война и борбата с „фашизма“. Всеки враг на Съветския съюз беше „фашист“. А в последните години, също отвсякъде ни дебнат „фашисти“ – и в Украйна, което даде повод на Путин да проведе своята уж „Специална военна операция“, а и в София, където една камара „фашисти“ искаха и успяха да демонтират МОЧА (разбирай паметника на Съветската армия) и оттам – „да заличат историята“ на борбата със същия този фашизъм!

Фашизъм отвсякъде!

Да започнем с Украйна* (изписвам името с правилната транскрипция - украинската, с „И“, а не с руската, която сме възприели - с Й“) - ама те били „фашисти“ и „нацисти“! Не разбирам - как, след като за 20 години смениха 5 (пет) президента, последния от които евреин? Който, разбираш ли, бил сложен, за да се заблуди Светът, именно че не са фашисти! Но защо точно – „фашисти“ – не разбрахме! Всъщност – знаем! Крадецът вика „дръжте крадеца“, стар КаГеБейски похват - точно днешният руски режим, покрива в значителна степен характерните признаци на фашизма!

За повечето историци, една от характеристиките на фашисткия режим е този, който действа чрез психологически методи за манипулиране на масите. С характерен култ към един вожд - Хитлер, Мусолини... Като втори признак е

създаването и поклонението около **култ към мъртви хора** – напр. Херберт Норкус от хитлерюгенд, загинал през 1933 г. при сбиване с „червени младежи“. На когото веднага бива издигнат паметник, като място за поклонение на бъдещите поколения нацисти! - разбирай Тотем! Капище! (то същото беше и с нас - посещавахме какви ли не паметници по пионерски и комсомолски сборища и на приказки се надъхвахме срещу капитализма и империализма). На погребението му се произнася слово¹ в което се казва: „Никой не може да ни отнеме надеждата да отмъстим. Тогава тези, които говорят глупости за хуманност, демокрация и любов към ближния, ще изпитат силата на нова Германия“. (Защо ли ми напомня на нечии други приказки? Както се казва по филмите, „всяка прилика може и да не е случайна“!) След което по лагерите загиват хиляди, вкл. германци, които със сигурност са обичали Родината си, но не по нацистки „правилно“! Хитлер нарича това „изпълнение на дълга от правилните млади германци“!

И накрая като говорим за фашизма – държавната идеология трябва да съдържа **мит за изгубен „златен век“** на империята, който трябва да бъде възстановен чрез военна победа над врагове. Не членувам последната дума, защото понякога „враговете“ биват не реални, а измислени - този или онзи (народ, държава, религия или каквото и да било)! А „враговете“ може и хабер да си нямат!

„Въпреки някои неясноти, аз мисля, че е възможно да се състави списък на чертите, типични за това, което бих искал да нарека Ур-фашизъм или Вечният фашизъм. ... Достатъчно една от тях да е в наличност, за да се позволи на фашизма да коагулира около нея.

1. Първата черта на Ур-фашизма е култът към традицията.

...

¹ <https://frognews.bg/glasat-na-jabata/glasat/sluchaiat-kostadinovi-zapochva-nasheto-zname-vodi-napred-posle-shamari-partiina-otrova.html>

3. Ирационализмът също така зависи от култа към действието заради някакво действие. Ако действието е хубаво само по себе си, то трябва да бъде прието преди или без замисляне. Мисленето е форма на безсилие. Следователно културата е подозрителна дотолкова, доколкото е идентифицирана с критично отношение. Недоверието към интелектуалния свят винаги е било симптом на Ур-фашизма, от почитта на Херман Гьоринг („Когато чуя да се говори за „култура“, посягам към кобура си“ - фраза от пиеса на Ханс Йохст), до честата употреба на изрази като „дегенерирали интелектуалци“ ... Официалните фашистки интелектуалци са ангажирани най-вече с атакуването на модерната култура и либералната интелигенция затова, че са предали традиционните ценности.

...

5. Освен това, несъгласието е знак за разнообразие. Ур-фашизмът се разраства и търси консенсус с помощта на експлоатирането и изострянето на естествения страх от различността. Първият апел на един фашист или на едно недоразвито фашистко движение е този срещу пришълците. Така Ур-фашизмът е расистки по дефиниция.

...

7. На хората, които се чувстват лишени от ясна социална идентичност. Ур-фашизмът казва, че тяхна единствена привилегия е най-общовалидната — да бъдат родени в една и съща страна. Това е произходът на национализма. Освен това единствените, които могат да осигурят идентичност на нацията са нейните врагове. Така в корена на Ур-фашистката психология има **обсесия за заговор, по възможност международен**. Последователите трябва да се усещат в клопка. Най-лесният начин да се разтури един заговор е **призивът към ксенофобия**.

...

9. За Ур-фашизма няма борба за живот, а по-скоро животът се живее заради борбата. ... Тъй като враговете

трябва да бъдат победени, има нужда от една последна битка, след която движението ще има контрол над света.

10. ... Ур-фашизмът може единствено да подкрепя **популистки елитизъм**. Всеки гражданин **принадлежи на най-добрия народ в света**, членовете или партията са най-добрите сред гражданите... **Всъщност Лидерът, тъй като знае, че властта не му е делегирана по демократичен път, а е била завзета със сила, също така съзнава, че силата му е основана на слабостта на масите; те са толкова слаби, че имат нужда и заслужават един управник.**

11. В тази перспектива **всеки е подготвен да стане герой**. ... **Този култ на героизма е тясно свързан с култа към смъртта...** В нефашистките общества на обикновения човек му е казано, че смъртта е неприятна, но трябва да бъде посрещната с достойнство; на вярващите е казано, че това е болезнен път към свръхестествено щастие. В контраст на това. Ур-фашисткият герой **копнее за героична смърт, рекламирана като най-добрата награда за героичен живот**. Ур-фашисткият герой е нетърпелив да умре. В своето нетърпение той по-често изпраща други хора на смърт.

12. Тъй като и двете — и постоянната война, и героизмът са трудни за играене игри, Ур-фашизмът пренася своята воля да властва към сексуални въпроси. Това е произходът на **мачизма** (който съдържа в себе си както презрение към жените, така и нетолерантност и заклеяване на нестандартните сексуални навици, от целомъдрието до хомосексуалността). Тъй като дори сексът е трудна за играене игра, **Ур-фашисткият герой гледа да играе с оръжия** — като прави това, той става едно ерзац фалическо упражнение.

13. Ур-фашизмът е **основан на селективен популизъм**, качествен популизъм, би казал някой. В една демокрация гражданите имат индивидуални права ... За Ур-фашизма обаче индивидите като такива нямат права, а **Народът е приеман за качество, едно монолитно цяло, което изразява**

Общата воля. Тъй като нито едно голямо количество хора не може да има обща воля, **Лидерът претендира, че е техен преводач...** гражданите не действат; те са единствено призвани да играят ролята на Народ. ...

Ур-фашизмът е все още около нас, понякога съвсем неприкрит. За нас щеше да е толкова по-лесно ако на световната сцена излезеше някой и кажеше: „Искам отново да отворя Аушвиц, искам черноризците отново да парадират по италианските площади.“

Малко дълго стана, но този текст не е мой – аз толкова точно, а и подробно не мога да го измисля! Така че, не бързайте да го отричате! Това е цитат на Умберто Еко от „[Ur-Fascism](#)“² – „*Вечният фашизъм*“ - Свободата и освобождението са безкрайна задача. (Еко, 1995) . Или с друго подзаглавие: [Четиринадесет начина да погледнем към черноризците](#).³ Есето може да бъде прочетено и [на български](#)⁴!

Но дори и непредубеденият читател ще види аналогии с Русия днес - имат си вожд, имат си култ към жертвите на Втората световна (напр. „[Бессмертный полк](#)“⁵), която именно те подпалиха, ключвайки пакта [Рибентроп - Молотов](#)⁶ , с приятелчето си Хитлер. Пакт за подялбата на света! Култът към Петър I, а отново и към сатрапа Сталин! Изгубеният „Златен век“ на СССР, а и на Руската империя, властваща над десетки, да не кажа над стотици народи! И днес, някои „отмъщават“ за „голямата грешка на XX век“ – разпада на онзи Франкенщайн, наречен Съветския съюз! Която трябва да бъде възстановена с цената на хиляди украински, грузински, а и немалко руски жертви!

² <https://en.wikipedia.org/wiki/Ur-Fascism>

³ https://archive.org/details/eco_ur-fascism/

⁴ <https://chitanka.info/text/13189-vechnijat-fashizym>

⁵ <https://www.dw.com/bg/sestvie-na-bezsmrtnia-polk-koj-trsi-provokacia-v-sofia/a-65559383>

⁶ <https://www.dw.com/bg/ненадминат-по-подлост-и-цинизъм-гениалният-ход-на-сталин/a-50136529>

Но да видим все пак що е то фашизъм. Умберто Еко може би е пристрастен – италианец, чиято държава е родина на фашистката идеология! За да не бъдем упрекнати пък ние в пристрастност, ще се разгледаме различни източници:

„[Fascism - a political system based on a very powerful leader, state control, and being extremely proud of country and race, and in which political opposition is not allowed](#)”⁷

Това е според online речника на Кеймбридж – Cambridge Dictionary. Превеждам:

„Фашизъм - политическа система, основана на **много силен лидер**, държавен контрол и **изключителна гордост от страна и раса**, и в която политическата опозиция не е разрешена“.

Е, това е онлайн, [на хартия, сигурно е друго](#)? Според *The Cambridge Encyclopaedia, New York, 1990*, p.435:

*fascism: A term applied to a variety of vehemently nationalistic and authoritarian movements that reached the peak of their influence in 1930-45. The original fascist movement was founded by Mussolini in Italy (1921), and during the 1930s several such movements grew up in Europe, the most important being the German Nazi Party. The central ideas of fascism are a **belief in the supremacy of the chosen national group over other races**, and the need to subordinate society to the leadership of a dictator who can pursue national aggrandizement without taking account of different interests. Fascism advocates the **abolition of all institutions of democracy, the suppression of sources of opposition** such as trade unions, and to varying degrees the mobilization of society under fascist leadership. Fascism is also strongly associated with **militaristic and belligerent foreign policy stances...**”⁸*

В превод: „фашизъм: Термин, който се прилага към разновидни, крайно националистични и **авторитарни движения**, които достигнаха върха на влиянието си между

⁷ <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/fascism>

⁸ <https://fakel.bg/1558-2/>

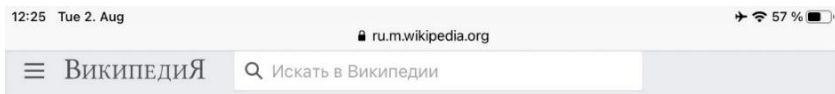
1930 и 1945. Първоначалното фашистко движение беше основано от Мусолини в Италия в 1921, а през 1930-те години подобни движения израснаха в Европа, като най-важното от тях беше германската нацистка партия. Основните идеи на фашизма са **схващането за превъзходството на избраната национална група върху други раси, както и идеята за подчинение на обществото на ръководството на диктатор, който да може да следва политика на национално величие без да се съобразява с други интереси. Фашизмът проповядва премахването на всички демократически институции, потъпкването на опозиционни групи като например синдикати, и до различна степен мобилизация на обществото под фашистко ръководство. Фашизмът също е силно свързан с милитаристична и войнствена външна политика...**“ (удебеленият шрифт е мой – бел. съст.).

Но това за фашизма го пише в Енциклопедията на Кембридж - писана е в Англия, една бивша империя със „загниващ капитализъм“ (дете от десетилетия „гние“, ама нещо все не се вмирихва за разлика от Соца!) Сорос! Бил Гейтс! Абе на Запад! Да видим що е фашизъм според Изтока:

„Фашизъм – идеология ... в рамките на авторитарен или тоталитарен милитаристичен ултра национализъм и съответстващ диктаторски режим със строга регламентация на обществото и икономиката. Характерните признаци на фашизма се явяват и антилиберализъм, отричане на изборната демокрация ... реваншизъм и вождизъм, експанзионизъм, елитаризъм ... геноцид ... “. (удебеленият шрифт е мой - бел. съст.).

Да, да, няма грешка! Това е цитат от [руската Уикипедия](https://ru.wikipedia.org/wiki/Фашизм)⁹! Прилагам скрийншот от август 2023 г. – оттогава, покрай войната, „странно защо“, някои формулировки в руския свят бяха променени!

⁹ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фашизм>

Фашизм

⌵

Запрос «Фашист» перенаправляется сюда; о газете см. **Фашист** (газета).

Фаши́зм (итал. *fascismo*, от *fascio* — союз, пучок, связка, объединение; *fascio di combattimento* — союз борьбы^[1]) — идеология и общественно-политическое движение^[1] в рамках авторитарного или тоталитарного милитаристского ультранационализма^{[2][3][4]} и соответствующий диктаторский^[5] режим с жёсткой регламентацией общества и экономики^[6]. Характерными признаками фашизма являются также антилиберализм^[7], отрицание выборной демократии, социал-демократии^[1], антикоммунизм, реваншизм и вождизм, экспансионизм, элитаризм^[8], социальный дарвинизм^[1], этатизм и, в ряде случаев, корпоративизм, расизм^{[9][10][11]} и политика геноцида^{[9][11]}. Занимает крайне правое место в традиционном лево-правом политическом спектре^{[12][13]}.

Е как така! И в Русия ли мислят за фашизма същото?!?

Руският президент Владимир Путин често цитира философа Иван Ильин: *„Който обича Русия, трябва да ѝ желае свобода, преди всичко свобода за самата Русия, нейната международна независимост и самостоятелност.“*¹⁰.

Но...

Кой е Иван Ильин

Иван Ильин е сякаш философът на днешния руски ден. Неговите книги се четат с охота в Президентството, а преди години, кремълската администрация подари на губернаторите и на членовете на управляващата партия Единна Русия книги на Иван Ильин, между които и „Нашите задачи“.

През 2005 г., по нареждане на президента Путин, тленните му останки са пренесени обратно от Швейцария в Русия. Четири години по-късно, отново Путин нареди да се

¹⁰ <https://pravoslavie.ru/75643.html>

издигне, на негови собствени разноси, нов надгробен камък на Иван Илин, а през 2006 г. архивът на философа бе върнат от Америка.

През 2023 г., се създава [Висша политическа школа „Иван Ильин“](#) към Руския държавен хуманитарен университет в Москва, разбира се с благословията, а може би и по препоръка на Владимир Путин, като за неин директор е назначен Александър Дугин, идеолог на така наречения „Руски свят“ и близък съветник на руския президент. Няколко месеца по-късно, студенти от университета в петиция поискаха училището да бъде преименувано.

„Научният център на един от водещите университети в страната, победил фашизма, не може да носи името на привърженик на фашистките идеи“.

На което Дугин отговаря:

„Ние няма да преименуваме нашата школа, а нейните бесни противници.“¹¹

Но защо се спираме на този факт? За да разясним тези противоречия, ще потърсим отговора на въпроса, **кой всъщност е Иван Александрович Ильин.**

Роден през 1883 г. в Москва, руски философ, писател и публицист, Доктор на държавните науки, професор. Последовател на Хегел, развиващ понятието „национален дух“. Известен представител на [Бялото движение](#)¹² - понятие, което днес се използва като събирателно за руските военни формирования на територията на бившата Руска империя, които се създават след Октомврийската революция от 1917 г. и се противопоставят на болшевишкото управление, а самите участници се наричат „белогвардейци“. Освен това, Иван Илин е и идеолог на Руския общовоенен съюз (РОВС), който

11

https://ru.wikipedia.org/wiki/Высшая_политическая_школа_имени_Ивана_Ильина

¹² https://ru.wikipedia.org/wiki/Белое_движение

обединява емигрантски военни организации и военни съюзи във всички страни от руската диаспора, последователен критик на комунистическия режим в Русия и убеден привърженик на принципа на непримиримост в борбата срещу комунизма.

Като много други интелектуалци, несъгласни с новия ред, през 1922 г. Илин е осъден на разстрел, защото „не се е примирил с работническо-селската власт“, но в последния момент екзекуцията е заменена с изгнание и той отпътува с „философските параходи“, като се установява в Берлин, а по-късно се премества в Швейцария, където умира.

По време на емиграцията, от руски интелектуалец с либерални възгледи, Иван Илин се превръща в краен консерватор и почитател на Хитлер, който от една страна яростно мрази болшевиизма – оценява го като смъртна опасност за Европа, като същевременно вижда спасение от него във фашизма на Мусолини и нацизма на Хитлер. С други думи - можем да кажем, че той вижда спасение от „левия фашизъм“ в десния фашизъм¹³.

Докато е в изгнание, преследван от болшевиките, но и гонен от Гестапо, Илин коментира западната демокрация, упреквайки я, че тя е неспособна да създаде бариера пред болшевиизма. Пише множество статии, много от които станаха достояние на широката публика едва след разпада на СССР. Негов голям почитател е Никита Михалков. Дали той запознава Путин с работата на Илин, но руският президент става един от сериозните му привърженици. А може би и последовател, защото Путин не пропуска възможността да го цитира. Да не забравяме, че в подобен род общества, каквото каже вожда, то бива цитирано веднага, от всички! По-възрастните помнят цитатите на Ленин и Димитров, с които започваше и завършваше всяко изказване на всеки лектор по времето на Соца – от политик до обикновен селски администратор.

¹³ <https://www.kasparov.ru/material.php?id=6622CC0166FD1>

В статия, публикувана през 1929 г. „О родине, власти и смърти“ – „За родината, властта и смъртта“ той призовава сънародниците си:

„Трябва да помним какво ни е учила цялата ни история: да изтрезнеем и да се молим в страдание; да станеш духовно богат, живееш в крайна външна бедност.“

Неволно се сещам за една от опорките, тиражирана от години, а именно за „руската душа“, думи, изказвани с патос в гласа и нерядко придружени от сълзица в окото. За душата не знам, но горния цитат обяснява и голяма част от душевността на руския човек - беден, изостанал, с невъзможност да създаде продукт, с който да се конкурира в свободния свят, той изнася суровини и критикува „лошия Запад“, който го „ограбва“ и все му пречи. (Нали знаете онзи виц – пред обикновеният руски човек има само две мечти: първата – как да победят Америка, и втората – как да спечели „зелена карта“ за същата онази Америка!). Как никога не погледна на Изток, където граничи с една друга империя, от която не много отдавна е завзел територии, и към която се е превърнал в евтин суровинен придатък.

Но да се върнем на Илин, който в същата статия пише за Русия:

„Този суров климат; тази равнина е отворена от всички страни; тези териториални блокове, наложени отвсякъде; тези стотици чужди народи и диви народи.“

Иван Илин пише и друга статия (или „реч“) по темата – „За пътищата на Русия“ от приблизително същия период:

*„Монголските племена са остарели и се разделиха; И отвориха ни пътищата на изток и на юг. Но мирът не дойде в Русия: северът и западът бяха привлечени в нашите простори; И на този копнеж, на този спор и отпор, последната дума все още не е изречена. **Историята на Русия е история на нейната самозащита**“ (последните думи са подчертани от Илин).*

Видиш ли - Сибир, Монголия, чак до Аляска са очевидно руски територии от векове (а може би и хилядолетия) и Русия не завзема територии, а местните племена само „отворили“ пътя натам. Но после уточнява:

„Никоя нация в света не е имала таква бреме и такава задача като руския народ.... Първото ни бреме е бремето на земята, огромно, бунтовно, разпръснато пространство: една шеста от сушата, в едно голямо парче; три и половина от Китай; четиридесет и четири германски империи. Не ние „взехме“ това пространство: плоско, отворено, беззащитно, то ни се наложи; то ни принуди да го завладеем, изпрацайки срещу нас от век на век нахлуващите орди от номади и армиите от уседнали съседни. Или да бъде изтрит и да не бъде; или да умиротворят безграничните си покрайнини с оръжие и държавна власт... Русия вдигна това бреме и го понесе; и доведе до единственото явление в света.“^{14,15}

Не познавам добре историята на тия племена, но явно по някакъв начин те сами са принудили Русия да анексира тяхната територия. Или по-правилно е да се каже – „да ги освободи“! не знам. Но Илин продължава да изтъква изключителната роля на Русия в дух на саможертва (в името на кого – не става ясно):

„Народите сами не избират жребия си; Всеки приема своето бреме и своята задача отгоре. По този начин ние, руснаците, получихме своето бреме и нашата задача. И това бреме е превърнало цялата ни история в жива трагедия на саможертвата; и целият живот на нашия народ се е превърнал в самопожертвователна служба, непрекъсната и често съкрушителна. И колко често други народи са били спасявани чрез нашите жертви и мълчаливо и безвъзвратно са приемали нашата велика служба... за да можем тогава гордо

¹⁴ <https://www.kasparov.ru/material.php?id=6622CC0166FD1>

¹⁵ <https://faktor.bg/bg/articles/mneniya-lacheni-tsarvuli-putin-posledvalyubimiya-si-filosof-fashizmat-e-samo-nov-opit-za-osashtestvyavane-na-ruskata-natsionalna-ideya>

да говорим за нас като за „некултурен народ“ или „низша раса“ (ibidem)

През 1928г. Иван Илин публикува статия „О русском фашизме“. („[Русский Колокол](#)”. Журнал волевой идеи. – [Берлин, 1928. No 3/с. 54-56](#)).¹⁶. В нея между другото се казва:

„През последните десетина години рицарското движение, което в целия си световен мащаб трябва да се нарече бяло движение, се заражда, набира сила и се разгръща в най-различни страни и под различни имена. За първи път то започва при нас в Русия (в края на 1917 г.), където по необходимост веднага получава военна организация и приема формата на междуособна война. Впоследствие се ражда в Германия, в Унгария и през 1919 г. в Италия; тук, след тригодишна организационна подготовка и няколко героични сблъсъци, тя превзе държавния апарат и създаде т. нар. „фашистки“ режим. Този политически успех накара нашите съвременници да говорят и да мислят за фашисткия „метод“ (т.е. за правилния път) за борба с болшевишката зараза и предизвика организационно подражание в други страни (Франция, Англия, Чехословакия). И както често се случва в човешката дейност, се случва така, че една от формите на бялото движение (а именно национално - италианското), която имаше сериозен успех на мястото си, засенчи други ценни и необходими форми и даде името си на движението като цяло.

С това искам да покажа, че бялото движение като цяло е много по-широко от фашизма и по своята същност по-дълбоко от фашизма. Или, ако искате: бялото движение е родово понятие, а фашизмът е специфично понятие; и следователно не трябва да изпадаме в онази често срещана грешка, при която човек пропуска, поради конкретна, единична модификация, обща, родова и дълбока същност. Тази грешка води до факта, че хората губят духовния смисъл на явлението,

¹⁶ https://vtoraya-literatura.com/pdf/rusky_kolokol_1928_3_text.pdf

не виждат неговата историческа перспектива, губят от поглед други, нови, творчески възможности и започват да имитират явлението, което ги е заслепило, възпроизвеждайки го като вид спасително средство.

Бялото движение е по-широко от фашизма, защото може, и исторически е възникнало по съвсем различни причини и е протекло в съвсем различни форми от фашизма. То е по-дълбоко от фашизма, защото именно във фашизма най-дълбокият, религиозният мотив на движението изобщо не се проявява или действа недостатъчно.“

Край на цитата. И какво излиза? Че един от идеолозите на днешен Кремъл, още преди близо 100 години **дефинира Русия, като родина на фашизма!** И то в „по-дълбока форма“, защото при италианския фашизъм, религиозният мотив не се проявявал достатъчно! Е, за сметка на това, в днешна Русия, религията се използва „достатъчно“ - тя е лост за влияние на пропагандата върху руския народ, а в известна степен и върху българския! Вижте [мнението на днешния български патриарх](#)¹⁷, само година преди да бъде избран за такъв (ако забелязвате малката буква – то тя е продиктувана от поведението му). Пазители на автентичното християнство! Само Русия – други няма! Филотей, с неговия „Трети Рим“! Искам само да напомня, че най-голямата джамия в Европа се намира в Москва, открита през 2015 г. от президента на Турция – Ердоган! Съборната джамия в Москва е с площ 19 000 m², разположена близо до центъра на руската столица, и може да приеме 10 000 души! (има причина – в столицата на „Третия Рим“ – уж „християнска Русия“ живеят над 2 000 000 мюсюлмани!). Но това е друга тема – не бива религиите да се използват за разделение сред хората – и четирите големи религии проповядват по един или друг начин за мир и доброта! Е, една от тях, май тук-там се използва като пропаганда и оръжие! Католицизмът, през средновековието е довел Светата инквизиция, с покръстване на населението в

¹⁷ <https://www.facebook.com/share/v/XDdjKjYn3XZe8GyD/>

новите земи. А източното православие днес...? Оръжие за манипулиране на масите! Напомням за „стожера“ на християнството (в лицето на [патриарха Гундяев](#)¹⁸ – „случайно“ – агент „Михайлов“ от КГБ (?!?) в Швейцария). Същият, който след приключване на агентурната си мисия в Женева, върти и бизнеса на Руската православна църква с имоти и петрол.

На 17 май 1933 г., само няколко месеца след идването на Хитлер на власт, Иван Илин публикува статия в парижкия емигрантски вестник „*Возрождение*“ под заглавие „[Национал-социализъм. Нов дух](#)“. Ето някои извадки от нея в мой превод:

„Европа не разбира национал-социалистическото движение. Не разбира и се страхува. И от страх не разбира още повече. И колкото повече не разбира, толкова повече вярва на всички негативни слухове, на всички приказки за „очевидци“, на всички плашещи гадатели...

Но пътят към тази истина все още трябва да бъде разчистен... Преди всичко, категорично отказвам да оценя събитията от последните три месеца в Германия от гледна точка на германските евреи, ограничени в публичните им права, които са пострадали финансово във връзка с това или дори са напуснали страната. Разбирам тяхното състояние на ума; Но аз не мога да го превърна в критерий за добро и зло, особено при оценката и изучаването на такива явления от световно значение като германския националсоциализъм...

Аз отказвам да съдя за движението на германския националсоциализъм по онези ексцесии на борба, изолирани сблъсъци или временни преувеличения, които се изтъкват и подчертават от неговите врагове...

Съветваме ви да не вярвате на пропагандата, тръбяща за „зверствата“ тук. Има такъв закон на човешката природа: уплашеният беглец винаги вярва в химерите на въображението си и няма как да не говори за „ужасните ужаси“, които едва не го застигнаха...

¹⁸ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Кирилл_\(патриарх_Московский\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Кирилл_(патриарх_Московский))

Какво е направил Хитлер? Той спря процеса на болшевизация в Германия и с това направи най-голяма услуга на цяла Европа. ... Докато Мусолини води Италия, а Хитлер Германия, европейската култура получава отсрочка...

Хитлер взе отсрочка за Германия. ... И европейските народи трябва да разберат, че болшевизмът е реална и свирепа опасност; че демокрацията е творческа задънена улица; че марксисткият социализъм е обречена химера; че нова война в Европа не е по силите - нито духовно, нито материално – и че да спаси делото във всяка страна може само национален подем, който диктаторски и творчески ще се заеме със „социалното“ решение на въпроса.

Досега европейското обществено мнение само повтаряше, че в Германия на власт са дошли крайни расисти и антисемити; че не зачитат правата; че не признават свободите; че искат да въведат някакъв нов социализъм; че всичко това е „опасно“... Едва ли ще успеем да обясним на европейското обществено мнение, че всички тези преценки са или повърхностни, или недалновидни и пристрастни. Но нека се опитаме поне сами да разберат истината.“ ...

„Новият дух“ на националсоциализма, разбира се, също и положителни определения: патриотизъм, вяра в самобитността на германския народ и силата на немския гений, чувството за чест, жертвоготовна служба (фашистка „sacrificio“), дисциплина, социална справедливост и извънкласово, братско-всенародно единство. Този дух представлява, така да се каже, субстанцията на цялото движение; той гори в сърцето всеки искрен национал-социалист, напруга мускулите му, кънти в неговите думи и проблясква в очите. Достатъчно е да видите тези вярващи, а именно вярващи, лица; достатъчно е да видите тази дисциплина, за да разберете смисъла на случващото се и да се запитате: „Има ли народ на света, който не би искал да създаде подобно движение с такъв ентузиазъм и такъв дух?...“

С една дума – този дух, който свързва немския национал-социализъм с италианския фашизъм. Но не само с него, а и с духа на руското бяло движение.“¹⁹

(навсякъде в цитатите удебеленият текст е на автора Иван Илин – бел. съст.)

След Втората световна война, през 1948 г., Иван Илин пише статия „За фашизма“, в която вероятно се е вслушал днешния управител на Кремъл, защото в нея се предлага да се заемат ценни неща от десните режими, но да не се повтарят грешките им:

„Фашизмът е явление сложно, многостранно и, исторически погледнато, далеч не е изживяно. То има здраво и болно, старо и ново, държавно-охранително и разрушително. Затова при оценяването му са необходими спокойствие и справедливост.“²⁰

И още един коментар – на Израилъ Зайдман:

„...Илин отбелязва важен, според него, недостатък на германския фашизъм: „крайностите на национализма и войнстващият шовинизъм“.

И пояснява: „Фашизмът не трябва да изпада в политическа мания за грандиозност, да презира другите раси и националности, да пристъпва към тяхното завоюване и изкореняване. Да вдигнеш всички против своя народ означава да го погубиш“.

Именно това направи Хитлер, но съвсем същото буквално пред очите ни прави Путин.

А сега общата оценка. Във всяка от точките използвах мерките на Иван Илин. Не по моя вина във всеки от критериите, освен един – отношението към религията – путинският режим не е много по-различен от нацисткия.

19

<https://historicperiodicals.princeton.edu/historic/?a=d&d=vozrozhdenie19330517-01>

20

https://ru.wikipedia.org/wiki/Ильин,_Иван_Александрович#Философия

Явно руският президент е чел избирателно трудовете на своя кумир.

А своята статия за „поправките“ на нацизма Илин завършва така:

„Ще се надяваме, че руските патриоти ще осмислят грешките на фашизма и национал-социализма и няма да ги повторят“.

Доколко това се е удало на днешните „руски патриоти“ вдъхновяване и ръководени от Владимир Путин, решавай, уважаеми читателю, сам.²¹

Спирам с цитатите, за да не бъде упрекат във фашистка пропаганда, но трябваше да покажа приликите в идеологията на Иван Илин и политиката на днешните управляващи в Русия. А те – много бе!

Забелязвате ли? Говорим за държавата, която счита себе си за единствен победител над фашизма през Втората Световна война, за пазител на изконни ценности, за „велика нация“, бореща се за мир, всъщност за „Русский мир“ (между другото - думата „мир“ на руски има и значението на „свят“ - колко удобно за промиване на мозъци) и настояваща да „освободи“ съседите си от чуждо влияние и път на развитие, (път, който те сами са си избрали)! Държава, в която думата демокрация е мръсна дума! Държава, която [осъжда баща, заради детската рисунка](#)²² на дъщеря му, призоваваща за мир! Държава, в която не се допуска индивидуално мислене, а единствено вярна е позицията на Вожда!

Знаете ли, че в Русия, с Указ на Президента на Руската Федерация No 549, още през 2009 г. е създадена [„Комиссия при Президенте Российской Федерации по противодействию попыткам фальсификации истории в ущерб интересам](#)

²¹ <https://faktor.bg/bg/articles/mneniya-lacheni-tsarvuli-putin-posledvalyubimiya-si-filosof-fashizmat-e-samo-nov-opit-za-osashtestvyavane-na-ruskata-natsionalna-ideya>

²² www.dw.com/bg/rusia-obisk-arest-i-zatvor-zaradi-edna-detska-risunka/a-65165173

Росии²³ - с председател Сергей Нарышкин (същия онзи, който от 2016 г. е Директор на службата за външно разузнаване, Постоянен член на Съвета за сигурност на Руската федерация и един от най-близките сътрудници на Президента-Император, а най-вече Диктатор²⁴! Моля вижте видеото, защото това няма да видите нито в Белия дом, нито в Елисейския дворец, но не смейте, защото не е смешно - тъжно е!) А колкото до „Комисията“ - разбирай „Комисия към Президента на Русия по противодействие на опитите за фалшификация на историята, в ущърб на интересите на Русия“, която единствена има право да отсъжда кое е „истина“ и кое не - в противен случай ще попаднете под ударите на закона за нанасяне на „ущърб“ на държавата. Нещо като „**Министерство на чистата и свята Истина**“. Така днес, за отричането на очевидната война, в която загиват стотици хиляди, рискувате да попаднете на едно „по-топло“ място (ама не при бай Ставри, което си е санаториум в сравнение с днешния ГУЛаг)! Зомбиране на цялото общество, в подкрепа на милитаристични планове - колко са държавите по света, в които от дете те учат да умреш за Родината? („Дядя Вова мы с тобой”²⁵) Обикновено родителите ни учат на други, по-полезни ценности, като образование, труд, морал... Прочетете този потресаващ материал на „Новая газета“²⁶, в който дете на 12 години от Красноярск искрено страда, че разглобява и сглобява автомат „Калашников“ за минута и половина, вместо нормативните 30 секунди! (Все пак доста по-добре от много от нас, които сме били в казармата!) Случва се днес! В уж цивилизована държава! Радетелка за мир?!

23

https://ru.wikipedia.org/wiki/Комиссия_по_противодействию_попыткам_фалсификации_истории_в_ущерб_интересам_России

²⁴ <https://tass.ru/politika/20730925>

²⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=ZpKSoB6gzuc>

²⁶ <https://novayagazeta.ru/articles/2022/03/08/mir-v-iarkikh-kaskakh>

А като говорим за Русия и КГБ, нека погледнем стопанина на Кремъл. Един невзрачен човечец, комплексиран от ниския си ръст (и затова носещ обувки със [7 см токове!](#)²⁷), незначителна бурмичка от голямата машина на КГБ (наречена после ФСБ), докопал се или назначен от колегите си, за президент! Поне така твърди Юрий Фельштинский, в книгата си „От Красногo террора к мафиозному государству 1917-2036“, в съавторство с Владимир Попов - достатъчно добър изследовател и познавач, цитиран в [интервю пред Гари Каспаров](#).²⁸

Променил дори Конституцията, и то няколко пъти, за да седи (в бункера) от 1999 г., та чак до далечната 2036-та (руско говорещите знаят и друго значение на глагола „сидеть“), отделящ огромен процент от БВП на държавата (над 30 % !?) за въоръжаване, пък то окрадено до степен да воюват с „братска Украина“ с машини отпреди 50-60 години.

Пардон – те не воюват с Украина, а с НАТО! Само дето НАТО не е загубил нито един войник, а Русия – над 600 000!

Фалшифициране на избори, ликвидиране на опозицията, на свободата на словото, на всякакво различно мислене. Пазаруване на продажни западни политици не на килограм, а на тон! „Голямата грешка“ на ХХ век с разпадането на СССР и желанието за реванш. Във филма на Владимир Соловьёв „[Миропорядок 2018](#)“²⁹, президентът на Русия Владимир Путин заявява, че **ядреният удар ще доведе до глобална катастрофа за човечеството** и света, като задава въпроса: „*Но я как гражданин России и глава российскийского государства хочу задатьсь вопросом: а зачем нам такой мир, если там не будет России?*” - в превод: „*Но аз, като гражданин на Русия и глава на руската държава искам да задам въпрос: „...а защо ни е такъв свят, в който я няма Русия“*“. Разбирате ли? Той е

²⁷ <https://ivo.bg/2014/11/20/нейно-височество-путин-на-високи-токо/>

²⁸ <http://www.kasparov.ru/material.php?id=63B32E03C4E52>

²⁹ https://youtu.be/jmMGqZo7sig?si=lTJJW7tXea_eMf89

готов да унищожи света, вече 8 милиарда човека, ако я няма Русия! И той го приема нормално, „като гражданин на Русия“! „След мен – потоп!“ Или по-скоро „Deutschland über alles!“ Пардон! „Русский мир“!!! Третия Рим!!! Или може би, Четвъртият Райх??? Обикновен мизантроп!

Аз пък си задавам въпроса, защо ни е такъв свят, ако той ще се управлява от такива като Путин?! Мултиплициране на идеологията на Иван Илин, Дугин, Гумильов, Сергей Глазев... Мечтаещ за разширяване на границите на империята... Владимир Велики! Месията! „Sol invictus“! И милиони, които го следват, защото не искат или не могат да мислят! Или и те вярват, че Россия über alles? Деца в униформи, които пеят „[Дядя Вова мы с тобой](#)“³⁰! Напомня на хитлерюгенд и донякъде на разни комсомолски песнички, защото за други подобни примери аз не се сещам? Или за т.11 от цитираният по-горе Умберто Еко?

Същевременно в [Русия има над 50 партии и организации с фашистка](#)³¹ или близка до нея крайна идеология? Е, някои вече са забранени! Не вярвате, нали? С риск да им направя реклама, ще изброя някои от тях:

1. [Движение против нелегальной иммиграции - ДПНИ](#)
2. [Национал-социалистическое общество - НСО](#)
3. [Национал-большевистская партия - НБП](#)
4. [Славянский союз - СС](#)
5. [Фронт национал-революционного действия \(ФНРД\)](#)
6. [Русский общенациональный союз - РОНС](#)
7. [Балтийский Авангард Русского Сопротивления - БАРС](#)
8. [Формат 18.](#)
9. [Народное ополчение имени Минина и Пожарского - НОМП](#)

³⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=ZpKSoB6gzuc>

³¹ <https://ivo.bg/2022/10/25/в-русия-цфътят-53-нацистки-организации/>

10. [Другая Россия](#)
 11. [Русский Фронт Освобождения "Память" - РФО "Память"](#)
 12. [ООПД "Русское национальное единство" - "Гвардия Баркашова"](#)
 13. [ВОПД "Русское национальное единство" - ВОПД РНЕ](#)
 14. [Движение "Александр Баркашов"](#)
 15. [Национально-державная партия России - НДПР](#)
 16. [Народная национальная партия - ННП](#)
 17. [Истинное русское национальное единство - ИРНЕ](#)
 18. [Союз православных хоругвеносцев - СПХ](#)
 19. [Союз русского народа - СРН](#)
 20. [Северное братство - СБ](#)
 21. [Национал-социалистическая партия Руси - НСПР](#)
 22. [Русский Образ](#)
- Прилагам и препратки за невярващите. Има и още ...

За да съм честен пред читателя проверих - има такива и в Украйна! Точно четири:

1. ВО „Свобода“
2. Конгрес украинских националистов
3. УНА-УНСО
4. Украинская национальная ассамблея, на основата на която е създаден „Правый Сектор“.

То май и в България има... Дори днес!

А за фашизма в България „вчера“ и за „антифашистите“ след Девети ще дам само един пример, цитиран от Никола Шайков в „Пътят“. Преследван от комунистите, арестуван и бит, успява да емигрира в Канада. Пише спомени, в които срещаме следния епизод, описващ „фашистите“ в Царство България, срещу които се борят „борците срещу фашизма и капитализма“ и т.нар. „народен“, а по същество – антинароден съд:

„За това колко брутален е бил „Народния съд“ авторът разказва следната история от процеса срещу човек на преклонна възраст Димитър Гърлянов, от село Гърмен, Гоцеделчевско.

– Ти, фашист ли си бай Димитре?

Исправяйки се прав и гледайки Кръстю Андонов право в очите, той каза високо и ясно:

– Да! Щом всички тук, които съдите вие са фашисти и аз съм такъв! Аз се гордея, че в този момент се намирам между тях, а не между вас! Всички, които сега съдите вие са добри и честни хора! Аз съм честен човек, целият ми живот премина в труд, помагайки на всеки нуждаещ се, никого не съм убил или ограбил, по Божите заповеди съм живял не само аз, но и семейството ми.

В залата настъпи оживление, а съдиите свъсиха вежди, след този провокаторски отговор, и започнаха да шушукат помежду си. За да разсеят впечатлението, което направи казаното от бай Димитър в залата, неговият съселянин Иван Гулев в качеството си на съдия го запита:

-Ти, бай Димитре, какво разбираш под думата фашист?

– До момента на моето арестуване аз не я знаех тази дума каква е и откъде е дошла, и никога не бях я чувал. Преди да дойдете вие на власт никой на никого не викаше фашист. Но когато дойде на власт вашата партия разбрах, че аз и много други хора сме фашисти, така ни именуваха онези, които казваха за себе си, че са комунисти. Те ни се заканваха, че ще ни изтребят, биеха и псуваха на фашистка майка. Вие, откакто взехте властта, започнахте да делите хората на фашисти и комунисти, а аз след като не съм комунист – значи съм фашист. Толкова разбирате вие, толкова разбирам и аз. Според вашите разбирания фашисти са тези, които са добри стопани, не пиянстват, не крадат, не пребиват хората за нищо, не качат чуждите жени, а работят от тъмно до тъмно. А комунистите са тия, дето не им се работи, които крадат, които пребиват имотните, за да им вземат имота, а

нямат нищо, защото никога през живота си не са работили. Те са тези, които псуват, бият, пиянстват и викат, заканвайки се: „Смърт на фашистите!“. Ето това разбирам аз под думата „фашист“. (Шайков, 2019)

Сигурно се сещате, какво се случва на този отруден човечец от „справедливия народен съд“!

Говорейки за фашизма, не може да не цитирам Мартин Нимьолер – немски протестантски пастор. През юли 1937 г. той е арестуван от Гестапо и интерниран като политически затворник, но все пак оцелява. След победата над нацизма, Нимьолер обикаля Германия за да изнася проповеди, които почти винаги включвали един цитат в различни варианти. Цитат, който у нас е малко известен, но аз не мога да пропусна. Оригиналът може да бъде намерен на страницата на [фондацията, носеща неговото име](#)³², но аз ще ви предложа мой превод на български, защото смятам, че той трябва да се помни! И да се повтаря от всеки Гражданин, всеки път, когато смята, че Демокрацията е поставена на изпитание (изписването на горните две думи с главна буква не е грешка, а вътрешно мое убеждение – бел. съст.):

„Когато нацистите прибраха комунистите, аз мълчах – аз не бях комунист.

Когато заключиха социалдемократите, аз мълчах – аз не бях социалдемократ.

Когато прибраха тези от профсъюзите, аз мълчах – аз не членувах в профсъюз.

Когато дойдоха за мен – вече нямаше никой, който можеше да протестира.“

За финал ще кажа само - „Sapienti sat“

³² <https://martin-niemoeller-stiftung.de/martin-niemoeller/als-die-nazis-die-kommunisten-holten>

1919-1925 – Въстание, атентат и още нещо...

За историята на един „глад“. И за помощта.

Ще започнем тази част на паноптикума малко или много необичайно - с изкуство. Защото изкуството е форма на историческа памет. Затова ще видим една картина! Разгледайте я! Творбата е на повече от 100 години и като експонат, би била гордост за всяка уважаваща себе си картинна галерия по света.

Иван Айвазовски - „Раздача продовольствия“, (1892 г.)

На платното е изобразен традиционен руски пейзаж от края на XIX век, с характерни дървени къщи, с руския флаг на покрива и една типична руска тройка. Но странно защо, в самия

център на платното, високо се развява американското знаме, а всички руснаци наоколо радостно го приветстват! Може би не са предполагали, че години по-късно, за всички проблеми в Русия, ще бъде обвинявана именно Америка (разбирай не целия американски континент, не дори цялата Северна Америка, а само Съединените щати). Трудно е да се предположи, че произведението принадлежи на четката на известен руски художник, но всъщност това е творба на мариниста Иван Айвазовски (1817-1900). Картината носи името „Раздаване на храната“ и е рисувана през 1892 г. Още по-трудно е да се повярва, че картината на такъв велик художник е „забранена“ в Русия и старателно скрита от очите на хората.

Всъщност има случки в историята, които не са много удобни за разказване и със сигурност не се преподават в училище. Например, в руската история не обичат да споменават [гледа от 1891-1892 г., който поразява района на Волга](#)³³.

Твърди се, че гладът е причинен от неблагоприятни метеорологични условия, но в същото време се пропуска, че Русия изнасяла пшеница в огромни количества. И докато хората измират с хиляди от глад, руския император [Александър III всячески отричал](#)³⁴:

„В Русия няма гладуващи хора, има само такива, които са пострадали от загубата на реколтата.“

Въпреки че информацията за гледа е скрита (както това се случва винаги в историята на авторитарните държави), новината за него достига до Европа и дори до Америка, която решава да помогне на гладуващите руснаци. В резултат, американците решават да помогнат на умиращите от глад селяни в Руската империя. Те създават филантропско движение под лозунга: *„Това не е въпрос на политика, това е въпрос на човечност“*. Не знам дали подобен лозунг би бил възможен днес

³³ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Голод_в_России_\(1891—1892\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Голод_в_России_(1891—1892))

³⁴ <https://kartynysistoriey.ru/pochemu-kartina-ajvazovskogo-razdacha-prodovolstvviya-byla-zapreshhena-v-rossii/>

по отношение на войната в Украйна, от страна на апологетите, възхищаващи се от „руската душевност“ и „християнски ценности“? Но само хората имат човечност!

През декември 1891 г. в щатите Минесота, Небраска, Айова и Пенсилвания по инициатива на губернаторите им са организирани комитети в помощ на гладуващите, за изпращане на хуманитарна помощ. В Ню Йорк също е създаден комитет по инициатива на Търговската камара. През януари 1892 г. Руският комитет в помощ на гладуващите в САЩ започва своята работа, превръщайки се в единен координационен център на това филантропско движение. Комитетите биват финансирани с публични средства, а в кампанията се включват хиляди от всички слоеве от населението, различни организации, американското дружество на Червения кръст, провеждат са благотворителни концерти и спектакли.

Организира се така наречената „Флотилия на глада“ ([Famine Fleet](https://www.hoover.org/library-archives/histories/bread_medicine/famine-fleet))³⁵ - 5 парахода с пшенично и царевично брашно и зърно, зеленчуци, плодове, лекарства и дрехи.

Първият кораб, „Indiana“, превозващ 1900 тона храна, пристига на 16 март 1892 г. На 23 април параходът „Conemaugh“ е изпратен с 2500 тона храна. Параходът „Missouri“, чието плаване е организирано от комитетите на Минесота и Небраска и доставя още 2800 тона зърно и царевично брашно на обща стойност 138 540 долара, пристига на 4 април 1892 година. Общата стойност на товара, включително транспортни и телеграфни разходи, складови съоръжения в Ню Йорк, товарене, поддръжка на полета, осигурено гориво и застрахователни разходи, е 200 000 долара.

Комитетът в щата Айова събира 3375 тона храна и наема кораба „Tunehed“ за своя сметка. Приносът на Айова е приблизително 100 000 долара.

³⁵ https://www.hoover.org/library-archives/histories/bread_medicine/famine-fleet

„Лео“, последният параход, доставил 2200 тона храна, е изпратен от Ню Йорк за Санкт Петербург и пристига на 14 юли. За сведение ще кажа, че един долар през 1892 г [се равнява 34.52 на днешни долара](#)³⁶.

[Вестник „Московски новини“ пише](#)³⁷:

„... даренията, изпратени на кораба „Лео“, са плод на чисто народна подписка. (...) Жените донесоха своите гривни и обеци, брошки и други бижута и поискаха да ги продадат, за да „купят хляб за руснаците“, едно момче (11 години) от Сан Франциско изпрати 3,5 долара - печалбата си за 70 чифта почистени ботуши. Старецът, който беше спестил 20 долара за погребението, изпрати тези пари, за да се купи хляб.“

Дали руснаците днес биха дали последните си заделени пари, за да помогнат на някой гладуващ в Америка? Или в Украйна? Или у нас?

Общата стойност на хуманитарната помощ, предоставена от САЩ през 1892 г., се оценява на около 1 милион долара, (равняваща се на около 35 милиона долара през 2024 г.).

Именно този момент Айвазовски изобразява на платното си. Художникът е очевидец на раздаването на хуманитарна помощ и копнее да улови това историческо събитие. И с основание, защото картината е наистина впечатляваща, но в същото време може да предизвика възмущението на властите. Кой в Русия би се съгласил да вижда руски селянин на руска тройка, гордо развяващ американското знаме? На фона на митологемите за „величието на Русия и на руския народ“! Неудобно, нали?

³⁶ <https://www.in2013dollars.com/us/inflation/1891?amount=1>

³⁷ <https://faktor.bg/bg/articles/dokoga-sasht-shte-spasyavat-rusiya-osobenostite-na-ruskata-neblagodarnost-chetiri-pati-za-105-godini-no-blagodarnost-nyama>

Трябва да се отбележи, че Айвазовски създава още една творба, посветена на посрещането на един от корабите, превозващи помощи - „Мисури“-„Корабът на помощта“, 1892г.

Ив. Айвазовски - „Корабль помощи (Приход парохода „Миссури“ с хлебом в Россию)“, (1892 г.)

До 1964 г. тези картини били окачени във фойето на Белия дом, а в края на 70-те години картините са закупени от частен колекционер. През 2008 г. и двете картини биват продадени на търг в Sotheby's за 2,4 милиона долара. Закупени от анонимен купувач, който ги дарява на „Corcoran Gallery“ във Вашингтон, където се съхраняват и до днес. И забележете - тези картини никога не са били излагани в Русия.

Не минали и 30 години и в Русия, вече Съветска, [настъпва отново жесток глад](#)³⁸, който обхваща 35 губернии с общо население от 90 милиона души, от които не по-малко от 40 милиона са гладували. Историците ще го определят като най-страшния в цялата история на руската държава, сравнявайки го с „великия мор“ по времето на Борис Годунов в началото на XVII век. А американският историк Ричард Пайпс пише:

³⁸ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Глад_в_Поволжието_\(1921_-_1922\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Глад_в_Поволжието_(1921_-_1922))

„Гладът в Русия през 1921-1923 г. е най-голямата невоенна катастрофа в европейската история след катаклизмите през Средновековието.“

Детската смъртност на места достигнала до 90-95%!³⁹

„Смъртността на децата достигна ужасяващи размери. Достатъчно е да се каже, че детското население под 3-годишна възраст е почти цялото измряло. Може да се каже без преувеличение, че 30% от детското население на Поволжието и Крим е изтрито от списъците на живите от глад и епидемии.“ - Изпълнителен секретар на Детската комисия на Всеруския централен изпълнителен комитет, 1922 г.“

През 1920 г. от глад умират половината от членовете на Руската Академия на Науките, а населението на Петроград намалява наполовина и без нацистка блокада. На X конгрес на болшевиките, вождът на революцията, Ленин ще каже: „Невъзможно е да се изземват излишъците от селяните, просто защото те нямат такива. Ако не решим проблема с глада сред селяните, то това може да доведе до гибелта на държава.“

А излишъци няма, защото те вече са иззети от болшевишките „продоволствени отряди“⁴⁰. Бедствието е с убийствени размери. Дори вестник „Правда“ признава, че в страната гладуват 25 млн. човека, но познавайки комунистическата пропаганда, броят им със сигурност е доста по-голям.

През 1921 г. Патриарх Тихон прави следното обръщение⁴¹:

„Към Епископа на Ню Йорк,

³⁹ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Голод_в_Поволжье_\(1921—1923\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Голод_в_Поволжье_(1921—1923))

⁴⁰ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Продотряд>

⁴¹ <https://faktor.bg/bg/articles/dokoga-sasht-shte-spasyavat-rusiya-osobenostite-na-ruskata-neblagodarnost-chetiri-pati-za-105-godini-no-blagodarnost-nyama>

Чрез Вас призовавам народа на Съединените щати на Северна Америка. В Русия цари глад. Хлябът в много губернии, които бяха житници на страната е изгорен от сушата. На базата на глада възникнаха епидемии. Необходима е най-разнообразна помощ. Всякакви съображения от друго естество трябва да бъдат оставени настрана – загиват хора, загива бъдещето, населението изоставя своите домове, земи, ниви, стопанства и бяга на изток с вик – ХЛЯБ. Протакането ни заплашва с невиджани досега бедствия. Изпратете незабавно хляб и медикаменти.“

Дори и създателя на [социалистическия реализъм](#)⁴² Максим Горки ще каже:

„За страната на Толстой и Достоевски, Менделеев и Павлов, Глинка и други световно ценни хора дойдоха страшни дни и аз смея да вярвам, че културните хора в Европа и Америка, разбирайки за трагичното положение на руските хора незабавно ще помогнат с хляб и медикаменти.“

И отново „дошата“ Америка се втурва да помага. Основна роля ще играе Американската Администрация за Взаимопомощ ([American Relief Administration](#)⁴³ - ARA), създадена само две години по-рано, ръководител на която е бъдещият президент на САЩ Хърбърт Хувър. Конгресът на САЩ отпуска 20 000 000 долара за помощ съгласно Руския Закон за облекчаване на глада ([Russian Famine Relief Act](#)⁴⁴) от края на 1921 г. В пика си на дейността си, АРА наема 300 американци, повече от 120 000 руснаци, като изхранва 10,5 милиона души дневно в 19 000 полеви кухни.

Една от оцелелите разказва в [документален филм](#)⁴⁵:

„Хората наричаха тази храна „Америка“, казва тя. „Така че ни раздадоха „Америка“. Вкъщи хората готвеха супа

⁴² https://bg.wikipedia.org/wiki/Социалистически_реализъм

⁴³ https://en.wikipedia.org/wiki/American_Relief_Administration

⁴⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/Russian_Famine_Relief_Act

⁴⁵ <https://www.dailymotion.com/video/x7vpja5>

от него, хранеха децата си. Това, разбира се, беше голяма помощ за нас. Баща ми казваше: „Виждете, американците постъпиха правилно, изпратиха ни помощ“.

Медицинският отдел на АРА функционира от ноември 1921 г. до юни 1923 г. и помага за преодоляване на епидемията от тиф, която тогава допълнително опустошавала Русия. В допълнение, Ватикана създава папска мисия за помощ под ръководството на АРА.

Екипът на АРА дори не може да предположи какво ще открият в най-голямата държава в света - Съветска Русия. Комунистическата държава има транспортна система в хаос, недоверчиво болшевишко правителство, шпиониращо американските хуманитарни работници и ужасяващите мащаби на катастрофалния глад, който заплашва 16 милиона души с глад в разгара си през зимата на 1921 г.

Гладът, изострен от масовата реквизиция на зърно от правителството през предходните години, убива около 100 000 души седмично. По съветски оценки от 20-те години на ХХ век, 5 милиона са загинали от глада, въпреки че други оценки варират и до 10 милиона.

Хората са принудени да ядат плевели, смесени със смлени кости, дървесна кора и глина, както и коне, кучета, котки, плъхове и слама от покривите. Правителството полагало усилия да спре продажбата на човешка плът и поставило охрана в гробищата, за да предотврати набези.

„Виждал съм купища трупове, полуголи и замръзнали в най-гротескни пози с признаци, че са били плячка на скитащи кучета. Виждал съм тези тела – и това е гледка, която никога няма да забравя“, пише Уилям Шафрот, син на губернатора на Колорадо и служител на АРА в Съветска Русия.

В писмата му четем за посещение на сиропиталище в Казан на Волга с деца, обхванати от въшки, „сгушени едно до друго в компактни маси като тюленова колония“.

Повечето са останали сираци или изоставени от родителите си.

„Видях измършавели малки скелети, чиито мършави лица и крака на клечки за зъби свидетелстваха за истинността на доклада, че те умират ежедневно с десетки“, пише той.⁴⁶

През 1921-1922 г. само на гладуващите в Башкирия от САЩ са доставени над 30 000 тона продоволствие, 1 млн. консерви с мляко, неизброимо количество дрехи. За „цената“ на тази помощ говори фактът, че населението на Башкортостан, както се казва тази република в състава на Руската федерация през 1921 г е около 2 – 2,5 милиона души, а от глад загиват около 650 000 човека⁴⁷, или **около 22 %!** Или с други думи – за тези няколко месеца глад, САЩ осигуряват на всеки башкирец по около 15 кг. храна! Което със сигурност е подпомогнало оцеляването им! Няма да питам, дали днешния жител на Башкирия знае за тази помощ. Вие знаете отговора.

За борба с холерата САЩ доставят лекарства, дезинфектанти, медицинско оборудване. Американците възстановяват пътища, болници, училища. Огромен е приносът на САЩ по кампанията по засяване на житни култури през 1922 г., за която осигуряват семена, техника, инвентар.

За американската помощ, Владимир Маяковски (когото трябва да изучаваме в гимназията по време на Соца), ще напише стихове⁴⁸ със заглавие „Сколько миллионов голодных? Десять!“:

*„Кормит Арà:
удастся ей
прокормить миллион детей.
Иностранний рабочий помогает.*

*Удастся и ему
дать пищу миллиону одному.*

⁴⁶ <https://news.stanford.edu/stories/2011/04/u-s-saved-starving-soviet-russia-pbs-film-highlights-stanford-scholars-research-1921-23-famine>

⁴⁷ https://ru.wikipedia.org/wiki/Голод_в_Башкортостане

⁴⁸ <http://mayakovskiy.lit-info.ru/mayakovskiy/okna-rosta/okna-rosta-672.htm>

Если гладко помощь идти будет, государство и то не может дать прокормиться всем...“

Всъщност Маяковски греша, защото спасените от АРА са много повече. През 1923 г. [вестник „Известия“](#) пише:

„Американците нахраниха 11 милиона човека – почти една десета от населението на страната. В 28 000 градове и села се разпределиха повече от 1. 25 млн. тона продоволствия. АРА е ремонтирала 15 хиляди болници, обслужващи 80 млн. пациенти и ваксинира 10 млн. човека против различни епидемични болести.“ (Неврокопски, 2022)

Американците, както и преди 30 години помагат абсолютно безкористно, като подпомагат Русия да овладее, макар и частично, проблемите си.

През 1922 г., в Берлин на въпрос за глада в Русия, Максим Горки официално отговаря:

*„Предполагам, че от тези 35 милиона гладуващи повечето ще умрат... – и добавя: – **Ще умрат полудиви, скудоумни и слаби хора от руските села...** А на тяхно място ще дойде ново племе от хора грамотни, разумни и енергични.“* (Иванова, 2019)

Е, не знам колко от тези „полудиви и скудоумни хора“ и днес живеят на територията на Русия, но тогава, много от тях наистина загиват от глад! Но така е при „най-справедливия строй в света“.

Същият Максим Горки, в края на 1922 г. казва:

„Щедростта на американския народ възкреси мечтата за братство между човеците, в момент, когато човечеството отчаяно се нуждае подкрепа и състрадание. Вашата помощ ще бъде записана в историята като уникално, гигантско дело, достойно за велика слава и завинаги ще остане в паметта на милиони руски деца, които вие спасихте от смърт.“ (Неврокопски, 2022)

Пак тогава, Лев Троцки, по това време народен комисар (министър) на външните работи, а по-късно основател и командир на Червената армия, в своя статия пише:

„Когато корабите на АРА пристигнат и продоволствието бъде раздадено, ще бъдат нахранени 5 млн. възрастни гладуващи. Ако сравним помощта на АРА с помощта на други европейски организации, то ще видим, че всички взети заедно вършат 10 пъти по-малко работа.“ (ibidem)

Още един държавен ръководител, Лев Каменев, по това време член на Политбюро на Руската комунистическа партия (болшевики):

„Благодарение на огромната, свършено безкористна помощ на АРА, милиони хора от всички възрасти бяха спасени от смърт и цели поселения и даже градове оцеляха от грозящата ги страшна катастрофа. Народите, населяващи СССР никога няма да забравят оказаната им чрез АРА помощ от американският народ.“ (ibidem)

И ако си мислите, че на американския народ са издигнати паметници или просто в паметта на руския народ е запазен споменът за милионите спасени животи – грешите! В Русия искат да получават благодарност от останалите (вижте българския пример), а те... те са велики, просто винаги има някой друг, който им пречи да бъдат велики! Най-великите!

А помощта на АРА в Русия е прекратена на 15 юни 1923 г., когато се разбира, че „гладуващата“ Съветска Русия, под ръководството на Ленин, тайно е подновила износа на зърно срещу твърда валута. Например, на пристанището в Одеса можело да се види американски кораб, който разтоварва продоволствие за гладуващите, а до него друг кораб, който пък товари руско зърно за износ.

Няма да казвам, че същото се случва и през 90-те години на XX век, в току-що разпадналия се Съветски съюз. И у нас, след преврата на 10 ноември, когато отново Америка безкористно започна да изпраща храни на Родината ни, която

уж „изхранваше целия Соц. лагер“ и се редяхме на опашка за прословутите „американски пилешки бутчета“! Гладувахме, но по български, ги плюехме! И въпреки това, се редяхме на опашки за тях! С купони! Но това е друга тема.

А за Максим Горки вече говорихме във връзка с едно софийско училище.

Но тъй като сме на тема „България“. По същото време, когато по света се събират помощи, милосърдни българи също се включват, като основават Комитет за подпомагане гладуващите в Русия, с цел събиране на средства, които да бъдат изпратени в Москва.

„Гражданки и граждани!

Простете, че Ви тревожим. Касае се за живота на десетки милиона невинни деца, жени и старци, които умират безпомощни от глад в Русия. Касае се да се намали или предотврати позора на ХХ век, в който, наред с високопарните декламации, 30-40 милиона невинни хора умират в ужас и мъки. Касае се най-после, ние, българските граждани, да си изпълним човешкия дълг, да спасим съвестта и човешината у нас. Никой няма право а се нарича културен човек, ако и тази ужасна, потресающа картина на човешко нещастие, не е в състояние да го покърти и тласне към помощ и милосърдие.

... Ние сме в редовни и преки връзки с мисията в Амстердам. (...) До сега тази мисия е изпратила 5 парахода с провизии и медикаменти. Същата мисия издържа, храни и облича 40 000 деца в Русия. Ние сме органи на тази мисия. (...)

Помогнете! Дайте да спасим човека от позорна смърт!“

Цитирах ви част от написаното на агитационната листовка, която ще видите, отпечатана в подкрепа на гладуващите в Русия през 1922 г., подписана от секретарите на Българския учителски съюз, Типографския работнически съюз и Българския железничарски съюз.

Забележете, преди 100 години, „бедна“, „изостанала“ и „фашистка“ България събира помощи и храни, които да изпрати

на гладуващите във „великата“ Съветска Русия! Само 4 години след катастрофата в Ньой, нашите деди и баби са отделили от залька си за да помогнат на гладуващите в огромната и могъща страна!

Комитет за подпомагане гладуващите в Русия

**ПОМОГНЕТЕ НА
ГЛАДУЮЩИТЕ В РУСИЯ**

Гражданки и граждани!

Простете, че Ви тревожим. Касае се за живота на десетки милиона невинни деца, жени и старци, които умират безпомощни от глад в Русия. Касае се да се намали или предотврати позора на ХХ век, в който, наред с високопарните декламации, 30—40 милиона невинни хора умират в ужас и мъки. Касае се, най-последно, ние, българските граждани, да си изплатим човешкия дълг: да спасим съвестта и човешката у нас. **Никой няма право да се нарича културен човек, ако и тази ужасна, потресаваща картина на човешко нещастие, не е в екзотияне да го покръпчи и тласне към помощ и милосърдие.**

Ние сме твърдо убедени, че всеки ще се отзове на този братски апел и ще даде своята лепта чистосърдечно, от душа, шом се чвят натоварените комисиони с тази работа. Нещо повече. Ние вярваме, че ако сте отсъствували от дома си, когато е ходила комисията. Вие сами, минавайки край Българския Учителски Съюз, срещу театър „Ренесанс“, ще се отбие и ще внесете онова, което скрътно и съвестно Ви подсказват и средствата Ви позволяват.

Фотомод. А. Асенов. Фотограф. Ч. Димитров. Съставено от 10 членове на комисията.

Децата в Чувашката област, намиращи се под грижите на комисията от Амстердамския Синдикатен Интернационал.

Уважаеми гражданки и граждани,

Ние джлжим да Ви сложим още слепното:

1. Всеко стотинка, дадена за помощ на умираещите, отива прено и бързо за целта. Всички разношви по акцията за събиране и пращане помощите сж за сметка на ангажираните професионални организации.
2. Ние сме в редовни и преки връзки с комисията в Амстердам. Фотографите сж снети от нея на самото лобно место. **До сега тази мисия е изпратила 5 парахода с провизии и медикаменти. Сжщата мисия издържа, храни и облича 40,000 деца в Русия. Ние сме органи на тази мисия.**
3. Всички помощи тук и в провинцията се централизират при касиера на Българския Учителски Съюз, бул. Фердинанд, 136, срещу „Ренесанс“.
4. Нашите пълномощници за събиране помощи в София носят поканата с № емблема: **Гладующ и печата на Българския Учителски Съюз.**

На край ние повторно апелираме към Вашето сърце и съвест: **Помогнете! Дайте да спасим човека от позорна смърт!**

Ст. Ц. Бързов — сепр.-касир на Б. Учит. Съюз
 Григор Данов — секретар на Твор. Раб. Съюз
 Никола Исавев — секретар на Б. Железн. Съюз

София, II, IV 922 г. Изплнителен комитет:

И след тази дълга разходка из дебрите на Историята (и на Изкуството), ще попитате, каква е връзката с последващите събития? Може би ще Ви разочаровам - никаква!

По-скоро интересен е контекстът на случилото се по-късно. За благодарност, след една година (през 1923г.), Съветите ни спретват един „всенароден“ септемврийски метеж, а след 3 години - (1925г.) – и атентат, в който загиват над 200 българи!

Звучи ви невероятно? - Да разгледаме някои факти.

Тесните социалисти от БКП и „буржоата“ Вазов

В края на май 1919 г. в салона на театър „Ренесанс“ (каква ирония с името) в София се провежда XXII конгрес на БРСДП (т.с. – тесни социалисти), който става I учредителен конгрес на БКП (т.с.).

„Конгресът приема Програмна декларация, с която БКП (т.с.) официално преминава под знамето на ленинизма... За пръв път в историята на партията е включен официално принципът за диктатурата на пролетариата, извършването на социалистическата революция се разглежда като непосредствена задача и се сочат средствата на революционната борба – от масовата политическа акция и стачка до въоръжено въстание. В декларацията се изтъкват целите на борбата – осъществяване на съветска власт, експроприация на средствата за производство и т.н.

(История на Видинската окръжна организация на БКП, стр. 94)...

Изповядващата социалдемократическите принципи партия става комунистическа организация. Самият Благоев възкликва с болка: „Съсипахте ми хубавата партия.“ (Йоцов, 2011)

Декларацията формулира насилственото сваляне на властта на капитала чрез въоръжено въстание и установяването на съветската власт като форма на

„диктатура на пролетариата“⁴⁹ (доколко същия този пролетариат е грамотен да управлява държава е друга тема)! Партията се обявява за част от на Третия комунистически интернационал. А Коминтернът всъщност е подразделение на болшевиките, борещи се за световна комунистическа държава. Това включва пълно подчинение на правилата на Коминтерна и безусловно изпълнение на всичките му заповеди. Дори протоколите от заседанията на Централния комитет на БКП трябва да бъдат предавани на Москва. Назначаването или смяната на членове от ръководството на БКП не може да става без желанието или съгласието на същия този Коминтерн. Комунистическият интернационал изпраща в България своите представител - Владимир Милютин, който идва в България, за да участва в заседанията, като докладва в Москва всичко, което се случва в партията.

Нещо повече. Димитър Благоев закрива конгреса със следните думи:

*„Довиждане, догодина със съветската комунистическа република.“*⁵⁰

Същата тази кървава БКП, през 1990 г. „забравя“ десетилетия от последващия период от историята си, декларира, че вече е „нова“, разбирай най-старата, от преди 1919, и без да се извини за греховете си към българския народ, стана БСП, но продължи по старому. Вълкът кожата се мени, но нрава... Не и без помощта на късата народна памет, тази партия си остана същата прокремълска подлога, без значение кой самодържец е там на власт!

Ще направим малко „литературно“ отклонение.

След „приставането“ на Коминтерна, БКП започва да получава солидни финансови инжекции: 3 милиона лева, под

⁴⁹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Диктатура_на_пролетариата

⁵⁰ <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/patiat-do-atentata-v-sveta-nedelia-platenite-ot-moskva-teroristi-na-b-822136.html>

формата на скъпоценности, продадени в Европа, влизат у нас. Част от тях се използват за пропаганда. Например,

„Тома Измирлиев, брат на Христо Смирненски, е резидент на съветското разузнаване.

Със съветски пари, издава от много вестници, списания, напр. „Маскарад“, „Звънар“, около които формира литературни кръгове с хора, които са останали след това в нашата история като мастити литератори, писатели и така нататък. Тоест, парите, които влизат в България от Москва покваряват цели поколения, покваряват цели общности и цели групи.“ (ibidem)

Но това не пречи, година по-късно, същите комунисти да се проявят и в друга „литературна“ светлина. През 1920-та - две години след Първата световна, България е опустошена, но все пак, българският народ като Феникс, намира сили да празнува 70 годишния юбилей на „патриарха на българската литература“ Иван Вазов. В знак на признателност към твореца, на 20 юни 1920 г., в XIX Обикновено Народното събрание бива внесен „Законопроект за „националното дарение на народния поет Иван Вазов“, но в българския парламент се разиграва трагикомична случка, с главна действаща роля – парламентарната група на БКП! Четем [стенограмата](#)⁵¹:

Министърът на просвещението Стоян Омарчевски предлага:

„Член единствен. По случай на двойния юбилей на Иван Вазов – 50-годишнината от книжовната му дейност и 70-годишнината от рождението му - българският народ, ценейки високо заслугите към отечествената книжнина, култура и общественост на своя велик син, провъзгласява го за народен поет и в знак на признателност определя му едновременно дарение от сто хиляди лева., признателният български народ, ценейки високо заслугите на своя велик син за отечествената

⁵¹ <https://www.parliament.bg/bg/plenaryst/ns/55/ID/6329>

култура и литература, определя му едновременно дарение от сто хиляди лева.

Забележка. Това дарение и цялото имотно състояние на Иван Вазов, както и той сам лично, се освобождават от всякакви данъци и повинности.

„Моля ви да гласувате това предложение единодушно и без всякакви дебати на едно четене“, завършва министърът, убеден, че заслугите на Вазов към отечеството не се нуждаят от разисквания.

И ако ти, уважаеми Читателю смяташ, че предложението веднага е гласувано „en bloc“, не така мислят депутатите от БКП. Партията предварително се е подготвила и думата взима депутатът Митьо Станев. Започва витиевато:

„Ние, парламентарната група на българската комунистическа партия и цялата партия, нямаме нищо против изкуството в неговите разклонения: поезия, скулптура, художество. Ние не можем да имаме нищо против носителите на това изкуство.“

„Трябва само да бъде червено боядисано“, репликира земеделският депутат Христо Манолов.

„...Ние, казах, – продължава Станев – не можем да имаме нищо против носителите на това изкуство, също така и против талантите и способностите на нашите поети и специално на Вазова. Но заради нас съществува друг един въпрос; той е въпросът: на кого днес служи изкуството?“

„На буржоазията“ - се чува глас от земеделците.

След което следва пропаганда за ролята на изкуството в стил Коминтерна! В стила на „Институт за червена професура“.

„Думата е за Вазова, а не за изкуството“, се опитва да върне темата на разговора друг депутат - демократът Никола Пъдарев.

„Аз ще дойда и за него“, отговаря Митьо Станев и продължава с пръста по предварително написаните опорки: „...Какво представлява днес изкуството в цяла Европа? То днес служи на чувствата на умирающата буржоазна класа, която

залязва, която захожда и то се е обърнало на едно песнопение на щенията, на плътските щения, ако искате, на тази класа. Вземете тъй наречените модернисти и вие ще видите, че те възпяват именно доволството, възпяват стремежите в грубочувствената област на днешната класа.“

Земеделецът Ангел Янев се включва в дебата:

„Не е вярно. Максим Горки, който възпяваше пролетариата, никой не го възпираше да служи на буржоазията в Русия“ ..., „Значи „Под игото“ е буржоазно творение? Срамота!“.

Но Станев продължава: „...а възпяване на националните идеали на България – то значи възпяване на завоевателната политика на българската буржоазия“, надвиква го старозагорецът Митьо.

„То значи – продължава той, – че поезията у нас се е поставила в услуга на стремежите на българската буржоазия и е служила в продължение на много години на българската буржоазия. В последните войни тя се изрази в една много очебийна, много ярка форма. Тази идея в нашата поезия се изрази в последните години в един шовинизъм.“

„Бесен“ - допълва комунистът Христо Кабакчиев.

Е, след доста дебати, Законът е приет и без гласовете на комунистите, нарекли се „тесни социалисти“. След гласуването, Вазовият довереник проф. Иван Д. Шишманов хроникара: „Само комунистите били по принцип против дарението, защото Вазов бил буржоазен поет. Широките гласували „за“...“

И ако Вазов си мисли, че „[моите песни все ще се четат](#)“⁵², не така си мислят комунистите! Историческата истина показва, че атаката срещу Вазов не приключва с тези дебати – това е само началото! Сагата продължава след т. нар.

„Социалистическа революция“. Заедно с 9 септември, идва и денят, когато песните на Вазова вече няма да се четат!

С творчеството си, пропито от русофилски и славянофилски чувства, Вазов се смята за прогресивен писател, но заради стихосбирките си „Под гърма на победите“ (1914), „Песни за Македония“ (1916), „Нови екове“ и други свои творби, Вазов е определен като „*невец на великобългарския шовинизъм и буржоазен автор*“. Коментира се дори дали да бъде изваден от учебните програми.⁵³ Годадини по-късно, лично Георги Джагаров ще си спомни, в слово при откриване на тържественото събрание в Сопот, посветено на 120-годишнината от рождението на Иван Вазов, че като ученик, негов по-възрастен другар го повикал и загрижено изразил учудването си, че бил изпаднал във възторг пред един буржоазен писател!⁵⁴

Така през 1947 г. за „народен поет“ е провъзгласен Димитър Полянов, а Министерството на образованието създава учебни програми, в които Вазов – буржоата и еснафът, не присъства!⁵⁵

И когато заверата е на път да се случи и Вазов да бъде „забравен“, а може би и забранен, възниква проблем! И то не у нас – той идва от великия Съветски съюз!

През 1948 г., Академията на науките на СССР издава монография, чийто главен герой се оказва... Иван Вазов! „*Иван Вазов (1850-1921). Жизнь и творчество*“ е с автор - академик Николай Державин. Проследявайки творчеството на поета, той заключава: „*Като писател Вазов стоя повече от 50 години в центъра на българския народен живот, отразяваше в творчеството си неговия бурен поток, но никога не изневери на своите основни демократични принципи. Заедно със своя*

⁵³ <https://www.24chasa.bg/ozhivlenie/article/8747507>

⁵⁴ <https://sbp.bg/вазов-това-е-цял-народ/>

⁵⁵ <https://www.ploshtadslaveikov.com/kogato-premahnaaha-az-sam-balgarche-ot-uchebnitsite/>

народ Вазов празнуваше неговите победи, заедно с него остро преживяваше и болките от пораженията.“ „Ето защо Вазов, „патриархът на българската литература“, е заедно с това и велик народен поет на България“.⁵⁶

И ако хора като нас, уважаеми Читателю, биха потънали в земята от срам, не така стои въпросът при комунистите – както и през 1939, след пакта на СССР и хитлеристка Германия, така и сега – обръщат се на 180 градуса. Книгата на акад. Державин веднага е преведена и издадена от издателство „Български писател“, уж във връзка със сто годишнината на поета!

Но това не стига – започват приготовления, каквито само един тоталитарен режим е в състояние да произведе: Министерският съвет излиза с постановление, Президиумът на Народното събрание – с Указ. Започва писане на статии, които трябва да докажат, че Вазов от 1950-та не е оня, буржоазния Вазов от 1920 г. Всички заглавия са с императивни тирета: Тодор Павлов пише „Иван Вазов – народен поет и класик“. Георги Караславов съчинява „Иван Вазов – борец за мир“. Людмил Стоянов слага подписа си под „Иван Вазов – двигател на нашата култура“.

Най-голямата отговорност поема Пантелей Зарев, който разработва темата „Иван Вазов – писател, патриот и изобличител на английския империализъм“. (пропуснал е Сорос, но пък ние може да го добавим! А, и Бил Гейтс!) На издателите е наредено да подготвят пълни събрани съчинения на юбиларя. На кинодейците – да филмират „Под игото“. Скулпторите трябва да издялат два паметника, а художниците да изрисуват марки с лика на Вазов и герои от негови произведения! Дори гр. Сопот е преименуван на Вазовград! (Тахов, 2015)

Комично звучи, но на проведеното в Народния театър, тържествено събрание във връзка с юбилея, бива изпратена тържествена телеграма не до кого да е, а лично до ... другаря Сталин!?! Защо до него, не знам, но в телеграмата пише:

⁵⁶ <https://frognews.bg/kultura/art-jungla/komunistite-gavriat-vazov.html>

„По случай 100-годишнината от рождението на големия български поет и писател Иван Вазов, изпраща Вам, скъпи Йосиф Висарионович, горещи братски поздравии. Българският народ твърдо и свято пази и ще пази патриотичните завети на нашия голям народен поет за искрена дружба с великия братски нам руски народ, за всеотдайност и преданост към нашата родина, за решителна борба против гнилата западна култура и империалистическата политика, която днес намира израз в откритата агресия на американския империализъм в Корея⁵⁷. Под благотворното влияние на руската демократична мисъл, Вазов създаде произведения, които и днес вдъхновяват към трудови подвизи и всеотдайна служба на народа. Днешните наши културни дейци, продължавайки реалистичната линия на Вазов, задълбочават и разширяват и неговата традиционна любов към народа на Пушкин и Белински и се учат от съветската наука, изкуство и култура, които са най-прогресивните днес и служат за ръководство на всички прогресивни културни дейци в света. Тези завети ни остави нашият незабравим учител и вожд другарят Георги Димитров, който под Вашето мъдро ръководство изведе страната ни на светлия път на социализма. Но гаранция за изпълнението на тези завети ние виждаме единствено в ненарушимата дружба с великия Съветски съюз и в сътрудничеството с всички демократични народи – под Вашето мъдро ръководство, наш скъпи Йосиф Висарионович. И ние Ви обещаваме да работим с всички сили за осъществяване на тези завети и да бъдем в първите редици на борбата за траен мир, за народна демокрация, за социализъм. Да живее демократическият лагер начело с мощния и непобедим Съветски съюз! Да живее вождът и учителят на цялото прогресивно човечество – нашият учител и вожд другарят Сталин!“ (Тахов, 2015)

⁵⁷ Става дума за Корейската война (1950–1953)

Та ако днес, някои патриоти твърдят, че ще забранят изучаването на „Аз съм българче“⁵⁸ в училище, нека запалят една свещ, ама по-голяма, за акад. Державин, че без него, Вазов щеше да бъде забранен по списък⁵⁹, както и много други „буржоазни“ или „фашистки писатели“.

Коминтернът и България

Първият интернационал е Международната асоциация на работниците (1864-1876), в чието основаване взема активно участие Карл Маркс. Вторият интернационал е Работническият интернационал, който е създаден през 1889 година и след множество трансформации продължава да съществува под името Социалистически интернационал.

Комунистическият интернационал⁶⁰, известен със съкращението Коминтерн и като Трети интернационал, е обединение на комунистически партии от цял свят, признаващи марксизма-ленинизма за своя водеща идеология. Създаден на 4 март 1919 г. в Москва по инициатива на Ленин и партията на болшевиките⁶¹. На Учредителният конгрес на Коминтерна, на който присъстват делегати от 35 комунистически партии, комунистически групи и леви крила в социалдемократически партии, включително и от Българската работническа социалдемократическа партия (т.с.). Ленин изнася доклад „*За буржоазната демокрация и диктатурата на пролетариата*“, в която отбелязва основните цели на създаващото се обединение.

⁵⁸ <https://offnews.bg/obshtestvo/iska-li-svobodna-evropa-da-mahne-az-sam-balgarche-ot-uchebnitcitate-816134.html>

⁵⁹

http://www.promacedonia.org/pamphlets/fashistka_literatura_1944.pdf

⁶⁰ https://bg.wikipedia.org/wiki/Комунистически_интернационал

⁶¹ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Болшевизъм>

В своя устав от 1920 година, Коминтернът се самоопределя като Световна комунистическа партия. Затова той приема националните комунистически партии като свои подразделения, като местни структури, които са задължени да следват директивите и да се подчиняват на дисциплината, наложена от централата в Москва. За осъществяване на целите си, организацията финансира дъщерните си партии с пари, но доставя и литература, агитационни материали, а както ще видим по-късно – и големи количества оръжие. За сумите, отделяни от Москва за българските комунисти, говори малко известен факт.

На 24 май 1921 г. улиците на София са изпълнени с народ. Стотици деца и младежи дефилират столичните булеварди в чест на двамата братя - просветители Св. Св. Кирил и Методий. От площад „Свети Александър Невски“, където бил отслужен молебен, редиците, начело с иконата на светите братя, продължили към двореца, където учениците били поздравени за празника лично от цар Борис III. Шествието продължило към площад „Света Неделя“. Преминавайки по бул. „Дондуков“, сред учениците била хвърлена бомба, като са ранени над 20 души, предимно деца, а атентаторът се укрива!

Тълпата, заподозряла за деянието комунистите, се отправя към Народния дом при Львовия мост, който изпълнявал функциите на централа на партията, нахлула в двуетажната сграда и започнала да троши и унищожава всичко по пътя си. [Партийният клуб бил подпален!](#) Унищожени били печатницата, книжарницата и архивите на партията. Нанесените щети достигнали стойност от 10 милиона тогавашни лева.

Компартията започнала веднага кампания за строежа на нова сграда на мястото на изпепеления Народен дом, като две години по-късно новата масивна сграда била завършено. На тържественото откриване на внушителната постройка лично Георги Димитров я определя като „ковачница за изостряне на оръжието за освободителната борба на пролетариата“ и „гнездо за подготвяне смели и решителни ратници за делото на комунизма в България“.

Според мен е „гнездо на отровни змии“, но за Димитров, новата сграда трябвало да даде ясен знак. *„На този площад, откъдето минават всички“, изтъкнал той, „това монументално здание ще сочи и на приятели, и на врагове, че не ще се намери сила под небето, която би могла да окове във вериги трудещия се народ.“*

На върха на новия 5-етажен Народен дом се извисявала **петолъчка с вписани в нея сърп и чук.**⁶²

И ако вече се питате, как „работническата партия“ успява за кратко време да изгради своя „Народен дом“, ще намерим отговора в архивите – в писмо на Бюджетната комисия на ИККИ (Изпълнителния комитет на комунистическия интернационал):

„Вашето писмо до Зиновиев от 11.5.23 г. относно изграждането на Народния дом е получено от Зиновиев. Той ми го изпрати. Бюджетната комисия разгледа този въпрос и реши да приеме гаранции в размер на остатъка от сумата, отпусната на БКП за специални нужди и държана от ЦК на БКП. Според другаря Коларов от това разпределение в размер на 100 000 руб. Бяха изразходвани около 60 000 в злато, така че БКП сега разполага с остатък от 40 000 златни рубли, неприкосновен фонд. Нашата гаранция важи конкретно за този баланс, т.е. около 40 000 руб. злато. Що се отнася до ипотеката, Зиновиев моли това да бъде уредено.

РГАСПИ, ф. 495, оп. 19, д. 476, л. 10. Копие. Машинопис“
(Колектив, 2005)

За да е ясна сметката ще уточня – една рубла има златно съдържание от **0,774 гр. чисто злато**⁶³. Или помощта за БКП се равнява на над **77 кг злато!** Само за да изгради свой „Народен дом“, разбирай пропагандна централа за разпространение на комунистическата идеология! У нас! За „Световна съветска република“!

⁶² https://stara-sofia.blogspot.com/2012/07/blog-post_25.html

⁶³ https://ru.wikipedia.org/wiki/Золотой_рубль

Както виждате, през всичките тези години, започвайки от финансирането на русофилски организации и политици непосредствено след „освобождението“, преминавайки през коминтерновския период, та май и до днес, Русия не жали средства, за да изгради „Петата си колона“ у нас.

А какво прави тя, за да се отплати?

Както ни учеха в школото, на 9 юни 1923 г. е извършен „фашистки преврат“, с който е наложена „фашистка диктатура“, но странно защо, не ни учеха, че ЦК на БКП фактически подкрепя установяването на новата власт. Само две седмици по-късно, на 25 юни 1923 г. лично [Коларов пише до Москва](#), че в страната съществува

*„пълно спокойствие“ и „Всички политически свободи, не са ограничени, всички партии, включително и комунистическата, имат възможност да свикват политически събрания“.*⁶⁴

Свален е тоталитарният по своята същност режим на Александър Стамболийски. Днес на него е кръстен централен столичен булевард, дори цял град, но истината отново има две страни както виждаме, че често става в историята - [според Данаил Крапчев](#), Стамболийски като премиер откраднал „несметно количество пари“. Заключениеето на комисията, която е натоварена в края на юни 1923 г. от Министерството на финансите и БНБ да разследва намерените суми в дома му в с. Славовица, в къщата в София и в краварника му е, че те надминават сумата 70 милиона лева в различни валути.⁶⁵

Александър Цанков пък, в спомените си „Моето време“ пише:

„При залавянето на Стамболийски и него беше намерена една крупна сума от чужди валути на швейцарски и

⁶⁴ <https://faktor.bg/bg/articles/prof-veselin-yanchev-septemvriyskoto-vastanie-e-selsko-nadigane-dimitrov-i-kolarov-totalno-se-provalyat-s-parviya-nasilstven-opit-na-bkp-da-vzeme-vlastta>

⁶⁵ <https://zonanews.bg/dokumentite-i-arhivi/predi-vek-aleksandar-stamboliyski-pecheli-priza-za-korupsioner-1>

френски франки. По слух се говореше, че сумата възлизала на 15-20 милиона лева.“ (Алтънков, 2020)

И за да не е „по слух“, пак там четем телеграма, подадена в Славовица на 13 юни 1923 г. от кап. Харлаков:

„Вчера, 12-того, на височината североизточно от Славовица бе намерена касата на Стамболийски. Залових 1 200 000 фр. франка и 300 000 български лева по 1000-левови банкноти...“ (ibidem, стр. 95)

Както се казва във филмите, всяка прилика с днешни политици, шкафчета, пари и кюлчета, разбира се е случайна.

Земеделската „Оранжева гвардия“ се опитва да вдигне бунт, но БКП не го подкрепя, защото за марксистите, земеделците са „аграрфашисти“, а и според Гошо Тарабата, познат у нас с гражданското си име Георги Димитров „става дума за перипетия между буржоазни сили“.

По онова време [Комунистическият интернационал](#)⁶⁶ е в апогея си. Всъщност Коминтернът е съветски партиен и държавен орган, подчинен на същата желязна и непрекословна дисциплина, както и самата болшевишка партия. Изграден като световна партия на революционното действие, поставяща си задачата да бъде **ръководен център за подготовката и осъществяването на „световната комунистическа революция“** – един вид **Министерство на съветското правителство за провеждане на световната революция**. Московски емисари обикалят и учредяват във все повече страни комунистически партии, които не са партии в истинския смисъл на думата, а само дисциплинирани подразделения на същия този Коминтерн. Той готви **„Световна революция“**, която ще **роди държавни структури по съветски модел по целия свят**. Спомнете си герба на Съветския съюз - цялото земно кълбо със сърп и чук върху него!!! Господ да пази!!! Между другото, България на земното кълбо не се вижда – тя е добре затисната

⁶⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Комунистически_интернационал

от чука във всичките му варианти! Както май и до днес си патим от руския „чук“!

Да се върнем на 1919 г. Конгресът на БРСДП (т.с.), вече БКП, приема програмна декларация, с която утвърждава преминаването на БКП на идейните и тактически позиции на **болшевизма**. Партията променя и предишния си курс на действие – парламентарният, и започва създаването на нови нелегални структури, чрез които **по насилствен път, по пътя на революцията да се добере до властта** (спомнете си израза „експорт революции“ – „износ на революция“ - то Съветска Русия в ония години, няма какво друго да изнесе!). Веднага след Учредителния конгрес, БКП пристъпва към осъществяване на прокламираните цели. Още през 1920 г. е създадена нелегална военна организация на партията. Тя бива активно подпомагана от Коминтерна и „[РазведУпр](#)“⁶⁷ (*Разведывательное управление*) - началото на двадесетте години на миналия век е време на засилено раздухване на „огъня на световната революция“. Българските комунисти започват да получават значителни средства от Съветска Русия, а скоро се добавя и оръжие, доставено от контрабандисти, уж занимаващи се с риболов, което им дава възможност да извършват курсове на дълги разстояния, включително до бреговете на Съветска Русия. Един от организиралите транспортирането на оръжието е българският комунист – известният по-късно съветски военен разузнавач Иван Винаров.

За мащабите на съветската „помощ“ говори любопитен факт: през май 1922 г. БКП се сдобива със собствен кораб. Сътрудникът на съветските тайни служби, Христо Боев (с псевдоним „Фьодор Русев“), закупува в Истанбул, стар, но все още здрав американски „ловец на подводници“, който след основен ремонт, получава името „Иван Вазов“ и бива регистриран като собственост на българско акционерно

67

дружество с пристанище Бургас. Многократно изпълнява редовни търговски рейсове между България и Русия, като заедно с товарите той превозва към СССР и нелегални членове на партията, делегати на конгресите на Коминтерна. По обратния път се доставяли литература и разбира се, оръжие - пренесени около 800 пушки, 500 револвера, 500 ръчни гранати, 150 кг взрив. (Тодоров, 2021) В края на 1923 г. корабът е фиктивно продаден и отплава за Одеса. Богато финансирана била партията, няма лъжа – източникът е от най-достоверните! (Колпакиди & Север, Спецназ ГРУ: самая полная энциклопедия, 2012)

Дали сега тази или друга, уж българска партия е финансирана по подобна схема, не знам... Но, в една стара и дебела книга още преди векове е писано: *„по делата им ще ги познаете!“*.

Според Коминтерна, Партията е прекалено пасивна, дейността на ръководителите на БКП бива осъдена, и у нас пристига генералният секретар на Коминтерна в онова време Васил Коларов (за позабравилите, това е същият българин, „[курдисан](#)“⁶⁸ за премиер след дирижирания от Москва референдум за „Народна република“ през 1946 г. и в чиято памет, за срам, гр. Шумен е преименуван на Коларовград!).

„Третият интернационал в Москва, който се конституира като изпълнителен комитет на комунистическите партии в целия свят и дава заповеди, разкритикувал жестоко позицията на Българската компартия и наредил грешката за неучастие в юнското въстание да се поправи с още по-голяма грешка: от Москва дадох заповед за въстание! - свидетелства изключеният по-късно от БКП „по заповед от Москва“ д-р Никола Сакаров (Според Петър Пешев (1858-1931), „Историческите събития и дейтели от навечерието на Освобождението ни до днес“, 1929 г., с.828.)

⁶⁸ Настанявам се, където обикн. не ми е мястото.

През юли 1923 година, когато в софийската организация се дебатираше писмото-заповед на Зиновиев за революция, в събранието присъствуваше и Дядо Благоев.

Тогава за пръв път дойде и Васил Коларов, който се бе завърнал от Русия. Дядо Благоев го посрещна много сърдито и почти го изруга, като му каза:

- Махни се от тук! Ти си дошъл да разстроиш партията ни...

Васил Коларов обаче не се махнал, обявил Дядото за изкуфял и заедно с Георги Димитров се захванали на бърза ръка да подготвят въстанието. “ (Цанев, 2008)

В стратегията на съветското ръководство по това време България заема важно място, заради относително добрите позиции на местната комунистическа партия, която може да се използва за дестабилизиране на Балканите, като подготовка за по-мощни акции в Централна Европа и най-вече в Германия.

През 1920 г. Васил Коларов, тогава секретар на ЦК на БКП, свиква група запасни офицери, определени за военно-политическо ръководство на военната организация, наречен „Военен комитет към ЦК на БКП“, преименуван по-късно във „Военен център към ЦК на БКП“.

„На военната организация се отпускаха средства от ЦК за закупуване на оръжие или за подкупуване на военни лица, които охраняваха оръжието и можеха да им го продадат. Известно количество оръжие се закупи в София, мисля, от склада на VI-и полк. Беше закупено оръжие в Пещера, във Варна, в Сливен. Задигнато, къде със знанието на лицата, които го охраняваха, къде чисто и просто задигнато. Беше дадено нареждане на всички членове на ВО да се въоръжават кой както може, чрез купуване, открадване, което също даде чувствителни резултати.

Но най-сериозни резултати, най-солидно оръжие, включително леки и тежки картечници, се получи откъм — от СССР, от Югославия и чрез Гърция. От Югославия се получи оръжие по-късно чрез Кюстендил, Трън и Радомир.

Но главната доставка ставаше от СССР, за която цел бяха създадени специални бази във Варна, между Варна и Бургас (около нос Емине) и мисля имаше такава база и в Бургас. Отделени бяха и специални другари, които се занимаваха с прехвърлянето на такова оръжие от СССР в България, с приемането на оръжие на базите по Черноморския бряг и пренасянето му навътре в страната. В София специално се получиха няколко стотин нагана, няколко леки картечници „Лукс“ и друго оръжие...

Добре действаше разузнавателният апарат сред телеграфистите и телефонистите, от където се получаваша доста интересни сведения.

Шифърът на военното министерство и на вътрешното министерство бе разкрит и много от техните шифровани разпореждания ставаха достояние на ВО и чрез нея на ЦК...“ (Недялков А. , 1969)

Много от „мемоарите“ на активистите на БКП и „борци на съпротивата“, писани след 9-ти можем да разгледаме като чисто „фентъзи“, в стил „Супермен“ - колкото по-героично и невероятно, толкова повече тиражирано! Но все пак, как бихте коментирали, ако днес, една държава прехвърля нелегално оръжие в България, или в нечий дом бъдат открити леки картечници...?

Руската емиграция в България

Още през 1917 година в България започват да пристигат руски дворяни и офицери. През 1919 година, параходът „Витяз“ акостира във Варна с над 1000 руски емигранти. Само за няколко години техният брой достига 45 000: над 200 инженери, 120 лекари, 35 професори, много други университетски преподаватели, 380 учители, хора на изкуството, както и обикновени хора, бягащи от гражданската война. Заедно с

многобройните цивилни, от май 1921 в България започват да пристигат поетапно около 20 000 души от частите на ВСЮР (Вооруженные силы Юга России), наречена още Врангеловата армия.

„Това е една много сериозна крачка към модернизацията на българското общество в периода между двете войни, защото част от тези хора по някакъв начин вече са били вградили името си в руската култура в периода на т.нар. „Сребърен век“. И идвайки в България, те пристигат със своите биографии, със своя талант, със своите умения и действително дърпат сериозно напред развитието на целия културен, научен и обществен живот на България”, казва Михаил Груев, председател на Държавна агенция „Архиви“.“⁶⁹

Т.нар. „Руски дом“ обединява представители на белоемигрантския „Червен кръст“, местния клон на „Руския обществен съвместен комитет“, „Взаимопомощ“ и др.

Това обаче не остава скрито от Коминтерна и службите на болшевишка Русия. Нека видим някои факти „от кухнята“: през 2004 г, в Москва излиза едно изследване - книга от над 500 страници със заглавие „КГБ: Приказано ликвидировать, Спецоперации советских спецслужб 1918-1941“. Само заглавието вече говори за организацията, кумир на много днешни русофили – „мокри поръчки“ из целия свят. Е, има ни и нас!

През юли 1921 г. в България пристига мисия на Руското дружество на Червения кръст от четирима души, като дейността на мисията „случайно“ се ръководи всъщност от нейния заместник - резидента на военното разузнаване Борис Иванов (той е известен и като В. Краснославский). Други двама членове на мисията - също „случайно“ са служители на ИНО

⁶⁹ <https://www.dw.com/bg/белогвардейците-без-които-българия-нямаше-да-е-същата/a-57650820>

([Иностранний отдел ВЧК-ГПУ-ОГПУ-НКВД](#)⁷⁰). Веднага след пристигането си в България, мисията започва активна работа по срещу бялата емиграция. Основният акцент на мисията се осъществява с помощта на просъветските организации „Съюз за завръщане в родината“ („Совнарод“) и „Общ казахски земеделски съюз“ (ОКЗС). (Колпакиди & Прохоров, КГБ. Приказано ликвидировать. Спецоперации советских спецслужб 1918-1941, 2004)

Още преди пристигането на мисията на Червения кръст тези организации започват да издават свои вестници, които в края на 1922 г., биват обединени в един вестник - „Нова Русия“, под редакцията на [Александр Агеев](#)⁷¹. Уж казахски атаман, той пристига на борда на „Иван Вазов“ – кораб, чийто собственик реално е БКП, превозващ оръжие, пари и нелегални от Съветския съюз. В качеството си на сътрудник на Съветския червен кръст, той агитира емигрантите да се завърнат в болшевишка Русия. Заедно с него работи и друг „червенокръстец“ - офицерът от военното разузнаване, специално пристигнал от Берлин, бъдещият строител на Беломорско-Балтийския канал Семьон Фирин.

Скоро настъпва обединение на апарата на Червения кръст и ръководството на просъветските емигрантски организации, след което още през ноември 1922 г. в рамките на мисията действат следните отдели, сред които военен, търговски, политическа пропаганда и контрол и т.н.

Тук съдбата на Агеев се преплита с тази на [Виктор Покровский](#)⁷² – руски генерал, белогвардеец, който през 1920 г. емигрира във Варна, като продължава борбата срещу болшевиките. Влизайки във връзка с много други антисъветски

70

https://ru.wikipedia.org/wiki/Первое_главное_управление_КГБ_СССР

⁷¹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Александър_Агеев

⁷² https://bg.wikipedia.org/wiki/Виктор_Покровский

емигрантски организации из цяла България, той се опитва да организира десант на черноморското крайбрежие край Кубан.

Получавайки информация от съветските агенти, българската полиция, в желанието си да поддържа добри отношения с новата съветска власт, арестува някои от сътрудниците на Покровский. А след ликвидирането на Агеев, българските власти обезпокоени от възможно влошаване на отношенията със СССР, организират акция за залавянето на Покровский, при която той е убит.

Ликвидацията на генерал Покровский и неговата организация бива високо оценена в Москва, и С. Фирин след завръщането си през 1925 г. в СССР, е награден с орден Червено знаме. Що се отнася до Б. Иванов, началникът на разузнавателното управление Берзин, в характеристика от 1928 г. отбелязва:

„По време на работата си в чужбина, от др. Иванов бяха успешно, а понякога и блестящо, изпълнени редица много важни и опасни задачи“ (Лурье & Кочик, 2003)

А в друга книга с категоричното заглавие „КГБ. Приказано ликвидировать“ четем:

„Българските комунисти превръщат погребението на Агеев в своеобразна манифестация, по време на която лидерите им Васил Коларов и Георги Димитров произнасят тържествени речи. Въпреки това, след тържествената събрание, ковчегът с тялото на Агеев е хвърлен, а нито българите комунистите, нито представители на съветската мисия на „Совнарод“ не проявяват интерес към него.“ (Колпакиди & Прохоров, КГБ. Приказано ликвидировать. Спецоперации советских спецслужб 1918-1941, 2004)

Септемврийското въстание

Ще започнем тази част с [цитат от Стойчо Грънчаров](#), ст.н.с. I ст. (професор) в Института по история - БАН:

*„Можеше ли в България да няма фашизъм, след като Коминтернът навремето беше казал, че има и че тази постановка беше преповторена безброй пъти от Г. Димитров, от В. Коларов и от наследилите ги комунистически водачи?! Така България се сдоби с **най-оригиналния фашизъм в света...** На България все ще се случи да е първенец по антивъстания. В нея феодализъм може да не е имало, но е имало единственото в света победило антифеодално въстание начело с Ивайло. Фашизъм нямаше, но в България се било провело първото антифашистко въстание в света – Септемврийското от 1923 година. По едно време **според марксистката историография се оказа, че през 1923 г. е имало две антифашистки въстания – едно нулево и едно първо.** Опитите за въоръжена съпротива на земеделците срещу преврата бяха наречени Юнско антифашистко въстание, но то не получи номер, защото „първо“ трябваше да бъде организираното от комунистите.“ (Радева, 2024)*

Та ще поговорим за „първото антифашистко въстание в Света“, дето всъщност било второ!

Коминтернът разпорежда и Георги Димитров, Гаврил Генов, Тодор Луканов, с още няколко „айдучи“, трябва да вдигнат въстание. Те избират за действие Северозападна България – район по-беден и податлив (а може би, както ще разберем, защото е близо до границата с Югославия). Планът е, въстанието да бъде масово вдигнато във Врачански окръг, да се обяви Работническо-селско правителство, тоест Съветска република след което да се сформира въстаническа армия, която да превземе София.

[Според изследователя, проф. Веселин Янчев](#), един от митовете, тиражирани през време на Соца е, че БКП е действала в съюз с ръководството на сваления от власт БЗНС – всъщност

комунистите търпят тотален провал по отношение привличането на други политически съюзници за общо действие и вземане на властта. Тя фактически се самоизолира със своите радикални, нереалистични и крайно опасни за бъдещето на страната идеи!⁷³

Къде поради некадърност, къде поради липса на идеи и на последователи, но ръководството на БКП не успява нито политически, нито технически да подготви мераклии за въоръжения сблъсък. Впечатляващо откровен е член на военнотехническия комитет при ЦК на БКП (т.с.) за подготовката на въстанието в София, който разкрива, че комунистите в столицата разполагат с 10 автоматични пушки и с 2 картечници, от които само една е изпробвана, нямат план за действие, нито поставени конкретни задачи.

Въстанието по-късно е определяно като пролетарско, в съюз със селяните, под ръководството на БКП и БЗНС, но всъщност нито работниците, нито пък градът, вземат участие в него. Не може да се твърди и че въстанието е масово. По най-пресилени сведения се оказва, че се надигат 14,2% от населените места, временно властта е взета в 9,3% от селата и махалите и в 7,6 % от градовете. Следователно въстанието е далеч от масово, още по-далеч от всенародно. (ibidem)

Правителството на Цанков внимателно следи обстановката и още на 12 септември 1923 г., изпреварващо арестува 2000 дейци на БКП. Гео Милев пише „*Мъглиж беше пръв*“, но бунтовете в Старозагорско много бързо биват потушени от правителствените войски. Пък и населението не е особено въодушевено от предлагания му „светъл идеал“!

С рапорт от вечерта на 22 септември, врачанския околийски началник, докладва в София за ареста на Никола Агънски, деец на БКП. Дотук – нищо странно! Димитров и

⁷³ <https://faktor.bg/bg/articles/prof-veselin-yanchev-septemvriyskoto-vastanie-e-selsko-nadigane-dimitrov-i-kolarov-totalno-se-provalyat-s-parviyanasilstven-opit-na-bkp-da-vzeme-vlastta>

Коларов, които стигат до Вършец, два дни се крият във вилата на една учителка. Още един любопитен факт - между другото, същият Никола Агънски съобщава, че те са търсили човек, който да ги преведе през границата. Още преди да са започнали събитията! (Янчев, 2023) Значи, още преди да избухне въстанието, което те ще ръководят и ще взимат властта, организаторите бързат да си осигурят коридор за бягство! А как иначе - така правят всички престъпници, осигуряващи си път за напускане на местопрестъплението! Но лидери на партия, вдигащи бунт срещу властта?

Съгласно плана, въстанието в Северозападна България започва на сутринта на 23 септември, когато комунистически групи установяват контрол в редица селища, сред които Фердинанд⁷⁴, Вършец и голям брой села от околностите на Орехово, Берковица, Бяла Слатина, Лом.

Няма да се занимаваме с писанията по този повод след 9 септември! Пропаганда, лъжа и измама, както повечето от социалистическата „документалистика“! Ще цитирам обаче спомените на пряк свидетел на събитията, протойерей Йордан Попов, издадени само няколко години след събитията! И вероятно заради които, той ще намери смъртта си след „Социалистическата революция“, в лагера „Белене“!

„Неделя - новата власт. Така осъмнахме в неделя 23.IX. в нова комунистическа власт. Страшно бе нея нощ!...

*От разпит на някои селяни се разбра, че първо в 10 часа вечерта е обявена революцията в Лопушина и Соточино. От там е телефонирано на Чипровци да обявят революцията и да обезоръжат заставата - пограничния пост. Това е станало 11 часа нощта. И към 1 часа до 9 часа пада Фердинанд. **Всички жертви бяха от старата власт. Нито една жертва не са дали комунистите нея нощ.***

Бил повикан местния фелдшер Цанко Иванов да прибере убитите в болницата. ...Плач до небето от съпруги, деца и

⁷⁴ Дн. Монтана – бел. съст.

роднини! **Никой не смее да отиде да изпроси телата от болницата за погребение.** Не оставаше повече за мислене. Мен, енорийския свещеник, се падаше да отида да успокоя роднините и **да изпрося телата за погребение.** Заедно с Тодор Вълв - бирника на общината, отидохме в околийското управление да искаме разрешение, за да се вземат телата и се предадат на роднините, за да ги погребат. ... Казаха ни да отидем в общинското управление.

Отидохме. Дадоха ни открити листове да се пренесат телата от болницата в домовете и се погребат, но да бъдат само свещеника и родителите. Много народ да не се събира. Така и стана.

Само на първия билет на Б. Ив. Цанов писаха, че е убит, а на всички други, че са починали. Нека го прочетат и читателите:

„Билет за погребение.

Позволява да се погребе Борис Ив. Цанов от гр. Фердинанд починал - убит - на 23.IX.1923 год. на часа 3 пред обед.

Издаден на 1923 година, месец септември ден 24 под №

.

Председател: Ц. Тодоров“.

Това е първият документ за погребение на убитите. В него писаха точно от що е починало лицето. **В другите билети не се поменаваше, че са починали от убийство. Погребахме и без билети тия, на които не се знаеха имената.**“ (Попов, 1931)

Че християнството им е чуждо – добре знаем! Сталин руши църкви и избива десетки хиляди свещеници! Нашите също ще последват примера му! Но дали изобщо са хора, личи по отношението им към мъртвите! А че това поведение е в кръвта им, става съвсем ясно от действията им 20 години по-късно, около 9 септември, когато същата вакханалия се повтаря, но в още по-ужасяващи мащаби!

Не знам, дали обърнахте внимание на селата: днес Лопушна носи името на [Георги Дамянов](#)⁷⁵, а Соточино – на [Гаврил Генев](#)⁷⁶! Първият е, забележете - съветски военен, после става български генерал, член на Политбюро на БКП, а вторият - е член на Задграничното бюро на ЦК на Българската комунистическа партия. Бяга в СССР, където работи в Селския интернационал и българската секция на Комунистически интернационал.

В „История на БКП (1918-1989)“, проф. Никола Алтънков пише:

„Един от секретарите на отдела по онова време - Лев Колен - пише в тайния си дневник, че между най-мракобесните изпълнители на Сталиновата воля за репресии е... българинът Георги Дамянов, известен с псевдонима Белов. Още по време на гражданската война в Испания Дамянов вече си е бил спечелил слава на жесток човек в качеството си на инспектор в Интернационалната бригада. Именно Дамянов - Белов е подготвил документите на стотици интербригадисти и дейци на Коминтерна, които завършвали с фаталното: не се ползва с политическо доверие. Това е бил знакът за арести, присъди, лагери и разстрел. Георги Дамянов след 9 септември 1944 г. става член на Политбюро на ЦК на БКП, министър на отбраната, през 1950 г. е избран за председател на Народното събрание чак до смъртта си 1958 г.“ (Алтънков, 2020)

Тези имена днес „кичат“ две села в „Северозападна България“, най-бедната част на целия Европейски съюз! И после, „що сме бедни“! И „защо няма инвестиции“! „Искаме европейски пенсии и заплати!“ Питам, кой би инвестирал в населено място, носещо името на терорист, избивал своите, и чийто жители мълчаливо приемат този факт?

⁷⁵ https://bg.wikipedia.org/wiki/Георги_Дамянов

⁷⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Гаврил_Генев

Разбира се, комунистическата пропаганда след 1944 г. ще героизира събитията: то не беше „червения поп Андрей“ с едно оръдие, то не беше „народът масово се вдигна“...

Като говорим за „поп Андрей“, едно от лицата на червената пропаганда за Септемврийското въстание, отново да чуем прот. Йордан Попов:

„Към 10 ½ часа отидохме на гарата трима свещеника да питам: може ли да замине отец Стан П. Димитров, родом от с. Флорентин за Видин и оттам за родното си село? На гарата срещнахме свещеник Андрей Игнатов - Медковския герой - със сабля през рамо. Като познат, отделихме се четиримата свещеници и го питам: що търси по това време тук? Той съобщи, че има трен на разположение, извади от революционния комитет един открит лист, с който се дава право свещенику Андрею да издирва и снабдява революционната армия с припаси и снаряжения. С гордост го посочи! Казах му, че върши лудории и нам, свещениците, не подобава да се занимаваме с тия работи и че друго е предназначението на свещеника. „Аз не съм енор. свещеник! Уволнен съм! И зная, защо върши всичко!“ - отговори свещеник Андрей Игнатов. Познавах го от младини, знаех, че има чифлик от 300 декари, зная че всичко върши за далавери. Не скрих при всички да му явя, че не е искрен в делото.“ (Попов, 1931)

Ще попитам соцносталгиците! Помните ли, оная апотеозна картина с „червения поп Андрей“, качен на един брониран влак, с оръдие, картечници, отправил взор в „светлото бъдеще“? Не намерих автора на творбата, която украсяваше урока за онези събития, във всички учебници от Соца! Но сигурно добре се е облажил!

Извинявам се за лошото качество на илюстрацията, но само това (слава Богу) намерих в мрежата.

Подобни автори ни казваха за „хиляди избити“, които после се оказаха доста по-малко! Но не ни казваха, какво е станало с вождовете на въстанието и как са оцелели:

„ГЛАВНОКОМАНДУЮЩИЯ РЕВОЛЮЦИОННАТА АРМИЯ БЯГА. Към 1 часа подир обед големците комунисти и водачи почнаха да отстъпят към Балкана, аслъ и тяхната парола бе „Балкан“. В моята къща живееше адвоката Исай Иванчев. Болен без болест от страх. Към 1½ часа при него дойде главнокомандующия на всички революционни армии в метежа, Гаврил Генов, зет на Исай Иванчов - и отиде право при него. Говореха 10 минути. Подканял Исай да бяга, че войски идат... Чаках на двора и на излизане го запитах: „Какво направихте, господине, кажете ми истинското положение“? Не скри: - „Бити сме, делото пропадна, ще дадем последното сражение на баира, Нека става, каквото ще!“

Досетих се - да не би да бяга - и го проследих. Ако, действително, ще дадат сражение, той ще отиде в центъра на града при другарите си и ще им съобщи; ако ли бяга, той ще

вземе страничните улици и не ще отива да подготвят сражението.

*Излезе последното вярно. Той бяга и се отделил от другарите, да не би да му искат сметка за извършеното дело. **Плах взе страничните улици към Балкана и от там за Сърбия.***“ (Попов, 1931)

Само 2-3 дни по-късно, не само Гаврил Генов, но и Коларов и Димитров оценяват положението като безнадеждно и бягат позорно в Югославия.

*„При това положение никой не можеше да си прави илюзия, че ще победим, т.е. че ще смъкнем от власт фашисткото правителство и ние ще завладеем властта; по всичко личи, че такава илюзия не са си правили и другарите - инициатори на въстанието, В. Коларов и Г. Димитров - пише старият комунист Върбан Ангелов, затова за себе си **двамата определили да ръководят Септемврийското въстание в Северозападна България** (според злите езици - за да са поблизо до югославската граница) и наистина: само след първите сблъсквания с войската около град Михайловград⁷⁷ те - водачите на въстанието - без да се съобразяват с обстановката в цялата страна и главно в София, **преминаха в Югославия и от Виена дадоха парола:** „Курс на въоръжено въстание!“ , т.е. въстанието да продължава до победен край.*

(Казват, че бягайки към югославската граница, Димитров бил извикал на Коларов: „Обърни се и виж какво направихме!“ , според други - бягали без да се обърнат...)“ (Цанев, 2008)

Това не е единственото предателство на Димитров към България! Години по-късно, същия вече като министър-председател на НРБ ще подари Пиринска Македония на Тито, разбира се под давление на Москва! Но първо – Виена!

⁷⁷ По онова време „Фердинанд“, днес Монтана

„Още запъхтени от бягането, седнали да си отдъхнат в едно виенско кафене, ударили по два-три коняка и написали знаменитото си

Отворено писмо

до работниците и селяните в България:

Драги другари, ние съвместно се борихме за едно велико народно дело. След големите борби, които засега завършиха неуспешно, ние бяхме принудени да напуснем вашата среда, за да продължим да служим на великото дело на своя народ, който като един човек с небивал ентузиазъм се подигна да извоюва политическите си свободи...

Макар да се намираме временно далече от вас... ние героически ще понесем болките и страданията на поражението и ролята, която ни се падна да играем, ни налага да се обърнем към вас с това отворено писмо. И първата дума, която ви отправяме, е:

- Никакво униение, никакво отчаяние, никакво малодушие! Горے главите, славни борци!“

Докато нашите герои героически понасяли страданията, пиейки си коняка във виенското кафене, като по този начин продължавали да служат на великото дело на своя народ, който като един човек с небивал ентузиазъм бил въстанал, и докато викали: „Горے главите, славни борци!“ - главите (около 5000) на славните борци се търкаляли край мътните води на Марица и питали:

- Кой излъга нашата вяра?“ (ibidem)

На Запад, дали с коняк или друга високоалкохолна напитка в ръка, Димитров поема ръководството на Западноевропейското бюро на Коминтерна, като пътува из Сърбия, Австрия, Швейцария, Германия и други страни с „тайни мисии“. В която и държава да стъпел, си хващал любовница. Ако Димитров не си паднал толкова по тънката част, може би нямало да бъде арестуван и обвинен в подпалването на Райхстага. Тогава от Коминтерна го предупредили да бяга от

Берлин в Москва, но по това време той тъкмо се уредил с нова любовница – германката Ани - и не искал да я оставя⁷⁸.

Но за Ани, или по-скоро за Димитров – след малко.

„Първото антифашистко въстание в света“, както учехме преди 1989 г. приключва само за 3-4 дни. Въпреки усилията на БКП за агитация сред българските войници, армията застава изцяло на страната на правителството - нищо, че повечето войници произхождат от бедни селски семейства, традиционно симпатизиращи на БЗНС и БКП.

Факт е обаче, че тези събития водят страната до гражданска война, в името на чужди интереси, под диктовката на терористична организация със седалище в Москва. Ето какво пише проф. Андрей Зубов, д.и.н., редактор и съставител на двутомната „История на Русия. XX век“.

„За всемирното и историческо значение на руската революция е написано и казано много. Но ние невинаги си представяме, какви последици е имало от нейното приложение практически. А става дума за проливане на кръв, насилие, трагедии и разпад на националното единство на цели народи и държави, дори на много близки на Русия. Такъв е случаят с България, която през 1923-1925 година попада в ситуация, която променя нейния исторически път и съдба. „Благодарение“ на Русия... “. (Стефанов, 2021)

Георги Димитров и Васил Коларов тотално се провалят като организатори и ръководители на първия насилствен опит на БКП да вземе властта в страната, но пък успяват да създадат такъв мит около него, че се налагат като единствени ръководители на партията и да им гарантира високо положение в структурите на Комунистическия интернационал.

Т.нар. „Септемврийско въстание“ е една от идеологическите мантри⁷⁹, които десетилетия се изливаха върху обществото ни, моделирайки тоталитарната „истина“ за

⁷⁸ <https://www.flagman.bg/article/293634>

⁷⁹ <https://youtu.be/Tw8kgkU4D3I>

миналото. (Помните ли Оруел – „Който владее настоящето – владее миналото...“?). Пропагандата тръбеше, че на 9 юни 1923 г. е извършен един фашистки преврат, народът спонтанно въстава срещу този фашистки преврат, и комунистическата партия, като верен идеологически страж го оглавява, правейки опит за демократична работническо-селска власт и този опит е жестоко смазан от фашисткото правителство. Всъщност в България няма фашизъм - нито на 9 юни, нито през септември 1923-та. Нито по-късно, през 1944-та! И това не е мое мнение – това се споделя от голяма група историци от БАН! (виж. [„Становище на български историци по въпроса: Имало ли е фашистки режим в България?“](#)⁸⁰, подписано от 22 от водещите историци у нас!)

От днешна гледна точка историците приемат термина „бунтове“, но комунистическата пропаганда винаги е имала нужда от идеологизиране и създаване на митове, а оттам – на култове. Как звучи само: „Антифашистко въстание“! И то – „Първото в Света“! Леле, леле! Нищо, че фашизмът току що е взел властта в Италия (1922г.), и в България, наченки на фашизъм проявяват всъщност „сопаджиите“ от оранжевата гвардия на Стамболийски, по примера на „черноризците“ на Мусолини. „Грабете братя буци, бийте гражданята!“ Тази крилата фраза на Александър Стамболийски се превръща в лозунг на паравоенните формирования на БЗНС, чрез които земеделската партия тероризира българското население в началото на миналия век и крепи своята власт.

Ето каква [оценка дава за земеделеца академик Григор Велев](#) в разговор с Румен Леонидов:

„Стамболийски е инициатор на съсловната идея за управление на страната, по-късно е силно повлиян и от идеологията на Мусолини. По негова инициатива се създава Комитет за селска диктатура и Оранжева гвардия, с помощта на която се установява авторитарен режим. Той

⁸⁰ <https://www.bas.bg/?p=41867>

категорично застава на позициите на Мусолини, че обществото не се дели на класи, а на съсловия. Че обществените отношения ще се основават на съсловна хармония и мир.“⁸¹

Броят на жертвите по време на въстанието и при неговото потушаване е спорен, като оценките варират. Георги Димитров пише: „Пет хиляди комунисти, земеделци и доблестни народни синове – зверски избити“⁸². Твърдение, което и до ден днешен се тиражира в публичното пространство, при условие, че още през 70-те годни на миналия век е доказано, че жертвите не са повече от 800 – но кой ли вярва на комунисти?

Въпреки обичайното пресилване на жертвите, характерно за пропагандата, наистина не малко българи са загубили живота си, заради идеологията на Коминтерна и подчинената ѝ БКП. Само малка част от жертвите на въстанието загиват при бойни действия. Повечето са избити от паравоенни „шпицкоманди“ по-късно, като загиват и много невинни, вкл. от интелигенцията в онова време. Провалът на Септемврийското въстание нанася тежък удар на БКП, която от втора парламентарна сила се превръща в маргинална, но силно радикализирана група. Много активисти на партията са убити, изпратени в затвора или принудени да напуснат страната (естествено в посока на изток, то на запад какво да правят!), докато други – заради принципно несъгласие с насилствените методи или просто уплашени от репресиите – се дистанцират от нея. В резултат на въстанието партийните членове намаляват десетократно до около 4 000 души.

Но комунистическата пропаганда десетилетия експлоатираше темата, с цел създаване на култ (подобно на

⁸¹ <https://faktor.bg/bg/articles/ot-redaktora/pravitelstvoto-na-prof-tsankov-spasyava-balgariya-ot-oranzhevo-chervenata-chuma-savetizatsiya-i-rusko-robstvo>

⁸² В. „Раб. вестник“, г. XXVIII, бр.2 от 7 ноември 1923 г.

фашистката и национал-социалистическата идеологии). Историкът Цочо Билярски пише:

„... искам да споделя и един мой спомен от студентските ми години от началото на 70-те години на миналия век, когато в Софийския университет се провеждаше Първият конгрес на Българското историческо дружество. (...). Взе думата престарелия вече **акад. Спас Гановски**, който се изказа не само като учен, но и като **участник в събитията**. Запомнил съм неговите думи, които предизвикаха буря от недоволство сред партийните историци. Може и да не ги предавам точно и дословно, но смисълът им беше такъв. Този бележит и утвърден през онези години български философ и парламентарист най-официално заяви, че **това въстание е наложено от чужди за страната ни външни сили**, а „ние, по думите му, тръгнахме с вили и коси като башибозук срещу редовната българска войска, която имаше натрупан боен опит от три войни, което беше **пълна лудост и безотговорност към собствения ни народ**“. Академикът беше освиркан и свален от трибуната, а партийните историци нададоха неописуем вой. След тази случка академикът беше, мисля че, набързо пенсиониран и пратен в Девета глуха. Подобна случка по време пък на Втория конгрес на БИД се случи пак в Софийския университет, но този път в Аулата, а поводът беше изказването на проф. Николай Генчев, който постави под съмнение качествено влияние на руската култура и политически модели по време на Българското възраждане. Този път думите на професора бяха посрещнати също с неописуем вой от нашите учени русофили и от присъстващите руски историци. С тези две случки, без да правя каквито и да било внушения, просто искам да отбележа колко трудно в България истината си пробиваше път дори и сред историците.“ (Билярски, *Още един път за Септемврийското въстание от 1923 г.*, 2010)

Важно е да отбележим, че цитираният акад. Сава Гановски е съветски професор, завършил [Института за червена](#)

професура⁸³ (за невярващите имало е и такъв в Москва – „Институт красной профессуры“). За няколко месеца през 1944 г. е и партизанин. В същата статия⁸⁴, Цочо Билярски предлага на вниманието ни брошурата „Кой подготви метежите? Разкрития и документи“, която е отпечатана през същата 1923 г., вероятно отпечатана от българската полиция, каквато е била тогавашната нейна практика. В нея стават ясни както организаторите и подбудителите на метежите, така и отговорността на властите, по отношение опазване на законния ред в държавата.

След въстанието, БКП е забранена като политическа формация. Организацията обаче продължава да функционира нелегално с помощта на щедри финансови инжекции от страна на Съветския съюз. БКП сформира свое бойно крило, т.нар. Военна организация (ВО), изцяло под директния надзор на съветските служби, които изпращат инструктори и оръжия.

„Въпросът тук е как така, когато БКП е напълно разбита, как ще се готви за въстание? Но заповедите на Коминтерна трябва да се изпълняват безпрекословно. БКП не наброява повече от 2500 души, тя се скрива в така наречената Работническа партия, после - Партията на труда, няма хора и тогава какво правят българските комунисти? (...)

В България след Първата световна война, на много места действат разбойнически банди. Естествено, има много завърнали се от фронта, много оръжие, няма работа. Съставени са много банди, които действат основно в Хасковско, Странджа планина, Източните Родопи, Шуменско, Варненско, от Стара планина, около Ловеч, Плевен, Павликени. Тези банди са свирепи разбойници, гонени от полицията, поради извършване на жестоки убийства и жестоки обири ...

⁸³ https://ru.wikipedia.org/wiki/Институт_красной_профессуры

⁸⁴

и тогава БКП се обръща към тях и им предлага сделка. Ние ще ви плащаме заплати, ще ви осигуряваме оръжие, заедно с вас, с комунисти, с анархисти и с вас разбойниците – ще направим политически чети.

Тези чети трябва да поддържат революционната обстановка в страната, трябва да подлагат населението на терор, да атакуват полицията, да атакуват властта, за да създават усещането в народа, че нещо трябва да се промени и да имаме основание действително за въстание.

Формирани са изключително **жестоки разбойнически чети**, например четата на Митьо Ганев, в Хасковско, това е един абсолютен садист и убиец, четата на Атанас Премянов, той не е начело, но той е един от основните ексекutori в четата, четата във Варненско. Всички **тези политически чети нанасят невероятни удари на населението...** събират контрибуции, раздават си пари помежду си, една част отделят за БКП, но всички те са на заплати. **Тези политически чети след 9 септември са обявени за антифашисти, и всички тези, които са оцелели, получават възможност да получат званието „активен борец против фашизма и капитализма“, а тези, които не са оживели, не са оцелели – техните наследници получават всичките права на активните борци против фашизма и капитализма.**

Тази симбиоза е много добре дошла и за комунистите, и за анархистите, и за разбойниците. Тук вече са написани доста книги, доста изследвания излязоха. На мен ми е много чудно, че не се говори за този разбойнически период, който за радост не е овладян накъде до 1926 година, те продължават, но правителството успява да се справи.

Имайте предвид, че те ползват един ресурс, който го има в Сърбия, там се поддържат непрекъснато, на границата има чети, които също влизат в България, ползват ресурса на

оръжие, който идва от Русия, но това е един срамен период в историята на българската комунистическа партия.“⁸⁵

Както виждаме, и през цялата 1924 г. насилието продължава. През февруари 1924 г. българската секция на Коминтерна се обръща към ЦК на ВКП с искане да организира прехвърлянето на оръжия от СССР в България. Коминтернът обсъжда „българския въпрос“ и решава, че „курсът към въоръжена борба“ е правилен. Сериозен е и бюджетът на Задграничното представителство, възлизащ на около 60 000 долара (по тогавашен курс 1 долар = 137 лв., а днес – над 1 000 000 долара⁸⁶). Така Коминтернът на практика „купува“ БКП и в неин реален ръководител се превръща народният комисар на СССР Владимир Милютин! Изпълнението на това искане се възлага директно на Разузнавателната агенция. Парите отиват за финансиране на нелегалната дейност на комунистите в страната, включително за внос на 10 хиляди пушки, 200 картечници и муниции за тях. През август българската брегова охрана залавя кораб с оръжие, идващ от Севастопол, превозващ една тежка и 8 леки картечници, 95 пушки с близо 10 000 патрона, други 14 автоматични пушки с 21600 патрона за тях, 150 револвера с 40500 патрона, 879 бомби. (Фосколо Ф. , 2012)

Това прави планираните за есента действия невъзможни и те са отложени за следващата пролет. По думите на Георги Димитров, този провал прави морския контрабанден път неизползваем и той настоява за по-бързо откриване на съветски консулства в Одрин и Дедеагач, които да улеснят трафика на оръжие по суша!⁸⁷ Патриот! Почти като днешните!

През април 1924 г. началникът на Разузнавателното управление Я. Берзин отива в Севастопол, за да инспектира лично оръжието, което е предназначено за „българските

⁸⁵ <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/porachanoto-ot-sssr-septemvrijsko-vastanie-lektcia-na-prof-vili-lilk-822647.html>

⁸⁶ <https://www.in2013dollars.com/us/inflation/1924?amount=60000>

⁸⁷ https://bg.wikipedia.org/wiki/Георги_Димитров

другари“ – толкова е отговорна тази задача! Заминавайки за Бургас и Варна, трафикантите са натоварени да създадат приемно-претоварни бази, от които да се разпредели оръжието в цяла България, като за целта трябвало бъдат използвани самолети, които „случайно“ прелитали на българска територия, както и по-малки кораби. Корабите пътували регулярно, като „каналът“ действал до август 1924, когато случайно разхождащи се около Несебър младежи, открили край брега укритите сандъци с оръжие и мунициии. Това се случва, след като една от моторните лодки се натъква на подводна скала в малкия залив на Паша дере. Оръжието било укрито в тайник на три километра от мястото на „корабокрушението“, но бил открит от властите. За разплитането на случая спомага фактът, че властите намират личната карта на Тодор Димов, един от съзаклятниците, който я загубил в тъмнината. Арестите не закъсняват и контрабандистите-революционери биват изправени на съд. (Винаров, 1980)

Въпросът не се изчерпва само с изпращането на военни инструктори, оръжие и боеприпаси в България, и за да не помисли някои, че това са спорадични акции на ентузиаста, в Москва е разработена специална „Инструкция ИККИ для ЦК компартии Болгарии и нелегальной военной организации (НВО) партии по подготовке вооруженного восстания“⁸⁸ – „Инструкция на ИККИ (Изпълнителния комитет на комунистическия Интернационал) за ЦК на БКП и нелегалната военна организация (НВО) на партията за организиране на въоръжено въстание“. Документът е от август 1924 г.

В нея подробно се описват плановете, създадени от Коминтерна, за сваляне на законното правителство в България и установяването на Съветска власт!

⁸⁸ <http://docs.historyrussia.org/ru/nodes/101315-instruksiya-ikki-dlya-tsk-kompartii-bolgarii-i-nelegalnoy-voennoy-organizatsii-nvo-partii-podgotovke-vooruzhennogo-vosstaniya-moskva-avgust-1924-goda>

Подобни интервенции, разузнавателните служби на Москва осъществяват през 1924-1925 г. и в Естония, Румъния и дори в Бразилия. Осъществени по „българския модел“, както го наричали в Коминтерна, те приключват безславно, удавени в кръв, а Кремъл най-сетне проумява, че „износът на революция“ през Коминтерна и тайните служби се е провалил. Изводът е, че трябва да се тръгне по нов път: създаване на широка мрежа от агенти за влияние – „[ПОЛЕЗНИ ИДИОТИ](#)“⁸⁹ според терминологията на Ленин - дали платени, дали с промити мозъци или просто заблудени идеалисти, те ще бъдат използвани за провеждане интересите на Съветска Русия или по-скоро на шайката, която я управлява.

Атентатът! С главна буква!

През всички тези години „експериментите“ в България не спират. На 13 февруари 1925 г. в София в близост до редакцията на вестник „Слово“, е убит проф. [Никола Милев](#)⁹⁰, директор на вестника и председател на профсъюза на българските журналисти. Убийството е планирано от ЦК на БКП още през декември 1924 г. - набелязан като най-значима политическа фигура. По това време проф. Н. Милев освен че е директор на един от най-антикомунистическите български вестници, принадлежи по политическите си убеждения към управляващия Демократически сговор и е депутат в Народното събрание, като същевременно наскоро е определен за пълномощен министър в САЩ. Целта е с убийството на най-значима личност от българското общество, да се съберат на едно място – в столичния храм „Света Неделя“ – цар Борис, правителството, политически, научни, културни и военни дейци и граждани, за да бъдат избити всички тъй като там

⁸⁹ https://ru.wikipedia.org/wiki/Полезный_идиот

⁹⁰ https://bg.wikipedia.org/wiki/Никола_Милев

предварително е струпано огромно количество взривни материали. Смята се, че убийците са трима анархисти, които биват заловени и осъдени, но един от тях Желю Грозев бяга от страната, като намира убежище къде? Познахте - в Съветска Русия! 12 години по-късно по време на чистките, той е осъден на 8 години каторга като „вражески елемент“, но умира в ГУЛаг през 1942 г. Е, 20 години по-късно е реабилитиран! Но това е друга тема!

С оправдание за „възмездие“, идва и следващия черен ден в България - 16 април 1925 г. Част от ръководството на ВО (Военната организация) на забранената вече БКП, очевидно прости и озлобени хора, са изпълнени с желание за мъст след неуспеха на т.нар. Септемврийско въстание. Комунистическият интернационал, с изпълнител БКП, продължава линията за ново въстание като се подготвят различни въоръжени действия. Накрая, през декември 1924 г., ВО започва да крои планове за голям атентат, чиято цел е да се ликвидират максимално голям брой политически и военни дейци и да се предизвика хаос в цялостното управление на страната. Не че ще вземат властта – просто така, за отмъщение, да избият колкото може повече хора! А може би и за удоволствие!

Атентатът е подготвян грижливо цели месеци, ръководен директно от ЦК на БКП, по нареждане на Коминтерна и лично на Георги Димитров и Станке Димитров!

В плановете на терористите е убийството на царя, както и на министри в кабинета на Демократическия сговор, начело с Александър Цанков, което да даде сигнал за поредно въстание (припомням отново израза „*Експорт революции*“). Комунизъм, разбирай съветска власт, разпрострял се върху целия свят!

Военната организация към ЦК на БКП решава да действа – планирано е извършването на атентат в църквата „Света Неделя“.

През януари 1925 г. Станке Димитров заминава за Виена, като още преди това упълномощава останалите да действат:

„Когато ЦК решава въпроса за атентата нека да има като „за“ моя глас“ (ЦПА, ф. 3, оп. 4, а. е. 103, л. 9-10)

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ ВЕДНАГА ПРЕГРЪЩА ИДЕЯТА ЗА АТЕНТАТА. Нещо повече – решава да се намеси активно. Веднага изпраща инструкция с гриф „след прочитане да се изгори“:

1. Да се изготвят списъци с лица, която непременно трябва да бъдат ликвидирани, като уж от името на някоя близка им организация, като например Съюз на запасни офицери бъдат поканени срещу подпис да присъстват на опелото;

2. За да няма измъкнали се живи от катедралата, да се внесат 20-тина артилерийски снаряда, които да се възпламенят от детонацията и да подсилят ефекта на поражението;

3. Да се поставят бутилки със сярна киселина, която при избухването на взрива ще се превърне в газообразно състояние и като по-тежък от въздуха газ ще падне в долната част на сградата и ще даде допълнителен ефект (ЦПА, ф. 3, оп. 4, а. е. 75, л. 2) (Йоцов, 2011)

Забелязвате ли садизма на „вожда и учителя“, а и омразата му към хората! Всички хора, защото ясно е, че там ще присъстват и опечалени роднини, близки, а и обикновени хора, вкл. и деца! „За да няма измъкнали се живи“!...

И тук е мястото да погледнем в друга гледна точка – тяхната „история“:

„През 1924-1925 г. революционната вълна спадна в целия капиталистически свят. Това беше тясно свързано ... със стабилизацията на капитализма. (...) Частичната стабилизация се прояви както в икономическо, така и в политическо отношение. През 1924 г. земеделското производство нарасна значително... Отделни клонове на промишлеността отбелязаха чувствително увеличение на производството. Нарасна обемът на външната търговия,

настъпни известно стабилизиране на лева.“ (стр. 129) (Институт по история на БКП, 1975)

Четейки редовете, написани в Историята на БКП по време на Соца виждаме: чувствително увеличение на производството, нараства обемът на вътрешната търговия, стабилизиране на лева, „нарастване на земеделското производство“. Но нали партията с главна буква винаги се е борила за интересите на работниците и селяните? Защо тогава атентат, който да дестабилизира държавата?

Четем отново „Историята...“ от 1975 г.:

„...вместо да пристъпни към организирано отстъпление... партията влезе в жестока и опасна кървава схватка с фашистката власт. Към Военния център на партията бяха създадени специални терористични групи за наказване на особено проявили се фашистки представители.“

и още

„Връхна точка на този ултраляв курс, наложен на партията от сектантските елементи в ръководството на Военната организация, бе извършеният на 16 април 1925 г. атентат в църквата „Света Неделя“. Атенатът беше подготвен и извършен от дейци на Военната организация без знанието на политическото ръководство на ЦК на БКП. Здравите сили на партията в страната и задграничното бюро на ЦК остро го осъдиха.“ (ibidem, стр. 131)

Край на цитата. Забелязахте ли: атентатът бил извършен от някакви хора (не се цитират имена), „дейци на ВО“, които въпреки политическото ръководство на ЦК на БКП, взели, та взривили църквата и избили 200 човека! А „здравите сили“ в партията не само не знаели, ами даже осъдили този терористичен акт!

Трябваше да падне режима, за да се убедят всички, че това е ЛЪЖА! Като всичко в измислената им история - лъжа! Напомням: когато Станке Димитров заминава за Виена, упълномощава останалите да действат:

„Когато ЦК решава въпроса за атентата нека да има като „за“ моя глас“. А Георги Димитров „прегърнал идеята!“

Ей това им е „историята“! Лъжа, лъжа, лъжа от началото до края! Но те ни я натрапваха в продължение на 45 години, а май и досега! Е, не всички повярваха, но по отношение на някои – успяха!

Продължаваме с фактите. На 14 април 1925 г. сутринта [в прохода Арабаконак се извършва атентат](#)⁹¹ - група анархо-комунисти откриват огън, вкл. с ръчни гранати срещу автомобила, с който пътува цар Борис III. Загиват двама от спътниците му, но царят по силата на Съдбата остава невредим. Не може за всичко да търсим конспирация, но не може и да не отбележим, че двама от петимата пишман атентатори забягват по-късно, къде? Познахте отново – в Съветска Русия. Но не доживяват до дълбоки и щастливи старини – единият загива в лагерите на ГУЛаг, по време на Сталиновите репресии, а другия – като интербригадист в Испания. Пък всеки „да си прецЕня“!

Този епизод ме кара да обърна внимание и на още един „дребен“ факт – забележете, „лошият“ цар, монархофашист, пътува с кабриолет из чукарите на България без охрана! Без бодигардове и цяла кохорта автомобили! Толкоз!

Черната хроника за този трагичен ден обаче не е приключила. Вечерта в центъра на София е убит народният представител [о.з. ген. Константин Георгиев](#)⁹² (бивш ръководител на Военната Академия) - избран като примамка за нападението. Застрелян е от комунисти терористи в градинката пред църквата „Свети Седмочисленици“ пред очите на жена си и осемгодишната си внучка, докато отиват на литургия. Детето вървяло, хванато за ръка от дядо си...

През очите на девет годишната си дъщеря, години по-късно ще бъде убит от комунисти, нарекли се „Черните ангели“

91

https://bg.wikipedia.org/wiki/Атентат_срещу_Борис_III_в_Арабаконак

⁹² https://bg.wikipedia.org/wiki/Константин_Георгиев

и друг български генерал – Христо Луков - очевидно за тези (не бих ги нарекъл „хора“), няма нищо свято и човешко! Напротив – тази постъпка ще бъде героизирана във едноименен филм по време на Соца – „разни хора, разни идеали!“.

Следобед на 16 април 1925 г., Велики четвъртък, в катедралния храм „Св. Неделя“ са дошли да отдадат последна почит на злодейски убития български генерал Коста Георгиев министри, начело с министър-председателя Александър Цанов, генерали, депутати, общественици. По време на опелото, когато софийският митрополит Стефан започва да чете Евангелието на Йоан, адска експлозия разтърсва Божия храм. Покривът и стените се сгромолясват върху множеството.

При [атентата в „Света Неделя“](#)⁹³ загиват 134 души, други умират по-късно от раните си. Ранените са около 500. Загиват 12 генерали, 15 полковници, 7 подполковници, 3-ма майори, 9 капитани, 3-ма депутати и множество граждани, включително жени и деца. Загиват и много общественици, сред които и столичният кмет Паскал Паскалев. По случайност всички членове на правителството се отърват само с леки наранявания. Цар Борис III закъснява и още не е в църквата, тъй като присъства на погребенията на убитите в атентата срещу него в прохода Арабаконак два дни по-рано.

„Нощта на 16-и срещу 17-и април бе злокобна; тя бе и критична. България бе дебната. Настанените около Третия интернационал и в Кремъл български комунисти емигранти чакаха сигнала, за да потеглят за България.

...Атентатът в катедралата бе най-страшният. Кой престъпен мозък, коя развинута фантазия може да измисли такова отвратително злодеяние, на което и дяволът би завидял? Само те, комунистите безбожници!“

пише в спомените си Александър Цанков.

„След атентата един-два дена беше голяма радост сред другарите!“ – ще каже пък Димитър Златарев, член на ЦК

⁹³ https://bg.wikipedia.org/wiki/Атентат_в_църквата_„Света_Неделя“

на БКП, един от организаторите на атентата в църквата „Света Неделя“ (из протоколите на Московското съвещание на БКП през август 1925 г.) (Горчева, Зловещият план не бе осъществен докрай. 90 години от чудовищния атентат в "Света Неделя" през 1925 година, 2015)

От „*отвратително злодеяние*“ до „*голяма радост сред другарите*“! Няма да коментирам повече разликата в двете гледни точки!

Десетилетия комунистическата пропаганда не спря да изопачава истината за атентата, който уж бил дело на някакви „крайни елементи“ в БКП. Безспорен е и фактът, че съветска Москва не само е наясно със случващото се, но и пряко координира извършването на атентата. За което има и доказателства, както ще видим малко по-късно.

Трима от участниците в кървавото злодеяние са осъдени и обесени. Някои от ръководителите на Военния център, емигрират – да казвам ли къде, вие си знаете - разбира се в Съветския съюз.

Три месеца по-късно, избягалите в Съветския съюз атентатори Димитър Златарев и Петър Абаджиев „анализират“ в Москва на специално съвещание, защо пъкленият им план не е успял. На 15 август 1925 г. Абаджиев докладва за „*мероприятието*“ на заседание на Задграничното бюро на БКП в Москва (използвам този гнусен болшевишки термин, защото той много точно пасва на тяхната гледна точка за това ужасно събитие). Присъстват Васил Коларов, Станке Димитров и Георги Димитров. Протоколът от това заседание е подписан, от председателя на бюрото Георги Димитров и от неговия секретар Никола Кофарджиев и се съхранява в Централния партиен архив (фонд 3, опис 1, а. е. 38, стр. 51-55). ... В него четем:

„Ст. Димитров: Убийството на прокурора Димчев трябваше да стане като първи акт на централната терористическа група, налагаше се да се удари неголямо политическо лице, за да се сондира почвата, да се види как ще се отговори и съобразно с това да се решава за бъдеще.

Убийството на детектива Кузинчев се наложи по необходимост, защото той предаде Гюлеметов и др. С решението за убийството на Ник. Милев се искаше да се удари по-силно правителството и македонствующите и да се види пак как ще действа тая тактика. Приближаваме към атентата. **Военната организация намери клисаря в черквата „Св. Крал“ и сметна, че там може да се складират взривни материали. Другарите огледаха черквата и намериха, че в нея може да се извърши атентат.** К. Янков и Ив. Минков разискаха тоя въпрос и сметнали, че може да стане един атентат, като се съберат правителствени хора и с един удар да се унищожат. Когато аз тръгнах за насам К. Янков ми напомни да питам горе за атентата. В Югославия аз поисках да сондирам емигрантите. На Гаврил Генов казах, че готвим нещо голямо. Разбрах, че **другарите гледат съчувствено на тая идея.** Във Виена можях да съобщя само на Г. Димитров. Той каза, че трябва да помисли и след няколко дена отговори, че наистина едно такова събитие може да предизвика намесата на сърбите и затова не бива да стане.

Г. Димитров: *Казах, че може да стане само във връзка с едно въстание.*

Ст. Димитров: *Това мнение съобщих в София. Пропуснах да кажа, че когато излязох от България на прощаване с Ив. Минков му заявих предвид започналите репресалии: тия хора могат да се сандардисат само с един такъв атентат и затова моето мнение е той да стане“⁹⁴. (Горчева, Зловещият план не бе осъществен докрай, 2019)*

И още един цитат:

„Из протоколите на Московската конференция на БКП през август 1925:

Петър Абаджиев: *Ние казвахме, че в продължение на 15 дена ще пропици дете в майка след атентата, а не мислехме,*

⁹⁴ ЦДА, ф.36, оп.1, а.е.38, л.18–28, 33–34. Из протоколите на Московската конференция (Московското съвещание) на БКП.

че ще има военно положение, полицейски час в 7 и половина и че ще има всеобща арести (...). Аз измерих черквата, направих скица и я изпратих на Минков и Янков. Гледах в черквата да се постави взрива в пода и да не остане нито един жив. После реших да се постави в тавана. Аз смятах, че Минков е поопитен от мен и той каза, че зарядът трябва да бъде съсредоточен. Аз виждах, че там ще се събере отбор сволоч и че няма да бъдат избити. Исках да дадат гранати, обещаха, но не дадоха. **Понеже искахме да ги избием с детонация, аз казах да се даде отровен газ и да ги изтравим. Дадоха един килограм димяща сярна киселина и казаха, че тя е достатъчна. И наистина много от ранените измряха вследствие отравянето.**

П. Абаджиев: През това време аз работех и за атендата, като **вносях взрив вътре в черквата**. Клисарят не беше наемник, а вършеше съзнателно работата си, като пари му давахме ние. Узнаха много хора, времето течеше, станаха много провали. Отначало в Младежкия съюз, а после и в Партията. Ние искахме да стане атендата и се даде такова нареждане.

Реши се да бъде убит Вл. Начев и ние три вечери го вардихме, но той беше много предпазлив и беше непристъпно около него (...) Трябваше да очистим Начев, за да събере той всички в черквата при погребението му и да стане атендата.

Абаджиев: Нарездането се даде много преди атендата. Събрахме се с Минков и отидохме при Д. Златарев и там се даде заповедта за атендата. Това беше на 15 март. Ако Начев беше убит, атендатецът щеше да стане веднага. После се даде нареждането за убийството на Славейко Василев. Но и той беше много добре охраняван от македонците. Аз можех да го убия в „Славянска беседа“, но с това пропадеше атендата, а друг нямаше. По това време съобщиха, че се откриват нови отдели и Д. Златарев ще завежда разузнавателния апарат и че той ще ми дава нарежданията. Ив. Ценов казал в Обществената имената на

всички, които чул в „Русалка“ и които сме се готвели да убиваме. Славейко Василев се скри, а така също и всички други и навсякъде охраната им се стегна. Даде се зор да се намери друг. Даде се нареждането да бъде убит К. Георгиев и той биде убит. Срегнах се с Д. Златарев и той ми каза да се пали фитила...“⁹⁵ (ibidem)

Да виждате тук идеал, за който си струва да пожертваш човешки животи?? Платени агенти на Коминтерна! Нечовеци!

Ще отбележим още един факт – нека не говорим за идеали! На XI конгрес на руската комунистическа партия, още през 1922 г. Ленин казва:

„Несериозно е да се уповаваме в политиката на убеденост, преданост и прочие душевни качества. Членовете и симпатизантите на партията трябва да следват професионалните революционери, които не трябва да работят в фабриката по 11 часа на ден. Ние трябва да се погрижим те да живеят от партийни средства.“

Така се появяват „професионалните революционери“ - ония работещи за „експорта на революция“.

В БКП това е етап на коренен преврат. На мястото на социалдемократите, част от които с образование от Европа, идват хора, които имат едно единствено задължение - с посредничеството на ЦК на БКП, да изпълняват строго повелите на Коминтерна,. Срещу добро заплащане, разбира се! Ще попитате за идеологията на тези хора?

Най-точно го е казал [Мартин Лацис](#)⁹⁶, заместник на [Феликс Дзержински](#)⁹⁷. Дзержински е ръководител на ЧК - болшевишката тайна полиция с първоначално име Всерусийска извънредна комисия, по-известна само като ЧК, предшественик на КГБ). След провала на опита на Държавния комитет по

⁹⁵ ЦДА, ф.36, оп.1, а.е. 38, л.33–39, 51–52. Из протоколите на Московската конференция на БКП. Москва, 30 юли – 15 август 1925 г

⁹⁶ https://ru.wikipedia.org/wiki/Лацис,_Мартын_Иванович

⁹⁷ https://ru.wikipedia.org/wiki/Дзержинский,_Феликс_Эдмундович

извънредното положение в СССР да извърши държавен преврат през 1991 г., т.нар. „[Августовки пуч](#)“⁹⁸, негов паметник, символ на репресиите в Москва беше премахнат. Но... О, чудо! През 2023 г., по време на войната в Украйна, Службата за външно разузнаване на Русия открива нов [огромен паметник на Дзержински!](#) А Директорът на СВР Сергей Нарискин обяснява, че скулптурата гледа „на северозапад, където се намират *Полиа и балтийските държави*“!⁹⁹ Sapienti sat!

Да се върнем на онзи Мартин Лацис, който както много от правоверните болшевики, по-късно ще бъде разстрелян от параноика Сталин. Нали знаете:

„Има човек – има проблем!“

И ще бъде реабилитиран посмъртно! Та [Мартин Лацис се обръща](#) към революционерите по следния начин:

„Ние не водим война срещу отделни лица, а изтребваме буржоазията като класа. Не търсете в следствието материали и доказателства, за това, че обвиняемият е действал със слово или дело против съветската власт. Първият въпрос, който сме длъжни да му зададем е към коя класа принадлежи? Какъв е произходът му, образованието, възпитанието или професията? Тези въпроси решават неговата съдба. Това е същността на червения терор.

И добавя:

„...за нас няма и не може да съществуват старите устои на морала и хуманността. Нашият морал е нов, нашата хуманност е абсолютна. На нас всичко ни е разрешено.“¹⁰⁰

И понеже за терористите от БКП ги няма „старите устои на морала“, те не правят нищо, без да им бъде заплатен хонорар.

⁹⁸ https://ru.wikipedia.org/wiki/Августовский_пуч

⁹⁹ <https://faktor.bg/bg/articles/svr-na-rusiya-otkri-ogromen-pametnik-na-feliks-dzerzhinski-koyto-gleda-kam-polsha-i-pribaltika>

¹⁰⁰ <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/patiat-do-atentata-v-sveta-nedelia-platenite-ot-moskva-teroristi-na-b-822136.html>

Коминтернът добре възнаграждава „полезните идиоти“ у нас – всичко в БКП се заплаща. Всички – от членовете на ЦК, до членовете на околийските и областните комитети на БКП, са на „ведомост“. БКП е единствената партия между 1919 – 1944 г., която има платен партиен апарат! Платен – знаем от кого! И защо!

Замислям се! Руска пропаганда у нас през XIX век, чрез финансиране от Азиатския департамент. Руска пропаганда в първата половина на XX век, чрез финансиране от Коминтерна. Руска пропаганда през Соца – всеки петък трябваше на гледаме новинарската им емисия „Програма Время“. И днес се говори за руска пропаганда. И отново – не безплатно – чуваме за т.нар. „четирихилядници“! Не говоря за оня, дето се беше кръстил на името на голяма река – разбира се – не на българска! Цели [форуми се организират](#)¹⁰¹ – тайно или явно! „По делата им ще ги познаете!“ Докога, бе?!? Или „докато има балами, ще има и тарикати“!

Тук отново ще [цитирам проф. Вили Лилков](#):¹⁰²

*„100 души, избрани от тях, получават заплати по-високи от заплатите на полкови командири. Заплатата на полковия командир по размер в онези години е била на второ място в ранга на заплатите след шеф на касационния съд. Представете си 100 души с ранг полкови командири, които получават такива заплати, за да подготвят революцията. **Ръководителите на военната организация получават по 100 долара – 13 000 лева.** Ако заплатата на член на Касационния съд е 4000 лева, представете си, три пъти по-високи заплати от заплатата на член на Касационния съд в онези години, която е най-високата заплата в България. Това са високо платени терористи.*

¹⁰¹ <https://fakti.bg/bulgaria/864144--bg-elves-firma-na-mira-badjeva-kancho-stoichev-i-andrei-raichev-v-ruski-proekt-za-obrabotka-na-obshtestvenoto-mnenie>

¹⁰² <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/patiat-do-atentata-v-sveta-nedelia-platenite-ot-moskva-teroristi-na-b-822136.html>

Партийните активисти също са платени. Всеки член на областен щаб получава 3000 лева. 3150 лева е заплатата на професор в Софийския университет. По-добре е да бъдеш куриер.

По 2 -3 хиляди лева са плащали за квартира на всеки един от тях, който е пътувал из страната. Секретарите на БКП, редакторите на Работнически вестник „Ново време“ получават месечно по 15 000 лева. Включително и Димитър Благоев.

Много от яташките къщи действат като платени убежища, къщи за гости срещу заплащане. Тази практика продължава до 1944 г. И много често ятаците са ги разпознавали, когато са влизали в кръчмата или магазина и са купували нещо нетипично за неговото семейство: луксозни стоки, коняк и така нататък.

Към 25 г. партийните организации от всяка област получават редовно по около 80 000 лева на месец. Тоест, цялата тази платена система действа координирано и действа в услуга на съветското разузнаване за подготовка на революциите.“

Препоръчвам на всички интересувачи се от темата [лекцията на проф. Лишков](#)¹⁰³ пред Студентския дипломатически клуб – [част 1](#)¹⁰⁴, [част 2](#)¹⁰⁵ и [част 3](#)¹⁰⁶, факти от която вече цитирах! Струва си!

Да не си помислите, че атентаторите в „Св. Неделя“ са действали от идеологически подбуди, както се опитват да ни убедят казионните историци от периода на Соца? Не! За своето пъклено дело - да внесе и складира експлозива в църквата „Света Неделя“, клисарят Петър Задгорски получава 11 000 лева. Всеки партиен сътрудник получава минимум по 3 000 лева

¹⁰³ <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/patiat-do-atentata-v-sveta-nedelia-platenite-ot-moskva-teroristi-na-b-822136.html>

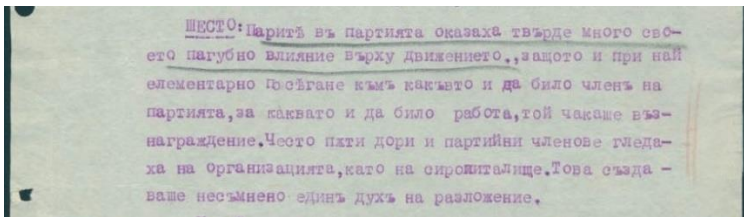
¹⁰⁴ https://youtu.be/jjgMPxZwpOA?si=jeLa_rM-tirvzjt4

¹⁰⁵ https://youtu.be/u31FOIIIU_E?si=yiq2akPWOBcuBpUG

¹⁰⁶ <https://youtu.be/lPIAlr8hRQw?si=GSLyDgNdz8toeVHN>

месечно възнаграждение, а терористът Марко Фридман, през когото минават над 400 000 лева за по-малко от 30 дни, получава заплата от 5 000 лева (за сравнение през 1925 г. един гимназиален учител има заплата около 1200-1500 лева). Секретарите на Комунистическата партия, редакторите на „Работническият вестник“ и „Ново време“ получават месечно по 15 000 лева заплата. А тези пари не са спечелени на лотария, нали? Това е документирано и в следствените [показания на Цола Драгойчева пред процеса](#). Признанието ѝ:

*„Парите в партията оказаха твърде много своето пагубно влияние върху движението, защото и при най-елементарно посягане към какъвто и да било член на партията, за каквато и да било работа, той чакаше възнаграждение. Често пъти дори и партийни членове гледаха на организацията като на сиропиталище. Това създаваше несъмнено един дух на разложение...“*¹⁰⁷

Факсимиле от показанията на Цола Драгойчева – изт. ДАА

Многократно цитирам баба Цола, но трудно ми е да приема, че за разлика от ислямските терористи, които действат от религиозни подбуди и сляпа вяра, то нашите, избиват хора, и то сънародници, за пари, дадени от чужда държава! Или май „Pecunia non olet!“ – „[Парите не миришат!](#)“¹⁰⁸

¹⁰⁷ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-24-21-07-34/589-2013-01-24-21-25-21>

¹⁰⁸ https://www.actualno.com/curious/koj-e-kazal-che-parite-ne-mirishat-news_2181730.html

Партията се оказала доста слаба, въпреки сериозната подкрепа от Москва и по посока на СССР, заедно с Цола Драгойчева, тръгнала голяма вълна политемигранти (да си търсят втора Родина). *„Активното разузнаване в страните от Източна Европа било прекратено, което не може да се каже за „Обикновеното разузнаване“* (Колпакиди, *Энциклопедия военной разведки России*, 2004)

Руската историография отдавна е оповестила кои са инициаторите и организаторите на атентата и планираното завземане на властта. Съветското политическо ръководство възлага тази задача на **Разузнавателното управление на Червената армия (РУ). Оперативният план е изготвен в Москва** от началникът на IV-то управление на военното разузнаване Ян Берзин, с помощта на задграничния център във Виена, в лицето на Владимир Степанович Нестерович. Но кой всъщност е той? Роден през 1895 г., той рано се включва в редиците на Червената армия. Издигнал се до командир на дивизия, след Гражданската война завършва Военната академия и е изпратен да работи във военното разузнаване на Червената армия. През 1923 г. е назначен за резидент във Виена, където служи като военен аташе под името Ярославски и координира работата в балканските страни. Повратна точка в кариерата му в съветското военно разузнаване е атентатът на софийската катедрала „Свети Крал“, организиран от офицери от военната секция на БКП с подкрепата на Коминтерна.

„По разпореждане на РУ на РККА от август 1924 г. до април 1925 г. работи в Австрия по легална линия под името Ярославски с псевдоним „Ибрахим“. Координира действията на Военния център на Българската комунистическа партия. След взрива на 16 април 1925 г. в софийската катедрала напуска и заминава за Германия.“ (Лурье & Кочик, 2003)

За него четем и в друг източник: *„КГБ Приказано ликвидировать. Спецоперации советских спецслужб 1918-1941“:*

„Нестерович, добре запознат с истинските причини и лидери на експлозията, решава да скъса с Разведупром¹⁰⁹ и, напускайки поста си във Виена, заминава за Германия „**Експлозията на катедралата му направи огромно впечатление**“ - спомня си Беседовски, който по едно време заема длъжността ръководител на консулския отдел на посолството на Украинската ССР във Виена. - „Някак си се беше променил, отслабна, цял ден ходеше мрачен и небръснат. Един ден той изчезна от посолството, оставяйки бележка, че не може повече да работи, че е напълно съкрушен, разкъсан, че съвестта му не му позволява да остане повече на такава работа. Той добави, че отива в личния си живот, ще работи във фабриката и няма намерение да изобличава бившите си колеги.“ Пристигайки в Берлин, Нестерович отива при френския консул и му предлага известна информация в замяна на предоставяне на френски паспорт и безпрепятствено преминаване във Франция. Освен това, страхувайки се от възможни провокации от страна на бивши колеги, той поиска в случай на спешност да го запише в Чуждестранния легион. След като изслушва Нестерович, консултът го изпраща в град Майнц, където се намират части на френската окупационна армия, в чиито казарми той се установява, докато французите вземат окончателно решение.

Въпреки това, скоро след бягството на Нестерович, ОГПУ¹¹⁰ получава доклад, в който се посочва, че докато е в Германия, той се е свързал с представители на британското разузнаване. Това обстоятелство силно тревожи съветското ръководство. В резултат на това ръководителят на Външния отдел на ОГПУ. М. Трилиссер дал заповед за ликвидиране на Нестерович. И още на 6 август 1925 г. Нестерович е отровен в

109

[https://ru.wikipedia.org/wiki/Главное_разведывательное_управление_\(СССР\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Главное_разведывательное_управление_(СССР))

110

https://ru.wikipedia.org/wiki/Объединённое_государственное_политическое_управление

едно от кафенетата в Майнц, разположено близо до казармата, където живее. Братята Галке, работещи за военния апарат на Комунистическата партия на Германия, го отровили, слагайки отрова в бирата. Освен това, един от братята успял да снима мъртвия Нестерович и да изпрати снимката в [Лубянка](#)¹¹¹ ...“ (Колпакиди & Прохоров, КГБ. Приказано ликвидировать. Спецоперации советских спецслужб 1918-1941, 2004)

Както виждате – инакомислие не се допуска и възмездие на бившите му колеги не закъснява. Има едно единствено логично обяснение - да бъдат заличени следите на Кремъл.

В София подготовката се направлява от агента на РУ [Людвик Матвеевич Гавро](#)¹¹² (Лайош Гавро), установил се в страната под фалшивото име Франц Бауер. След атентата той се укрива в Пловдив, но е заловен от полицията и осъден на смърт. Впоследствие присъдата му е заменена с 12 години строг тъмничен затвор. С помощта на комунистически дейци успява да избяга от затвора и да се завърне в СССР (Боздуганов, 2015). Е, няколко години по-късно получава възмездие - бастисват го неговите си хора, по време на Сталинските чистки! ...

Години наред в България на имената на българските организатори и атентатори, на масови убийци и терористи бяха наречени градове, улици, предприятия - Георги Димитров, Васил Коларов... И днес централният площад в Бяла Слатина носи името, познаяте на кого? На Цола Драгойчева, на която шегобийците в ония години казваха, че ще седи подмокрена в бебешки пелени (нямаше още памперси) в Политбюро, но няма да даде кокала!

111

https://ru.wikipedia.org/wiki/Здание_органов_госбезопасности_на_Лубянке

¹¹² https://ru.wikipedia.org/wiki/Гавро,_Людвик_Матвеевич

Е, като споменаваме „баба Цола“ (да не се бърка с баба Цоцолана, въпреки огромната прилика във външния вид!), не може да не споменем някои факти от живота ѝ:

Приета е в БКП през 1919 г. Участва в подготовката на Септемврийското въстание 1923 г., когато е и арестувана. Лишена е от учителски права и е осъдена на 14 години затвор. Амнистирана е през следващата година, но отново се включва в терористичната дейност на Военната организация на БКП. Участва в подготовката и изпълнението на редица терористични актове и в подготовката на атентата в „Света Неделя“. Арестувана е отново и осъдена на смърт, но присъдата ѝ е заменена с доживотен затвор. Знаете ли защо? В затвора забременява „по чудодеен начин“, но без участието на „Светия дух“ - все пак е ортодоксална... комунистка! Злите езици говорят, че тази роля е изпълнена от някой надзирател, но може и да не е точно така! Ражда се момче, което завършвайки медицина в Москва (къде другаде!), Партията ще направи професор по кардио-хирургия още на 44 годишна възраст! И за когото, в ония години съм чувал, по-стари лекари да казват под сурдинка, че няма излекуван пациент!

Майка му е амнистирана през 1932 г. (забележете – от „фашистите“) и веднага заминава за СССР, където работи в структурите на Коминтерна. Като „професионален революционер“, разбирай – терорист, Цола се завръща в България през 1936 г. и отново се включва в работата на нелегалната БКП. Да сваля законната власт, в името на някакви задгранични интереси! Забелязвате ли, „фашистка България“ (нали въстанието беше антифашистко), амнистира комунистическите терористи!

А „Народната власт“ през 1944-та?

А противоконституционният, т.нар. „Народен съд“?

В дните след „социалистическата революция“, другарката Драгойчева се настанява в апартамента на разстреляния пред очите ѝ княз Кирил и демонстративно се разхожда из София с прочутото кожено палто на Евдокия

Филова, вдовица на ликвидирания бивш премиер проф. Богдан Филов (една от най-ерудитаните жени в съвременната история на България), но като „враг на народа“ е изселена в Добруджа при непоносими условия - липса на течаща вода, ток и елементарни удобства... И без коженото палто!

Години по-късно, на 5 февруари 1945 г. немският журналист Волфганг Бретхолц, посещава Цола Драгойчева в сградата на ОФ. За нея се знае, че не само е участвала в „Народния съд“ и е била сред организаторите на процеса срещу регенти, министри и депутати, но и лично е участвала в ръководството на екзекуцията им на 1 срещу 2 февруари 1945г.

Посреща го *„Недодяланата, небрежна към външността си жена, която изглеждаше на около петдесет години, ме прие в една училищна сграда в София, в която Отечественият фронт беше разположил главната си квартира. От грубите ѝ черти човек можеше да прочете като на длан нейното минало, изпълнено с борба, бягства и преследвания, протекло в съдебни зали и зад затворнически стени. Като младо момиче тя влиза в комунистическото движение и играе ръководна роля при всички акции и опити за въстания на партията. След бомбения атентат в катедралата „Св. Неделя“ през Великденските празненства на 1925 г., докато другите комунистически водачи офейкват в чужбина, тя е арестувана и осъдена на смърт. Тя самата на драго сърце разказваше как се спасила от бесилката. „Знаех, че жени, които очакват дете, не се екзекутират в България. Натоварих моя адвокат с всички средства да отложи изпълнението на присъдата поне с три месеца. Това му се удаде с подаването на молба за помилване. Аз подкупих един надзирател, който ме затвори в една килия с друг затворник. Когато три месеца по-късно ми съобщиха, че молбата ми за помилване била отхвърлена, казах спокойно: бременна съм. Детето се роди в затвора, но кой беше баща му, как се казваше и какво престъпление беше извършил, никога не научих.“*

При една всеобща амнистия Цола Драгойчева била освободена, но скоро я арестували наново. Така че по-голямата част от младостта си е прекарала в българските затвори. С това може да се обясни до някъде нейната фанатична омраза срещу вчерашните властници, на които тя искаше да отмъсти за погубената си младост. Преди 1939 до 1942 г. пребивава в Москва, където я подготвят за бъдещата ѝ роля в България. После се връща тайно по време на войната изгражда нелегалната организация на Комунистическата партия. След преврата на 9 септември 1944 г. до завръщането на Димитров през август 1945 г. тя е движещ ата сила в България.“

Неочаквано другарката Цола го шокира с едно изречение, което журналистът ще помни през целия си живот:

„На въпроса ми какво мисли за присъдата на Народния съд срещу принц Кирил и останалите „военнопрестъпници“, тя не ми отвърна, както бях очаквал, с обичайния порой от фрази за „скъсването на България с фашисткото ѝ минало“ и „новото народно правосъдие“, а с думите, които никога няма да забравя:

„Никога през живота си не съм спала толкова добре, както в утрото на екзекуцията.“ (стр. 169) (Бретхолц, 1994)

Идеали ли? Обикновен садизъм!

А колкото до площада в Бяла Слатина – той е кръстен на името на видната терористка и убийца само преди няколко години, през 2016 г. с решение на общинския съвет на града, когато България вече е член на Европейския съюз!?! И когато от 2000 г. в България има „Закон за обявяване комунистическия режим в България за престъпен“¹¹³! И после се чудим, защо тази част на родината ни наричат „северо-западна България“. Така ще бъде, докато има площади и улици, наречени на Георги Димитров, Васил Коларов, баба Цола, Ленин, Гаврил Генов и

още един куп подобни „герои“ от нашата, а и от общочовешката история! И докато в главите на някои „политици“ продължава да отеква залпът на Аврора!

А като говорим за „Аврора“, за да сме честни пред Историята, крайцерът произвежда един-единствен изстрел - халосен, и то срещу празния „Зимен дворец“ в Петроград! Празен, защото императорът Николай II отдавна вече е абдикирал, но не заради болшевиките, а повече от половин година по-рано - на 17 март, когато поради поражението на Русия в Световната война, притиснат от „[Февруарската революция](#)”¹¹⁴ предава властта на временното правителство на граф Георги Львов, а няколко месеца по-късно идва и правителството на Керенски! А болшевиките, с тяхната ВОСР ¹¹⁵ всъщност взимат властта, когато [Русия вече е република](#)¹¹⁶! Не знаехте, нали? Защото и това го разбрахме доста по-късно!

Да си спомним за невинните жертви на атентата в църквата „Св. Крал“ (днес „Св. Неделя“), които и до днес тънат в забрава. Невинни жертви на чудовищна идеология, надминати по брой чак 90 години по-късно от Ал Кайда, с атентатите срещу Световния търговски център в Ню Йорк, сравними с ударите срещу гарата в Болоня, в Мадридското метро, атентатите в Ница, Брюксел или коледния базар в Берлин! Атентати, които целия свят завинаги е осъдил като чиста форма на тероризъм! А „нашия“ атентат? Помним ли го? Попитайте някой дали може да спомене поне 4-5 имена на онези, загинали в руините на катедралата, **213 българи**. Попитайте членовете и симпатизантите на една днешна (постепенно изчезваща и слава Богу!) българска партия, с гордост наричаща се „Столетница“ - тези сто години дали включват и дейността ѝ през 1925 г.? Или тях ще ги пропуснем, ще ги заметем под килима? ...

¹¹⁴ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Февруарска_революция_\(1917\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Февруарска_революция_(1917))

¹¹⁵ Велика Октомврийска Социалистическа Революция – бел. съст.

¹¹⁶ https://ru.wikipedia.org/wiki/Российская_республика

На VI конгрес през юли 1928 г., Коминтернът обявява, че ще се следва изцяло решенията на ръководството на СССР, което на практика означава преминаване на пряко подчинение на „бащата на народите“ Йосиф Висарионович Джугашвили - Сталин. Именно чрез Коминтерна, руското военно разузнаване сформира интернационалните бригади, които ще участват в Гражданската война в Испания, като от полза бил опитът от военните групи в България. Изключително важна за Коминтерна (и Сталин), била Военната организация (ВО) на Българската комунистическа партия. Експеримент за съветските разузнавания, те пробвали в действие ефекта на различни подривни дейности. Съществена дейност на ГРУ била внедряването на агенти в българската полиция, в командването на Българската армия, сред белогвардейските емигранти на генерал Врангел в България. Български агенти на ГРУ били инфилтрирани в групи на македонските терористи и в редиците на ВМРО. Българският опит бил използван и за проникване в специалните служби на фашисткия режим на Мусолини в Италия. И ний сме „дали нещо на света“.

Подробни данни мога за бъдат открити в *„История российской внешней разведки“* - издадена в Москва в 6 тома, под редакцията на Евгени Примаков - академик, министър на външните работи и накрая - министър-председател на Русия през деветдесетте години. Там, в том. IV, има отделна глава озаглавена *„42. Наша разведка в Болгарии“*! Четем:

„Установление дипломатических отношений между СССР и Болгарией в 1934 году позволило приступить к систематической разведывательной работе на территории Болгарии с „легальных“ позиций. В январе 1935 года руководство НКВД приняло решение о создании в Софии резидентуры под прикрытием полномочного представительства в составе трех человек — резидента, его помощника и технического работника. Работала в болгарской столице и резидентура ГРУ. ... Для получения нужной информации резидентура стремилась создать агентурные

позиции в окружения царя Бориса, генштабе, МИД, МВД, в политическите партии“. (Примаков, Кирпиченско, & Лебедев, 2003)

В превод:

„Установяването на дипломатически отношения между СССР и България през 1934 година позволи да се пристъпи към системна разузнавателна дейност на територията на България от „легални позиции“. През януари 1935 г., ръководството на НКВД взе решение, за създаване в София, на резидентура, под прикритието на пълномощно представителство в състав от трима човека – резидент, него помощник и технически работник. В българската столица работеше и резидентура на ГРУ. ... За получаването на необходимата информация резидентурата се стремеше да създаде агентурни позиции в обкръжението на цар Борис, генералния щаб, МВнР, МВР, в политическите партии.“

Забелязахте ли? Още през 1935 г., НКВД взема решение да шпионира България. А тук вече работи и резидентура на ГРУ! Но нали тогава сме в добри дипломатически отношения, няма „фашистка Германия“, няма „Тристранен пакт“, няма „Велика отечествена...“? Да попитам днешните патриоти: как се дефинира, когато една чужда държава извършва подобен род действия по отношение на Родината ни? Всъщност и днес, както и тогава предатели май има достатъчно, в което ще се убедим в следващите глави!

И което обяснява защо през 2022 г. един днешен български министър-председател изгони 70 дипломата и помощен персонал, от руското посолство в София! С което доста обърка резидентурата им в тази част на Европа!

Послепис

Не стига, че през 1925 г. Военната организация на обявената извън закона компартия взривява църквата „Св. Неделя“ при най-кървавия атентат на ХХ век, но след като е взела властта през 1944 г. благодарение на съветската окупация на България, БКП е искала да събори катедралния храм. Защо – не става ясно, но за това се разбира едва днес от документ, запазен в архивите на Държавна сигурност, който desebg.com публикува. Той представлява препис на [поверително писмо на Светия синод от 1952 г.](#)¹¹⁷ до тогавашния министър-председател и първи секретар на БКП Вълко Червенков.

Прилагам факсимиле (от desebg.com) за невярващите.

В него се посочва, че до ръководството на Българската православна църква е стигнала информацията за събарянето на „Света Неделя“, предвидено в новия градоустройствен план на София.

От Светия синод се обръщат с молба да не се посяга на храма и посочват няколко причини. Първата е, че събарянето на божий дом е грях (което едва ли ще трогне безбожниците-комунисти, защото „[Религията е опиум за народа!](#)“¹¹⁸). Втората е, че църквата има голямо значение в църковно-народните борби на софиянци за духовна и национално-политическа свобода. На следващо място е посочено, че катедралата не е пречка за други сполучливи градоустройствени решения. Св. синод си позволява да намекне, че събарянето ѝ ще внесе голямо смущение в оценката на вярващите хора към изграждането на нов обществен строй.

Очевидно поверителното писмо на Св. Синод, подписано от наместник-председателя Кирил, е изиграло своята роля, защото в крайна сметка комунистите не посягат на храма,

¹¹⁷ <https://desebg.com/2011-01-13-09-25-08/4619-2020-12-29-16-18-06>

¹¹⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Opium_of_the_people

който продължава да е един от центровете на православие то в столицата, но и да радва столичани и гостите на София.

СВ. СИНОД
НА
БЪЛГАРСКАТА ЦЪРКВА

№ 549
26 януари 1952 год.
С о ф и я

ПОБЕДИТЕЛНО

КРЛОПБГДРСБНА
ДЕКЛАСИФИЦИРАН
117
от ЗДРДОПБГДРСБНА

П р е п и с .

203

До Господин Бълко Червенков
Министър-Председател на
Народна република България,

[Handwritten signature]

---Т.У.К---

Господине Министре-Председателю,

Узнаваме, че в новия градоустроителен план на София се предвижда събарянето на столичната катедрала "Св.Неделя". Тоя слух в последно време се разнесе все по-упорито и тревожи както Св.Синод, така и всички вярващи люде. Поради това по решение на Св.Синод, молим да се не посяга на катедралата, което се имат предвид следните важни съображения:

1. Всяка църква е свещена молитвена сграда и като такава трябва да бъде зачитана, а от - вярващите благоговейно тачене. За верското съзнание е недопустима мисълта за събаряне на църква. За каноническото съзнание на цялата църква събарянето на Божи дом е тежък грях.?

Катедрална е дома на всички вярващи. В София.

Толкова повече това важи за една катедрала и особено за столичната, защото катедралата е майка-църква на останалите църкви. Събарянето на майката-църква ще засегне съвсем дълбоко сърцето на вярващите люде.

Ке е Велик

2. Катедралата "Св.Неделя" има своя голяма и значителна история в църковно-народните борби на софиянци за духовна и национално-политическа свобода. Макар и не в днешния си архитектурен вид, тя е един скъп паметник, който трябва да се запази.

3. Катедралата не е пречка за други сполучливи градоустроителни разрешения, както на времето се изнесено от сведущи хора по градоустроителните въпроси.

Цял народен съборен инициативен на народен отбор. Вече вярващите люде към изграждането на нов обществен и държавен строр, събарянето на катедралата ще внесе голямо същжение в оценката на нейната дейност.

Във време, когато върховната управа на Църквата е подложена на подлога старания за едно положително ориентиране на клира и вярващите люде към изграждането на нов обществен и държавен строр, събарянето на катедралата ще внесе голямо същжение в оценката на нейната дейност.

СВ. СИНОД

НАЧЕСТНИК-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СВ. СИНОД

+ П Л О Б Д И В С К И Й /п/ Кирил

В е р н о .

ПЛАМЕН СЕКРЕТАР НА СВ. СИНОД

+ Д-р. *[Handwritten name]* ТИМОТЕЙ

Писмо от Светия Синод до Министър-председателя (по desebg.com)

1933 - За един „български герой“

*„Той блести, ням и строг в светлината
на прозрачните небеса,
всред зеления цвят на листата
на огромните дървеса,
сакаш тъй си стои и белее
не години, а век –
бяла къща, в която живее
скъп и мъдър човек. ...“*

Това е цитат от стихотворението на Владимир Башев, публикувано в „Родна реч“ - Читанка за 3-ти клас на Издателство „Народна просвета“, 1983 г.

Стихотворение, достойно за въпрос в „Стани богат“ – „Кой живее в бялата къща?“. Но аз няма да ви затруднявам толкова – ще ви дам веднага жокер „помощ от приятел“. В „бялата къща“ не живее „скъп и мъдър човек“. Там има труп! Или по-скоро – мумия!

Повечето от вас се сетиха, че не става дума за древен Египет, а за жълтите павета в центъра на София! Стихотворението се казва „Белият мавзолей“ и е посветено на каменното комунистическо капище – мавзолеят на Георги Димитров. Да, странно е присъствието на подобно изкуство в учебник за третокласници, но такива бяха времената, в които промивката на мозъци започваше от ранна детска възраст - и със стихотворения, и с песни!

Тъй като в този паноптикум, в тази компилация от факти и случки все пак следваме що-годе някаква хронология, ще

отделим няколко страници на годината 1933-та. В Европейската история тя се свързва с идването на Хитлер на власт. В българската, която трябваше да изучаваме през времената на Соца – с един процес и неговият „герой“!

А аз съм запомнил тази година, с момента, когато бях приет в Комсомола. Един от въпросите, които често се задаваха на „приемния изпит“ (не че имаше скъсани!) беше: „Какво е казал Ленин за Лайпцигския процес?“.

Ей затова, тук ще изложим онова, което не знаем за процеса, а и за самия Георги Димитров.

„Гордо знаме ни е Ботев, пръв учител – Димитров“, пееха [стотици хиляди пионери](#)¹¹⁹ в „Народната република“. [Маршът на септемврийчетата](#)¹²⁰ беше задължителен атрибут на всяко пионерско събитие! И ако за „знамето Ботев“ е писано много, като угодно се пропускаше статията с „*Россия, тая мнима защитница на славянството*“, то за „първия учител Димитров“ са създавани легенди, а бяха укривани неудобни факти!

(А, ако ще Ви приемат в Комсомола – да ви дам отговора на горния въпрос – вождът на „Световната революция“ Ленин умира 9 години по-рано от тежка форма на сифилис!)

Неизвестната биография

За „героя от Лайпциг“ сте чували много, особено ако сте родени по време на Соца. И ние ще напишем нещо - ще започнем от юношеството му, защото той още оттогава започва да се проявява организаторски талант, но с антисоциален

119

https://bg.wikipedia.org/wiki/Димитровска_пионерска_организация_„Септемврийче“

¹²⁰ <https://youtu.be/qseMKUqrKPI>

елемент – още като тийнейджър той се явява тартор на група около себе си! Моско Аврамович разказва:

„...От всички деца само баща ми се оказал много работлив, инициативен, другите били готованци... След това имал щастливата случайност, така да се каже, да се запознае с Георги Димитров, бъдещия вожд, който се въртял на пазара и събирал деца като баща ми. Той бил десетина години по-възрастен от баща ми, но голям организатор. Раздал по една ножичка на децата, които се въртели край него. Тогава селянките по пазара са ходели на плитки, а на плитките имали пендарки. И той ги карал да режат пендарките и да му ги носят.

- Коя година става това?

- Е, не мога да кажа точно. Щом като той тогава е бил 5–6-годишен, роден е в 1893 година... И реже заедно с пендарките и плитката. Бяга при Георги Димитров, който ги чакал зад един навилон на пазара, дават му парите, всичко, пендарките, а той в замяна ги праща по мазетата, за да крадат, да се хранят – компоти, дини, такива работи...“ (Мутафчиева & Иванова, Историята, населена с хора, 2005)

В младежките години, [Георги се забърква и в още един скандал](#). Като дете на протестанти посещавал Първа евангелска църква – същата онази, която и днес се намира на ул. „Солунска“ в София. В светия за евангелистите ден неделя, сказка за трезвеността и вредата от никотина и алкохола изнасял Стоян Ватралски. Днес почти забравен, той е първият българин завършил Харвард¹²¹, а през юни 1894 г. [Ватралски печели анонимен конкурс за бакалавърски химн](#) на университета. Ораторът тъкмо сравнявал зависимостта от пиенето и пушенето с „тресовищ пясък“, в който човек постепенно потъва, когато доста позакъснял се появил младеж, видимо пиян въпреки ранния час. Настанал смут сред вярващите, заваляли неодобрителни погледи. Всички го познавали – Гошко бил „метилявата овца“ на паството. И паството, и лекторите го

¹²¹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Стоян_Ватралски

търпели заради родителите му – дълбоко вярващи евангелисти, които със сълзи на очи молили пасторите да помогнат за връщането на големия им син в правия път. А той едва седемнайсетгодишен вече бил зарязал училището, събрал се с лоша компания, често се прибирал пиян и пушел като строшен комин. Не приемал съвети от никого и се отнасял подигравателно към религиозните вярвания на родителите си.

Тийнейджърът очевидно не се интересувал особено от Светия дух Господен, а по-скоро от „Светия Дух от бутилката“! Но не онзи от приказките на Шехерезада, а другия - изразен в алкохолни градуси! „Подложил“ още от сутринта, оправдавайки по-късните си прякори „Гошо Тàрабата“ и „Гошо Мастиката“, без всякакъв интерес към лекцията, а и без всякакво уважение към църквата и намиращите се в нея богомолци, натрапникът започнал да закача момичетата, седящи на съседните пейки. Започнал да опипва и близко седящото момиче, дошло с майка си. То се разревало и побягнало навън, а Стоян Ватралски, който бил здрав мъж с исполински размери, не издържал - скочил от трибуната, с една от огромните си ръце вдигнал за врата смутителя и със звучни плесници на мига го изхвърлил през вратата на храма. „Един ден, когато порасна, ще запаля всички черкви!“, крещял с алкохолен глас натиреният. А като доказателство за сериозните му намерения, на другия ден църковният дом на протестантите в столицата осъмнал с изпочупени прозорци¹²².

Освен изгонването му от църквата, още на 12 години Георги бил изхвърлен и от училище и може би тъкмо затова, той развива комплекси и ненавист и към двете институции, като ще си отмъщава докато е жив – и на християните, и на интелигенцията!

След издигането на Димитров до „вожд на българския народ“, по време на Соца дори години след смъртта на „героя от Лайпциг“, тази случката се носела от уста на уста като

¹²² <https://www.168chasa.bg/article/9517662>

градска легенда, което дори наложило в един момент Държавна сигурност да се заеме с неутрализиране на неприятната история.

Гошко започва работа като печатар, като скоро оглавява профсъюза на печатарите и още през 1902 г. се включва активно в БРСДП, а на следващата година и в отцепилата се от нея партия на тесните социалисти. По-късно става най-младия депутат в царството, като по този начин „патриотът“ се измъква от мобилизацията в Първата световна война. Все пак отива на фронта, но не като войник, а за да води антивоенна агитация според постановките на БРСДП (т.с.), за което бива осъден на строг тъмничен затвор до декември 1918 г., след което заминава за Съветска Русия. Пак леко се е разминал, защото да агитираш за напускане на фронта, разбирай – за дезертъорство, навсякъде по Света се наказва по един друг начин!

В България Димитров се връща през 1923 г., за да вдига въстание срещу „фашисткия режим“, но организаторските му качества очевидно се провалят с действията около Септемврийския метеж, защото още в първите дни, заедно с Васил Коларов позорно бягат в Югославия. Там [правителството ги настанява в един хотел в Ниш](#)¹²³, като им осигурява фалшиви югославски паспорти, с които двамата „герои“ заминават за капиталистическата Виена! Но за това – след малко!

Въпреки че Георги Димитров се въртял около много жени – понякога по 2-3 наведнъж, може да се каже, че в живота му една дама е била наистина специална за него. Това разбираме от стотиците писма, които двамата са си писали, когато са били далеч един от друг - Любица Ивошевич - съпруга на Димитров цели 27 години.

Животът среща двамата благодарение на отдадеността им на комунистическата идея. Иначе са много различни. Тя е поетеса родена в Сърбия, жена с деликатност и красота, които

123

https://bg.wikipedia.org/wiki/Георги_Димитров#Престой_в_Москва_през_1925_-_1928_година

правели впечатление. Започва работа като шивачка, става деятел на профсъюзното движение, тя така влиза в контакт с Българската комунистическа партия. По-късно започва работа в шивашко ателие, като постепенно става един от модните столични дизайнери – повечето от дамите на софийския хайлайф стават нейни клиентки.

Любица, или Люба, както предпочитала да я наричат, става истинска звезда, когато започва да публикува стихове в българския печат. Нейно хоби е и журналистиката – тя е редактор на вестник „Шивашки работник“. Красотата и таланта ѝ са оценени от Партията и от 1914 г., тя вече е член на Централната женска комисия при ЦК на БРСДП (т.с.), както дотогава се е наричала БКП. През 1920 г. дори става представител на нашите комунисти на конгрес на Югославската компартия.

Двамата с Георги се женят през 1906 г. като (забележете) в брачния регистър на Методистката църква в Плевен той без колебание се записва като „християнин евангелист“ докато съпругата му била „свободомислеща“. (Фосколо М. , 2013) Малко известно е, но след изнасянето на мумията му от мавзолея и кремирането ѝ, останките на видния деец на световното комунистическото движение и шеф на Коминтерна, борил се цял живот с религията, са погребани в протестантския парцел на Централните софийски гробища. Не знам само дали са сложили и петолъчката на гроба му. И дали е гравирен прословутият надпис: „*Религията е опиум за народа*“.

В онези години, Люба е човекът с парите в семейството. От модния бизнес Люба печели доста добре като шивачка на хайлайфа и изхранва дори многолюдната фамилия на своя благоверен. А бъдещият „вожд“ е по-скоро рентиер, тъй като ежедневието му минавало в „партийна работа“.

След провала на т.нар. „Септемврийското въстание“ от септември 1923 г., цялото ръководство на БКП бяга в един не много евтин град като австрийската столица Виена. Шумната компания започва да нарича себе си „Задгранично

правителство“, а на 15 октомври 1923 г. Димитров оглавява новосъздадения Задграничен комитет на БКП (т.с.) - директната връзка между Коминтерна и партийното ръководство вътре в страната. А Коминтернът плаща добре - заплатата на самия Димитров е 100 долара (равняващи се на 1840 дол. през 2024 г.), въпреки че той непрекъснато се оплаква от нейната недостатъчност на Васил Коларов, опитвайки се да си издейства личен кредит от Коминтерна, уж за продължително специализирано лечение в Берлин на съпругата си, страдаща от психично разстройство. (Фосколо Ф. , 2012)

След атентата в „Света Неделя“, през 1925 г., Георги Димитров, заедно с други функционери е осъден на смърт и въпреки, че през 1926, осъдените са амнистирани (?!), до 1928 г., също живее в СССР, като по спомените на негови съратници от Коминтерна, работата му като партиен функционер не била особено резултатна. Или по-скоро резултатите били на друг, предпочитан от него фронт - прекарвал времето си основно в запои и ухажвания на млади другарки (не само партийни) – нищо че бил женен.

Въпреки идиличните отношения между двамата, Димитров все по-често отсъствал „по-работа“, като любовните похождения на бъдещия „вожд“ довели съпругата му до тежко нервно разстройство и станали причина за отключване на параноидна шизофрения. Поради партийната работа във Виена и Берлин, той изпратил съпругата си на лечение. Но не във Виена, където той живеел, и която се оформила по това време като един от центровете на световната психиатрия, а в ... Москва, където бива настанена от болшевиките в московския хотел „Люк“, но периодично се лекувала в психиатрична клиника. По време на изгнанието си тя е член на Общосъюзната комунистическа партия (болшевики) (СКП(б)) и Съюза на съветските писатели.

Но болестта на неговата съпруга не смутила „вожда на българския пролетариат“. По времето, в което тя била най-зле психически, той храбро поддържал любовна връзка не с една,

не с две, а с три жени! Едната от тях е, изцяло отдадена на своите комунистически идеи била Роза Флайшман, за която ще се ожени по-късно. Втората била Ани Крюгер, с която живял съвместно две години. Докато водел след това кореспонденция с нея, той паралелно изпращал писма и на нейните две дъщери. Друга жена, с която е поддържал връзка, била Кити Йованович – сръбска революционерка. В своя дневник той пише, че е обещал брак и на Кити, и на Ани. „[Ужас, трябва да се разделя с една от двете!](#)“, добавил още той.¹²⁴

В началото на 1929 г. Георги Димитров е изпратен в Берлин, вече като шеф на Западноевропейското бюро на Коминтерна. Сведенията за живота му през следващите четири години са оскъдни, като вероятно много материали в съветските архиви от този период са засекретени заради работата на Димитров за съветското разузнаване. Функционери на Коминтерна определят дейността му като „отвратително лоша“, а според някои от тях целият престой на Димитров в Берлин е разглеждан като средство за неговото изолиране.

Но в ония години на българина малко му пукало за идеите - неговата страст, както казахме са „другарките“. Самият той по-късно [заявява „скромно“ пред съда в Лайпциг:](#)

*„Трябва да знаете, че не съм нито импотентен, нито хомосексуалист, а мъж“.*¹²⁵

Процесът в Лайпциг

Така стигаме до 1933-та, когато в нощта срещу 28 февруари - само пет седмици след идването на Адолф Хитлер на власт, в Парламента в Берлин - Райхстага, избухва огромен пожар. До опожарената сграда полицията арестува холандеца

¹²⁴ <https://cheti.info/koi-sa-lyubovnitsite-na-vozhda-georgi-dimitrov/>

¹²⁵ <https://www.168chasa.bg/article/8628867>

Мариус ван дер Любе, а зам.-председателят на комунистите в Райхстага Ернст Торглер се предава сам.

На 9 март в Берлин са задържани и трима българи - Георги Димитров, Благой Попов и Васил Танев, които също са обвинени за подпалването на парламента. Димитров е в Берлин от почти две години и е сменил 14 квартири. Попов живее в немската столица от края на октомври 1932 г., а Танев е пристигнал в града само преди няколко дни. Смята се, че арестът им става случайно, след сигнал на келнер в берлинската бирария „Байернхоф“, който решил, че тримата говорят на руски (както забелязвате, още тогава, дори и персонала в берлинските бирарии нямал особено добро отношение към руснаците!). Димитров, който бил с фалшиви документи на името на швейцарския гражданин д-р Рудолф Хедигер, вече бил известен на полицията.

„Намерената при ареста му крупна сума пари говори за оказваната от Москва подкрепа за германските комунисти в трудните месеци след идването на Хитлер на власт. Част от парите обаче са били предназначени за двете германски любовници на Димитров, които пролетарският лидер въртял покрай съпругата си Люба. Особено належаща нужда от финанси имала едната от дамите, която била „омъжена с деца“. Това е установено по време на процеса в Лайпциг, където метресите са дали показания и са били разпитвани“, [свидетелства доцент Михаил Груев](#),¹²⁶ председател на Държавна агенция „Архиви“.

Последвал процес в гр. Лайпциг, по време на който Димитров станал известен с уж блестящата си защита. И тук започва следващата легенда - как научил немския език за броени дни по време още докато бил задържан в килията в „Моабит“ в Берлин, за да може по-добре да се защитава (не вярвайки на адвокатите), каква епична битка е водил в съдебната зала, словесно разгромил фашизма и хитлеризма,

¹²⁶ <https://www.dw.com/bg/героят-от-лайпциг/a-16630657>

които били „диваци и варвари“, докато българите имали свой език още по времето, когато „Карл Велики е говорил на немски само с конете си“. Между другото, тази крилата фраза вече близо шест века се използва с различни пропагандни цели из цяла Европа. Говорим за уж перфектния немски, но същият „герой“, 10 години по-късно ще изпраща телеграми с указания в София на руски, „забравил“ родния си български (направо ще ръководи „online“ държавата и най-вече разправата с т.нар. „реакция“, разбирай всеки инакомислещ!). После като премиер на НРБ, пак ще говори на руски или на развален български дори с българите в София, но това ще анализираме някой друг път!

И тук се появява поредната пропагандна лъжа – всъщност Димитров започнал да учи немския още от Люба Ивошевич – всяка сутрин тя ставала в 5 часа, приготвяла закуска на любимия си Жорж, слагала във вазата свежи цветя, събуждала го с целувка и го карала да чете. Ако се затруднява, тя учела с него, преподавала му уроци по немски, признава сестрата на вожда - Елена. А и как иначе ще ползва фалшив паспорт на немско езичен швейцарец! Все пак, Георги Димитров (известен и като Гошо Тарабата очевидно е познавал и историята, защото в случая става дума не за Карл Велики (742-814), а за Карл Пети (1500-1558)). [Всъщност думите му били:](#)

„Много преди времето, когато германският император Карл Пети казвал, че на немски той говори само с конете си, а германските дворяни и образовани хора пишели само на латински и се срамували от немския език, във „варварската“ България апостолите Кирил и Методий бяха създали и разпространили древнобългарската писменост.“

Но съгласете се, за пропагандата – и тогава, и сега - „Велики“ звучи много по-драматично от някой си Карл, пък бил той и „Пети“ поред! А думите на онзи Карл били:

„Говоря испански с Бог, италиански с жените, френски с мъжете, а немски с коня си!“

Всъщност май дори не го е казал Карл, а „цитатът“ е измислен едва през XVII век в испанския кралски двор с идеята,

че божественият език е именно испанският. А италианският и френският са изисквани, за разговор с князе и дами, но пък немският звучи грубо и става единствено за взаимодействие с коне и войници.¹²⁷

По време на процеса, Димитров отказал да наеме адвокат. Според официалната версия през „ония“ 45 години, именно добрата самозащита го оневинила в съда. Според други обаче, не било точно така. В свое [интервю журналистът Павел Писарев](#)¹²⁸ казва, че именно жените в живота на Димитров са помогнали за неговото освобождаване. По време на пожара бъдещият „вожд“ пътувал през нощта с влак. Тогава именно се запознал с една скиорка, с която имал интимни взаимоотношения още същата вечер. Всъщност тя свидетелствала в негова защита – в полицията Ани Крюгер и хазайката на Димитров му създали алиби.

Докато той бил в затвора, съпруга му – Любица Ивошевич починала. Самоубила се, като скочила от санаториума в Москва, в който е била настанена. За нейната смърт Димитров научил около месец по-късно.

По-късно Димитров се жени за Роза Флайшман (май [по „препоръка“ лично на Сталин](#)¹²⁹), но след смъртта на единственото им дете, бракът май се поддържал от протоколна необходимост. След референдума за република от 1946 г., Димитров се завръща в България, за да оглави правителството и управляващата партия.

Парадоксално, но „вождът и учителят“ - министър-председател на съветския сателит НРБ прави нещо изключително скандално от комунистическа гледна точка – [склучва църковен брак с еврейката Роза](#). Венчава ги протестантският пастор Васил Зяпков, който по-късно ще бъде

¹²⁷ <https://www.dw.com/bg/бог-мъже-жени-коне-и-пропаганда/a-3101813>

¹²⁸ <https://cheti.info/koi-sa-lyubovnitsite-na-vozhda-georgi-dimitrov/>

¹²⁹ <https://frognews.bg/obshtestvo/minalo/georgi-dimitrov-bil-seksmaniak-jenkar.html>

осъден на доживотен затвор от режима на същия този Димитров (за благодарност) в процеса срещу евангелските пастори.¹³⁰

Но да се върнем на процеса, създаде му имиджа на „Героя от Лайпциг“. По-горе цитирахме някои от репликите, изречени от Георги Димитров в съдебната зала. Много от тях се тиражираха удобно със и без повод и у нас, и от чуждата комунистическа пропаганда.

Най-известната може би беше „*Amboss oder Hammer sein!*“ – „*Да бъдеш наковалня или чук*“. Че и едноименен филм създадоха – съвместна продукция на НРБ, ГДР и СССР! Пропаганден, разбира се! Но забравиха да ни кажат, че тези думи всъщност са от стихотворението „*Kophtische Lieder*“¹³¹. И негов автор не е Георги Димитров, нито някой от другите двама арестувани с него българи. То е написано от Йохан Волфганг фон Гьоте!

И друго забравиха да ни кажат - години след Лайпцигския процес обаче се оказва, че прословутите му речи са манипулирани по-късно от Германската Единна социалистическа партия - ГЕСДП (да не се бърка с Националсоциалистическа Германска работническа партия, която също е немска, а и „социалистическа“, но всъщност е партията на Хитлер – не че няма прилики между двете!). В тях са вмъквани пасаж и думи, които Димитров никога не е изричал. Напълно е коригиран и немският му език, който никога не е бил перфектен. Най-фрапиращо обаче е разкритието, че комунистите както в ГДР, така и в България, а и по целия свят, десетилетия използват като пропагандни лозунги „цитати“ от заключителната реч на Димитров, която **всъщност той изобщо не е произнасял!** Това доказва преди няколко години германският историк Детлеф Йозеф, който прави сравнение между оригиналните речи на Димитров и онова, което е публикувано, откривайки големи разлики. А за прословутата

¹³⁰ <https://www.slava.bg/news/40779.html>

¹³¹ <https://www.projekt-gutenberg.org/goethe/gedichte/chap100.html>

заклучителна реч, за която знаем, че Димитров „размазал“ фашизма, проф. Йозеф установява, че тя никога не е била изричана - още преди Димитров да успее да я произнесе, съдът излиза с присъда. Възмутен, българинът скача и иска думата, но съдията Вилхелм Бюнгер не му я дава и прекратява процеса. Така речта остава само на хартия.¹³² А точно в нея е друг известният и често цитиран пасаж за Галилео Галилей:

„И изправен пред съда, Галилео с дълбока убеденост е викнал: И все пак тя се върти! Тази научна теза по-късно става ценност за цялото човечество. Ние, комунистите, днес можем не по-малко решително да кажем: И все пак то се върти! Колелото на историята се върти напред, към една съветска Европа, към един световен съюз на съветските републики. И това колело, движено от пролетариата, под ръководството на Комунистическия интернационал, няма да бъде спряно чрез никакви значителни мерки, чрез никакви затвори и смъртни присъди. То се върти и ще продължи да се върти до окончателната победа на комунизма! За себе си лично аз не искам да се превръщам в мъченик посредством една присъда, която да ме произведе в подпалвач. Искам да остана борец. И да живея поне още 20 години, за да се боря за комунизма, след което спокойно да умра!“. (ibidem)

Но какво ли значение има Истината за нацистката пропаганда! Простете – не за нацистката, а за комунистическата! Ако изобщо правите разлика ...

Процесът приключва с оправдателни присъди по обвиненията в палаж и опит за сваляне на правителството, но и тримата - Димитров, Танев и Попов все пак са осъдени по на 9 месеца затвор всеки заради това, че пребивават незаконно в Германия с фалшиви паспорти с цел конспирация.

„Решението за освобождаването на тримата българи, обвинени за пожара - Георги Димитров, Благой Попов и Васил

¹³² <https://dnes.dir.bg/obshtestvo/layptsigskiyat-protses-istinite-imitovete-za-geroya-georgi-dimitrov>

Танев, се дължи изключително на факта, че съдебният състав е бил все още независим от властта на нацистите и е отсъдил в духа на съдебните практики на Ваймарска Германия“ - [твърди професор Пламен Цветков](#) и допълва:

„Всъщност това освобождение е в **резултат на рекет** - по време на процеса съветското НКВД арестува на територията на СССР няколко германци и иска размяната им за тримата българи. Но фактът, че Димитров е сред десетимата най-влиятелни лидери на Сталиновия режим, не облекчава по никакъв начин съдбата на избитите в ГУЛАГ над 300 български комунисти“.

„Всички знаем за прочутия дуел в Лайпцигския съд между премиера на Прусия Херман Гьоринг и Димитров, но малко известна е полемиката на обвиняемия българин с министъра на пропагандата Гьобелс, който прави на пух и прах същността и целите на комунистическата идеология“, припомня историкът.¹³³

Това за рекета и размяната беше премълчавано през годините, но аз го вярвам – и [днес режимът в Кремъл прави същото](#).¹³⁴ А правителствата предупреждават гражданите на държавите си да не посещават Русия, за да не бъдат [арестувани като разменна монета!](#)¹³⁵

Вече близо век се премълчава още един факт - този, който спасява живота на Георги Димитров всъщност е другарят... Хитлер! Не, не! Не съм се побъркал - обяснявам. Когато през декември 1934 г. тримата са оправдани, те не могат да напуснат Германия без документи. Райхсмаршал Херман Гьоринг, който е вторият човек в Третия райх, настоява те да бъдат изпратени в лагер като особено опасни за Германия.

¹³³ <https://www.dw.com/bg/героят-от-лайпциг/a-16630657>

¹³⁴ <https://bntnews.bg/news/naemen-ubiec-semeistvo-shpioni-i-kiberprestapnik-koi-sa-rusnacite-osvobodeni-pri-razmyanata-sas-sasht-1288112news.html>

¹³⁵ <https://webcafe.bg/svyat/shpioni-ubiysiti-i-tayna-diplomatsiya-kak-stana-nay-golyamata-razmyana-na-zatvornitsi-mezhdu-sasht-i-rusiya.html>

Твърди се, че дори планирал да бъдат отвлечени и убити, но не се решава да действа без санкцията на Хитлер. Видял човекът, че отдавна така да се прави в болшевишка Русия! Хитлер обаче решава да спази съдебното решение и освобождава Димитров и другите обвиняеми, за да демонстрира, че новото нацистко правителство спазва законите и уважава правосъдието.

Българското правителство пък, начело с Никола Мушанов, отказва българско гражданство на тримата и заявява, че „повече не се интересува от тях“. Така след излежаване на присъдите си, тримата получават съветско гражданство и заминават за Съветския съюз. Георги Димитров се издига до поста на Генерален секретар на Коминтерна. Васил Танев става член на Изпълнителния съвет на Профинтерна и е начело на българската му секция. Но само една година след вълнуващото посрещане на тримата герои, (за да изпъкне ролята на Георги Димитров), Танев и Попов са принудени да напишат обща самокритика за поведението си по време на процеса в Лайпциг:

*„Нашата позиция на защита пред съда беше неправилна, неболшевишка и затова нашето поведение пред съда не може да бъде пример за поведението на комунистите пред буржоазния съд. За пример за поведението на комунистите пред буржоазния съд трябва да служи образцовото болшевишко поведение на др. Димитров на Лайпцигския процес.“*¹³⁶

Това за „*примера с образцовото болшевишко поведение*“, изглежда било недостатъчно, защото през 1936 г., двамата отново са притиснати да признаят, че поведението им пред съда не само не било болшевишко, но и било пропито от „ляво сектантство и фракционизъм“, поради което не са се солидаризирали с мъжествената болшевишка линия на др. Димитров.

Танев и Попов са репресирани от режима и са изпратени в концлагери. Димитров прави опит да ги спаси, но Сталин е

¹³⁶ <https://www.24chasa.bg/ozhivlenie/article/9510558>

непреклонен. А може би и българинът не е бил достатъчно настоятелен от страх, да не погнат и него. Танев подписва декларация за сътрудничество в НКВД и бива изпратен с парашутна десантна група у нас, като загива през 1941 г., застрелян още във въздуха, а Попов след 17 години в лагерите на ГУЛАГ в Северния задполярен кръг се завръща болен в България, като пише спомените си, които са изнесени тайно и отпечатани в Париж през 1984 г. Защо всякакви псевдопартизански легенди биват издавани и преиздавани в Народната република, а неговите мемоари трябва да бъдат печатани нелегално в странство, можете да прецените сами!

Сталин умело ще използва „героя от Лайпциг“ като пропагандна икона за своите интереси. Веднага възлага на новопристигналия Димитров да напише *„Писмо до австрийските комунисти“*, като го инструктира по телефона: *„Вие разглеждате борбата в Австрия като въстание. Ние, болшевиките, винаги сме разбирали под въстание въоръжената борба за власт. (...) да се нарича това въстание не е научно, не е болшевишко“*.

Виждате ли - това са думи, изречени от Вожда на световния пролетариат само няколко години след „Септемврийското въстание“! Излиза, че то било не „антифашистко“, а направо – борба за власт. За Съветска република!

А няколко дни по-късно, вече по време на лична среща в Кремъл, Сталин му задава въпрос: *„Другарю Димитров, знаете ли защо останахте жив?“*. И когато Димитров започнал със стандартните приказки за помощта на Сталин, за Съветския съюз, за международната комунистическа солидарност, грузинецът го прекъснал: *„Вие останахте жив, защото фашисткия режим беше още млад и неопитен. Първо е трябвало да ви убият, а след това да ви съдят“*. (Фосколо М. , 2013)

Георги Димитров, „героят от Лайпцигския процес“ бива сакрализиран, като удобно бива инсталиран начело на

Коминтерна. Както личи от дневника му, на манифестациите и другите публични прояви, неговият портрет е шести или седми по ред, след самия Сталин, в протоколната класация на членовете на съветското Политбюро (Вълканов, 2009). След деветосептемврийския преврат, той остава в Москва, давайки „ценни указания“ по телеграфа [как да се унищожи цвета на нацията](#) – „*Оправдат никого не следует!*“ - „*Никой не трябва да бъде оправдан!*“, „*И никакви съображения за хуманност и милосърдие не трябва да играят каквато и да е роля*“ ще напише той на руски език в телеграмите си до Трайчо Костов с псевдоним „Спиридонов“¹³⁷.

Странно, дали защото е забравил българския, дали защото е съветски гражданин и всички трябва да помнят „Кой“ стои зад гърба му, той до края на живота си ще говори с руски акцент. А животът му не продължава дълго! Завръща се в София чак на 4 ноември 1945 г. със съветска охрана, изчаквайки повече от година, за да му изтече мандата като народен депутат в съветския парламент. А може би изчаква и политическите му врагове в България да бъдат разчистени! И той, а и много други добре помнят, как се е наложило позорно да бяга след „Септемврийското въстание“ и сигурно изпитва страх, случката да не се повтори. По-късно, [Павел Судоплатов, генерал от НКВД свидетелства](#), че **Димитров е единственият ръководител** на комунистическа партия в Източна Европа, който е **унищожил цялата политическа опозиция в страната** и не е имал организирана опозиция извън нея. По време на разправата с опозицията в страната Димитров разчита и на безрезервната подкрепа на 250-хилядна съветска армия, останала при окупацията на страната през 1944 г. до края на 1947 г.¹³⁸

¹³⁷ <https://www.desebg.com/chestvania/4271-2020-02-01-06-29-08>

¹³⁸ <https://pametbg.com/index.php/bg/komunizmut/rukovoditeli/140-2016-01-05-22-17-58>

Избран, разбирай назначен от СССР за министър – председател на България (първия от шестимата, повтарям **шестимата съветски граждани, премиери на Родината** ни), той се заема да довърши разчистването на всякаква опозиция. А чий Премиер е, разбираме от негово писмо до Сталин, написано ден преди заминаването му за София:

*„Скъпи другарю Сталин, заминавайки в България във връзка с депутатските избори, бих желал да Ви изразя моята най-дълбока благодарност за това, че аз имах възможност в продължение на много години да работя под Вашето непосредствено ръководство и **тъй много да се науча от вас, а също за доверието, което Вие ми оказвате. Разбира се, аз ще положя всички усилия по-нататък да оправдая Вашето доверие.** Но много моля да ми дадете възможност и в бъдеще да се ползвам от Вашите изключително необходими ценни съвети. Желая Ви от цялата си душа добро здраве и дълъг живот - за **благоото на великата съветска родина и трудещите се от целия свят**“.* (Фосколо М. , 2013)

Разбрахте ли сега, **коя е „Родината“ на другаря Димитров? Съветската!**

Ще ви оставя малко да помислите, кои са другите съветски граждани, управлявали България. Повтарям – общо шест са! И коя е тяхната „Родина“. Но на края на тази част ще ги посоча – да се знае!

Ден след пристигането си, Димитров присъства на Тържествено събрание в Народния театър. Представянето му пред родната публика съвпада с честването на 28 годишнината от комунистическото летоброене – разбирай – от ВОСР, както наричахме Октомврийската революция!

„Един обикновен гражданин, работник и член на комунистическата партия, свидетел на сцената, я предава по сходен, но контрастен начин: „Доведоха ни под строй от работните ни места. Имаше обаче много хора, които дойдоха по собствено желание - някои от преклонение пред Димитров, някои просто от любопитство. Ставаше дума за най-

известния българин. За човека, когото цял свят познаваше като героя от Лайпциг. Искахме да го чуем как говори. Не знам какво стана, но чакането се проточи безкрайно дълго. Измокрихме се до кости. Най-после речта започна: онези вътре я слушаха на сухо, а ние я чувахме по високоговорителя. Бях потресен! Как не чух една дума, която да те грабне, да те развълнува. Нищо не каза за България, нито пък благодари, че толкова много хора са дошли да го чуят и видят. Направо се нахвърли върху опозицията. Трябва да каже, че аз тогава считах всеки, който е против Отечествения фронт, за фашист. Смятах обаче, че един държавник със славата на Димитров ще намери начин да каже на хората това, което ги боли. Той не направи това. Веднага се нахвърли върху опозицията, каза как е поискал веднага български вестници, след като е слезъл от самолета. Как ги е чел с болка и срам, как това не са вестници, а парцали. Спомням си, че употреби фразата „Съвсем са си разпасали пояса“.

Отвън, на дъжда, никой не ръкопляскаше, защото собствено нямаше и за какво. Един по един и особено тези, които стояха от края, започнаха да се измъкват, още преди да е свършила речта.“ (Фосколо М. , 2013)

Първият Премиер на Не Ре Бе

На 8 септември 1946 г., се провежда референдум – 95,63% от гласувалите се произнасят за „народна република“! Коего доста ме учудва, защото познавайки Историята и опита от Кримския референдум се питам – „къде са се изгубили останалите 4,37%“? Свикано е Шестото ВНС, което гласува вече „единодушно“ нова [Конституцията на България](#) –

„Димитровска“¹³⁹, която, разбира се е изцяло по съветски модел.

От „Задочните репортажи“ на Георги Марков, разбираме от първо лице, че Димитров също гласува:

„Това всъщност беше вторият път, когато видях Георги Димитров отблизо. Първият беше по време на изборите за Велико народно събрание. В този слънчев неделен ден той пристигна при избирателния пункт в старата сграда на княжевското читалище. Видях го, изпъчил рамене, енергично да влиза вътре, придружен от няколко души. После, след около десетина минути, той излезе по невероятен начин, заобиколен от сподвижниците си, които се опитваха да го успокоят, докато той, пламнал от гняв, крещеше думи като „Сволочи! Народни врагове! Фашисти!“ и т.н. Махаше с ръце и се заканваше на някой, който бе останал вътре. Какво бе станало? Мнозина възрастни княжевци помнят и разказват тази сцена. Влезлият Димитров е бил посрещнат със ставане на крака и внимание от цялото избирателно бюро.

„Кой тук е застъпникът на опозицията?“ — запитал навъсено той.

„Аз, господин Димитров“ — обадил се застъпникът Васил, който също от уважение стоял прав. Васил бе студент по архитектура, която не му позволиха да завърши, герой от войната, един от най-честните и смели хора, които Княжево знаеше.

„Ти ли!?“ — извикал Димитров и леко се олюлял. — „Ти знаеш ли, че си предател! Знаеш ли кому служиш и знаеш ли къде ще отговаряш!“ — изведнъж гърлото на „вожда и учителя“ се отприщило и той крещял несвързана поредица от най-обидни и невъздържани думи. Очевидно бил много пиян. И тук Васил внезапно повишил глас и строго му казал:

„Господин Димитров, в днешния ден, когато се решава съдбата на България, когато на избирателите не е позволено да пият, как си позволявате вие, кандидатът за народен представител, да влизате тук пиян! Напуснете!“

Напълно загубил контрол върху себе си, Георги Димитров се хвърлил да го удари, но яките княжевски селяни се бяха намесили и той трябвало да напусне. Впоследствие това сблъскване едва не струва живота на Васил. Последваха дълги години на концлагери и затвори, които затриха младостта му.“ (Марков Г. , Задочни репортажи за България, 1990)

Сталин все още не бил склонен, начело на „Народната република“ да застане комунист. Но не защото е сменил политическите си убеждения. Причината е, че той не иска Димитров, като символ на Коминтерна и на комунистическата идея, да плаши западните му съюзници, преди да бъдат подписани договорите, узаконяващи придобивките на СССР в Европа. А не е изключено да е и заради навика на Гошо Мастиката да започва още от сутринта. Въпреки това, Димитров сяда на премиерското кресло в София на 23 ноември 1946 г. – може би това е единственото действие, осъществено от него против волята на Сталин!

Повече от ясно е, че като съветски гражданин - премиер на България, Димитров (който декларира в писмото си, че се е учил от Сталин) не проявява никаква милост към опозицията до степен жестоко да се разправи и с бившите съюзници на компартията от Отечествения фронт.

„Той рядко е идвал в Народното събрание, а когато го е правел, винаги е бил пиян. Ставал е смешен в опитите си да хули опозицията, допусната временно с позволение на Сталин. Вероятно е бил пиян и в края на визитата си в Румъния през 1948-ма, когато е заявил, че България ще прави федерация не само с Титова Югославия, но и с останалите членки на съветския лагер в Източна Европа. Това силно е подразнило Сталин, който не е давал картбланш за нищо друго, освен за

Южнославянска федерация с цената на признаването на част от българите за македонци. Но не това е убило „героя от Лайпциг“ - краят му през 1949 г. е предизвестен от постоянната му злоупотреба с алкохола, докарала му тежка цироза“, [коментира доц. Михаил Груев](#).¹⁴⁰

Под негово ръководство започва изграждането на социалистическа държава по сталинистки модел, което е съпътствано от множество репресии срещу инакомислещите и противниците на новия режим. Димитров играе ключова роля в утвърждаването на комунистическата власт в България и в интеграцията на страната в съветската сфера на влияние. Повъзрастните помним неговата фраза, написана на входовете на училища, читалища, концертни зали или просто по фасадите на сградите из цяла България:

„Дружбата със СССР ни е нужна като въздуха, слънцето и водата за всяко живо същество“

Със сигурност е била нужна и на него, и на съратниците му, докарани тук върху бронята на съветските танкове! Нужна е била за да избият десетки хиляди от интелигенцията, за да управлява „пролетариата“!

Култът!

Георги Димитров се връща в България след 22 години отсъствие на 4 ноември 1945 г. Първо е избран за депутат, а през 1948 г. и за генерален секретар на ЦК на БКП - най-висшия държавен и партиен пост, който го издига в култ. Още приживе той „скромно“ кръщава цял град на свое име. Това става на 2 септември 1947 г., когато Министерският съвет, чийто председател е самият той, издава Постановление № 3, което гласи: *„Селата Раковски и Марийно, Хасковска околия, и*

¹⁴⁰ <https://www.dw.com/bg/героят-от-лайпциг/a-16630657>

Черноконево, Чирпанска околия, се обединяват в едно селище, което се провъзгласява за град под името Димитровград“.

Пропагандата още приживе представя Димитров като „мъдър и славен ръководител на партията“, „вожд и учител“, „любим син на народа“. Негови портрети са на всеки ъгъл, във всяка канцелария, читалище или библиотека! Във всяка класна стая. Стотици са носени на всяка манифестация! Политическата полиция стриктно следи срещу него да няма политически критики. За кратко бива разследван дори американски офицер, който в пияно състояние си позволил да свали от стената и да захвърли негов портрет.

След смъртта му, той ще бъде издигнат в икона на българския комунизъм - „любим вожд и учител на комунистическата партия и целия български народ“, „строител на Народна република България“ и „верен ученик на Ленин и Сталин“! Но за култа – по-късно!

Създаване на „македонско малцинство“

Не трябва да пропускаме и един от най-големите „грехове“ на този „рушител на съвременна България“ – [Македонизацията!](#)¹⁴¹

„Тази обстановка подтиква българския министър-председател и водач на БРП (к) Георги Димитров да смята, че е настъпил момент за осъществяването на проекта за Балканска федерация. Димитров се ориентира най-вече към Югославия, тъй като смята, че възможността за обединение на България с тази страна е най-голяма. За спойващо звено трябва да послужи Социалистическа република Македония, която трябва да се влее във федерацията като единна федеративна република от

141

*Пирин до Шар планина (в замяна България ще получи обратно Западните покрайнини). За целта е стартирана политика на **агресивна македонизация на българското население в Пиринско** чрез принудителна смяна на етническото самоопределение, достигнала до регистриране като „македонци“ дори на част живеещите в този район български евреи и руснаци-белогвардейски емигранти.“*

Това [четем в Уикипедия](#)¹⁴². Чета и се срамувам!

Македонизацията в Пиринска Македония е един от най-спорните и чувствителни аспекти от управлението на Георги Димитров. След Втората световна война, под натиск от Съветския съюз и в контекста на българо-югославските отношения, Димитров и Българската комунистическа партия започват процес на насилствена македонизация в Пиринска Македония.

Основната цел на този процес е да се създаде македонско национално съзнание (!?!) сред българското население в региона, което да подпомогне **бъдещото обединение в рамките на Югославия**. Това включва промяна на учебните програми, насърчаване на македонската култура и език, както и административни мерки за идентификация на населението като македонци.

И още нещо, което „Столетницата“ и нейните последователи предпочитат да не си спомнят! В „еуфорията“ след референдума и новата, вече „Народна република“, едно друго събитие събира десетки хиляди в центъра на София. Не, не говоря за бутафорните спектакли, наречени манифестации, при които по задължение, цели трудови колективи преминаваха с български и съветски знамена и портрети на партийни величия пред отегчените погледи на същите партийни величия. Този път митингът се събира спонтанно пред Македонския народен дом. На 7 октомври 1946 г. там са [изложени костите на Гоце Делчев](#). Заедно с многохилядното множество от българи, дошли да

¹⁴² https://bg.wikipedia.org/wiki/Балканска_федеративна_република

отдадат почит към делото на великия българин, там е строена и представителна войскова част. Но парадоксално за днешния читател, „гвардейците“ са всъщност... югославски офицери и войници!

Речи държат и югославски политици, един от които – Димитър Бояновски, министър на търговията на СР Македония, както тогава се наричала тази съюзна югославска република изнася слово. Но не за делото на Гоце Делчев, а за големите трудовите успехи на „македонския народ в свободна Македония в политическо, обществено и културно отношение“! Изпратен е с бурни аплодисменти от митингуващите!

След това ковчегът с тленните останки на Гоце Делчев бива пренесен на ръце от ветерани - участници в Илинденско-Преображенското въстание. Шествието стига до Народния театър, където следва ново тържество, като там вече присъстват и министър-председателят Кимон Георгиев, министърът на информацията – писателят и публицист Димо Казасов, академик Тодор Павлов, вече бивш регент. Последният държи дълго академично слово за дейността на Гоце Делчев, след което настъпва кулминацията.

Председателят на македонската илинденска организация в България Стефан Аврамов обявява решение от името на инициативен комитет – *„костите на великия македонски революционер да се предадат на македонското народно правителство, за да бъдат пренесени в столицата на Македония – Скопие“*. На следващия ден, костите на великия българин напускат България!¹⁴³

Някои ще каже, че това се е случило по време на управлението на Кимон Георгиев. Формално е така, но... нали не се съмнявате, „кой кара влака“ в правителство, изцяло управлявано от комунистическата партия и то по време, когато България, макар и вече „Народна република“ е окупирана от

¹⁴³ <https://www.168chasa.bg/article/13681010>

Съветската армия! И това в контекста на съветската идея, провеждана от Георги Димитров за създаване на Балканска федерация! [Глутница предатели!](#)¹⁴⁴

Е, как ще убедите днес македонските „историчари“, че Гоце е българин? След като българско правителство, макар и комунистическо, вече е потвърдило обратното !?!

Срам! Голям срам! ... И погнуса!

Но за Българо-югославските отношения по времето на Георги Димитров, ще отделим специално внимание, защото това е едно от най-големите национални предателства в българската история. Но затова – друг път.

Мавзолеят

Обратно към „Мастиката“. Здравето на „героя от Лайпциг“ Георги Димитров все повече се влошава и от януари 1949 година (запомнете на тази дата), той почти не напускал стаята си, където приемал висшите функционери на режима. В края на февруари 1949 г. се оплакал от силни болки в корема и обездвижване на левия крак, като диагнозите на лекарска комисия се обясняват с начина му на живот - гнойно възпаление на простата, сърдечна слабост, напреднала цироза и диабет. На 6 март комисията решава той да бъде спешно транспортиран в Москва, а още на следващия ден пристига да го вземе специален самолет – на борда му е съветският вицепремиер Лаврентий Берия – [друг известен „герой“](#)¹⁴⁵, който настоява Димитров спешно да се срещне със Сталин.

[Това е официалната история.](#)¹⁴⁶ Но както често се случва в историографията за времето на комунизма има и друга - тъй

¹⁴⁴ <https://faktor.bg/bg/articles/unikalni-kadri-razkrivat-predatelstvoto-po-prenasyaneto-na-kostite-na-gotse-delchev-ot-sofiya-kam-skopie>

¹⁴⁵ <https://trud.bg/лаврентий-берия-бил-изнасилвач-и-педофил/>

¹⁴⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Георги_Димитров

като детайлите в последните месеци на живота му са забулени в мъгла, изчезването му от София още през януари 1949 г., [ражда и друга версия](#).¹⁴⁷

През януари 1949 г. Димитров е извикан на летище София, където трябвало да се срещне и разговаря със зам.-председателя на Съвета на министрите на СССР и външен министър [Андрей Вишински](#)¹⁴⁸ който направил междинно кацане в София на пък към Варшава. Вишински е бивш генерален прокурор на СССР, идеолог на масовите изстребления на инакомислещи през 30-те години, когато милиони руснаци са избити или попадат в лагерите. Волю или неволю, Димитров се качил на съветския правителствен самолет сам, защото охраната му била предупредена от руски представители на посолството в София, да стои настрана. Вратата зад „вожда“ хлопнала и самолетът излетял в източна посока!

Питам се, ако е бил болен и изпратен на лечение, защо вместо лекарски екип, в самолета го чака политик – било Вишински, било Берия? Това май си е чисто отвличане на държавен глава, но комунистите винаги са се снишавали пред управляващия в Кремъл, който и да е той, и няколко месеца не смеят да попитат какво става.

Коя от двете версии е истинската история – не знам! Може да се е случило и нещо трето! Няма да се изненадам, опознавайки все повече фактите. Но месеци наред за Димитров не се знаело нищо. Чак през април 1949 г. в софийската преса се появило кратко съобщение, че „вождът“ е болен и е на лечение в Съветския съюз.

Димитров прекарва няколко месеца в московската правителствена болница и въпреки съмненията за развитие на рак, състоянието му започва да се подобрява и той е прехвърлен в санаториума „Барвиха“. На 25 юни за кратко го посещава

¹⁴⁷ <https://frognews.bg/politika/pamet-diplomati-vanshen-ministar-moskva-otvlichat-balgarski-premier.html>

¹⁴⁸ https://ru.wikipedia.org/wiki/Въшинский,_Андрей_Януарьевич

Сталин, с когото обсъждат главно здравословното състояние на Димитров.

На 2 юли 1949 г. от Москва съобщават в София, че Димитров се е споминал. Дали от цироза, дали са му помогнали – историята мълчи. Всъщност сигурно има достатъчно информация по темата в руските архиви, но кой да знае – Русия е единствената държава, в която някои документи имат гриф „секретно“ над 100 години. Сигурно има защо да ги е срам!

Въпреки официалното медицинско заключение за причините за смъртта - сърдечна недостатъчност, причинена от цирозата и диабета, съществува версия за политическо убийство на Димитров по нареждане на Йосиф Сталин, с когото в един момент имат противоречия. А и „алкохолната биография“ е достатъчен минус за бившия шеф на Коминтерна и настоящ премиер на НеРеБе!

През 90-те години, преди мумията му да бъде кремирана, се извършват изследвания на балсамираното тяло на Димитров, които (странно защо) показват увеличено съдържание на живак – вероятно в резултат на отравяне. Тази хипотеза обаче остава недоказана.

Каква ирония на съдбата: германецът с малките мустачки (всъщност австриец, избил милиони от чуждите – евреи, поляци, цигани и друго малцинства, инвалиди) го спасява, а руснакът с големите мустаци (всъщност грузинец, избил също милиони, но от своите) май ...

Като помислиш – няма особена разлика - и двамата носят униформи, водят уж спартански начин на живот, социалисти са! Абе сигурно проблемът идва от големината на мустака!

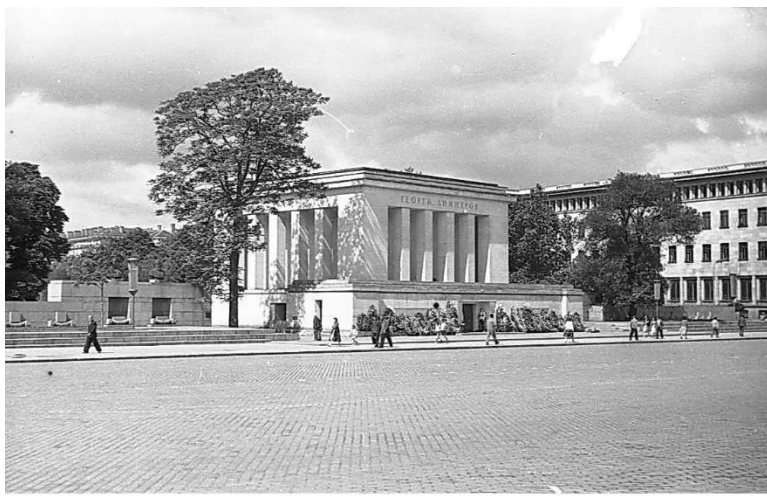
Тялото на Димитров е посрещнато тържествено в Русе и София, а между 7 и 9 юли е проведено всенародно поклонение пред парламента.

Правителството на България взема решение тялото му да бъде балсамирано. И за разлика от древния Египет, където фараонът бива скрит от хорските погледи, за да намери вечен покой, у нас, трупът, пардон - мумията бива изложена на показ

- за поклонение в изграден за брое дни мавзолей в центъра на Столицата. Мавзолеят се превръща в задължителна дестинация на всяка пионерска или комсомолска група, посетила София. Имал съм „щастие“, на два пъти организирано да посетя това капище. Дълги, студени мраморни коридори с приглушена светлина и гвардеец на всеки ъгъл! Стъклен „аквариум“ с мумия, облечена в черен костюм!

Не мога да приема за нормално да се извършва подобно поклонение пред един труп! Че и да бъде мумифициран за поколенията. Не само не е християнско – не е човешко! Днес го приемам като едно „Поклонение пред трупа на Комунизма“!

Прилагам снимка на мавзолея от времето на Соца.

Е, ние не сме единствените – все още има държави, изложили трупове на показ в нарочно изградени мавзолеи! Включително и [такива, умрели от сифилис!](#)¹⁴⁹

P.S. Помните ли задачата, която ви поставих преди малко – кои са шестте Премиера на България, съветски граждани? Не

¹⁴⁹ <https://news.ru/history/tajna-smerti-lenina-raskryta-vozhdya-nespasli-ot-sifilisa/>

се мъчете - ще обясня. За 43 години съществуване, „Народната република“ е имала общо 8 (осем) министър-председатели, от които 4 (четирима) са съветски граждани. За първия от тях вече разказахме – сметката открива Георги Димитров. Следват Васил Коларов, Вълко Червенков и Гриша Филипков. Във вече демократична България, премиерската сметка отново открива съветски гражданин – петия! Това е Андрей Луканов. Но има и шести – първия премиер на Европейска България - Сергей Станишев, който по-късно ще стане и председател на партията на европейските социалисти! Каква ирония!

Но ние сме „горд и независим народ“!

Ами, това е... Sapiienti sat!

1939-1941 – Втората световна - началото

1939 – Началото (или „забравеният“ Пакт „Рибентроп – Молотов“)

В [анкета, проведена в Русия през 2022 г.](#)¹⁵⁰ от ВЦИОМ (Всероссийский центр изучения общественного мнения) – най-голямата организация за изследване на общественото мнение там, около 20% се затруднили, а близо 50% от респондентите отговорили, че Втората световна война започнала през 1941 г. Не, драги – заблудени сте от пропагандата! На 22 юни 1941 г., когато другарчето на Сталин, Хитлер напада СССР, започва наречената от вас „Велика отечествена“. Дали и защо да е „велика“ или пък „отечествена“ – това е тема на друга дискусия.

Няма да се изненадам, ако подобни резултати видим и у нас, затова – малко разяснения.

Всъщност, **Втората световна започва две години по-рано** отколкото ни учеха - факт, който десетилетия се „пропускаше“ от комунистическата историография! Защо ли?

Ето защо! Малко История с факти!

На 21 август 1939 г. външният министър на Германия Рибентроп каца в Москва с личния самолет на Хитлер. Летището е украсено със свастики, а оркестърът свири „*Deutschland, Deutschland, über Alles*“. На следващия ден – 22 август тайните протоколи на бъдещия Договор са изготвени.

¹⁵⁰ <https://wciom.ru/analytical-reviews/analiticheskii-obzor/vtoraya-mirovaya-chto-pomnim-o-chem-zabyli>

Хитлер одобрява споразумението по телеграфа. Вечерта Сталин вдига тост за фюрера с думите: „Той е добро момче.“ Подписва се така нареченият „[Пакт Рибентроп-Молотов](#)”¹⁵¹. Първата част на Договора е с „*цел укрепването на мира между Германия и СССР*“ - факт, който пропагандата използваше, за да ни убеди, че с тази договорка, Сталин цели спечелване на време за организиране на отбраната на държавата си. НО! Интересна теза изказва [Марк Солонин, в интервю с Дмитрий Гордон](#)¹⁵², което лесно може да бъде открито в Youtube. Интервюто е дълго, но си заслужава гледането, защото буди доста размисли и променя тотално някои от митовете или укриваните истини за Втората световна.

Основната теза на Солонин е, че от пакта повече е заинтересована Германия, която към онзи момент е доста позостанала във военно отношение (Хитлер обявява едва през 1935 г., напускането на Версайското споразумение и започва милитаризирането на страната).

Всъщност двете държави имат тайни взаимоотношения отдавна. Още през 1922 г., в италианския град [Рапало е подписан Договор](#)¹⁵³ - отказ от каквито и да било териториални и финансови претенции, предвидени от Брест-Литовския договор от 1918 г., с който Революционна Русия излиза от Първата световна война. Разбира се, този договор има и тайна клауза - със секретен анекс се предвижда Германия, в нарушение на Версайския договор, да **обучава свои военни части на територията на Съветския съюз!**

В същото време, не без [американска помощ, СССР напредва технологично](#)¹⁵⁴. Не вярвате? На 1 юни 1931 г., между САЩ и СССР е сключен договор за участие на американски инженери в изграждането на около 90 металургически завода на

¹⁵¹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Пакт_„Рибентроп-Молотов“

¹⁵² <https://youtu.be/wrUq7QQOkZA>

¹⁵³ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Рапалски_договор_\(1922\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Рапалски_договор_(1922))

¹⁵⁴ <https://vz.ru/society/2021/6/1/1101590.html>

територията на Съветския съюз. Много от тези „американски проекти“ са ядрото на руската индустрия – „Уралмаш“ Магнитогорския и Новокузнецкия металургични комбинати, Челябинския и Сталинградския (дн. Волгоградски) тракторни заводи, които по време на войната ще произвеждат не трактори, а танкове! (А някои от тях днес произвеждат оръжия, използвани срещу Украйна). Пермския авиомоторен и Казанския авиационни заводи, ГАЗ... ДнепроГЕС, гордостта на съветската енергетика също са строени от американците, с главен инженер Хю Купър... Неудобна истина! (Диунов, 2021)

Но да се върнем на темата. Съветско-германският пакт изненадва не само световната общественост, но изглежда и самия Георги Димитров, който от години е намерил убежище в Съветска Русия, барабар с цялото ръководство на БРП (к). На 22 август 1939 г. – ден преди подписването на пакта, той като секретар на ИККИ (Изпълнителния комитет на Комунистическия интернационал), отправя до всички комунистически партии следната директива:

„Да се продължи с още по-голяма енергия борбата срещу агресорите, особено срещу германския фашизъм!“

До този момент, съветската идеология тръби, че „фашизмът е най-висшият и последен стадий на империализма“, и основен идеен враг, с победата над който, световната революция ще бъде осъществена! И изведнъж – пакт за дружба?!? Налага се по спешност да се дават разяснения (любимите на някои днес „опорни точки“) и [Тодор Павлов](https://bg.wikipedia.org/wiki/Тодор_Павлов)¹⁵⁵ (същият онзи професор от „[Института за Червена професура](https://ru.wikipedia.org/wiki/Институт_красной_профессуры)“¹⁵⁶ в Москва и бъдещ регент, а после и академик), по поръчка на двете партии (сещате се кои), трябва да дава „опорни точки“ - информационната брошура „[Против объркването на понятията](http://www.168chasa.bg/article/6740831)“¹⁵⁷, разпространявана по партийна линия сред

¹⁵⁵ https://bg.wikipedia.org/wiki/Тодор_Павлов

¹⁵⁶ https://ru.wikipedia.org/wiki/Институт_красной_профессуры

¹⁵⁷ www.168chasa.bg/article/6740831

„наши другари“. В брошурата се прокарва тезата, че „полската държава е престанала съществуването си“ и затова, СССР няма как да я е атакувал. А съветските войски били необходими само за поддържане на реда и за да запазят братския славянски народ (полския) от анархията. В брошурата той също хвали министър-председателя Кьосеиванов за декларацията му, в която той (Кьосеиванов) изразява решителността на България да запази неутралитет като „единственото правилно решение в момента“. (Алтънков, 2020)

Ми то – яко „объркване на понятията“ настъпва – да не знаеш на кой Господ да се кланяш! Има комунисти, които не могат да схванат смисъла на съюзничеството между болшевики и нацисти, между Сталин и Хитлер. Та в тази брошура, авторът изцяло следвайки принципите на диалектическия материализъм обяснява, че това което виждаш и чуваш, не винаги е това, което виждаш и чуваш!

Не, това да не ви звучи като медицинска диагноза! Не! Това е „когнитивен дисонанс“! Тя, Партията с голяма буква, винаги е права – помните ли Христо Радевски с ония [смехотворни стихове](#):

*Води ме, Партийо, води ме
под своите бойки знамена!...
аз знам, аз вярвам, че си права,
когато съгрешиш дори!*¹⁵⁸

Значи партията е права, когато съгреши дори и Тодор Павлов продължава в тоя дух:

„Само враговете на Германия и СССР могат да се стремят към създаването и раздухването на вражда между народите на тези две държави.“

Да му завидиш на въображението! Абе „червена професура“, жалко че го закриха! Професионалисти в лъжата! Всъщност, тоя институт може и още да съществува някъде тайно – като гледам днешните им приказки. И още:

¹⁵⁸ <https://chitanka.info/text/12604-kym-partijata>

„Но за СССР другари, фашизмът не е най-страшния враг на комунизма. Английският империализъм е най-големият враг на комунизма и на всяко революционно движение на народите!“

Някои партийни кадри са ошашавени от това „прозрение“, но приемат новата партийна линия, защото тя, както посочва Тодор Павлов, идва директно от Москва. А Москва (както и Партията), винаги е права (когато съгреши дори)! Убеден съм, че *„английският империализъм е най-големият враг“*, защото след 1989 г., маса комуняги изпратиха децата си на Острова (оня – с английския империализъм), че и оттатък океана, вероятно с тайната мисия да катурнат тоя „разлагащ се“ американски и английски империализъм отвътре. На изток, деца на соц. дейци не се изпращат, сигурно щото там няма повече какво да се разлага! Резултат още няма, но чакаме - нали знаете - Партията винаги е права...

Та...

Сталин привиква Георгий Михайлович (известен у нас като Димитров) в Кремъл и на 7 септември 1939 г., в присъствието на Молотов и Жданов, му държи следната реч:

*„Комунистите от капиталистическите страни трябва да се обединят решително срещу своите правителства. **Преди войната противопоставянето между фашизма и демократичния режим беше свършено правилно. По време на войната ... разделянето на капиталистическите държави на фашистки и демократични загуби предишния смисъл. Войната предизвика коренен прелом. Единният народен фронт от вчерашния ден беше за облекчаване на положението на робите при капиталистическия режим. В условията на империалистическа война се поставя въпросът за **унищожаване на робството!** Да се стои днес на позициите на вчерашния ден (единен народен фронт, единство на нацията) означава да се свлечеш на позициите на буржоазията. **Този лозунг се сваля.**“***

Този цитат е от дневника на самия Георги Димитров. За отбелязване са и думите на Сталин - „унищожаването на робството“ - т.е. победата на комунизма в Европа (нали помните герба на СССР - Сърп и чук върху цялото земно кълбо), думи, които разкриват отдавнашните му завоевателни намерения. То, комунизмът си беше вид „държавно робство“ – с кльон по границата, с лагери за инакомислещите, с лафа – „Те ни лъжат, че ни плащат, ние ги лъжем, че работим“! Но затова – по-нататък.

Сталин съответно натоварва Георги Димитров като генерален секретар на Коминтерна да редактира и отправи към всички секции на международното комунистическо движение тезисите, обосноваващи този 180 градусов завой. Той връща тактиката на Коминтерна на позициите на VI-ия му конгрес, а именно: засилване на борбата срещу социалдемократията, образуването на народни фронтове отдолу и посочване като главен враг „буржоазната демокрация“.

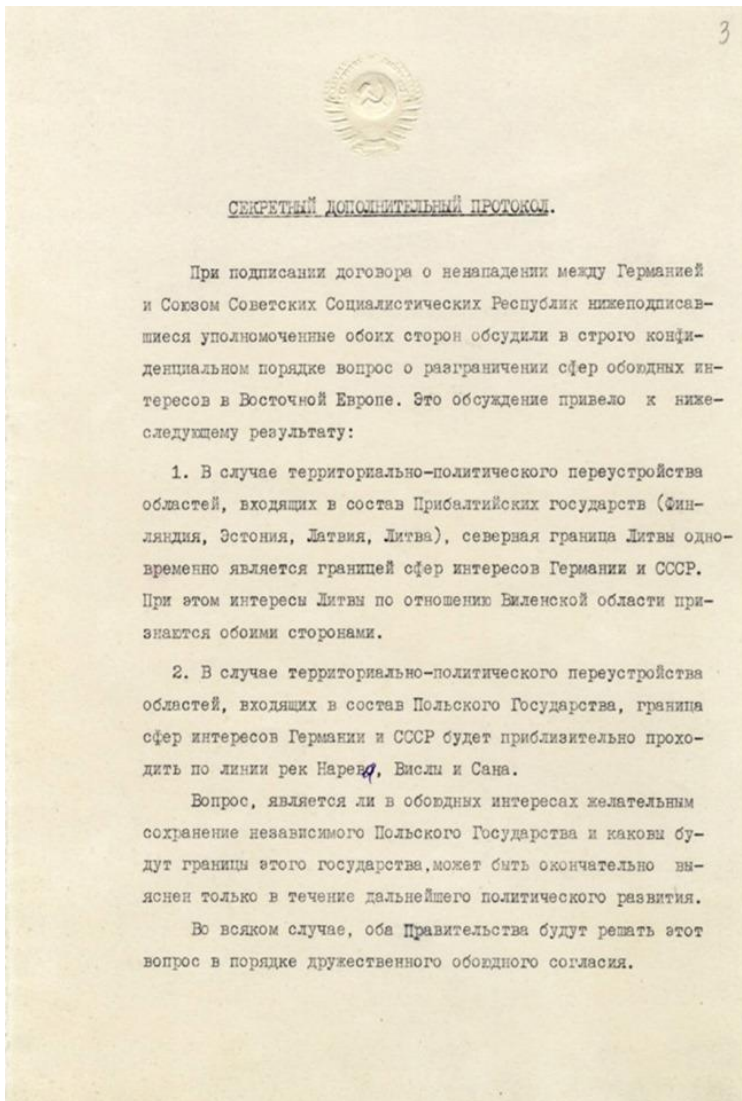
Явно, Димитров изпитва затруднения при изпълнение на тази задача, защото на 24 септември Жданов го мъмри по телефона: „За това време другарят Сталин би написал цяла книга!“

Аз днес бих добавил – „А Тодор Живков – няколко!“

Всеизвестен факт е, че на 1 септември 1939 г. Хитлер напада Полша. Пропускаме обаче, че в СССР в този момент се приема „Закон СССР о всеобщей воинской обязанности“¹⁵⁹ - „Закон за всеобщата военна служба“. Очевидно, съветското ръководство предприема енергични мерки за увеличаване на числеността на въоръжените сили, сякаш се готви за предстояща война ... Но нали няколко дни по-рано мирът е осигурен?!?

Или може би батюшката - миротворец тайно крои други планове?

¹⁵⁹ <http://docs.historyrussia.org/ru/nodes/131100-o-vseobschey-voinskoy-obyazannosti-zakon-ot-1-sentyabrya-1939>

Виждате факсимиле от един Договор – на руски език, с релефен герб на СССР. Носи заглавието „[Допълнителен](#)“

[секретен протокол](#)¹⁶⁰. И „случайно“ е неделима, но секретна част от Пакта „Рибентроп – Молотов“. Протокол, който дълго време беше укриван или директно отричан! Протокол, в който виждаме директното **разделяне на Европа между Германия и СССР** – Прибалтийските държави, вкл. Финландия, попадат в съветската „сфера на интереси“. Полша се разделя, а Бесарабия също е „интересна“ за Сталин (не случайно, за поляците, това е „четвъртата подялба на Полша“).

И тук ще направим едно малко литературно-историческо отклонение.

„- Не мога да повярвам! Какво ще каже историята?

- Историята, сър, ще лъже, както обикновено...“

Това е част от разговор между ген. Джон Баргойн и майор Суиндън, герои на [писата „Ученикът на дявола“](#)¹⁶¹ от Джордж Бърнард Шоу. Е, там действието се случва през есента на 1777 г., по време на кампанията при Саратога, но ние ще се прехвърлим днес, през 2024 г., за да видим как чете дяволът евангелието. Пардон, как Русия чете Историята!

В [интервю за Тъкър Карлсон с Владимир Путин от 2024 г.](#)¹⁶², което може да бъде намерено в мрежата, с [превод на български от flagman.bg](#)¹⁶³, разбираме, че Полша сама била предизвикала Хитлер да я нападне на 1 септември 1939 г.! Ще попитате как? Просто не дала на Германия т.нар. Данцигски коридор, който разделя Източна Прусия. Уточнявам – вследствие на разпоредбите на Версайския договор от 1919 г., Данциг (Danzig) и околните области са отделени от германския Райх и обявени за независим - Свободен град Данциг. Гданск става „свободен град“, но всъщност територията му е обвързана с Полша, от наложения съюз, обхващащ външната политика,

160

https://ru.wikipedia.org/wiki/Секретный_дополнительный_протокол_к_Договору_о_ненападении_между_Германией_и_СССР

¹⁶¹ <https://www.gutenberg.org/files/3638/3638-h/3638-h.htm>

¹⁶² <https://youtu.be/d7AG69bb7Ys>

¹⁶³ <https://www.flagman.bg/article/313664>

отбраната, митниците, железопътните линии и пощите. Така се прекъсва връзката с останалия немски Кьонигсберг, столица на Източна Прусия, с останалата част на Германия.

Хитлер поискал Полша да върне на Германия териториите до Кьонигсберг по мирен път, но те отказали! И затова, видиш ли, Хитлер я нападнал! От интервюто разбираме, че нацистите действали май справедливо, защото искали, но не получили това, което векове било тяхно.

Днешният руски президент оправдава искането на Германия да си върне териториите до Кьонигсберг (12:45-16:00 мин. от видеото – бел. съст.), като аргумент за началото на Втората Световна. Но... ако искаме днес да разсъждаваме наистина трезво и в интерес на справедливостта, Германия днес трябва да си получи целия Кьонигсберг! Защото от 1255 г, когато е основан от Тевтонския орден (тевтонски произхожда от латинското „*teutonicus*“ – немски), този град все си е бил техен. Е, с изключение на едни 3-4 години, когато бил завзет от Русия по време на Седемгодишната война, и през 1758-1762 г. бил част от Руската империя.

Ако днес търсите на картата Кьонигсберг, няма да го намерите. Вече носи името Калининград и от 1945 г., след Втората световна война е **руски военен трофей**. Не трябва ли по силата на същата справедливост, днешна Германия да си го поиска обратно от „справедливия“ руски президент? Щото иначе, за каква справедливост говорим!

В същото интервю (19:30-20:15 мин.), Путин говори за това, че след Втората световна, част от територията на Румъния и Унгария, била предадена на Украйна. Разбира се удобно пропуска, че всъщност те са предадени на Сталин, отново като военен трофей! На въпрос на водещия, дали не трябва да се възстановят границите от 1654 г. на Унгария и останалите страни, Путин с леко забележима усмивка отговаря:

„Не съм сигурен, дали трябва да се върнат границите от 1654 г.“

С една дума, той не би възразил в едно ново прекрояване на Света, така, че скъпи сънародници – гответе се! Утре, може да осъмнете на територията на Османската империя, по волята или поне не без помощта на руския самодържец!

Малко по-късно, Путин твърди, че „*със сигурност унгарците, които живеят там, биха искали да се върнат в своята историческа родина*“. И дава пример със свое пътуване в западните части на Украйна през 80-те години, когато всички надписи били на руски и на ... унгарски език! Ще допълня руския президент (какво нахалство от моя страна!), но и днес, табелата на входа на град Берегово в Закарпатска област е изписана и на унгарски – Beregszasz! Но това говори единствено за толерантността в Украйна и за правото, всеки да учи и говори на майчиния си език. С което тезата на Кремъл, че те били нацисти и пречели на руснаците и на останалите националности, малко издиша. Между другото подобна теза развиваха и българските копейки...

Май прословутият цитат на Джордж Оруел „*Войната е мир. Свободата е робство. Невежеството е сила.*“ (Оруел, 1989), в руски вариант трябва да бъде допълнен и с „*Лъжата е истина!*“

Но все пак разговорът е не за днес, а за едно друго време.

На 3 септември 1939 г., Англия и Франция обявяват война на Германия, като няколко дни по-късно се включват и Южна Африка и Канада. И докато полската армия води неравна борба срещу немския агресор на запад, на 17 септември, от изток се включва, разбира се и Съветския съюз (дето беше „страж на мира“)! Но не за да защити Полша, а за да докопа своя дял от нея – над 52% от територията ѝ! Без да обяви война, СССР напада с над 4000 танка и над 600 000 армия в гръб! Не случайно и до днес, поляците нямат вяра на Русия! (То, кой ли ѝ има вяра?). Цинизмът на съветското правителство проличава в реч по радиото, произнесена от Вячеслав Молотов на 17 септември, и публикувана на следващия ден във всички вестници, в която между другото се казва:

СЕНТЯВРЬ
20
1939
ВРЕМЯ
ЦЕНА И КОД

ПРОЛЕТАРИИ ВСЕХ СТРАН СОДИНЯЙТЕСЬ

КОМСОМОЛЬСКАЯ ПРАВДА

ОРГАН
ЦЕНТРАЛЬНОГО
КОМСОМОЛА
И МОЛОДЕЖИ
В К. П. С. С. С. Р.

РЕШЕНИЕ ВСЕМИРНО-ИСТОРИЧЕСКОГО ЗНАЧЕНИЯ

Балтийское решение представляет собой исторический документ, который имеет огромное значение для всего мира. Это решение было принято на заседании Политбюро ЦК ВКП(б) 18 сентября 1939 года. В нем содержится решение о присоединении к Советскому Союзу территорий, занятых немецкими войсками в Польше, Литве, Латвии и Эстонии. Это решение является подтверждением единства интересов Советского Союза и Европы.

ГЕРМАНО-СОВЕТСКОЕ КОМПИОНЕ

18 сентября
В заключение войны между Германией и Польшей правительство СССР и правительство Германии заключили договор о дружбе и сотрудничестве. Этот договор имеет огромное значение для Европы. Он гарантирует нейтралитет Советского Союза в отношении Германии и Германии в отношении Советского Союза.

ТОВАРИЩАМ СТАЛИНУ И МОЛОДОМУ

100 тысяч подписавших письмо в поддержку Сталина и Молотова. Это письмо является выражением любви и верности советского народа своим вождям. Оно показывает, что народ полностью поддерживает политику партии и правительства.

ОПЕРАТИВНЫЕ СВОДКИ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБА РККА

18 сентября
В течение 18 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

19 сентября 1939 г.

В течение 19 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

С РАДОСТЬЮ И ЛИКОВАНИЕМ ВСТРЕЧАЕТ НАСЕЛЕНИЕ ЗАПАДНОЙ УКРАИНЫ И ЗАПАДНОЙ БЕЛОРУССИИ ДОБЛЕСТНУЮ КРАСНУЮ АРМИЮ

ТОВАРИЩИ КУРЦИИ И ТИХОМИРОВЫ в Западной Украине

В течение 18 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

ВОЛНУЮЩАЯ ВСТРЕЧА

В течение 18 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

Восторженные приветствия

В течение 18 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

С ИМЕНЕМ СТАЛИНА

В течение 18 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

Бессовозное совещание декторов

В течение 18 сентября войска Красной Армии продолжала отбрасывать немецкие войска в восточном направлении. Советские войска достигли значительных успехов в боях за Варшаву, Брест-Литовск и другие города. Это свидетельствует о превосходстве советской военной машины.

в-к „Комсомольская правда“, бр. 216 (4399) от 20 септ. 1939 г

„Другари! Граждани и гражданки на нашата велика страна!

Събитията, предизвикани от полско-германската война, показаха вътрешната несъстоятелност и явната недееспособност на полската държава... От Съветското правителство също така е невъзможно да се изисква безразличие отношение към съдбата на кръвно родствените

украинци и беларуси, живеещи в Полша, които преди това бяха в положението на безправни народности, а сега са захвърлени на произвола на съдбата. **Съветското правителство смята за свой свящан дълг да протегне ръка за помощ на своите сънародници украинци и братя беларуси, живеещи в Полша.**“

Та за да спасят „братята си“ (както „спасиха“ и нас през 1944-та), Работническо-селската армия (кърваво Червената де!) окупира източната част на Полша, като на 22 септември Вермахтът и Червената армия провеждат общ празничен [парад в Брест-Литовск](#)¹⁶⁴: Работническо-селската [Червена армия \(РККА\) рамо до рамо с Вермахта](#)¹⁶⁵ дори са се увековечили [заедно на филм!!!](#). Ще оставя без коментар! Всеки има глава на раменете си! Или май – не всеки...

На 28 септември 1939 г., Германия и СССР подписват нов Договор – „[Договор о дружбе и границе между СССР и Германией](#)“¹⁶⁶ – „За дружбата и границата“, в чийто два секретни протокола, окончателно се разпределят териториите на плячкосаните държави! (Министерство иностранных дел Российской федерации, 1992). Декларация „в полза на мира“! Коментарът на този цинизъм е излишен, но вестник „Правда“, публикува реч на Молотов, в която се казва:

„След като правителството на Германия и правителството на СССР, подписаха днес Договор, окончателно уредиха възникналите въпроси, в резултат на разпадането на Полската държава и по този начин създадоха солидна основа за траен мир в Източна Европа, те взаимно се съгласяват, че спирането на войната между Германия от една

164

https://ru.wikipedia.org/wiki/Парад_вермахта_перед_частями_РККА_в_Брест_е

¹⁶⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=K8Tm49TyBzw>

166

https://ru.wikipedia.org/wiki/Договор_о_дружбе_и_границе_между_СССР_и_Германией

страна, и Англия и Франция от друга страна, би отговаряло на интересите на всички народи. Следователно и **двете Правителствата ще насочат общите си усилия**, ако е необходимо, към споразумение с други приятелски сили, така че възможно най-скоро постигне тази цел. **Ако обаче тези усилия на двете правителства останат неуспешни**, тогава ще бъде доказан факт, че **Англия и Франция са отговорни за продължаването на войната...** ¹⁶⁷

Видиш ли, Полша сама „се разпаднала“! И разбира се - Англия и Франция са виновни!

На 15 септември 1939 г. българското правителство обявява:

„...България продължавайки миролюбивата си политика, ще остане неутрална.“

Все пак, на 3 ноември 1939 г. Георги Димитров успява да даде някои насоки, като публикува в списанията „Комунистически интернационал“ и „Болшевик“ статия под заглавие „Войната и работническата класа в капиталистическите страни“.

Ето няколко цитата:

„**Както ни учи Ленин, характерът на войната „не зависи от въпроса кой е агресорът** и в каква страна се намира врагът, а **коя класа воюва ... Очевидно е, че буржоазията в капиталистическите страни и на първо място управляващите класи на воюващите сили носят отговорността за войната ... Днес империалистите на Англия и Франция са в настъпление и хвърлиха във война срещу Германия техните народи ... Прилагайки социалистическа външна политика, СССР подписа пакт за ненападение с Германия и провали коварните планове на подпалвачите на войни... След подписването на германско-съветския пакт буржоазията на Англия и Франция пое пътя на въоръжена борба срещу главния империалистически съперник под претекст, че защитава нейния васал: реакционна**

¹⁶⁷ в-к „Правда“, № 270/29.09.1939 г.

Полиа на помещиците, но и тази карта бе бита при това положение СССР взе енергични мерки, за да осигури мира на изток... Отправляйки Червената армия в Украйна и Западна Беларус, той оказа братска помощ на братята си, освободи ги от капиталистическото робство ... За работническата класа съществува само една правилна позиция – смела и безкомпромисна борба... Така че във всяка страна на първо всеки да се бори, за да се сложи край на тази грабителска война ... (защото) **онова, което преди войната беше характерно за страните с фашистки режим, днес все повече се развива в страните на т. нар. буржоазна демокрация** ... Променилите се условия налагат комунистическите партии да сменят тактиката си. Тактиката за единен пролетарски и народен фронт, приложена в последните години, позволяваше на пролетариата и трудещите се маси временно да устояват на настъплението на капитала, но сега комунистите не желаят да правят някакъв единен фронт с онези, които направиха единен фронт с империалистите ... При това положение единството на работническата класа може и трябва да бъде постигнато само от долу, но този единен фронт не може да се осъществи без най-решителна борба против социалдемократическите, „демократическите“ и „радикалните“ слуги на империализма, комунистическите партии трябва бързо да се сплотят, да изчистят от редиците си гнилите елементи, пораженците и да въведат желязна болшевишка дисциплина.“ (Фосколо Ф. , 2012)

А на 30 ноември 1939 г. Съветският съюз нахлува във Финландия. Съветската пропаганда гърми, че Червената армия воюва с полския, съответно с финландския „фашизъм“. (То и до днес, все с „фашизма“ воюват!) Заради бруталното нападение срещу независима Финландия обаче, СССР е **изключен от Обществото на народите!** Нещо, което ясно защо, с години се премълчаваше!

Всъщност, войната вече е „световна“, но съветските историци, а и присъдружните им глашатаи у нас, удобно забравят периода 1939-1941 г., през който Сталин и Хитлер са си приятелчета и активно си другаруват - подпомагат един друг в бъдещото разделяне на Европа! Хитлер окупира голяма част от Западна Европа, а Сталин доволно потрива ръце и чака германската армия да се изтощи достатъчно, за да я удари в гръб и да развее знамето със сърп и чук над целия континент. Дори е разочарован, че армиите на европейските държави, падащи една след друга под нацистката окупация, не оказват достатъчно сериозна съпротива, за да омаломощят повечко немската армия. Но за разлика от Великобритания, СССР не оказва никаква помощ на нападателите (виж Виктор Суворов – „Ледоразбивачът“). (Суворов, 1996)

Нещо повече! През 1940 г. агресията добива все по-големи размери, като на 17 юни Червената армия нахлува в прибалтийските държави (под предлог за създаването на съветски военни бази) и ги „освобождава“, разбирай също окупира. А на 28 юни Румъния „отстъпва“ Бесарабия и Северна Буковина на СССР.

Междувременно, на 30 август 1940 г. се осъществява т.нар. „[Виенски арбитраж](https://bg.wikipedia.org/wiki/Втори_виенски_арбитраж)“¹⁶⁸. В ролята си на помирители и арбитражи, Германия и Италия упражняват натиск върху Румъния и тя е принудена да отстъпи Трансилвания на Унгария и да се договори за връщането на Южна Добруджа на България, а Германия и Италия в замяна гарантират останалите ѝ територии. В началото на септември 1940 г. се подписва българо-румънски договор, т. нар. „[Крайовска спогодба](https://bg.wikipedia.org/wiki/Крайовска_спогодба)“¹⁶⁹. Това е един от най-големите успехи в българската външна политика и дипломатия – без нито един куршум, успяваме да си върнем изконно български земи! Това е и причината, тази територия, България да запази и след края на войната.

¹⁶⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Втори_виенски_арбитраж

¹⁶⁹ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Крайовска_спогодба_\(1940\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Крайовска_спогодба_(1940))

На 27 септември 1940 г. е сключен [Тристранният пакт](#)¹⁷⁰ между Германия, Италия и Япония. Към него, на 20 ноември се присъединява и Унгария, а на 23 ноември - Румъния. На следващия ден се присъединява и Словакия. Борис III, до този момент с различни предлози отклонява няколко покани от страна на Хитлер, за включване на страната ни в Оста.

България, която от край време е в апетитите на Сталин не бива забравена от руската мечка. В мой превод ще [цитирам](#):

„Запис на разговор между Хитлер и Молотов: В присъствието на Рибентроп и Деканозов, както и на съветниците в посолството Хилъгер и Павлов като преводачи. Берлин. 13 ноември 1940 г.:

... След това Молотов започна да говори за Проливите, които, позовавайки се на Кримската война (1853-1856 г.) и събитията от 1918-1919 г., са т. нар исторически врати на Англия за нападение срещу Съветския съюз. Сега ситуацията е още по-опасна за Русия, тъй като британците се закрепиха в Гърция. От съображения за сигурност, сега отношенията между СССР и др. черноморски държави са от голямо значение.

*В тази връзка Молотов пита фюрера, как Германия би гледала на предоставянето от Русия на България, независима държава намираща най-близо до Проливите (освен самата Турция), **на гаранции** при абсолютно същите условия, при които Германия и Италия дадоха такива на Румъния.*

Русия обаче възнамерява да получи предварително съгласие за това от Германия, а също и по възможност от Италия.

На въпроса на Молотов относно позицията на Германия по въпроса относно Проливите, фюрерът отговори, че външният министър на Райха вече обмисля този проблем и

¹⁷⁰ https://bg.wikipedia.org/wiki/Тристранен_пакт

това, което предвижда преразглеждане на Конвенцията от Монтьро в полза на Съветския съюз.“ (Фелъитинский, 2011)¹⁷¹

Хитлер, както и целият свят отдавна познават „руските гаранции“, но в интерес на „дружбата“ е склонен на преразгледа [Конвенцията от Монтьро](#)¹⁷², разглеждаща преминаването на кораби през Проливите!

Отново през ноември 1940 г., Молотов (в присъствието на Хитлер) предлага на Германия да присъедини Съветския съюз към Тристранния пакт - Рим, Токио, Берлин, ако Райхът признае, че България и Румъния влизат в съветската зона на влияние. **Фюрерът**, след като няколко пъти пита, дали правителството на България знае за предложенията, **отхвърля идеята** и дори пред българския посланик Първан Драганов заявява, че не желае **„България и Румъния да бъдат превърнати в большевизирана пустиня, какъвто е случаят днес с държавите на Прибалтика.“**

В [руската версия](#)¹⁷³ на Уикипедия, посветена на тези предложения, някои детайли, „случайно“ са пропуснати, а в българската – дори липсват. Но ние като хора, владеещи чужди езици, търсим истината в различни източници, затова поглеждаме към [английската версия](#)¹⁷⁴. Ще кажете – Западна пропаганда! А бе, може и така да е, но там освен изобилието на факти, има и доста оригинални документи!

Ще цитирам един от тях в мой превод:

„Отговорът на Кремъл на проекта на Рибентроп започва със следните думи: „Съветското правителство е готово да приеме проект на Пакта на четирите сили за

¹⁷¹ <https://docs.historyrussia.org/ru/nodes/149435-zapis-besedy-mezhdu-gitlerom-i-molotovym-v-prisutstvii-ribbentropa-i-dekanozova-a-takzhe-sovetnikov-posolstv-hilgera-i-pavlova-v-rol-i-perevodchikov-berlin-13-noyabrya-1940-g#mode/inspect/page/13/zoom/4>

¹⁷² https://bg.wikipedia.org/wiki/Конвенция_от_Монтьро

¹⁷³ https://ru.wikipedia.org/wiki/Пакт_четырёх_держав

¹⁷⁴ https://en.wikipedia.org/wiki/German-Soviet_Axis_talks

политическо сътрудничество и икономическа взаимопомощ. Сталин предлага пет, а не два секретни протокола.

... Вторият протокол предвижда през следващите няколко месеца да бъде сключен **пакт за взаимопомощ, подписан между СССР и България**, включително и **изграждането на бази за съветските сухопътни и военноморски сили в Босфора и Дарданелите (с дългосрочен наем)**. В случай, че Турция се съгласи да подкрепи пакта на четирите сили, нейната независимост и териториална цялост ще бъде гарантирано от Италия, Германия и СССР. Третият таен протокол признава, че центърът на съветското териториално господство е на юг от Баку и Батуми, по посока на Персийския залив. ... И накрая, петият протокол (включващ Германия, Италия и СССР) да потвърдят това, че **България попадайки в зоната за сигурност на Съветския съюз, съветско-българският договор за взаимопомощ е политическа необходимост**. (DGFP, Series D, 11: 714-15 (Schulenburg to the Foreign Ministry. Moscow, November 26, 1940).

Контрапредложенията на Москва безпогрешно разкриват, че нейната основна цел е да **придобие пълно господство в Черно море и проливите**. А това неминуемо предполагаше **пряко участие в Балканските дела**. Следователно **решиемостта на Съветския съюз да не отстъпва контрола над Балканите вече беше напълно ясна и за Германия и Италия**. За да демонстрира желанието на Съветския съюз да сключи всеобхватно споразумение с Германия, приема основните германски искания за доставка — до 11 май 1941 г. — на 2,5 милиона тона зърно. Това означаваше отделяне на 1 милион тона от собствените си държавни резерви, за да допълнят вече обещаните 1,5 милиона тона. ...” (Ibid., 11: 724 (Schnurre to the Foreign Ministry. Moscow, November 28, 1940).

Сталин вероятно се е надявал да впечатли Хитлер с готовността, Съветския съюз за незабавно разделяне на

сферите на влияние; неговите предложения за компенсация и новото икономическо споразумение за 1941 г. и 1942 г., са един вид авансово плащане за сътрудничеството между двете страни. ... (Хитлер се опита да убеди българския външен министър да се присъедини към Силите на Оста с мотива, че това ще принуди Русия да изостави своите намерения. Неприемането би довело до съветска намеса и натиск: „Докато руснаците знаят, че България не е член на Тристранния пакт, Русия ще се опитва да изнудва България по всякакъв начин.“ (ibid, 11: 770 (разговор между Хитлер и българския външен министър Драганов на 3 декември 1940 г.). (Nekrich, 1997)

Ще оставя цитираното без коментар, но от документите е видно, че за Сталин, влиянието на Балканите и в частност – в България, е от огромно значение, дори е готов да се присъедини като четвърта сила, в Тристранния пакт! И да даде на Германия авансово част от държавния си зърнен резерв (припомням за Съветска Украйна, почти унищожена от [Гладомора](#)¹⁷⁵). На „фашистка Германия“!

Мераците на съветската страна продължават, като в края на ноември натискът върху българското правителство дори се засилва. Няколко дни по-късно, в София пристига пратеникът на Сталин - [Аркадий Соболев](#)¹⁷⁶, генерален секретар на Народния комисариат по външни работи с настояване, българското правителство да сключи със СССР политически и военен съюз, наречен „Пакт за взаимопомощ“, подобен на този, наложен в Прибалтика няколко месеца по-рано. (Искат да ни „помогнат“, бе!) В дванайсетте точки, които той включва, на България й се обещаваат най-прекрасни неща – задоволяване на голяма част от териториалните претенции (не са добавени тези към Югославия, защото стремежите на Сталин са с нея също да се сключи подобно споразумение), всеобща материална и

¹⁷⁵ [https://uk.wikipedia.org/wiki/Голодомор_в_Україні_\(1932—1933\)](https://uk.wikipedia.org/wiki/Голодомор_в_Україні_(1932—1933))

¹⁷⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Соболева_акция

военна помощ, предлага се и закрила от „турската опасност“. Съветската страна обещава съдействие за защита на българските интереси в Западна и Източна Тракия, в замяна на което **България трябва да предостави на СССР военни бази в Бургас и Варна, а Дарданелите да бъдат включени в съветската сфера на влияние.** В замяна на това София трябва да се задължи да окаже помощ на Москва в случай при заплаха на нейните интереси в района на Черно море. (Недев, 2007). Естествено се избягва конкретика, в какво всъщност се изразява тази помощ, което автоматично ще рече, че тя ще включва и настаняване на съветски войски. По отношение „заплахата“ която идва към нас от Анкара (между другото Турция остава неутрална до края на войната, когато се включва срещу Германия), **Лавришчев настоява, България да предостави варненското и бургаското си пристанища като съветски военни бази,** разигравайки схемата, приложена по отношение на Естония! (Билиарски & Гезенко, Дипломатически документи по участието на България във Втората световна война, 2006) (стр. 128-129)

Нали не се съмнявате, че присъствието на Червената армия означава пълното изгубване на всякакъв държавен суверенитет. В последната точка на предложението се записва:

„12. Възраженията, които има СССР против присъединяването на България към известния Тристранен пакт отпадат при условие, че съюзът за взаимопомощ между България и СССР бъде сключен. Напълно е възможно и СССР да се присъедини в този случай към Тристранния пакт.“ (ibidem, стр. 122-124)

Георги Димитров записва в дневника си (25.XI.1940 г., стр. 203):

„Ако пактът бъде сключен, ще се договорим конкретно за формите и размерите на взаимната помощ. При сключването на пакта за взаимопомощ ние не само не възразяваме България да се присъедини към Тройния пакт,

но тогава и самите ние ще се присъединим към пакта.“ – думи, които чува от устата на Сталин!

Забеляваш ли уважаеми Читателю – Георгий Михайлович Димитров употребява местоимението „ние“, имайки в предвид Съветския съюз, чийто гражданин е, защото е лишен от българско гражданство! Същият, който няколко години по-късно ще стане министър-председател на България, назначен от съветските окупатори!

На 25 ноември 1940 г., българското правителство приема учтиво предложението, но категорично отхвърля „договора за взаимопомощ“ чрез официален писмен документ, предаден на следващия ден на съветския пълномощен министър в София, Лаврищев. В него се заявява, че България ще продължава досегашната си политика за мирна ревизия на териториалните си претенции върху български земи, както и че вече е получила уверения от Турция, че войските по общата ни граница имат само отбранителен характер. Но безспорно подписването на един такъв договор със СССР ще накара южната ни съседка да се чувства застрашена, а по този начин опасността от стълкновение само ще се засили „...което не се съмняваме, не се желае и от Съветския съюз“. Що се отнася до Тристранния пакт, то поради факта, че в разговори с Германия по този въпрос вече са взети известни принципни становища, преди още да се получи предложението на СССР: „...ангажирането на България за преговори за друг пакт би хвърлило сянка върху лоялността на българската външна политика, и не само би огорчило една приятелка нам и на Съветския съюз страна, но даже би могло да предизвика нейните основателни подозрения“. Освен това като допълнение се заявява, че след като намерението на Кремъл е също да става част от Тристранния пакт, поведението на България в никакъв случай не противоречи на интересите на Москва.

На 16 декември 1941 г. Председателят на Съвета на народните комисари Й. В. Сталин се среща в британския външен министър Антъни Идън в Москва. След протоколните

приветствия от двете страни, Сталин предлага на Идън сключването на два Договора - за военна взаимопомощ и за разрешаването на следвоенните проблеми. Дотук нищо странно. Но Вождът на световния пролетариат предлага още нещо към втория Договор – секретен протокол, който да включва схема за следвоенна реорганизация на европейските граници!

3. Югославия должна быть восстановлена в своих старых границах и несколько расширена за счет Италии (Триест, Фуме, острова в Адриатическом море и т.д.).

4. Албания может быть восстановлена как независимое государство при гарантии ее независимости другими державами.

5. Турция в виде компенсации за соблюдение ею нейтралитета может получить Додеканес, населенный турками район Болгарии к югу от Бургаса и, может быть, какие-либо территории в Сирии. Полезно было бы также передать Турции некоторые острова Эгейского моря, закрывающие выходы из ее важнейших портов, вроде Смирны. По этому пункту Иден заметил, что на Додеканес давно уже претендуют греки, ибо население названных островов является греческим, однако признал необходимость обсуждения и того или иного урегулирования данного вопроса. Тов. Сталин со своей стороны прибавил, что отход от Болгарии Бургасского района явился бы наказанием за поведение Болгарии во время войны. Болгария должна была бы также несколько пострадать территориально и на своей югославской границе. По мнению т. Сталина, для Болгарии совершенно достаточно иметь один морской порт в виде Варны.

6. Греция должна быть восстановлена в своих старых границах. То же должно быть сделано и в отношении всех остальных оккупированных Германией стран.

7. Франция. По вопросу о будущем Франции т. Сталин задал Идену вопрос, что он имеет на эту тему. Вскоре ответил, что Париж и некоторые другие

И сега нещо потресаващо, специално на вниманието на българските русофили - в записа на тази беседа се казва. Виждате факсимиле от „Документы внешней политики СССР. Т. XXIV. 22 июня 1941 г.-1 января 1942 г.“

И докато говорещите руски език цъкат с език от написаното, за неразбиращите (каквито са доста от днешните русофили и псевдопатриоти) предлагам превод на български:

„5. Турция, като компенсация за спазване на неутралитета може да получи Додеканезите, населения с турци район на юг от Бургас и може би някакви територии в Сирия ... От своя страна др. Сталин добави, че оттеглянето на Бургаската област от България би било наказание за поведението на България по време на войната. България

също ще трябва да пострада донякъде териториално и по югославската си граница.“ (Документи внешней политики СССР. Т. XXIV. 22 июня 1941 г.-1 января 1942 г., 2000)

Както казват французите: „*Не може да баде!!!*“ Бащата на народите, любимият „чичко Сталин“ щедро подарява „братската“ българска Бургаска област на Турция! И то във време, когато сме в дружески отношения – не забравяйте – война на България е обявена едва 4 години по-късно!

На 17 януари 1941 г. съветският посланик в Берлин Александър Скорцев заявява на Рибентроп, че **СССР счита България и Дарданелите за съветска зона на сигурност.** Същото декларира и Молотов, като официалната позиция на своята страна пред германския посланик в Москва граф фон Шуленбург, а именно че СССР смята източната част на балканския полуостров за зона на своята сигурност. (Петров, 2001)

Може би тук е мястото да споменем още един, малко известен факт. През 1941 г., СССР, който счита Иран за подобна зона за сигурност, съвместно в Великобритания, го атакуват. Стратегическата цел на инвазията е да осигури безопасността на съюзническите снабдителни линии за СССР (Персийския коридор), да подсигури иранските петролни находища, да ограничи германското влияние в Иран. На 16 септември Червената армия окупира Техеран, като според договорката с Лондон, войските трябва да напуснат територията б месеца след победата над Германия. Междувременно, в северната част на страната се създават две „независими държави“: „[Автономна република Азербайджан](#)“¹⁷⁷ (да не се бърка с Азербайджанската ССР) и „[Република Кюрдистан](#)“¹⁷⁸ или Махабад“. Може би с идеята, в даден момент да бъдат „присъединени“ към „Великия Съветски съюз“, с „огромното желание“ и „по волята“ на местното население!

¹⁷⁷ https://en.wikipedia.org/wiki/Azerbaijan_People%27s_Government

¹⁷⁸ https://en.wikipedia.org/wiki/Republic_of_Mahabad

Спазвайки крайния срок за изтегляне (2 март 1946 г.), шест месеца след края на войната, британците започват да се изтеглят, но Москва отказва, позовавайки се на „заплахи за съветската сигурност“. Съветските войски не се изтеглят от Иран до май 1946 г., и то след официалната жалба на Техеран до новосформирания Съвет за сигурност на ООН, която става първата жалба, подадена от страна в историята на ООН, и тест за ефективността на ООН при решаването на глобални проблеми след войната. Съветът за сигурност на ООН (доминиран от СССР) обаче не предприема директни стъпки за оказване на натиск върху Съветите да се оттеглят и те напускат страната едва в края на годината. А повечето активисти на тези две „независими държави“ намират убежище в СССР!

С Иран – не се случва, но с България...?

България и Тристранния пакт

В началото - малко отклонение – „за сведение“, както се казва: от 29 декември 2016 г., с Решение на Министерски съвет № 1091, денят 21 февруари е провъзгласен за „Ден на оказване на признателност към лицата, съпротивлявали се на нацизма в България“. Друг е въпросът, че това е неизвестно дори и за голяма част от политиците у нас. Но с какво тази дата остава в Историята?

Добре известен факт е, че България се включва в Тристранния пакт на 1 март 1941 г. Но малко известно е, че седмица по-рано, на цар Борис III е връчена [молба от голяма група опозиционни политици](#)¹⁷⁹, десни и леви, сред която личат имената на Никола Мушанов (Демократическата партия), Г.М. Димитров (Гемето) и Никола Петков (БЗНС-Пладне), Атанас Буров и Петко Стайнов (Народна партия), Кръстьо Пастухов (Социалдемократическа партия), Димитър Гичев (БЗНС-

¹⁷⁹ <https://www.svobodnaevropa.bg/a/31087340.html>

Врабча), които настояват за запазване на политиката на неутралитет и неприсъединяване на страната към Тристранния пакт.

„Ваше величество, като имаме предвид тежкото международно положение и сериозните мерки на правителството, ние мислим, а така мисли и целият народ, че страната се намира пред важни международни събития. България е преживявала големи изпитания, но никога не е била поставяна пред такива опасни моменти. Народът е смутен пред евентуалната намеса във войната. Затова ние считаме за наша повелителна длъжност да молиме Ваше величество да благоволите да ни отредите една аудиенция, за да ви изложим мненията и съветите си с желание да Ви помогнем да може страната да запази спасителния мир и неутралитет, високо провъзгласен от правителството в самото начало на войната, да се отстои националната независимост, да се избегне всяка възможност от преминаване на чужди войски и земята да стане бойно поле на воюващите държави.“ (ibidem)

Молбата остава без разглеждане, като дори премиерът Богдан Филов съобщава на Мушанов, че няма да бъдат приети за аудиенция от царя, тъй като са го направили в качеството си на шефове на политически партии.

С времето, действията на опозицията биват забравени – падат в жертва на желанието на БКП единствена да се окичи като антифашистка и да представя дълги години като „фашисти“ много от реалните антифашисти, с които се разправя рано или късно във времето след 9 септември 1944 г.

След идването си на власт, нареките себе си „антифашисти“, не пропускат да се разправят и с подписалите молбата (разбира се нарочени за „фашисти“).

[Никола Мушанов](https://bg.wikipedia.org/Никола_Мушанов)¹⁸⁰ е осъден от т.нар. „Народен съд“, защото... участвал за няколко дни като министър в правителството на Константин Муравиев (между другото най-

¹⁸⁰ https://bg.wikipedia.org/Никола_Мушанов

русофилското правителство на България от онзи период – след това, десетилетия, правителствата ще бъдат по-скоро проруски, отколкото пробългарския!). По-късно интерниран, през 1951 г., забележете – на 79 години - е арестуван отново и умира в кабинетите на Държавна сигурност (разбира се) от „разрив на сърцето“.

Кръстьо Пастухов е арестуван през февруари 1946 г. и осъден на 5 години затвор. Изпратен е в Сливенския затвор, където на 25 август 1949 г., бива удушен по заповед на министъра на вътрешните работи Антон Югов от криминален рецидивист. Според Стефан Богданов - висш офицер от Държавна сигурност, нареждането за убийството му е дадена лично от Георги Димитров.¹⁸¹

Никола Петков (син на Димитър Петков – единствения убит действащ български министър-председател) е арестуван като депутат в сградата на Народното събрание на 5 юни 1947 г. и след набързо скалъпен съдебен процес е осъден на смърт. Измъчван и убит с чук, после качен мъртъв на бесилото.¹⁸²

Г. М. Димитров („Гемето“) е арестуван на 28 април 1945 г. След време е поставен под домашен арест, като успява да емигрира. На 12 юли 1946 г. е осъден задочно на доживотен затвор.¹⁸³

Атанас Буров е осъден на една година затвор от т.нар. Народен съд. През 1947 година се обявява срещу смъртната присъда на Никола Петков, заради което бива интерниран в Дряново. Но това не стига на „народната власт“ - през 1949 година е изпратен в концентрационния лагер край Дулово. През 1950 година е арестуван отново и през 1952 г., 77 годишният Буров е осъден на още 20 години затвор по скалъпени обвинения. Умира на 15 май 1954 година в затвора в Пазарджик.

¹⁸¹ https://bg.wikipedia.org/Кръстьо_Пастухов

¹⁸² https://bg.wikipedia.org/Никола_Петков

¹⁸³ https://bg.wikipedia.org/Г._М._Димитров

„Когато получават известието, жена му и дъщеря му заминават за Пазарджик. Отиват на гробищата, разпитват и научават, че в края на арменските гробища са погребани затворници. Там намират пресен гроб. Слагат кръст с името му и цветя. Възрастен свещеник се трогва от мъката им, събира кураж и прочита заупокойна молитва. На другия ден отиват да си вземат сбогом: съпругата – с единствения мъж, когото е обичала цял живот, дъщерята – със своя баща, когото цял живот ще носи в сърцето си. Намират мястото изравнено с булдозер и трамбовано...“¹⁸⁴ (Цветков, 1992)

Дотук за „фашистите“ и „антифашистите“!

Принудено от обстоятелствата - 680 000 германска армия чака на границата отговор, дали да премине през България като съюзник или да окупира държавата ни в похода си към гръцкия фронт - българското правителство приема присъединяването на България към Тристранния пакт.

На 1 март 1941 г., самолетът на Богдан Филов каца на летището във Виена, украсено със знамена. По тоталитарен образец, подобно на август 1939 г. и посрещането на Рибентроп в Москва, военен оркестър свири немски бойни маршове, а българите са посрещнати от военния министър на Третия райх Рибентроп. На път за двореца „Белведере“, двамата уточняват последни подробности - влизането ни в пакта обезсилва военния протокол за неучастието на страната ни в бойни действия, но Рибентроп уточнява, че такава възможност няма да се яви, тъй като опасност идва само от Турция, а тя била обещала на Хитлер „да мирува“. После Рибентроп уверява Филов, че Германия няма да иска нищо от нас, с което да не сме съгласни.

В 13,30 ч. Богдан Филов подписва влизането на България в Тристранния пакт, след което Рибентроп, граф Чано, министър на външните работи на Италия, и Филов се оттеглят на поверителен разговор, където нашия премиер получава

¹⁸⁴ https://bg.wikipedia.org/Атанас_Буров

писмени уверения, изразяващи позицията на Германия и Италия, че новият им съюзник, в лицето на България ще получи излаз на Бяло море от устието на Струма до устието на Марица, по протежение на 230 километра. Македония вече е договорена в хода на предварителните разговори – тя ще бъде включена в Третия райх, но под българско административно управление.

Ден след завръщането на Богдан Филов по спешност е свикано Народното събрание. Министър-председателят прочита Декларация, в което между другото се казва:

„В своята външна политика България постоянно се е ръководила от желанието на българския народ да живее в мир и добри отношения със своите съседи ... остава вярна на договорите за приятелство, сключени с нейните съседи, и е решена да продължава традиционните приятелски отношения със Съветския съюз и да ги развива.“ (стр. 35) (сборник, 1992)

Филов подчертава, че **България фактически се присъединява към съществувалия тогава германо-съветски съюз**, заявявайки:

„Ние смятаме, че пактът, който подписахме, не нарушава договорите, които имаме със съседите и че ще продължим нашата политика на традиционно приятелство със Съветския съюз.“

Това ще се използва по-късно умело от съветската пропаганда, но нека обърнем внимание - присъединяването на България към Тристранния пакт се случва на 1 март 1941, когато СССР е в съюз с хитлеристка Германия, няма как да наруши неутралитета ни спрямо СССР!

На следващия ден, на извънредна сесия е свикано Народното събрание. Председателят му, Никола Логофетов подчертава значението на немско-руския съюзен договор за включването на България в пакта: *„Ние, българите, формално и фактически се разбрахме с нашите сърдечни приятели германците и италианците и техния съюзник Япония, без да нарушаваме традиционното си искрено приятелство с руския народ, приятел на силите на Оста.“*

На следващия ден, Богдан Филов пита за мнението на руската страна:

„...*Деканозов (по това време посланик на СССР в Берлин – бел. съст.) посрещнал съобщението студено и направил няколко забележки. Молотов бил казал, че те смятали Балканите за тяхна зона на влияние.*“ (Филов, 1990)

На 3 март, заместник-народният комисар по външните работи Андрей Вишински връчва на посланик Стаменов декларация, която в същия момент се прочита по „Радио Москва“. В нея се заявява, че действията на София ще доведат:

„...*до разширяване на сферата на войната и въвлечането на България в нея. Съветското правителство, вярно на своята мирна политика, не може, по тази причина, да окаже никаква подкрепа на българското правителство в прилагането на неговата сегашна политика.*“ (ibidem)

На следващия ден секретарят на съветската легация в София - Киреев, в разговор с проф. Шишманов пояснява, че неговата страна **не се изказва против влизането на България в пакта**, а срещу пропускането на германските военни части. Като отговор българският секретар повтаря текста на прочетената от Богдан Филов правителствена декларация, подчертавайки отново, че България е решена да поддържа и разширява традиционните си приятелски отношения с Кремъл. (Биярски & Гезенко, Дипломатически документи по участието на България във Втората световна война, 2006).

Освен политическата, респ. военната страна на въпроса, има и втора гледна точка (нали искаме да анализираме различните виждания по една и съща тема) - икономическата. Прелистваме книгата на проф. Никола Долапчиев „*България: превръщането в сателит. Анализ на историческите събития (1944–1953)*“ (Долапчиев, 2020). Български юрист с международна известност, дългогодишен титуляр на катедрата „Наказателно право“ на СУ „Св. Климент Охридски“, проф. Долапчиев бързо влиза в конфликт с комунистите след 1944 г. Определен е като служебен защитник на княз Кирил пред

Народния съд, по-късно е назначен за български пълномощен министър в Обединеното кралство, където емигрира и повече не се завръща. Дълго време това е една от най-често цитираните книги за комунистическа България на Запад, но доскоро - практически недостъпна в България.

„Не желая да оправдавам отвратителното поведение на тогавашното българско правителство - пише проф. Долапчиев, известен с антинацистките си убеждения - но би било несправедливо единствено България да бъде обвинявана за своето участие в Тристранния пакт“, като дава сериозно обяснение, свързано с икономическата логика. В ония години светът е в шок от Световната депресия, която не пропуска и нас – износът на България никога не е бил голям, а в онзи момент никой не е в състояние, нито пък иска да изкупува български стоки. Само Германия предлага да закупи целия ни ресурсен излишък – разбира се, при специални условия. *„Отчаяният човек, отбелязва авторът, не може да се пазари – на какво отгоре?“* Около 1939 г. над 64 % от българския експорт вече отива за Германия, 65 % от вноса идва пак оттам. За сравнение: износът за Великобритания е 3,1 %, а вносът – 2,8 %.

Съответно навлизането в орбитата на Третия райх става с натрупването на огромен германски дълг. Към началото на войната, Берлин дължи на София огромни суми и това е част от един дълбоко промислен план. Ако Германия загуби войната, България няма да получи дължимото си. *„Почти насилствено българското бъдеще зависи от германската победа“*. И тук проф. Долапчиев привежда множество аргументи за липсващата „икономическа диверсификация“.

А какво ли става с когнитивния дисонанс в главите на нашите родни кремлофили?

Интересни факти по темата намираме в спомените на Върбан Ангелов (Ангелов В. , 1993). Ортодоксален комунист, смятан дори според британските архиви след 1925 г. за един от петимата най-влиятелни комунисти в България. Между другото, същият е и „народен обвинител“, разбирай прокурор,

във П-ри състав на т.нар. „Народен съд“ през 1944/1945 г. Според него, пактът Рибентроп-Молотов е повод за създаване в средите на партийното ръководство на едва ли не дружеско отношение към хитлеристка Германия. Цитирам:

„.... вътрешното ръководство на БКП проведе пропаганда за влизането на България в Тристранния пакт ...“ (стр. 119).

„В края на 1940 и началото на 1941 г. по нареждане на ЦК се разпространяваха хвърчащи листове, с които се подканяше българското правителство да подпише Тристранния пакт ... когато германските войски нахлуха у нас, Партията издаде нареждане да ги посрещнем не като враждебни, а като приятелски войски.“ (стр. 126).

„Агитацията да влезем в Тристранния пакт и във войната на страната на Германия, Италия и Япония трая до 22 юни 1941 г., когато у нас стана известно, че германската армия напада СССР.“ (стр. 120).

„.... задграничното ни представителство (разбирай Георги Димитров) нито тогава, нито след 9 септември 1944 г., т.е. след като се завърна у нас не е казало нито дума за упрек на тогавашното вътрешно ръководство за това вражеско решение и за проведената в негово изпълнение агитация. Какво заключение ни се налага? Че идеята за влизането в тристранния пакт и във войната е „спусната“ (да си послужим с този подходящ израз) отгоре – от Москва, от нашето задгранично ръководство. Дали без знанието на руските другари? И това е възможно, а може и с тяхно знание. Всичко обаче ни подсказва, че това решение не изхождаше от нашето вътрешно ръководство. Иначе по негов адрес и по адрес на Трайчо Костов щяха да се изкажат не малко упреци.“ (стр. 120, 121)

„През юни или юли 1940 г. ни привикаха около 28 наши другари в Дирекция на полицията и един от важните – Павлов или Гешев, ни упрекнаха, че агитираме да влезем във

войната на страната на съюза, облепяме и пишем по стените на градските здания позиви с такива покани.“ (стр. 119)

И представителят на властта им заявява: „...*правителството обаче е решено да пази неутралитет, то е против влизането ни във войната и като ви предупреждаваме да престанете с тая вредна противодържавна дейност, предупреждаваме ви, че ако не престанете да агитирате в това направление, ще вземем строги мерки срещу вас.*“ (стр. 120).

Това, както пише по-нататък Ангелов, е станало около 15 юни 1940 г. Те са били обвинени още, че са „...*подканяли правителството да арестува агентите у нас на агресорите (Англия и Франция) ...*“ (стр. 125). (Ненов, 2012)

Върбан Ангелов продължава:

„Спомням си, че някой донесе в кантората ни един такъв лист. Аз го отнесох на Хр. Михайлов, който беше в съседната стая. Освен него там беше и Боян Българанов, а ако не ме лъже паметта и д-р Иван Пашов. Аз скъсах демонстративно този лист пред Хр. Михайлов и с възмущение заявих, че това не може да е дело на нашата партия; това е провокация от Дирекция на полицията. Хр. Михайлов се изчерви и не каза нищо. И понеже Боян Българанов каза, че той счита тази препоръка, която се даваше от нашата партия на правителството за много умна, влязохме с него в пререкания. Аз твърдах, че това е провокация, а ако е наш лист, то е грешка, която граничи с предателство. Помня, че Б. Българанов, с когото заедно излязохме от кантората на Хр. Михайлов, ми поиска подробни обяснения. Аз му дадох и той остана доволен.

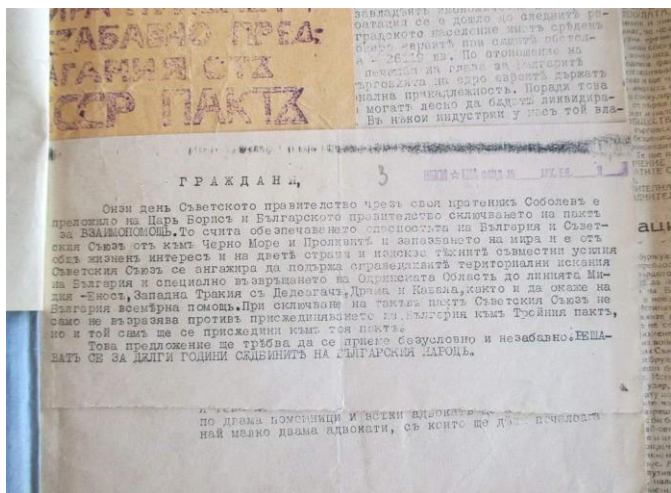
Когато германските войски нахлуха у нас, Партията издаде нареждане да ги посрещнем не като враждебни, а като приятелски войски.

Ние, които бяхме против това германофилско становище на нашия ЦК, трябваше да защитаваме пред нашите съюзници от Народноя фронт становището, че тия

лозунги и директиви са провокация на полицията. А те бяха на ЦК на БКП.“

През юни 1940 г. – а това е доста преди Соболевата акция, която е през ноември, българската полиция залавя не кого да е, а Антон Гьошев - сигурно не сте чували за него. След 9-ти, той ще стане министър-председател под името... Антон Югов! (Член на БРП (к), той още през 30-те години, преминава обучение през съветска школа се завръща в България през 1937 г.) При ареста му е отрит позив, както сам си признава в [собственоръчно написани показания](#)¹⁸⁵:

„Намереният лозунг беше хвърлен в двора, който бях прибрал в себе си и при обиска ми беше намерен в джоба. Съдържанието на лозунга е следния: „Искаме военен съюз със СССР, смърт на агентите на англо-френския капитализъм и общ фронт със Социално прогресивна и героична Германия“!

Позив, агитиращ за съюз със СССР (от фондовете на Националната библиотека „Св. св. Кирил и Методий“)

¹⁸⁵ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-15-23-34-46/152-2013-01-15-23-28-57>

Не знам дали е същия, но в подобен позив се казва:

„При сключване на такъв пакт, Съветския съюз не само не възразява против присъединяването на България към Тройния пакт, но и той сам ще се присъедини към тоя пакт.

Но ето още няколко цитата от комуниста Върбан Ангелов:

„След и по повод на сключването на договора за ненападение между СССР и Хитлеристка Германия в 1939 г. Вътрешното ръководство на БКП поведе пропаганда за влизането на България в Трестранния пакт: Германия, Италия и Япония. От името на партията Централният Комитет издаваше позиви, хвърчащи листове, а и писанията по стените на зданията , в които се подканяше правителството да вмъкне страната в Трестранния пакт.

В партията се внесе голям смут; водеха се оживени спорове – по-голямата част от партийните хора не можеха да смелят препоръките на ЦК да бъде присъединена страната към фашисткия съюз на Хитлер, Мусолини и Япония. Аз лично съм имал много спорове по този въпрос с другари даже и от тогавашния Централен Комитет. Становището на ръководството обаче бе разпространено и проагитирано в цялата страна.

В Пловдив, както се научихме тогава, **комисия от трима наши другари**, се явила пред гарнизонния началник и пледирала пред него, че **България трябва да влезе в Трестранния пакт**, подканяла го да действа в това направление, като се извърши мобилизация и **влезе във война на страната със съюза – Германия и Италия.**“ (Горчева, Комунистите са единствените, които през ноември 1940-та искат България да влезе в Трестранния пакт, 2021)

„През юни или юли 1940 г. ни привикаха около 28 наши другари в Дирекция на полицията и един от важните – Павлов или Гешев, ни упрекнаха, че агитираме да влезем във войната

на страната на съюза, облепяме и пишем по стените на градските здания позиви с такива подкани.

На нашите възражения, че това не е дело на нашата партия, на наши хора, а се върши или от провокатори, или от някои наивни младежи, полицаят отговори:

„Ние знаем много добре от кого се това върши. Знаем, че вашата партия агитира за влизането ни във война на страната на съюза, правителството обаче е решено да пази неутралитет, то е против влизането ни във войната и като ви предупреждаваме да престанете с тая вредна, противонародна агитация, предупреждаваме ви, че, ако не престанете да агитирате в това направление, ще вземем строги мерки срещу вас.“

„След около една седмица бяхме арестувани и отправени по различни села много наши другари не само от София, но и от другите градове на страната. На гарата видях Трайчо Костов, когото тоже откарваха някъде. Аз бях изпратен в с. Сини вир /турското му име е Сенебир/, Новопазарско. В съседно село бе интерниран Никола Петков, а в друго – Антон Югов.

Агитацията да влезем в Тристранния пакт и във войната на страната на Германия, Италия и Япония трая до 22 юни 1941 г., когато у нас стана известно, че германската армия напада СССР.“ (ibidem)

Както се казва: гледам и не вярвам на ушите си! Нас ни учеха на съвсем друга история?!? Излиза, че Антон Танев Гьошев (Югов) с псевдоними „Черния“ или „Данчо“, както и още няколко комунистически дейци са били задържани и интерниран в лагери за комунистическа дейност, разбирай за агитация **ЗА присъединяването на България към Тристранния пакт** в момент, в който държавният глава Цар Борис и българското правителство бранят отчаяно неутралитета на Родината!

Забелязвате ли? За българските комунисти май не е важна толкова идеологията или интересите на държавата,

колкото сляпо да следват всичко, което бива спуснато от Кремъл! Логичният въпрос е: те на кого служат - на България и на българските интереси или на сляпата вяра във всичко, идващо от Москва?

И тези хора като Югов имат претенцията, че били антифашисти?!? Неволно се сещам за покойния проф. Юлиан Вучков, който често казваше:

„Понякога като гледам някой човек и си задавам въпроса, той идиот ли е роден... или е ходил на допълнителни курсове?“

Не така стоят нещата през 1944г. - целта на Москва е съвсем ясна и тя е само една – военна окупация, въпреки всякакви договорки със съюзниците! Поради което СССР отказва разговори с правителството на Константин Муравиев и приема да преговаря само с правителство на (създадения от него) Отечествен фронт. Така че властта на ОФ е резултат от съветската окупация, а стабилизацията на съветския контрол над България изцяло се извършва от правителството на ОФ, оглавявано от Кимон Георгиев.

1941-1945 - Заем-наем... и едни 257 723 498 копчета!

Не! Няма да отваряме шивашка фабрика! Пък и какво да правим с толкова копчета?!? А за какво са послужили тези милиони копчета, ще разберем след малко!

Смятах, в този паноптикум да разглеждаме само случки и събития от родната ни история, да говорим за външни и вътрешни фактори, по един или по друг начин отклонили България от пътя ѝ. Но не може да не обърнем внимание на копчетата - те държат гащите ни да не паднат! И на едни факти, които със сигурност са променили историята на Света, но са били заматени под килима, за да доминира ролята на „освободителката на народите“.

Та за копчетата! Ето едно от ония 257 723 498 броя:

Невероятно изглежда, че на гърба на копчето на униформата на съветски войник от Червената армия не пише „Сделано в СССР“, не пише дори „Made in China“, а „Чикаго“?!?

„От къдя на къдя, бе!“ биха казали много от вас, затова нека тръгнем по следите на тия копчета. Пък и за много от читателите думите „заем“, в съчетание с „наем“ едва ли говорят нещо. Та ето малко История.

Великобритания воюва с Германия още от 3 септември 1939 г., което води до сериозни затруднения да се покриват военните ѝ нужди. През декември 1941 г. президентът Рузвелт получава писмо от Уинстън Чърчил, премиер на Великобритания, който заявява, че след юни същата година Англия вече няма да може да плаща за доставките на оръжия на Съединените щати, които те осигуряват в битката ѝ срещу Германия. А това би довело до капитулацията на Лондон! Същевременно, от 1934 г. в САЩ е в сила законът „Джонсън“, които забранява на Съединените щати да търгуват с които и да било воюващи държави, освен ако доставките не бъдат заплатени. Рузвелт разработва план, при който необходимите боеприпаси и военно оборудване могат да бъдат предоставени назаем или отдавани под наем на Англия. За да убеди Конгреса, дава прост пример:

„Да предположим, че домът на съседа ми пламне и аз имам градински маркуч с дължина четиристотин или петстотин фута. Ако той може да вземе моя градински маркуч и да го свърже с неговия хидрант, може да му помогна да изгаси огъня си... Не му казвам преди тази операция: „Съседе, моят градински маркуч ми струваше 15 долара; трябва да ми платиш \$15 за него.“ ... Не искам \$15 - искам градинския си маркуч обратно, след като пожарът приключи.“¹⁸⁶

А дори да се повреди маркуча, нали и двете къщи ще бъде спасени преди пожарът да се е разраснал! Коего си струва 15-те долара, че и много повече. Простичко, нали?

След десетилетие на неутралитет, Франклин Д. Рузвелт иска да помогне на британците, но без да включи САЩ във

¹⁸⁶ <http://docs.fdrlibrary.marist.edu/odlendls.html>

войната. Провокиран от добрите взаимоотношения между двете страни, Президентът на САЩ Рузвелт обявява, че Америка ще бъде „арсенал на демокрацията“ и прави предложения за предоставяне на боеприпаси на Канада и Великобритания. Ако някой задава въпроса „Защо само на Англия?“ ще напомня, че след Договора Рибентроп-Молотов, СССР и фашистка Германия са съюзници! И СССР подпомага Германия във войната ѝ срещу Европа, вкл. и срещу Англия!

На 11 март 1941 г., Конгресът на САЩ приема Закона „[Lend-Lease](#)”¹⁸⁷ („Заем-наем“) – програма, с която Съединените американски щати предоставят безвъзмездно „назаем“ на съюзниците си воюващи с Германия и Япония боеприпаси, техника, храни, стратегически суровини и др. Общата помощ за тях ще се равнява на около 50 милиарда долара (днес над 1 трилион долара), от които за Съветския съюз получава около 10,8 милиарда (с равностойност [днес над 231 млрд.](#)!¹⁸⁸)

Законът предвижда два основни момента:

- Доставените технически материали (автомобили, военна техника, оръжие, суровини и т.н.), **унищожени или изгубени, но използвани по време на войната, не подлежат на заплащане.**

- Доставеното по „Заем-наем“ имущество, което след края на войната е годно за употреба за граждански цели, но **не е върнато, да бъде заплатено напълно или частично** на базата на предоставени от САЩ безлихвени кредити.

Сближаването на Съветския съюз с фашистка Германия, подписването на Пакт за ненападение и Договор за приятелство с нея през август 1939 г. са посрещнати от американците в най-висока степен на съпротива. Антисъветските настроения се възраждат, като 55% от анкетираните американци се изказват против помощта на СССР. Въпреки това, **два дни след**

¹⁸⁷ <https://en.wikipedia.org/wiki/Lend-Lease>

¹⁸⁸

германското нападение срещу СССР, президентът на САЩ **Франклин Рузвелт заявява** пред специално поканени представители на пресата: „*Разбира се, ние ще окажем цялата възможна помощ на Русия*“¹⁸⁹.

На 12 юли 1941 г., само няколко седмици след германското нахлуване в СССР, и въпреки затрудненията в самата Великобритания, е **подписано англо-съветското споразумение**¹⁹⁰ и първият британски конвой с хуманитарна помощ тръгва към Съветския съюз по опасния арктически морски път към Мурманск, пристигайки през септември. Той превозва 40 изстребителя „Hawker Hurricane“ заедно с 550 механици и пилоти.

Забелязахте ли? „Лошата“ Великобритания, която от 2 години воюва с Хитлер и сама има нужда от помощ, дава на довчерашия съюзник на нацистка Германия самолети, за да може той да се отбранява! До края на 1941 г. доставките на танкове „Матилда“, „Валентайн“ и „Тетрарх“ представляват над 25% от средните и тежките танкове, използвани от Червената армия. Тези танкове за пръв път участват в бой още на 20 ноември 1941 г. **Британските танкове по Ленд-лийз** съставляват **30 до 40 процента от тежките и средните танкове**, защитавали Москва в началото на декември 1941 г.¹⁹¹

До края на войната Великобритания доставя на СССР **7411 самолета** (от които над 3000 изстребителя „Hurricanes“), **27 военноморски кораба**, **5218 танка** (включително 1380 „Valentine“ от Канада), над **5000 противотанкови оръдия**, **4020 линейки и камиони**, 323 камиони - мобилни автосервизи, 1721 мотоциклета, самолетни двигатели на стойност 1,15 милиарда паунда (1,55 милиарда долара), 4338 радиостанции, 600 военноморски радара, стотици морски оръдия и 15 милиона

¹⁸⁹ <https://topwar.ru/140-o-lend-lize-obektivno-i-bez-yemocij.html>

¹⁹⁰ https://en.wikipedia.org/wiki/Anglo-Soviet_Agreement

¹⁹¹ <https://en.wikipedia.org/wiki/Lend-Lease>

чифта ботуши, за да не ходят войниците на „Червената армия – освободителка“ боси!

„Лошата Англия“!

На 29 септември 1941 г. в Москва се организира конференция на представители на СССР, САЩ и Великобритания, по време на която се взимат решения за доставки на оръжия и военна техника за Съветския съюз, а още на 1 октомври е подписан първият протокол (от общо четири) за доставки на стойност **1 милиард долара в рамките на 9 месеца**. Така започва историята на американския Ленд-лийз за СССР.

Доставките на различни военни и граждански материали продължават до септември 1945 г., като в Съветския съюз са доставени общо 17,3 милиона тона имущество (главно от САЩ) на обща стойност 9,48 милиарда долара. Като се вземат предвид извършените работи и услуги, общата цена на ленд-лийза в СССР възлиза на над 11 милиарда долара.

Доставките се извършват по [няколко маршрута](#). Най-известният, поради трагичните събития, свързани със северните конвои, бил най-краткият маршрут през Северния Атлантик до Мурманск и Архангелск. По-малко от една четвърт от всички товари (22,6%) обаче са превозвани по този маршрут. Всъщност, най-голям обем товари (47,1%) са транспортирани по тихоокеанския маршрут: корабите били натоварени в пристанищата на западното крайбрежие на САЩ с посока Петропавловск-Камчатски, Магадан и Владивосток.

Втори по обем на доставките бил „Персийският коридор“ (23,8%): стоките били доставяни от бреговете на САЩ и Англия през Персийския залив и Иран. Само напомням, че Иран е окупиран от съветски и британски войски. Там съюзниците трябвало да построят пътища и железопътни линии, за да осигурят доставката на стоки до съветската граница или до иранските пристанища на южния бряг на Каспийско море. Построени са и летища, от които съветските пилоти

превозвали самолети до СССР, самолетни работилници, че и заводи за сглобяване на автомобили.¹⁹²

И тъй като в заглавието говорехме за копчета – точният им брой е посочен от руски източник – „[Новая газета](#)“, в бр. [47-48/5 май 2017 г.](#)¹⁹³ - **257 723 498!** Не знам дали са ги броили, но там дават още числа за американската помощ: 22 150 самолета!

Тъй като едно число винаги е от значение, когато се сравнява с друга стойност, нека кажем, че към 2024 г. [общата бройка самолети на НАТО](#) – изтребители, транспортни и всякакви други е 22 308¹⁹⁴.

Обратно към предоставените по Ленд-лийз 22 150 самолета - над 5000 от тях са изтребители „Bell P-39 Airacobra“, на които са летели [най-резултатните съветски пилоти](#)¹⁹⁵, като напр. Александър Покрышкин, който през 1944 г. получава Златна звезда на Герой на Съветския съюз след 550 бойни полета, с 53 официални победи във въздушни боеве, Григорий Речкалов – с 450 бойни полета и над 60 въздушни победи! Колко струва един пилот без своя самолет, преценете сами. Пилотите са наградени, а американските самолети?... Забравени!

В същата статия са дават още данни за полученото от Съветския съюз по Ленд-Лийз: 12 700 танка; 1800 самоходни гаубици, около 8000 зенитни оръдия, 4900 противотанкови оръдия, 135 000 картечници, 3300 бронетранспортъора, 375 833 товарни камиони и т.н.

Да видим и [пуската Wikipedia](#)¹⁹⁶, която ни информира, че в Съветския съюз в рамките на Ленд-лийза били доставени над 5000 противотанкови оръдия; 131 633 автоматични оръжия

¹⁹² <https://www.forbes.ru/mneniya-column/istoriya/288019-lend-liz-fakty-i-mify>

¹⁹³ <https://novayagazeta.ru/articles/2017/05/04/72370-257-723-498-pugovits-postavleno-po-lend-lizu>

¹⁹⁴ <https://www.statista.com/statistics/1293754/nato-aircraft-strength-type/>

¹⁹⁵ https://ru.wikipedia.org/wiki/Bell_P-39_Airacobra

¹⁹⁶ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Ленд-лиз>

(главно картечници); пистолети 12 997 броя; 8218 винтовки; взривни вещества: 345 735 тона (включително 123 150 тона тротил); толуен 107 683 тона; 31 933 тона динамит; 127 000 тона барут; етанол с висока чистота за производство на взривни вещества (колко от него братушките са изпили не е ясно) - 331 066 литра; 903 000 детонатора; 35 800 радиостанции; радары - 2074 единици; 105 противоподводни кораба; торпедни катери - 202 единици; 90 товарни кораба; 4 подводници; двигатели за лодки и кораби - 7784 броя; товарни вагони - 11 075 броя; локомотиви - 1981 броя; трактори - 8071 броя; металорежещи машини - 38 100 броя; 2 500 000 телефона; 4 478 000 тона храна; машини и оборудване за 1 078 965 000 долара; строително оборудване за 10 910 000 долара; стомана - 2 800 000 тона; цветни метали - 802 000 тона; 2 670 000 тона петролни продукти; химикали - 842 000 тона; памук - 106 893 тона; кожа - 49 860 тона; 3 786 000 гуми; 15 417 000 чифта армейски ботуши; одеяла - 1 541 590 броя.

И ако ви е заболяла главата от толкова цифри (и помощ), ще обобщя - в края на войната **33 % от всички машини**, с които разполага Червената армия, са **предоставени от САЩ по „Заем-Наем“**.

А по-възрастните помнят онези „Катюши“, които ни впечатляваха във всеки филм (разбира се – съветски)! Които ни впечатляваха със залповия си огън и разрушителна мощ. Е, повече от 20 000 реактивни системи „Катюша“ са били монтирани върху американските камиони „[Студебейкър](https://ru.wikipedia.org/wiki/Studebaker_US6)“¹⁹⁷, (за да могат все пак да се придвижват), което е увековечено дори в Музея на Великата отечествена война в Москва.

А по-младите показвам, що е то „Катюша“.

¹⁹⁷ https://ru.wikipedia.org/wiki/Studebaker_US6

„Катюша“ на камион Studebaker, в Музея на Великата отечествена война, Москва (сн. Wikipedia)

Друг руски източник казва, че като цяло, по линия на [„Автомобилния ленд-лиз“](#)¹⁹⁸, Съветския съюз получава 187 900 бр. товарни автомобили “Studebaker US6”, 47 700 камиона “Chevrolet”, над 80 000 камиона „Ford”, 9600 – „Dodge”, 8700 – “GMC CCKW”, 3080 – “International M-5H-6”, високопроходими джипове “Willys-Overland” – 52 000, “Dodge WC-51” – 25 200, мотоциклети “Harley-Davidson” WLA – 26 670, „Indian 741B” – 5000, и така нататък, и така нататък (Соколов, 2011)

От пореден надежден източник, отново руски, разбираме и за помощта за Военно-морския флот – *„Военно-исторический журнал“*, издание на Министерство на отбраната на Руската федерация, в [бр. №3/2017 публикува статия](#), в която между другото се казва:

*„Инженер-капитан 1-ви ранг А.П. Сериков съобща, че по време на Великата отечествена война НКВМФ на СССР е получило **318 бойни кораба** от Великобритания и САЩ на 1*

¹⁹⁸ https://ru.wikipedia.org/wiki/Автомобильный_ленд-лиз_в_СССР

юли 1945 г. Включително миночистачи с водоизместимост 850 тона, големи ловци на подводници, торпедни лодки, които изиграха огромна роля в бойните действия на Северния флот. И също така **2141 самолета**, сред които 138 летящи лодки *Catalina*, които не са произведени от местната индустрия.“ (Федулов & Лосик, 2017)

По линия на „Land-Lease“ САЩ доставят повече от една трета от всички експлозиви, използвани от Съветския съюз по време на войната. САЩ и Великобритания предоставят 55 % от алуминия, който СССР използва по време на войната и повече от 80 % от медта.

По „Заем-Наем“ е изпратен авиационен бензин в количество, равняващо се на 57 % от това, което СССР произвежда самостоятелно. Голяма част от американското гориво е добавено към по-некачественото съветско, за да се произведе високо-октаново гориво, годно за самолетите.

Благодарение на САЩ се доразвива и жп системата, играеща основна роля за придвижването на войници и ресурси. Близо 2000 локомотива и огромен брой вагони, а в допълнение и повече от половината релси, използвани от СССР по време на войната, са осигурени по „Land-Lease“ (ibidem). За сравнение ще добавя само, че към 2021 г., цялото [БДЖ разполага със 170 локомотива](#)¹⁹⁹. Пък всеки да си прави изводите!

Ще Ви предложа извадка от подробна таблица, публикувана в една сериозна монография „Ленд-лиз для СССР: экономика, техника, люди (1941-1945 гг.)“ с автор Ирина Быстрова - доктор на историческите науки (2002), главен научен сътрудник в Института по руска история на Руската академия на науките, професор в Историко-архивния институт на Руския държавен хуманитарен университет. (Быстрова , 2019). С една дума – не може да не вярваме на данните:

¹⁹⁹ <https://www.pariteni.bg/novini/transport/kolko-sa-stari-vlakovete-koito-ni-voziat-237893>

„Обобщен доклад за поръчките чрез Lend-Lease от 1 октомври 1941 г. до 15 септември 1945 г. от Съветската правителствена комисия за покупки на СССР в САЩ“.

	Брой	Стойност в долари
Бомбардировачи Б-25	865	166 600 000
Бомбардировачи Б-24	1	358 259
Бомбардировачи А-20	3 073	400 767 000
Изтребители Р-39	2 157	173 994 031
Изтребители Р-40	2 069	137 559 000
Изтребители Р-63	2 318	150 046 357
Изтребители Р-47	398	40 397 040
Транспортни самолети С-46	1	288 000
Морски самолети	188	47 852 946
Тренировъчни самолети	85	2 413 925
Разузнавателни самолети	30	1 224 564
Авиоремонтни работилници	68	1 536 000

Танкове и бронирани машини

	Брой	Стойност в долари
Среден танк М4А2	5 375	372 054 738
Лек танк	1 680	46 692 197
Бронирани всъдеходи	1 156	10 656 743
Бронирани машини М3А1	3 291	22 554 424
Ремонтни танкове	130	8 883 000
Изтребителни танкове М10	2	130 414
Танкови влекачи	803	12 656 381
Полеви ремонтни работилници	1 842	16 745 798
Понтонни мостове	25	911 106

Артилерийско въоръжение

	Брой	Стойност в долари
Зенитни оръдия 90-мм М1	280	17 312 541
Зенитни оръдия 40-мм	5 587	118 762 521
Оръдия „Oerlikon“ 20мм	2 109	14 948 220

Сдвоени картечници 50 кал.	1 720	4 029 000
Оръдия 8 инчови	4	543 203
Противотанково самоходно оръдие 3“	50	3 165 100
Морски оръдия 5“/38	146	9 245 591
Оръдия 3/50	516	8 063 431
Зенитни оръдия 37мм	424	4 460 070
Противотанкови оръдия 37мм	63	236 387
Самоходни противотанкови оръдия 37мм	100	567 109
Картечни пистолети Thomson 45кал	132	26 120 331
Картечни пистолети Колт 45 кал	13 000	481 133
Картечници 50 кал.	160	193 164
Четворни картечници 50 кал.	1 000	13 353 468
Морски куполни картечници 50 кал.	350	1 060 299
Самоходни противотанкови оръдия 57 кал.	650	4 420 870
Оръдия 75мм №31	50	206 908
Самоходни противотанкови оръдия 76мм	5	289 853
Минохвъргачка 81мм	30	33 044
Оръдия 37мм	85	127 047

Боеприпаси

	Брой	Стойност в долари
Бронехбойни снаряди 57мм М86	450 072	4 464 783
Снаряди 76мм	634 812	8 591 665
Снаряди 3“	540 020	8 294 973
Снаряди 120мм	4 000	198 280
Снаряди 90мм	464 532	11 743 369
Снаряди 40мм	8 302 841	33 964 811
Снаряди 37мм	10 841 972	42 155 640
Снаряди 20мм	13 197 505	12 975 617
Снаряди 75мм	3 120 815	46 066 277
Снаряди 5/38	185 217	6 039 704
Патрони 45 кал.	280 599 000	8 592 981
Патрони 30 кал.	655 048 995	49 459 769
Патрони за карабина 30 кал.	236 922 700	1 662 328
Патронни ленти 30 кал.	72 000	130 320
Патрони за ловно оръжие	64 000	1 680
Ленти за 37мм патрони за самолетни оръдия	350 237	171 646

Димни шашки	1 429 820	5 397 171
Фитил (метри)	43 375 813	732 980
Детониращ шнур (метри)	2 525 883	254 451
Капсул-детонатори №8	38 702 880	532 488
Електро детонатори	5 946 500	544 813
Взриватели за 40мм осколочно-фугасни снаряди	49 988	26 494
Капсули за ловни гилзи	2 925 255	32 908

Автомобили (всички цитирани числа са броя доставени в пристанище на СССР)

	Брой	Стойност в долари
Товарен „Форд“ 1,5т 4х2	77 967	160 266 555
Товарен „Додж“ 1,5т 4х2	9 501	12 048 798
Товарен „Додж“ 1,5т 6х6	10	21 747
Товарен „Шевролет“ 1,5т 4х2	6 646	11 882 254
Товарен „Шевролет“ 1,5т 4х4	57 884	124 007 234
Товарен „Студебейкър“ 4,5т 6х4	69 879	185 022 515
Товарен „Студебейкър“ 2,5т 6х6	104 960	310 294 734
Товарен „Студебейкър“ 2,5т 4х4	6 430	1 7815 858
Товарен „Дженерал мотърс“ 2,5т 6х4	2 810	6 826 368
Товарен „Дженерал мотърс“ 2,5т 6х6	5 957	16 433 713
Товарен „Харвестър“ 2,5т 6х4	2 530	7 424 313
Товарен „Интернешънъл харвестър“ 2,5т 6х6	462	1 240 179
Товарен „Мак трак“ 10 т.	758	7 855 512
Амфибия ДЖМС	703	6 805 905
„Додж“ ³ / ₄ 4х4	25 217	48 503 742
Самосвали	82	336 257
Самосвали „International“ 5т	1 105	6 040 491

И още:

	Брой	Стойност в долари
Автомобили 4х4 (джип)	47 966	59 236 611
Амфибии ¹ / ₄ т 4х4	3 510	8 760 788
Мотоциклети	35 270	18 447 603

Дизелови двигатели	4 146	11 498 817
Трактори	8 448	52 222 846
Радиостанции	37 691	69 240 995
Радиолампи	10 817 802	8 516 532
Пеленгатори	373	1 754 619
Радиолокатори	1 155	40 058 339
Взривни материали (тона)	297 310	123 232 977
Барут (разл. видове – тона)	4 257	2 714 609
Тринитротолуол (тона)	131 021	35 922 563
Амонит	40 021	8 439 462
Парни локомотиви	2 299	205 505 355
Жп цистерни	1 097	4 133 227
Полеви телефони с батерии	423 617	1 9046 310

Кораби и други морски съдове

	Брой	Стойност в долари
Миночистачи	40	66 444 324
Ловци на подводници	164	56 899 869
Десантни баржи	75	5 847 846
Дизелови двигатели	4 299	51 149 953
Бензинови двигатели	6 051	34 287 219

Продоволствия

	Брой	Стойност в долари
Пшеница – тон	49 535	2 379 704
Соево брашно – тон	82 345	9 091 736
Ръжено и пшенично брашно -тон	637 163	43 195 397
Варива	258 963	38 119 932
Различни зърнени култури -тон	156 608	18 778 900
Захар – тон	650 483	82 599 016
Месни консерви – тон	819 672	717 018 222
Месно-зеленчукови консерви – тон	22 229	11 117 603
Сушено и пушено месо – тон	56 998	28 660 730
Сланина	254 465	97 016 290
Свинска мас – тон	314 381	106358967
Овча и говежда мас – тон	21 396	6 427 652

Краве масло – тон	95 598	106 723 990
Мляко на прах – тон	121 721	327 598 011
Сгъстено мляко – тон	27 789	10 858 765
Сушени плодове – тон	13 997	18 836 659
Сирене – тон	36 855	26 030 523
Олио – тон	445 158	

Нефтопродукти

	Брой	Стойност в долари
Авиобензин - тон	637 475	42 846 295
Изооктан и др. компоненти – тон	759 033	58 733 550
Авиобензин и обикновен бензин – тон	257 394	6 875 911
Дизелово гориво – тон	204 839	3 657 417
Авиационни смазки – тон	61 918	7 537 343
Други смазочни материали – тон	55 722	5 972 575
Керосин – тон	17 390	609 775

Няма да изброявам милионите тонове черни и цветни метали, сплави, резервни части, химикали, необходими за военната индустрия, **72 273 800 чифта армейски обувки, 1 799 867 км** (забележете – километра!) полеви телефонен кабел, без който всякаква комуникация между частите в онези години е била невъзможна!

И 13,5 милиона чифта кожени армейски ботуши, 2 милиона комплекта бельо, 2,8 милиона кожени колани, 1,5 милиона вълнени одеяла за снабдяване на Червената армия ...

И още, и още, и още...

Напомням, че цитираните по-горе данни са от руски източници – данните на американските са по-големи, но не това е важното. Числата са много, продуктите – също. Те са интересни за тесните специалисти. Но дори и само повърхностен поглед показва мащабите и всеобхватността на американската помощ. Пък всеки да си прави сам изводите!

Трябва да се отбележи, че СССР получава помощ от съюзниците не само в Програма за ленд-лийз. В САЩ е

създадена организацията „*Russian War Relief*” – „Комитет за помощ на руснаците във войната”, начело на който правителството постави свои надеждни хора, които да насочат дейността му по чисто благотворителен канал и да не допускат то да заема просъветски позиции. Със събраните средства „Руската военна помощ“ закупува и изпраща лекарства, медицински консумативи и оборудване, храна и облекло на Червената армия и съветския народ. Общо по време на войната Съветският съюз получи помощ на стойност над милиард и половина долара. (Феклисов, 1994)

Дотук говорехме за оръжия и боеприпаси. Но и армията, и населението трябва да се хранят, а мъжете са на фронта и производството на хранителни продукти страда. Унищожена е и голяма част от селскостопанската продукция. И отново Америка идва на помощ на гладуваща Русия. Както вече се е случвало и през 1892 г., и през 1921 г.

Отново в Wikipedia, като един от решаващите фактори за Съветския съюз като цяло и за Червената армия в частност са доставките на храна по ленд-лийз (само от САЩ са доставени 1 750 000 тона).

А изследователят [Марк Солонин изброява](#) доста по-подробно:

„238 милиона кг замразено говеждо и свинско месо, 218 милиона кг месни консерви (включително 75 милиона кг, обозначени като „тушенка“), 33 милиона кг колбаси и бекон, 1,089 милиона кг пилешко месо, 110 милиона кг яйчен прах, 359 милиона кг растително масло и маргарин, 99 милиона кг масло, 36 милиона кг сирене, 72 милиона кг мляко на прах... Неслучайно цитирах обемите на доставките на храна по ленд-лийз в такива странни мерни единици („милиони килограми“). Това е по-лесно да се раздели на броя на възможните потребители. Например по време на цялата война 22 милиона ранени са приети в болници. Това означава, че теоретично е било възможно да се консумират 4,5 кг масло, 1,6 кг сирене, 3,3 кг мляко на прах, 60 кг месо (разбира се, яхнията не е включена в

този списък - това не е храна за болен човек). Вярвам, че нашите уважавани ветерани ще сравнят тези списъци с реалната диета на военните болници...“²⁰⁰

Медицински Ленд-Лийз

Пълноценното хранене е, разбира се, важно условие за възстановяването на ранените, но на първо място болницата се нуждае от лекарства, хирургически инструменти, спринцовки, игли и конци за операции и обработка на рани, анестетици и различни медицински изделия. Няма да пропуснем нещо „дребно“ - как да оценим животът и здравето на милиони ранени и болни, които били спасени чрез медицинския ленд-лийз - още една неудобна и затова забравена страница в историята на войната.

В навечерието на войната в граничните райони, сякаш в потвърждение на тезата, че Съветският съюз се е готвел да напада, а не да се отбранява, били съсредоточени огромни количества военно-медицинско оборудване (само индивидуалните превръзочни пакети били над 40 милиона), които биват загубени при бързото навлизане на германската армия. Загубата или евакуацията на повечето предприятия на фармацевтичната промишленост довеждат до факта, че до края на 1941 г. обемът на производството намалява до 8,5% от предвоенното ниво - и това въпреки факта, че ситуацията изисква многократно увеличаване на производството на лекарства. Дори използваните превръзки се перат в болниците.

Но Ленд-лийз и тук помага с доставката на жизненоважни лекарства и консумативи като етер, хлороформ, новокаин и морфин за анестезия, стрептоцид, глюкоза, аспирин - всичко, което липсва в Съветския съюз по време на войната. Хирургическите инструменти, рентгеновите апарати,

²⁰⁰ https://www.solonin.org/article_pushki-maslo-zoloto/

лабораторните микроскопи получени тогава ще служат добре в продължение на много години по време и след войната. Само през 1944 г. СССР получава 40 милиона грама стрептоцид (сулфонамид).²⁰¹ Нарочно изписвам количеството в грамове – разбирай – дози! Тъй като няколко пъти в този материал споменаваме този „стрептоцид“, ще обясня като хирург. Това е локален антибактериален препарат за обработка на рани. И без човек да е бил на фронта е ясно, че една рана, получена на бойното поле е винаги инфектирана и усложнена, и се нуждае от превързване поне около 10-тина дни, следователно тези дози ще стигнат за лечението на 4 милиона ранени войници, с усложнени рани, получени на фронта! Всеки, и без да е лекар може да прецени, колко живота на съветски войници, ранени по време на бойните действия, са спасени от този препарат!

Освен това, в архивен документ - доклад на заместник-министъра на външната търговия на СССР В. Сергеев, се казва: „през 1944-1945 г. нашата страна общо „получи **460 хиляди ампули**“ (Шерстнева, 2021). Става дума за наскоро откритият **Пеницилин**, който тепърва започва да се произвежда в САЩ, а в СССР все още производство няма! Днес, животът на всеки от нас (че понякога и на домашните ни любимци) в определени моменти е немислим без антибиотик, а представяте ли си тогава! Колко живота са били спасени, благодарение на тези доставки! Безценно съкровище във вид на американски антибиотици и сулфонамиди. И на каква цена можете да измерите **един милион** килограма витамини, доставени в СССР? Ленд-лийз хирургически инструменти, рентгенови апарати, лабораторни микроскопи служат в съветски лечебни заведения в продължение на много години по време, а и след войната!

201

И понеже знам, че има гласове, които ще отрекат или ще кажат колко била напреднала медицината в Съветския съюз и без съюзните доставки, че и в Русия, ще се отклони малко от темата, за да [цитирам Сметната палата на днешна Русия](#). В доклад от 2020 г., т.е. по времето, когато автократът в Кремъл активно се е въоръжавал за агресията в Украйна, се казва (в мой превод):

„Сметната палата на Русия отбелязва незадоволителното техническо и санитарно състояние на повечето лечебни заведения в страната, включително тези, използвани за детски клиники. По-специално, към началото на 2019 г. 14% от сградите са в окаяно състояние и се нуждаят от реконструкция или основен ремонт, сочи докладът, публикуван на сайта на агенцията. (...)

*Към 1 януари 2019 г. от 116 865 сгради, в които се предоставя медицинска помощ, 14% от сградите са в окаяно състояние, 30,5% от сградите нямат водоснабдяване, 52,1% нямат топла вода, 41,1% нямат централно отопление, 35% нямат канализация, 47% от сградите не осигуряват достъпност за хора с увреждания и други хора с ограничена подвижност“.*²⁰²

Да попитам родните „копейки“, някои от които [бяха на посещение Русия](#), за което „Руската дипломатическа служба е представила своята работа пред българската делегация, а ръководителят на руския Институт за актуални международни проблеми В. Б. Козюлин е представил проекти, озаглавени „Курс за млади мъдреци“, „Политика на историческата памет“ и други, гласи съобщението.“²⁰³

Как „младите мъдреци“ (да не чуят Платон и Аристотел!) ще коментират - това, че в руските болници днес нямат топла вода и канализация някак ще го преживеят – те са

²⁰² <https://tass.ru/obschestvo/7847243>

²⁰³ <https://euractiv.bg/section/политика/news/възраждане-гостува-в-москова-по-пока/>

свикнали да нямат и все някой друг да им е виновен! Разбира се - Америка и НАТО! Но как ще се лекуват десетките, да не кажа стотиците хиляди, които остават военно-инвалиди след Войната (смешно е да използвам термина „специална военна-операция!)?

Колко плаща СССР?

Тъй като в горепосочените таблици са споменати цени, трябва да уточним. Ленд-лийз доставки са извършвани от Съединените щати в страните, съюзници на антихитлеристка коалиция до края на Втората световна война. Оказана е помощ на правителства на 42 държави (включително Великобритания, СССР, Китай, Австралия, Белгия, Холандия, Нова Зеландия и др.) – помощ, която до края на войната се равнява на сумата от над 48 милиарда долара. Доставките за СССР по тази Програма, според съветския източници се равняват на 9,8 милиарда долара, а според западни – на близо 11,3 милиарда долара. (Sulzberger, 1966)²⁰⁴. До 1960 г. почти всички страни са изплатили дълговете си по Ленд-лийз, с изключение на СССР. Пак да напомня – заплаща се не унищоженото, а само запазеното и задържано за по-късна употреба, имущество!

Част от пропагандата по темата твърди, че Америка не е дала нищо даром, че СССР е платил всичко, което е получил със злато, че и с платина. За някои звучи логично – САЩ е капиталистическа държава и си гледа интереса (припомням за Рузвелт и неговия аргумент с градинския маркуч), а Съветска Русия е най-богата на ресурси.

Факт е, че СССР наистина плаща частично за някои доставки още по време на войната, при това – в злато. Но сумите са скромни. И още нещо - някои от тези пратки са прихванати от германците. През май 1942 г. HMS „Edinburgh“ е потопен,

²⁰⁴ <https://archive.org/details/americanheritage0000sulz>

докато превозва 465 златни кюлчета с общо тегло 4,5 тона съветско злато, предназначено за Министерството на финансите на САЩ.²⁰⁵ Обърнете внимание, товарът от 4,5 тона злато през 1942 г. се равнява на малко над 5,1 млн. долара (сравнено с около 11 млрд. обща американска помощ).

Но по-интересна в случая е [съдбата на златото](#), отишло на дъното.²⁰⁶ Товарът на борда на „Единбург“ бил застрахован за военните рискове от военновременното Съветско търговско представителство в Лондон. Руският дял е ½ милион паунда. Освен това е сключена допълнителна застраховка от ½ милион паунда в случай, че корабът бъде изгубен в морето. Още ½ милион паунда са делът на Британското министерство на търговията. Двукратно торпилиран от немска подводница U-456, корабът потъва на 200 мили от Мурманск.

През април 1981 г., след като е постигнато споразумение между Британското адмиралтейство и съветските власти, за Баренцово море отплава проучвателна експедиция, която идентифицира останките и през септември, на повърхността са извадени 431 от общо 456 кюлчета. Находката е разделена както следва: 158 кюлчета отиват в Мурманск, 111 са за Британското Министерство на търговията и 161 – за консорциума осъществил експедицията. (Blagg, 2014)

Не е ясно колко кораби, с какви товари са изпратени от СССР, но се знае, че поне още един кораб SS “Port Nicholson”, за който се предполага, че е превозвал благородни метали, е бил потопен през юни 1942 г, на път за Халифакс. Останките му са открити през 2008 г.

Но нека помислим. Обемът на американските доставки изпратени по ленд-лийз възлиза на около 11,3 млрд., а получените в СССР - 10,8 милиарда долара (разликата идва от потопените от немските подводници, американски товарни

²⁰⁵ <https://en.wikipedia.org/wiki/Lend-Lease>

²⁰⁶ <https://www.lbma.org.uk/alchemyist/issue-74/salvage-of-the-century-hms-edinburgh-and-her-cargo-of-gold>

кораби в Атлантика). През 1945 г., [една унция злато струва 37,25 долара](#).²⁰⁷ Обърнато в злато, това се равнява на над 9000 тона! Представете си мащабите на помощта! За информация да кажа, че към 2024 г. целия златен резерв на Русия е около 2300 тона – няма как да е платено всичко, и то в злато!

Нека оставим пропагандата на тролове и русофили, за да видим отново фактите. Според Закона за Ленд-лийз, доставки като **храна, облекло, лекарства**, са предоставени като **безвъзмездна помощ. Унищоженото в бойните действия** въоръжение и техника **не се заплаща**, а това, **оцеляло** през войната, подлежи на **или на връщане или на плащане**. Преговори за постигане на съгласие за окончателната сума започват веднага след края на войната. В САЩ първоначално е изчислено, че сумата, която трябва да бъде платена за оцелелите граждански машини и оборудване, като се вземе предвид и тяхната амортизация, е 2,6 милиарда долара, като още в началото на преговорите тази сума била намалена наполовина, до 1,3 милиарда долара. По време на преговорите през 1948 г. съветските представители се съгласяват да платят само 170 милиона долара, което е посрещнато с логичен отказ от американска страна. През 1949-1951 г. американците на два пъти намаляват размера на плащането, до около 800 милиона долара, но съветската страна не е склонна да плати повече от 300 милиона долара. Въпреки че десетилетия по-късно, американски камиони могат да бъдат видени да [работят по колхозите в СССР](#).²⁰⁸

Споразумение със СССР за процедурата по изплащане на дългове по Ленд-лийз е сключено повече от 25 години след войната - през 1972 г. Съгласно това споразумение СССР се задължава да плати 722 милиона долара, включително лихви, до 2001 г. До юли 1973 г. са извършени три плащания на обща стойност 48 милиона долара, след което плащанията са спрени

²⁰⁷ <https://onlygold.com/gold-prices/historical-gold-prices/>

²⁰⁸ <https://visualhistory.livejournal.com/1320186.html>

поради въвеждането на дискриминационни мерки от американската страна в търговията със СССР (поправката Джаксън-Ваник). През юни 1990 г., по време на преговорите между президентите на САЩ и СССР, страните се връщат към обсъждането на дълга. Нов краен срок за окончателно погасяване на дълга е определен на 2030 г., а сумата - 674 милиона долара.

След разпадането на СССР възникна въпросът чии са задълженията по дълговете на бившия СССР (включително дълговете по ленд-лийза).

На 4 декември 1991 г., 8 бивши републики на СССР, включително РСФСР, подписват „Споразумение за наследяване по отношение на външния държавен дълг и активите на СССР“, което фиксира дела на всяка република в дълговете (и активите) на бившия СССР. В същото време руският дял бива определен на 61,34%. Договорът обаче е подписан само от част от републиките на бившия СССР; Балтийските страни, Азербайджан, Молдова, Туркменистан и Узбекистан не го подписват.

През 1992-1994 г. обаче Руската федерация сключва двустранни споразумения със страните-наследници на СССР за „нулев вариант“, според които Руската федерация поема обслужването на целия публичен дълг на бившия СССР. Но не мислете, че го прави от благородство – то е в замяна на отказ на другите републики от почти половината от техния дял във всички активи на СССР (златни и валутни резерви, собственост в чужбина, собственост на въоръжените сили и др.). В тази връзка на 2 април 1993 г. правителството на Руската федерация обяви поемането на отговорност за всички дългове на СССР. Дългът по ленд-лийз е дълг към правителството на САЩ, тоест част от дълга към „Парижкия клуб“, като Русия изплаща напълно дълга си към Парижкия клуб на 21 август 2006 г. – т.е. **60 години след края на Втората световна!**

Признанието

Сталин, както по време на войната, така и след нея, упорито не искал да се афишира помощта на съюзниците на СССР, за да може славата на победителя да принадлежи само на него. За СССР това беше въпрос на идеология: най-напредналата социалистическа държава да получава помощ от капиталистите! Това не се вписваше в веруюто на съветския човек. Мащабът на съюзническата помощ първо бива премълчан, а след края на войната е омаловажен. През март 1943 г. американският посланик в Москва адмирал Уилям Стендли заявява, че *„руските власти очевидно искат да скрият факта, че получават помощ отвън. Очевидно те искат да уверят народа си, че Червената армия води тази война сама“*. Едва след това изявление, което предизвиква дипломатически скандал и в крайна сметка оставката на посланика, в съветските вестници се появява информация за мащаба на доставките на съюзниците.²⁰⁹

Пък и как да благодари за подкрепата на „упадъчния капитализъм“. В съветската военно-историческа литература от „периода на застоя“ още от времето на Брежнев, все пак се споменава за доставките по Ленд-лийз, но те *„се равнявали на около на 4% от съветското промишлено производство. ...*

През май 1945 САЩ без предупреждение прекратили доставките по Ленд-Лийз в европейската част на СССР, но известно време ги продължили за Съветския далечен изток във връзка с подготовката и включването на СССР във война с Япония.“ (Громько, Ковалев, & Севостьянов, 1985).

Цитирам „Дипломатически речник“, в който авторите (един от които е Андрей Громико, близо 30 години (!!!) Министър на външните работи на СССР), не пропускат да

²⁰⁹ <https://www.forbes.ru/mneniya-column/istoriya/288019-lend-liz-fakty-i-mify>

повторят пропагандната теза за „само 4%“ – т.е. – помощта не била от особено значение, но пък са разочаровани, че през май 1945 г. доставките в европейската част, видиш ли, били преустановени. Може би не са разбрали, че Ленд-лийз е помощ за воюващи държави, а войната в Европа приключва на 8 май 1945 г. пък и нали, тази помощ била „незначителна“?

Как никой в Съветска Русия не си задава въпроса, ако 14 316 изстребителя и бомбардировача от САЩ и още 4319 от Великобритания ([според руската Wikipedia](#))²¹⁰ са 4%, ако 425 000 автомобили, джипове и камиони (според горната таблица) са 4%, ако 40 милиона дози стептоцид и 460 000 ампули пеницилин са 4% - колко би трябвало да са останалите 96% руско производство? Очевидно милиони машини! И антибиотици! Само дете никой не ги е виждал! Че и сънувал дори!

Е, трябва да признаем, че въпреки масивната пропаганда, помощта на САЩ и Великобритания, необходима за крайната победа на Съюзниците, повтарям – на Съюзниците, макар и с половин уста се признава от съветска страна.

Историкът [Борис Соколов потвърждава](#)²¹¹ - всъщност най-значимата помощ, която СССР получава през „Land-Lease“, е за покриването на „чувствителните точки“ в съветското производство – бензин, експлозиви, алуминий, цветни метали, радио-комуникация и др.:

„В хипотетична борба един срещу друг между СССР и Германия, без подкрепата от „Заем-Наем“ и без изпращането на значителни части от Луфтвафе, немския флот и една четвърт от наземните сили на нацистите срещу Великобритания и САЩ, Сталин много трудно е щял да победи Хитлер“ пише Соколов. (Зенькович, 1997)

210

https://ru.wikipedia.org/wiki/Список_самолётов,_поставленных_в_СССР_по_ленд-лизу

²¹¹ <https://www.svobodnaevropa.bg/a/30611849.html>

А ето какво признава Анастас Микоян, в онези години Председател на Президиума на Върховния съвет на СССР:

„Сега е лесно да се каже, че Lend-Lease не означава нищо. Много по-късно тя престава да бъде от голямо значение. Но през есента на 1941 г. ние загубихме всичко и ако не беше ленд-лийзът, оръжие, храна, топли дрехи за армията и други доставки, въпросът е как щяха да се развият нещата. И това е заслугата на Литвинов, който използва личната симпатия на Рузвелт и други американски фигури към него и помогна за установяването на военните доставки по същия начин, както навремето успя да постигне признание от Съединените щати на държавите от Съветския съюз и установяването на съветско-американски дипломатически отношения. Но щом нещата се подобриха, Молотов отново започна да плете интриги. срещу Литвинов и той беше отзован от Вашингтон. Мисля, че това не трябваше да се прави. Литвинов все още можеше да бъде полезен и не трябваше да бъде заменен от посредствен, безинициативен човек. Връщайки се в Москва, Литвинов, макар и официално приет; постът заместник-министър на външните работи всъщност беше без работа, а след това беше напълно уволнен. И завърши живота си доста трагично. Автомобилната катастрофа, в която загина, не е случайна, тя е организирана от Сталин.“ (Бережков, 1992)*

(*Максим Литвинов е Народен комисар по външните работи на СССР до 1939 г, а от 1941 г. - Извънреден и пълномощен посланик на СССР в САЩ – бел. съст.)

Цифрови данни, потвърждаващи горните изявления на Микоян може да бъде открит в изследванията на Игор Лебедев, участник във Втората световна, ген. майор от авиацията, който пише:

„Действително, след Великата Отечествена война се създаваше мнение, че доставките на самолети били незначителни, бойните характеристики на машините били слаби, и въобще, видиш ли, ленд-лийзът изиграл незначителна роля в осигуряването на съветските ВВС с бойна техника.

Всъщност доставките по ленд-лиз съставляваха около 20 процента от фронтовите бомбардировачи, а от фронтовите изстребители – 16-23 процента.“ (Лебедев, 1991)

На стр.27, авторът прилага и таблица с разбивка по модели и години, от която се вижда, че СССР е получил общо **14 126 самолета само от САЩ.**

И още един пряк участник във Войната, на особена почит у нас - през 1963 г. КГБ улавя и записва съветският маршал Георгий Жуков, който коментира помощта. Тайно разбира се, за което бива привикан да дава обяснения! Преводът е мой от книгата „Маршалы и генсеки“ на Н. Зенькович:

„А сега за материалите, които послужиха като причина за извикването на Жуков в Централния комитет. Те отново бяха обсъдени от Президиума на ЦК на КПСС и се взе решение: „Разпоредете на др. Брежнев, Шверник и Сердюк да извикат в ЦК Жуков за поверителен разговор с него в съответствие с размяната на мнения, състояла се на заседанието на Президиума на ЦК.“ На извлечение от протокола на заседанието на Президиума на ЦК на КПСС от 7 юни 1963 г. с ръката на Брежнев е написано: „В съответствие с инструкциите аз и др. Сердюк се обадохме на Жуков и проведохме необходимия разговор. Л. Брежнев. 12.06.63 г.“

И последният документ, който послужи като основание за обсъждане на въпроса в Президиума на Централния комитет и извикване на Жуков на Старая площадь (днес Администрацията на Президента, а по онова време – на ЦК на КПСС – бел. съст.). Носи щампа „Строго секретно“ и е отпечатан на бланка на КГБ на СССР.

„До Другаря Хрушчов Н.С.

Докладвам Ви някои сведения, получени наскоро за настроенията на бившия министър на отбраната Жуков, Г.К.

...

В друг разговор относно публикуването на „История на Великата отечествена война“ Жуков казал:

„Тази история е лакирана. Смятам, че в това отношение описанието на историята, макар и изопачено, е все пак по-честно. По-правдиво пишат германските генерали. А виж, историята на Великата отечествена война е абсолютно невярна.

Сега казват, че съюзниците никога не са ни помагали... Но не може да се отрече, че американците ни изпратиха толкова много материали, без които не можехме да формираме резервите си и не можехме да продължим войната... Получихме 350 хиляди коли, и то какви коли!.. Нямахме ни експлозиви, ни барут. Нямахме с какво да се оборудват патроните за винтовките. Американците наистина ни помогнаха с барут и експлозиви. И колко листовата стомана ни изпратиха. Как бихме могли бързо да установим производство на танкове, ако не беше американската помощ със стомана? И сега те представят въпроса така, че всичко това сме имали в изобилие.

Това не е история, която се е случила, а история, която е била написана. Отговаря на духа на съвременето. Кой трябва да се прослави, и за кого трябва да се мълчи... И най-важното се премълчава.“ ...

Председател на Комитета за държавна сигурност В. Семичастний“ (Зенькович, 1997)

С една дума, шефът на КГБ наикиснал героя от войната Жуков – да си затваря устата. Не че е излъгал – говорел истини, но неудобни истини!

И още едно „признание“, не от кого да е.

В доклад на члена на Политбюро Николай Вознесенский през 1948 г. се казва, че САЩ, описани като „главата на антидемократичния лагер и боец за империалистическа експанзия по света“, все пак са допринесли със стоки по време на Световната война! И въпреки, че по-късно Русия всячески ще се опита да negliжира значението на помощта, за развоя на Войната, [Никита Хрущов, който наследява Сталин начело на СССР споделя:](#)

„Ако САЩ не ни бяха помогнали, нямаше да спечелим войната. Един срещу друг с нацистка Германия на Хитлер нямаше да можем да издържим на кръвопролитията и щяхме да загубим войната. Никои не говори открито за това нещо, а мисля, че Сталин никога не остави писмена следа за собственото си мнение. Мога все пак да кажа, че той няколко пъти е изразявал подобно мнение пред мен“, пише Хрущов в мемоарите си.²¹²

Преждевдам на езика на неразбралите – самият Никита Хрущов, Първи секретар на КПСС, наследил Сталин на поста признава, че без помощта по Ленд-Лийз, Съветска Русия е щяла да загуби войната!

...

Много русофили у нас ще кажат – „Добре, дали са някакви пари, докато руски войници са воювали! Съветския съюз победи сам Хитлер!“

Сигурно са прави! Но само за себе си и за няколко заблудени или непознаващи Историята!

Военният историк и изследовател [Марк Солонин](#)²¹³, в [интервю пред Дмитрий Гордон](#)²¹⁴, споделя интересни факти:

„Сдобих се с документите за превземането на Вилнюс, разгледах оборудването на съветските бригади, които участваха в него - и уау! – всеки трети танк е американски! ...

Общият тонаж на германските подводници надвишава общото тегло на немските танкове. Тоест, само подводната война поглъща повече ресурси от Германия, отколкото танковете на всички фронтове, а не само на Изток. И кой води тази подводна война? Западът.

През 1943-1944 г. три четвърти от немските истребителни самолети са воювали на Запад - опитвайки се да защитят Германия от бомбардировки. През втората половина на 1944

²¹² <https://www.svobodnaevropa.bg/a/30611849.html>

²¹³ <https://www.solonin.org/>

²¹⁴ <https://youtu.be/wrUq7QOOkZA>

г. над Германия са хвърлени 100 килотона бомби. Какво е 100 килотона? Обяснявам. Когато Съединените щати хвърлиха атомната бомба върху Хирошима и американските военни инженери обикаляха града, беше изготвен доклад: колко конвенционални боеприпаси ще са необходими, за да се доведе Хирошима до това състояние. Те изчислиха с точност до килограм: 2,5 хиляди тона конвенционални боеприпаси. Да, освобождаването на енергия по време на експлозията на атомна бомба беше 20 килотона, но това е освобождаване на енергия, а не способността да се унищожи нещо в някаква област... Тоест **50 Хирошими падат върху Германия всеки месец. Мислите ли, че това се отрази на начина, по който се разви войната на Източния фронт? Какво е било по-важно за един германец през лятото на 1943 г.: някакъв Курски Арден (къде е този Курск, къде е този Белгород?!) или фактът, че **Хамбург е бил изтрит от лицето на земята** точно в онези дни? 20 хиляди души изгоряха живи там, 200 хиляди единици сгради бяха разрушени. За три нощи британците изгориха Хамбург до основи! ...**

Съюзниците отнемат от Германия най-малко половината от икономическите, материалните и човешките ресурси; те са я превърнали в развалини; Те поеха върху себе си цялата морска и по-голямата част от въздушната война. И освен това понякога една трета, понякога една четвърт от германските дивизии винаги са били на Запад, от Норвегия до Северна Африка. Следователно приносът на съюзниците беше огромен...

... и още не сме казали нито дума за ленд-лийза; не казаха как върви танкът Т-34 в атака, на която е написано „За победа! За Сталин!“ ... **Танк Т-34: двигателят е отлят от американски алуминий, облечен е в броня, която е изработена от американска стомана, този танк има купол, върти се... Защо се върти? Тъй като рамката на купола е направена на американска машина (нямахме собствена). Тази кула изстрелва 85 мм снаряд, който е способен да пробие бронята**

на немската „Пантера“. Откъде идва оръдието? **Американците изпратиха оборудване, способно да пробие толкова дълга цев. Естествено, командирът на танка комуникира с подчинените си чрез американско радио... Оръдието изстрелва снаряди, в които барутът е американски, експлозивите са американски, корпусът е направен от американски месинг. На ролките [на резервоара] има гумено уплътнение, изработено от американска гума. Опитахме се да го направим без уплътнение – разбива се окачването.**

Всичко това заедно, обаче се нарича „съветски танк“. Но всъщност до него все пак има **американски „Шърман“**, който никой не помни... Когато се сдобих с документите за превземането на Вилнюс, погледнах материалите на бригадите, които участваха – и уау! Всеки трети танк е американски. Бях много изненадан...

- Да не говорим за огромния брой превозни средства, доставени от американците.

- Забравих най-важното: **авиационният бензин**. Съветската авиация използва три милиона тона бензин през военните години. От тях един милион е само американски бензин, друг милион е съветски бензин 76, който е разреден с американски високооктанови добавки, а друг милион е съветски бензин, произведен с американско тетраетил олово.

- А също и продуктивия ленд-лийз...

- И винаги забравяме за медицинския ленд-лийз... Това са 40 милиона грама стрептоцид. Винаги пиша така: 40 милиона грама. Защото един ранен човек се нуждае от грам стрептоцид за една превръзка. Тоест това са 40 милиона превръзки. Колко души са останали живи, с крака, които не е трябвало да се отрязват в слабините?!

- Имахме ли нещо?

- Разбира се. Нямахме превръзки... Превръзките ги перяха...“

Цялото интервю може и да [прочетете на сайта на Дмитрий Гордон](#)²¹⁵.

Уважаеми Читателю!

В тази част на паноптикума те затрупах с числа и факти, интересни може би само за военните историци. Но това беше необходимо, за да спрем да вярваме на митове и легенди и да можем еднозначно сами да си отговорим на въпроса:

Кой спечели войната?

²¹⁵ <https://gordonua.com/publications/solonin-troyka-gubiteley-rossii-lenin-stalin-gitler-bliznecy-bratya-lenin-i-gitler-a-stalin-im-ne-bliznec-on-shakal-1349599.html>

1941–1944: Втората световна и ние.

Ще започна тази част, като ви разкажа една история, измислена история, която да кажем може да се случи още ... другата седмица.

Да си представим, че изведнъж, неидентифицирани самолети бомбардират мирни български градове, ей така, без повод! По осколките се намират надписи на езика на съответна държава. Агресия!?! Сигурно!

Но някой ще каже – може да е грешка. Вярно - може...

Да си представим, че една държава, с която имаме добри дипломатически отношения, търговски връзки и исторически сантименти (напр. Германия, Турция, Армения, Украйна или която си изберете), стовари с няколко подводници десант на брега на Черно море. Пристигат десетки мъже, някои от които с влезли в сила присъди от български съд за различни престъпления (кражби, грабежи и убийства) издирвани от години, но укриващи се от българското правосъдие извън страната (и днес има такива, намерили убежище в Обединените арабски емирства, Южна Африка, Кения и къде ли още не)! Същите станали граждани, завършили са по своя воля военни училища и са на висши офицерски чинове в армията на съответната държава, разбира се срещу заплащане. Та тези хора не просто искат да посетят Родината, ами са дошли въоръжени, за да свалят властта в България. Законната власт! Целта им официално е *„получаване на разузнавателна информация, осъществяване на саботаж и терористични актове във военни обекти и подготовка на въоръжено въстание“*. И не само това, ами същата държава изпраща с десант през нощта, с пет групи парашутисти, които да подпомогнат първите. Акцията, разбира

се, не среща подкрепа сред българското население, което активно участва в залавянето на диверсантите и голяма част от тях са избити или арестувани и осъдени.

Някой пак ще каже – провокация, за да се развалят взаимоотношенията между чуждата държава и България! Може и да е прав...

Да си представим и още нещо – български военни (напр. генерали, но не тези, за които си помислихте) или цивилни (поети, адвокати и други интелектуалци, както и обикновени работници), получават сериозни пари от чужда държава, за да предават секретни разузнавателни данни срещу България, както и да извършват саботажи върху военни, но и върху цивилни обекти, отново за да свалят законната власт в днешна България, дори и тя да не се харесва на много българи. Някои ще каже – подлъгали са се за пари или са били изнудвани! Не ги оправдавам, но е възможно...

Да си представим още една история – някой се скарва със съсед, кмет или полицай, убива го (или в по-добрия случай само го ограбва), излиза в гората, претендирайки, че се бори в името на всички, чиито интереси родната Полиция, НАП или Съдът са засегнали. Стреля по издирващата го полиция или жандармерия, а през останалото време краде от складовете, дворовете или от стадата на близките села. Бори се за светли идеали (напр. за увеличаване на данъците на богатите, за премахването на еврото, а защо не и за напускането на НАТО и на Европейския съюз)! Е, някои от близките му го подкрепят явно или тайно. Но всички заедно, в деня на тяхната „революция“, в цяла България са около 5000 човека, толкова, колкото и днес се събират на митинг на някоя от патрЕотичните ни партии, докарани безплатно с автобуси, да видят София! Та тия няколко хиляди, с помощта на чуждата армия завземат властта в София и започват да избиват („в името на народа!“) не само управляващите, но и още около 30 000 инакомислещи или обикновени хора, с които имали лични сметки за уреждане (кметове, полицаи или просто по-богати от тях съседи, които за

тяхно нещастие са по-предприемчиви и са създали свой бизнес)!

Някой ще каже, че е въпрос на гледана точка. Може и да е прав.

Но...

По-голямата част от нормалните хора, и в единия и в другия и в третия случай бихме нарекли тези „революционери“ с точния термин – престъпници, а защо не и „терористи“ и бихме искали най-тежките наказания предвидени в закона. То за някой пил или надрусан шофьор, наранил други или не дай боже убил човек искаме максимална присъда, пък какво остава за подобни национални предатели!

Е, сега ще ви разкажа едни други истории, които не само е възможно, ами е сигурно, че са се случили, а вие открийте разликите в картинките, както се казва!

Жертвите на фашисткия режим. И на болшевишкия...

„Архивите са по-сензационни и от най-шокиращия трилъър“ - написал някога „Ню Йорк таймс“. Така е - те все още продължават да крият сензационни тайни от миналото, в малка част от които си струва да се поровим.

И тъй като историята ни, в онези години е доста преплетена с болшевишка Русия, наричаща себе си Съветски съюз, ще разгледаме някои малко известни детайли.

Да се разходим по страниците на една доста дебела книга - „История на БКП (1918-1989)“ от проф. Никола Алтънков:

„В България комунистите са последвани и попадат под ударите на ЗЗД²¹⁶ от 1925 до 1944 г. По официални сведения до 9 септември 1944 г. по ЗЗД са издадени 1590 смъртни

²¹⁶ Закон за защита на държавата – бел. съст.

присъди, но изпълнените са 199, или около 12,5% от общия брой. Макар и гонени, арестувани, задържани, интернирани, пращани по концлагери, съдени, затваряни, понякога, макар и рядко, екзекутирани, голямото мнозинство от тях оживяват за радост и утеха на семействата им. Това, което те не успяха да разберат, е, че спасението им се дължеше на факта, че са в ръцете на българските затворнически надзиратели, а не в лапите на болшевишките мъчители в Любянка или Магадан. Българските затвори се оказват тяхното спасение, а снизхождението на съдиите и милостта на Н.В. Царя на България - техните благодетели.“ (стр.249) (Алтънков, 2020)

И още:

*„В началото на 1936 г. според комунистически източници политическите затворници са били 2500. Нов голям процес се открива в Стара Загора през ноември 1936 г. Издадени са **10 смъртни присъди, 4 от които са на малолетни и са заменени с доживотен затвор.** През следващата, 1937 г. голям брой затворници са освободени и към средата на годината политическите затворници не са повече от 1500. Като цяло през 30-те години броят на загиналите комунисти намалява значително. Множество от **смъртните присъди са показни, малко от тях се привеждат в изпълнение.** От 1930 до 1934 г. включително жертвите са 147, а от 1935 до 1940 - 291. **Общо за 11 години са 438.** Вероятно е, че повечето от тях са при схватки с органите на властта или при въоръжени действия, понеже общият брой на изпълнените смъртни присъди по ЗЗД за целия период от 1925 до 1944 г. е само **12,5% от произнесените смъртни присъди.** За 14-те години през периода от 1927 до 1940 г. жертвите, понесени от БКП, възлизат **общо на 520 души.** По години те са: 1927 - 38, 1928 - 25, 1929 - 19, 1930 - 13, 1931 - 22, 1932 - 37, 1933 - 31, 1934 - 44, 1935 - 43, 1936 - 39, 1937 - 82, 1938 - 62, 1939 - 37 и 1940 - 28.“*

*„През същия сравнително мирен период - 1927-1940г. - **продължават набезите на отделни чети под***

комунистически контрол, както и не престават случаите на атенати и убийства на длъжностни лица. Четите, появили се още в 1923 г. и особено активни след април 1925 г., са нападт за българското общество и дейността им намалява значително чак след 1929 г., макар и да не приключва до 1935 г. В парламентарни прения в Народното събрание в края на октомври 1929 г. се говори за „десетки убийства“. Не е пресилено да се твърди, че жертвите, понесени от органи на властта, и „косвените загуби“ (collateral damage), понесени от цивилното население, включително **отвлечения, екзекуции на набелязани лица, нападения срещу държавни и общински органи**, са възлезли поне на половината от понесените загуби от страна на комунистите. Числото 260 може да се приеме като достоверно или поне близо до истината като брой на понесените жертви от противниците на комунистите през същия период. Много повече жертви - както бе посочено по-горе - понасят българските комунисти за същия период от време извън България. Стотици, вероятно над 1000 убити, дава БКП по време на чистките в СССР само за три години, от 1936 до 1938 г. В България за същите три години жертвите са 183. Но това не са единствените жертви, които понася БКП по същото време.“ (ibidem, стр. 266)

И още:

„Всеки трети от 3000-те български политически емигранти в Москва е бил репресиран. Поне 600-800 от тях, вероятно и повече, загиват в затворите и лагерите или са осъдени на смърт. Това са били най-активните български комунисти, потърсили подкрепа от руските си събратя след Септемврийския метеж през 1923 г. Опитите на Георги Димитров и Васил Коларов - доколкото са съществували - да смекчат репресиите не са били успешни. Само през февруари 1941 г. са били арестувани 132 български емигранти.“ (ibidem, стр.245)

Три абзаца, които провокират размисъл – от 1923 до 1940 г., „продължават набезите на чети под комунистически

контрол“! Загиват и цивилни при „отвлечения, екзекуции на набелязани лица, нападения срещу държавни и общински органи“!

А лошите български „фашисти“ изпълнили 199 смъртни присъди (вярно, от 1590, но останалите по един или по друг начин спасили кожата!). Има загинали „при схватки с органите на властта или при въоръжени действия“. За 11 години – **438!** По същото време, в Съветска Русия, „пътеводната звезда“ на комунистите по света и до днес, бил репресиран всеки трети²¹⁷ (от около 3000 български политемигранти), като е известно че осъдени на смърт или загиват по затворите 600-800!!! Дори третият герой от Лайпцигския процес, Благой Попов (когото в ония години често „забравяха“, за сметка на боготворенето на Гошо Мастиката), е изпратен в ГУЛаг, и забележете е освободен чак през 1954 г. – 10 години след „Социалистическата революция“ !! А през това време, неговият съкафезник от берлинския затвор Моабит, даже е бил премиер на България!

„Все още съвсем малко се знае за живота, дейността и историята на българските комунисти в СССР. Причината за това мълчание е колкото ясна, толкова и цинична: нежеланието да се даде пълен отчет за онези емигранти, които са загинали в съветските затвори и лагери при Голямата чистка на Сталин.“ (ibidem, стр. 246)

И тъй като това е неудобна тема за българските комунисти по онова време, бива издадена специална брошура, нещо като добре известните днес „опорни точки“:

„Напечатаната и издадена само за вътрешна употреба (на корицата има гриф За служебно ползване!) и строго секретна книга-брошура (раздадените екземпляри са номерирани) **ЗА ПОИМЕННОТО ПОЛИТИЧЕСКО РЕАБИЛИТИРАНЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ**

ЕМИГРАНТИ, РЕПРЕСИРАНИ В СССР е съставена през 1989 г. от специална комисия към ЦК на БКП. В нея числата не се различават съществено от споменатите по-горе: в книгите на американските професори Джоузеф Ротчайлд и Нисан Оурън, публикувани съответно през 1959 и 1971 г.

Брошурата е, разбира се, достоверна, тъй като се позовава на официални сведения, получени от СССР. Все пак - по съображения, аргументирани по-долу - както общият брой на репресираните, така и числото на загиналите, както са дадени в брошурата, трябва да се разглеждат като абсолютен минимум. Обмислена оценка, която, разбира се, подлежи на корекции, в случай че някога точни, акуратни и достоверни данни излязат на бял свят, би била: общ брой на репресираните най-малко **1600** и загинали поне **1100**. Ако се открият сведения, отнасящи се до етническите българи в СССР, напълно е възможно тези цифри да бъдат значително увеличени.

В брошурата се казва:

„Българската революционна емиграция в СССР не може да избегне репресиите и немалка част, към 1000 от всичко 3000 български политически емигранти, попада във водовъртежа на масовия терор. По време на репресиите през 30-те и 40-те години са пострадали 868 души, като 579 са загинали (разстреляни, починали в затвори и лагери). От тези 868 души имаме информация за реабилитация на 440. За другите 428 (от тях 260 загинали и 168 останали живи) не разполагаме със съобщения за реабилитация.“

И по-нататък:

„От близо 130 членове на ЦК на БКП през 1923-1944 г. около 100 са се намирали за по-малко или повече време в СССР. Повече от 200 са ръководители на местни партийни организации в страната. Досегашните проучвания показват, че в СССР се намира една немалка, предимно партийна емиграция, общо 2000 души, а с членовете на семействата - около 3000 души.“ (ibidem, стр. 255)

Проф. Алтънков разбира се прави уговорката, че посоченият в брошурата на ЦК на БКП, брой на репресираните и на жертвите, трябва да се разглежда като абсолютен минимум!

Но гореспоменатата брошура „*За поименното политическо реабилитиране на българските политически емигранти, репресирани в СССР*“ обръща внимание и на още един факт – **от близо 130 членове на ЦК на БКП – около 100 се намират в СССР!** Е, каква партия е тази, чието ръководство в огромната си част се намират в чужда държава, в случая, в Съветска Русия...? Във всеки случай – не е българска!

И още нещо:

„Но когато комунистите идват на власт в България и след края на войната от СССР пристига нареждане да им бъде заплатена издръжката на българската емиграция в СССР, според непотвърдени сведения въпросът е бил повдигнат пред Петко Кунин, който е завеждал икономическия отдел на БКП. Отговорът му е бил, че това е работа на правителството, и затова може би е репресиран в 1949 г.“ (ibidem, стр. 261).

Да си плáтим значи и за една камара народни предатели, а и престъпници... По „братски“! Дали все пак правителството на съветския гражданин Георгий Михайлович, известен у нас като Димитров се е съгласило - не знаем, но пък Петко Кунин, който тогава е член на Политбюро на ЦК на БКП и Секретар на ЦК на БКП (1946-1947), бива отстранен от постовете си и е изключен от БКП, забележете: „*за вражеска, антипартийна и антисъветска дейност*“, като през май 1951 г. получава тежка присъда! Случайно...

Все пак, „*повечето от оживелите в Москва направиха блестящи кариери в България след преврата: Георги Димитров, Васил Коларов и Вълко Червенков станаха министър-председатели; Стела Благоева, дъщерята на Димитър Благоев (Дядото), Георги Дамянов (Белов), Владимир Поптомов, Степанов - Минева, Карло Луканов, Щерю Атанасов,*

Фердинанд Козовски и други герои от Коминтерна и Москва получиха важни постове в партията и правителството и повечето от тях умряха спокойно вкъщи.“ (ibidem, стр. 262)

Студената война със СССР – „тихият фронт“

На 19 май 1934 г.²¹⁸ в България е извършен преврат, като е съставено правителство на Царство България с министър-председател Кимон Георгиев²¹⁹ (запомнете това име). В учебниците по история до 10 ноември 1989 г. той беше определян като един от **идеолозите на „фашисткия преврат“** от 19 май, но **още на 23 юли 1934 г., именно неговото правителство установява дипломатически отношения със СССР**. Че и улица в центъра на София носеше неговото име!

„Правеше впечатление след години, че за репресии срещу този политик след 9 септември 1944 г. никога не се пишеше. Той сякаш се бе изпарил. Междувременно обаче „фашистът“ Кимон Георгиев със съгласието на Сталин оглавява първото правителство на Отечествения фронт, а по-късно дълго време е вицепремиер на Народна република България (в две правителства). Бил е и на няколко пъти министър, преди това , през 1946 година, става генерал-полковник от запаса.

*Най-изумителното в политическата кариера на **Кимон Георгиев** е фактът, че той получава званието „Герой на социалистическия труд“ на два пъти – през 1962 и 1967 г. Това индиректно потвърждава тясната връзка на царския офицер с тайните служби на Кремъл, тъй като два пъти това*

²¹⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Деветнадесетомайски_преврат

²¹⁹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Кимон_Георгиев

отличие е поставяно на гърдите на българин изключително рядко.“ ще каже в интервю [историкът акад. Георги Марков!](#)²²⁰

В Истанбул, на 23 юли 1934 г. е подписан „Съветско-Български протокол за установяване на дипломатически отношения между България и СССР“. Ще цитирам дословно този [документ, преведен от оригинала](#) (Валев, Б. Л., 1976)

„Пристъпвайки днес към размяна на телеграмите за установяване на регулярни дипломатически отношения, Правителствата на СССР и Царство България, желаейки да се уточни справедлив и практически регламент на отношенията и нормален обмен между двете страни, се договориха за следните положения:

1. Двете Високи Договарящи се Страни взаимно гарантират една на друга пълно и цялостно уважение на суверенитета на всяка една от двете държави и въздържане от всяко пряко или косвено вмешателство във вътрешните работи на всяка от тях и конкретно от всяка агитация, пропаганда и всякакъв вид интервенция или тяхна поддръжка.

Те се задължават между впрочем да не създават и да не поддържат или да разрешават пребиваване на своя територия на организации, които имат за цел въоръжена борба против другата Договаряща се Страна, или опитващи се със силата на политически или социален режим, или чрез подстрекателство към терористически актове, подготвяйки такива актове против официалните представители, а също така организации, които си присвояват роля на правителство на другата държава, или на част от неговата територия.

Те се задължават да не допускат формирането, както и допускането на своя територия и транзит през своя

220

територия на въоръжени сили, оръжие, боеприпаси, военно снаряжение и всякакъв вид военни материали, предназначени за тези организации.

2. Напусналите едната или другата от двете държави, намиращи се зад граница в качеството на политически емигранти, не могат да влизат в състава на съответните представителства, дори ако са станали граждани на трета държава.

Съставено в Истанбул в два екземпляра на 23 юли 1934г.

За Правителството на СССР

Специално упълномощен

Яков Суриц

За Царското Българско Правителство и специално упълномощен

Никола Антонов

Печат. По АВП на СССР;

ЦДИА, ф. АМВнР.“

Край на цитата в мой превод.

Чета Договора и започват размисли – колко ли струва хартията, върху която са положени подписите на официалните лица? Сигурно нищо, защото ако се вярва на Бисмарк, договорите с Русия стрували по-малко от хартията, на която са написани. Е, не го бил казал той, добре! Но погледнете – кой от подписаните ангажименти, Съветска Русия не е нарушила?

Посещенията на труженици по линия на „тихия фронт“ започват още в началото на 20-те години на ХХ век. Един от първите „гастарбайтери“ у нас е Михаил Малхазович Чхеидзе - офицер от Разузнавателното управление на Червената армия, изпратен да ръководи Военната организация на БКП. У нас нелегално пристигат Христофор Интович Салнин („Осип“) – според самите руснаци „диверсант и килър“, и българинът Иван Цолов Винаров – член на руската комунистическа партия и полковник от Червената армия, за когото ще стане дума и по-късно. Съветските гости са пряко отговорни за подготовката на

атентата в църквата „Свети Крал“ на 16 април 1925 г. като доставят взрива от Виена.

Хърватският журналист Йое Матошич, пристигал на следващия ден след атентата, описва най-кратко този пъклен акт:

„Атентатът е дело на руския большевизъм и неговите агенти, които се намират на Балканите ... А ако има някои местни гадове и изроди, то те са плащани с чуждо злато и морално подпомогнато отляво и дясно. Така нареченият български комунизъм е дело на озлобени емигранти, които смятат, че большевизма може да се наложи на гърба на българския селянин и да го третираат като животно.“ (Тодоров, 2021)

През 20-те години за ГРУ като заместник-резидент работи и писателят хуморист и издател на списание „Маскарад“ Тома Измирлиев - брат на Христо Смирненски. Той е вербувал, а и е бил свързката с агенти, вербувани за разузнавателната мрежа от Христо Боев. Един от тях е запасния майор от гвардията Христо Ботев. И ако ви прави впечатление името - това е синът на ген. Кирил Ботев и племенник на поета Христо Ботев.

През следващите две десетилетия, под прикритието или с помощта на Съветската легация, на територията на България се оформя гъста и многолюдна мрежа от съветски агенти, организирана в групи - повече от дузина на брой. Обхванати са всички слоеве на българското общество - то за предателството, образованието няма особено значение! – хора висшисти, дипломати и военни, дори такива от висшия клир (след малко ще видите кой и защо!).

През 1934 г., с установяването на дипломатическата служба, в София пристига Фьодор Разколников - първия пълномощен министър на СССР в София (1934-1938). Известен, заслужил и уважаван болшевик, той е герой от руската революция и е бил добре приет в софийското общество и интелектуалните среди (самият той бил писател).

Скоро след установяването на дипломатически отношения между България и Съветска Русия, разузнаването на Кремъл успява да вербува даже висш служител на японската мисия в София. По-късно, благодарение на получената от него информация, НКВД успява да разбие кодовете на германците, което им оказва неocenима помощ след нападението на Третия райх на 22 юни 1941 г. Всичко това научаваме от новооткрити документи в чуждите архиви.²²¹

След 4 години на поста, привикан в Москва, Разколников напуска София през април 1938, но вместо за СССР, заминава за... Берлин! Установява се във Франция, от където пише протестното си писмо „Как ме направиха враг на народа“ до вестник „Последни новини“. Публикува открито писмо до Йосиф Сталин, с което протестира срещу репресивната сталинска политика и пряко го обвинява за глада, чудовищните зверства и масови убийства в Съветска Русия.

„Сталин, вие ме обявихте „извън закона“ - пише разжалваният дипломат до съветския диктатор. - С този акт вие ме изравнихте по права - или по-точно, по безправие – с всички съветски граждани, които под ваше господство живеят извън закона. От своя страна аз ви отвърждавам с пълна взаимност: връщам ви входния билет за построеното от вас „царство на социализма“ и скъсвам с вашия режим.“ В избобличителния текст се изброяват не само поименно видните дейци, избити по заповед на Сталин, а и подробно се описват тежките беди, които управлението на престъпния режим е докарало на народа. Финалът също е много силен: „Вашата безумна вакханалия не може да продължава дълго. Безкраен е списъкът на вашите престъпления. Безкраен е списъкът на вашите жертви, няма възможност да бъдат изброени. Рано или късно съветският народ ще ви постави на скамейката на подсъдимите като предател на социализма и революцията,

²²¹ <https://www.24chasa.bg/bulgaria/article/17017752>

главен вредител, истински враг на народа, организатор на глада и съдебните фалшификации.“²²²

Умира внезапно в Ница на 12 септември 1939 г., като се смята, че са му „помогнали“ от НКВД. Неговите действия, репутацията му в София и не само там, заклеимяването му на съветския режим и обстоятелствата около смъртта му са направили огромно впечатление в България, а и в цяла Европа. (Алтънков, 2020)

След бягството на дипломата, за негов приемник е изпратен Александър Лавришчев, който обаче трудно можел да се справи с поставените му задачи - агенти денонощно наблюдавали сградата на съветското посолство на ъгъла на „Московска“ и „Раковска“ в София. Действията му още повече се усложнили от ситуацията на фронта в първите години, както и решителните действия на отделение „А“ на тогавашната Държавна сигурност под ръководството на Никола Гешев, които до голяма степен неутрализират действията на съветските разузнавачи и техните поддръжници у нас. Още повече, че в разгара на войната резидентурата се състояла само от трима души - шифровчик, радист и помощник-резидент, а длъжността резидент била вакантна. Но в сублимен момент през юни 1943 г., ситуацията на фронта видимо се обръща. Лично Всеволод Меркулов, заместник на ръководителя на НКВД Лаврентий Берия, издава нареждане да се засили разузнаването в нашата страна. Работата на резидентурата на НКВД е незадоволителна – „слабост на апарата, плътен контрол от врага“, и през юни 1943 г. Меркулов одобрява „План за действия за подобряване на разузнавателната работа в България“. За съжаление и сред сънародниците ни винаги е имало предатели - вербуван е началникът на екипа за външно наблюдение, „обслужващ“ съветското посолство, което дава възможност на тайната съветска радиостанция да работи свободно.

²²² <https://www.168chasa.bg/article/6204329>

В София е изпратен и топшпионинът „Яковлев“. Години след войната ще стане ясно, че зад този псевдоним се крие Дмитрий Георгиевич Федичкин - един от най-опитните болшевишки разузнавачи, назначен под прикритие за съветник в посолството. Преди да дойде тук, той е приет лично от „Върховния“, както сам нарича съветския диктатор Йосиф Сталин. След подробен инструктаж той го посъветвал да посети в Москва и Георги Димитров, „който знае най-добре каква е обстановката в страната“. *„Установявайте контакти, действайте смело и решително“*, - казва бъдещият български премиер. (ibidem)

А Георги Димитров е политемигрант, приел през 1934 г. съветско гражданство, депутат във Върховният съвет на СССР, Генерален секретар на Коминтерна, а след това е в ръководството на Отдел „Международна информация“ в [ЦК на ВКБ \(б\)](#)²²³. Както личи от дневника му, на манифестациите и другите публични прояви, неговият портрет е шести или седми по ред, след самия Сталин, в протоколната класация на членовете на съветското Политбюро. (Вълканов, 2009)

През зимата и пролетта на 1943–1944 г. Федичкин - Яковлев, съвместно с пълномощния министър в София Александър Лавришчев, осъществява срещи в курорта Чамкория (Боровец) с редица политически дейци от опозицията, между които Никола Мушанов, Никола Петков, Атанас Буров, Димитър Гичев, професор Петко Стайнов, митрополит Стефан и др. За какво са си говорили там е ясно!

От друга страна, майор Георгий Горбачов, който работи за съветското военно разузнаване, прави сондажи с военни дейци от кръга „Звено“ и с бившата Военна лига за осъществяване на евентуален военен преврат с помощта на съветски военни части. Чрез тези връзки съветското

223

[https://ru.wikipedia.org/wiki/Коммунистическая_партия_Советского_Союза#ВКП\(б\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Коммунистическая_партия_Советского_Союза#ВКП(б))

ръководство в Москва получава далеч по-достоверна информация от България от онази, доставена по каналите на БРП и Коминтерна.

Царство България ще поддържа дипломатически отношения със СССР, около 10-тина години, когато на 5 септември 1944 г., те ще бъдат прекъснати от СССР, обявил война на Родината ни, въпреки че българското правителство е заявило, че се включва в Антихитлеристката коалиция (а може би и точно затова!).

Освен за подобряване на отношенията между двете държави и народи, посолството спомага и за „легалното“ навлизане на не дотам благородни руски интереси у нас. Под прикритието на дипломатическата служба навлиза сериозен агентурен апарат, законно или незаконно развиващ дейност, изцяло в интерес на Съветската държава (за справка – вижте колко антени има днес по покривите на което и да е руско посолство, в която и да е европейска столица! Първенец е съветското, пардон, [руското посолство в Брюксел](#)²²⁴. Не за да хващат добре прогнозата за времето в новините по националното радио!).

ГРУ работи по всички фронтове, като все още далеч не всичко се знае и за редица „български следи“ в историята на Втората световна война. Няколко десетки, ако не и повече, са били българите, работили - в различно време и под различна форма - за съветското военно и външнополитическо разузнаване (ГРУ и V-то управление на НКВД). Сред тях е имало и няколко български дипломати с различни рангове. Под № 34 467 е вербуван Иван Стаменов. Вербуван още през 1934 г., когато е секретар в българската царска легация в Рим, заради **силните му русофилски чувства** (това споделя вербувалия го съветски разузнавач Журавльов). По-късно е изпратен като наш посланик в Москва (в полза на чий ли интереси ще работи там?).

²²⁴ <https://www.brusselstimes.com/461710/russian-embassy-in-brussels-has-most-spy-antennas-in-europe>

Поставяйки се в такава услуга на съветското разузнаване, става ли той предател? Това е вечният философски и морален въпрос, който човек си задава в такива случаи. Зависи от мотивите, ще каже някой. Да, „битката срещу фашизма“ е достатъчно сериозен мотив, за да търсим друго оправдание! Но... през 1934 г. битка няма! Дори обратното - Германия и СССР са в прекрасни отношения - търговията върви - Гладоморът в Украйна се дължи именно на износа на зърното към Германия (срещу твърда валута). Германски инженери изграждат обекти в Съветска Русия. [Ернст Май](#)²²⁵ – водещ немски архитект участва в разработването на архитектурни проекти около 20 съветски града! Така че, мотивът „битката срещу фашизма“ отпада! Пък и „русофилските му чувства“ не пречат, дейността му да бъде осребрена и Стаменов да получава до края на живота си персонална пенсия от Съветското разузнаване.

В книгата си „Спецоперации. Лубянка и Кремль 1930-1950 годы“, [Павел Судоплатов](#)²²⁶, ген-лейтенант от НКВД, организира убийството на Троцки чак в Мексико пише:

„Когда Берия приказал мне встретиться со Стаменовым, он тут же связался по телефону с Молотовым, и я слышал, что Молотов не только одобрил эту встречу, но даже пообещал устроить жену Стаменова на работу в Институт биохимии Академии наук“. (Судоплатов, 1998)

Превеждам:

„Когато Берия ми заповяда да се срещна със Стаменов, той веднага се свърза с Молотов, и аз чух, че Молотов не само одобри тази среща, но даже обеща да устрои жената на Стаменов на работа в Института по биохимия на Академията на науките.“

Убеден съм, че съпругата на Стаменов сигурно е била изключително ценен учен с международна известност (само

²²⁵ <https://www.dw.com/ru/что-строили-в-ссср-немецкие-архитекторы/a-39212707>

²²⁶ https://ru.wikipedia.org/wiki/Судоплатов,_Павел_Анатольевич

дето днес не й помним името), за когото са се борили няколко световни академии, за да я вземат на работа в Москва! Или... обяснението е друго? Не знам, не знам...

По-важен е контекстът на този разговор - губейки стремително в първите месеци на войната, Сталин е бил склонен и на големи териториални отстъпки, сключвайки сепаративен мир. Предложението е трябвало да стигне до Хитлер чрез доверен човек. И изборът се пада на Иван Стаменов, още повече, че през военните години, България официално представлява интересите на Германия в Москва. На вечеря в московския ресторант „Арагви“ - на маса в сепаре, добре оборудвано с подслушвателна апаратура, записала целия разговор, който между другото „*преминал много непринудено*“, по думите на Судоплатов. Русофилът Стаменов толкова е бил убеден в победата на Съветска Русия, че не изпълнява служебните си задължения към България и не предава за разговора и за донесението на Българското правителство! Факт, който руската страна разбира, защото през цялото време е контролирала шифрограмите между посолството ни и София! Да чуем отново Судоплатов:

„Стаменов не сообщил о слухах, изложенных мною, в Софию, на что мы рассчитывали. Мы убедились в этом, поскольку полностью контролировали всю шифропереписку болгарского посольства в Москве с Софией, имея доступ к их шифрам, которые называли между собой „болгарскими стихами“ ... Но если бы я отдал Стаменову такой приказ, он, как полностью контролируемый нами агент, наверняка его выполнил“

В превод:

„Стаменов не съобщи слуховете, които бях разказал, в София, което очаквахме. Бяхме убедени в това, защото напълно контролирахме цялата шифрована кореспонденция на българското посолство в Москва със София, имайки достъп до техните шифри, които помежду си наричахме „Български стихове“... Но ако аз бях дал такава заповед на

Стаменов, той, като напълно контролиран от нас агент, със сигурност щеше да го изпълни.“

След войната, тази среща излиза най-вече, но пропагандата го представя в друга светлина – това било блъф на хитрия грузинец в Кремъл, за да забавел Хитлер и да спечели време за прегрупиране! Може и така да е, но като знам колко умело, дори и в днешна Русия, биват превратно тълкувани и множество други факти...

В документ, адресиран до Съвета на министрите на СССР се признава, че предприетият контакт с българския посланик е бил не „дезинформация“, а опит „да се изясни по неофициален път при какви условия Германия ще се съгласи да прекрати войната срещу СССР и да спре настъплението на фашистките войски“. Съгласете се, [разликата не е маловажна!](#) (Николов, Тайните на дипломата, 2021)²²⁷

Години по-късно, у нас ще излязат публикации, които изразяват съмнение в думите на Судоплатов, най-вече по отношение на това, бил ли в Стаменов, съветския агент с псевдоним „Наследник“? Петя Димитрова, изследовател по темата, се съмнява в тези факти, още повече, че намира известни различия между разказите на Судоплатов през 50-те години и няколко десетилетия по-късно. Стаменов, не бил трети, а първи секретар в посолството в Рим, съпругата на Стаменов, Нина, май по това време не била в Москва...

Вероятно има известно противоречие, но аз имам навика да чета между редовете. С вечния въпрос: „*Cui bono?*“

Иван Стаменов е високопоставен дипломат на Царство България в Рим, после в Париж и накрая – в Москва, и то по изричната воля на Цар Борис III, който го изпраща в една от „горещите точки“ по онова време! Стаменов е отзован от правителството на ОФ веднага след 9 септември, но... за разлика от много други, които биват преследвани, съдени или направо избити от „Народната власт“, той излиза в пенсия, като

²²⁷ <https://kultura.bg/web/тайната-на-дипломата/>

получава дори неизплатените му 150 000 лева, за „представителни“ от пребиваването му в СССР. Продължава да живее в апартамента си на централната столична улица „Оборище“, близо до Докторския паметник до смъртта си през 1976 г., докато много от околните имоти са конфискувани и раздадени на хора, близки до новата власт. На някои от бившите им собственици, дори за издадени „посмъртно“ присъди от народния съд, което да [оправдае конфискацията „юридически“!](#) (Спасов, 2007)²²⁸ Но Стаменов, не само запазва имота си, но продължава там да твори и даже, изнася на съквартиранците си, лекции за прогресивната политика на СССР. Като знаем как е действала новата власт на ОФ, разбирай слугите на Сталин и Берия, си задаваме логичния въпрос: Дали Стаменов е бил случайно пропуснат от новата власт и избегнал жестоките репресии, съд, лагери и прочие? Или е бил „възнаграден“ за заслуги към новите? Или към техните ментори?... Никога няма да разберем, защото чувалите с архиви, откънати в Съветска Русия, никой, никога няма да види! А и у нас, много документи бяха „удобно“ прочистени!

Подминаваме Стаменов, но и без него Съветския съюз е вербувал българи с различни професии, вкл. и високо поставени военни! През 2002 г. в Москва излиза сборника *„Разведка и контраразведка в лицях“*, с автор Анатолий Диенко, който, макар и трудно, може да бъде намерен и у нас. При повнимателно разлистване на страниците му, намираме някои познати и героизирани имена от близкото минало! Нямам никакво намерение да се спирам на заслугите им за Русия и за СССР, а се питам, дали имат такива и за своята Родина, хора като: Христо Боев (стр. 64-65), Иван Винаров (стр. 93), Владимир Заимов (стр. 183-184), Теодор Паница (стр. 375) и още доста други, които няма да цитирам, за да не придаваме значимост на разни национали предатели! (Диенко, 2002). И нека наследниците им да не бързат да реагират срещу мен

²²⁸ <http://old.duma.bg/2007/1207/011207/iskam/isk-5.html>

(цитирам руски автори) – никой не обвинява тях – те вина нямат. Освен ако не правят същото!

Сигурно забелязахте името Владимир Заимов. Да, това е същия ген. Владимир Заимов, чието име носеше централен столичен булевард, че и градинката до него! Български генерал, работещ за Съветската разведка!?! От справка на Генералния щаб на Въоръжените сили на СССР, издадена на 16 юни 1965 г., става ясно, че генералът работи като сътрудник на съветското военно разузнаване в София с псевдоним „[Азорский](#)“²²⁹ от 1939 г., т.е. от времето, когато СССР и нацистка Германия са съюзници - нали помните пакта Рибентроп-Молотов! И неговия секретен протокол! Та, Заимов е работил срещу интересите на България!

Апологетите му твърдят, че единствената информация, която бил предоставял на съветското посолство в София, е била свързана с дислокацията на германски войски в България. Може! Но ние, навикнали да бъдем лъгани от всякакво пропагандатори, проверяваме информацията. Ще разгледаме документи от архива на Комисията по досиетата, които обаче разобличават напълно тази пропагандна теза. Това разбираме от друга „Справка“, носеща печата на Комитета за Държавна сигурност с дата 17 март 1967 г., относно: *„дейността на разузнавателната група, работила през 1939 – 1942 г. в полза на съветското военно разузнаване под ръководството на о.з. генерал Владимир Заимов от гр. София“*.

[В официалния документ се казва:](#)

„Така за времето от м. януари 1939 година до 17.III.1942 г. разузнавателната група под ръководството на генерал Владимир Заимов е успяла да предаде на съветските разузнавателни органи голям брой много ценни сведения от стопански, политически и военен характер.

²²⁹ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-16-11-19-33/180-----1944-1965>

„...Заимов се очертал като крупен нелегален разузнавач“ – се казва в получената от КГБ – СССР справка за дейността му като резидент на съветското военно разузнаване.“²³⁰

Видяхте ли как Съветския КГБ оценява дейността на този национален предател? Защото, когато служиш на чужда държава, в ущърб на своята – това е точната дефиниция! И този български генерал е доставял **не само** информация за немските войски у нас.

Помните ли самопризнанията на Цола Драгойчева, че всичко в партията ставало за пари? Е, май така е и в разузнаването, защото генерал Заимов е бил пенсиониран на 47 години с генералска пенсия от 5500 лева. Минималната заплата тогава в България 1000 лева, а директорът на народната банка е получавал 3500 лева. В наказателно дело 434/1942 г. се доказва, че той е получавал от съветското разузнаване по 5000 лева месечно. Отделно - пътни, дневни и лични средства, като са покривани и разноските по хотелите при изпълнението на всички задачи. По време на следствието се установява, че е получавал редовно суми от съветското разузнаване, възлизащи на над 300 000 лв. (Алтънков, 2020) Така че, мантрата, че се е „борил срещу фашизма“, моля да си я запазят за себе си!

Според друга руска служба - Главното разузнавателно управление (ГРУ) на Генералния щаб на СССР „по време на работата, системно предава военна и военно-политическа информация за България, Германия, Турция, Гърция и други страни. След влизането на немски единици на територията на България Заимов предоставя информация за размера и въоръжението им. **Неговата работа се оценява високо от съветското командване.** В информацията, предоставена от Заимов, има данни за немски военни съоръжения, както и

²³⁰ <https://zonanews.bg/dokumentite-i-arhivi/dokumenti-ot-ds-i-kgb-razoblichavat-martin-zaimov-v-lazha>

тактически характеристики на действията на Вермахта по време на Балканския кампания през 1941 г.“²³¹

И точно получените от него материални облаги стават и основна причина за смъртната му присъда! Тя пък била подписана от друг съветски сътрудник Никифор Никифоров.²³² В тази връзка, военният министър генерал Никола Михов казва: „*Положението би било различно, ако Заимов не беше получавал и използвал за лични цели огромни суми*“.

С указ на Президиума на Върховния съвет на СССР от 30 май 1972 г. за „*смелост и героизъм в борбата срещу фашизма*“ през Втората световна война, генерал-майор **Владимир Заимов** получава посмъртно званието „**Герой на Съветския съюз**“! Само не разбрах, чий „патриот“ да наречем този „български генерал“. Не, не, не си мислете, че правя аналогия с някой друг [днешен генерал](#)²³³! Само подсъзнанието ви на „[безродници](#)“²³⁴ привижда такава! Чудя се само, какво да обясним на децата си – дали да се гордеем с такива хора, дали да се срамуваме, или както казваше Тошката – „да се снишим“?

Генерал [Никифор Никифоров](#)²³⁵, за когото стана дума пък е Началник е на Военносъдебната част при Министерството на войната (1936-1943), и член е на Висшия военен съвет. През април 1941 г. е привлечен за член на нелегалната шпионска група на приятеля му от Военното училище адвоката д-р Александър Пеев „Боевой“. Групата работи за съветското разузнаване и той става агент с псевдоним „*Журин*“. Ген.

²³¹ https://pan.bg/view_article-65-389328-75-godini-ot-razstrela-na-General-Vladimir-Zaimov.html

²³² <https://www.168chasa.bg/article/9766827>

²³³ <https://faktor.bg/bg/articles/novini/balgariya/anton-todorov-skvernoslovie-e-radev-da-se-naricha-vazdushen-as-biografiyata-mu-e-palna-s-narusheniya-dokumenti>

²³⁴ <https://darik.bg/kakvo-znachi-dumata-bezrodie-izpolzvana-ot-rumen-radev>

²³⁵ <https://www.pametbg.com/index.php/bg/razshireno-tursene-na-jertvi/1029-2017-01-24-12-01-38>

Никифоров поддържа алиби на предан дворецов генерал и успешно предава на СССР важна секретна военна информация за решенията на Висшия военен съвет на Военното министерство. Именно чрез ген. Никифоров, ГРУ получава секретни данни за състава на немските и българските войски, за наименованията на войсковите подразделения, за командния им състав, тяхното въоръжение и дислокация, количеството на немските самолети в България и на кои летища са разположени, както и с какви въоръжени сили се обезпечават охраната на черноморския бряг. През април 1943 г. след провала на групата е уволнен от армията, но не е съден. Заслугите му са оценени, и през 60-те години на XX век е награден от съветското разузнаване с орден „Ленин“.

Друг български военен – полковник Стефан Недев е военен от кариерата, който още през 1918 г. става член на Военния съюз и до 1944 г. служи в различни гарнизони на страната и заема важни управленски постове. Активен участник в преврата на 19 май 1934 г. през 1938 г. е назначен за военно аташе в Букурещ, където става „заварката“ със съветското разузнаване. Според справка на Държавна сигурност с рег. №1823, от 10.10.1980 г., той **по собствена инициатива** посещава съветското посолство, където установява контакт с управляващия легацията Павел Кукулев и секретаря на легацията Александър Лунин. Обърнахте ли внимание на датата – войната все още е далеч и за никаква „борба с фашизма“ не може и дума да става! Условието, което поставя на вербовчика, е: *„Ще работя за вас само до толкова, доколкото работя за България!“*. Москва приема. Доколко Недев „работи за България“ е трудно да се обясни, защото в това време в Кремъл усилено се разработва един Балтийски вариант за Балканите.

Полковник Стефан Недев е предавал поверителна информация на съветските представители подробни сведения и информация до отзоваването си през февруари 1941 г.!

Странно защо, въпреки че българските власти получават информация от германското контра-разузнаване за измяната на

полковник Недев, той бива назначен за Началник-щаб на Първа софийска армия, а през май 1943 г. – за Началник на Разузнавателния отдел (РО-1) за външно разузнаване при щаба на войската. Това е предшественика на днешната „Служба „Военно разузнаване“, на чийто сайт и днес, името на този национален „герой“ фигурира под № 25 в списъка на ръководителите му.

Освен предаването на информация на съветската страна, той получава и друга задача - дезинформирането на германското военно разузнаване. *„Делиус познавах - заявява пред Народния съд полковник Недев. – Сведенията, които му се предоставяха, бяха специално изготвени“.*

Доколкото се е борил срещу Германия или просто е помагал на руската страна разбираме от един друг укрит във времето факт. През юли 1943 г. в София пристига един от специалистите на тайните служби за Балканите Джулиън Еймъри, който се среща с цар Борис уж от името на краля. Всъщност, разговорът е свързан с идеята на Лондон за измъкване на България от Тристранния пакт. Предвиждал се или военен преврат, санкциониран от цар Борис, или негова абдикация, след което той да се завърне в страната на бял кон. Новото правителство трябвало да се обърне за помощ към страните, на които предишната власт е обявила война. Така България ще напусне Пакта, ще бъде окупирана от англо-американците и Червената армия няма да влезе на Балканите, като по този начин няма да се стигне до конфликт между Чърчил и Сталин. Като изпълнители са предложени военния министър Михов и началника на разузнаването полковник Недев. Царят обещава отговор. Среща се с полковника. *„Ваше Величество - отвръща Недев, - Вие се обърнахте към жените на България, че е по-добре черен хляб, отколкото черни забрадки. Ако приемем предложението на Лондон, заменяме черния хляб с черни забрадки!“*

Но Недев не спира до тук – той уведомява Лавришчев и Середя. Следва деликатен намек на съветското разузнаване към

английското, а по-късно в Техеран размяна на реплики между Сталин и Чърчил за недопустими конспирации зад гърба му. (Цветанов, 2014)

Обърнете внимание на горния абзац, защото в него може би се крие отговорът на въпроса „Сui вопо?“ (Кой има полза), когато ще говорим за смъртта на цар Борис III, няколко дни по-късно!

През юни 1944 г. Недев е изпратен като строеви командир в Скопие, където остава до 9 септември. След завръщането му в София е арестуван и е осъден на смърт от Народния съд. Но... След произнесената присъда, по разпореждане на генерал Вул (Волков) от съветската мисия в СКК (Съюзническата контролна комисия), той и Андрей Праматаров, бивш началник на външното контраразузнаване (отделение „Б“ на Държавна сигурност), също със смъртна присъда, са предадени на съветско разпореждане и веднага са изпратени в Москва. Какво са си говорили там знаят само руските архиви, но с Указ № 11 от 13 декември 1945 г., полк. Недев е помилван, като смъртната му присъда е заменена с петнадесет години строг тъмничен затвор. По-късно с нов указ той е окончателно помилван и освободен. А след време ръководството на МВР отпуска на Недев еднократна помощ от 3000 лв., а пет години по-късно му се отпуска и лична пенсия с решение на Държавния съвет на НРБ и секретариата на ЦК на БКП. С една дума – достоен „царски“ офицер!

Десетилетия по-късно се потвърждават връзките му със съветското разузнаване (писмо № 3104 от 3 декември 1969 г. на председателя на КГБ Юрий Андропов до нашите служби и Справка № 2239, БО-2557 от 18 ноември 1980 г., изготвена от представителя на КГБ в България).²³⁶

²³⁶ <https://faktor.bg/bg/articles/petak-13/-tsarstvo-balgariya-pleneno-ot-gasta-payazhina-savetski-agenti-prodavat-rodinata-za-moskovsko-zlato-i-dolari-92824>

Но тая „болест“ май е контагиозна, защото съпругата на полк. Недев - братовчедка на генерал Никола Михов (военен министър във второто правителство на проф. Богдан Филев (1942–1943), а през септември 1943 г. е регент на малолетния цар Симеон II), също е „заразена“. След Девети, тя служи на съветското разузнаване, като по нейни донесения са разкрити и осъдени участници в конспирациите „Цар Крум“, „Нелегален офицер“ и „Военен съюз“ през 1944–1947 г. (Алтънков, 2020)

Още един „генерал“ на съветска служба – Иван Винаров, с псевдоним „*Март*“. Генерал всъщност става в България след 9 септември. Преди това е полковник от Червената армия, обявила на 5 септември 1944 г. война на България. Член на БРСДП (т.с.) от 1916 г. и е активен сътрудник в нелегалния партиен канал Варна – Севастопол, по който се пренася оръжие за България. Арестуван е през есента на 1921 г. и осъден на осем години затвор, но през декември 1922 г. избягва от ареста и заминава за Съветския съюз. Вече като съветски разузнавач участва в група на РУ на щаба на РККА и през 1924–1925 г. се занимава с прехвърлянето на оръжие за БКП и разгръщаните от нея парти-зански чети. След атентата в църквата „Св. Неделя“ помага за извеждането от страната на комунистически функционери. След 9 септември 1944 г. Иван Винаров завежда военния отдел при ЦК на БКП, става министър на стро-ежите и пътищата в първото правителство на Вълко Червенков. През 1960 г. той е произведен в чин генерал-лейтенант, а през 1964 г. получава званието „*Герой на социалистическия труд*“. Не знам какво се е „трудил“, но същият „герой“, с гордост разказва за дейността си, вкл. срещу България в книгата си „*Бойци на тихия фронт*“ (претърпяла няколко издания по време на Соца и раздавана щедро като награда по всякакви пионерски и комсомолски вечеринки) – гордост да шпионираш в полза на СССР, една чужда държава – на това ни учеха нас, идващите поколения?!? Или може би онази държава не им е била чужда?

Едва ли руските шпиони в България са очаквали, че някой ден нещата ще се променят, та с гордост са изписали

хиляди страници, голяма част от които измислени и героизирани „спомени“ (напр. т.нар. „Партизанска акция в Жабокрек“, на която ще отделя по-специално внимание), а историци и литератори са се включили в тези дитирамби, със „затрогващи“ биографии и романи за тези родни „герои“. Социалистическата кинематография, бълваше филми с „героичните и патриотични акции“ на българи - руски, а по-късно и съветски агенти, работили срещу интересите на Родината си, в името на чужди идеали! Дали щяхме да видим и книги или филми за „подвизите“ на русофилите ген. Радко Димитриев, ген. Анастас Бендерев, ген. Иван Сарафов, на политици като Драган Цанков, зет му Александър Людсканов, Димитър Ризов, майор Коста Паница и за съжаление много, много други, купувани на едро от Азиатския департамент с не толкова щедро заплащане от Окупационния фонд?

А „[полезни идиоти](#)“²³⁷ в България много! И сами се натискат да бъдат такива! Не говоря за днес, а за времето след ВОСР. Преводът на последното оставям на вас.

Един от първите е Христо Боев Петашев, за който вече стана дума. Същият, който финансиран от съветското военно разузнаване, купува в Истанбул бързоходен кораб „Иван Вазов“, използван за осъществяване на връзка с Коминтерна и за пътувания до Одеса и Севастопол. С кораба се пренасят пари, оръжие, литература, превозват се нелегални. Изградената от него нелегална резидентура е определена като **най-ефикасната** от всички съществуващи по това време в страните на Балканите. Поради уменията му на бизнесмен е наричан от съветското военно разузнаване „търговски гений“. Изпращан на специални мисии в Чехословакия и Китай. В България се завръща чак през 1945 г., когато оглавява Културно-просветния отдел в Дирекция на Народната милиция. Щото там в онези години „култура и просвета“ бая е била нужна!

²³⁷ https://bg.wikipedia.org/wiki/Полезен_идиот

Друг българин – Кръстьо Белев. Роден през 1908 г., за дейността му говори фактът, че още от 1925 г. е член на БКП, а през 1926-та, вече има издадена смъртна присъда за нелегална дейност, като присъдата му е заменена с 15 години затвор, тъй като е малолетен. Лошата „фашистка“ власт го освобождава само 6 години по-късно. Освободен е от затвора в 1932 година. И ако целта на затвора е превъзпитанието, това при младия Кръстьо не се случва. Обратно, той става „плащан другар“ – минава на издръжка на БКП и съветското разузнаване, което му възлага задачи във Виена и Париж (1933 – 1934). Години по-късно той си спомня:

„Чрез Владимир Поптомов в Париж получих задание от Центъра в Москва и от ръководителя на българската секция Коминтерн В. Коларов да проуча подробно причините за преврата в България и неговите движещи сили - Военният съюз, политическият кръг „Звено“ и техните лидери. Имаше предвид и генерал Владимир Заимов.“ (Алексеев, Колпакиди, & Кочик, 2012)

Завръща се в България, като след поредна мисия е арестуван в Румъния и върнат в България, за да излежи предишна присъда (1934 – 1936). Сами виждате, че до 28 годишна възраст, младежът Белев вече е натрупал доста затворнически стаж. Веднага след освобождаването си той е секретен сътрудник на съветските военни аташета и резиденти, като по поръчение на съветския военен аташе в България И. Ф. Дергачев организира и ръководи разузнавателната група „Август“. През септември 1942 г. е арестуван за пореден път за разузнавателна дейност и е осъден за шпионаж в полза на чужда държава (февруари 1943). И отново оцелява при „монархофашизма“, за разлика от хиляди други, които при „народната власт“ не оцеляха! След Девети става главен инспектор в Министерството на информацията и изкуствата, военен кореспондент и писател.

Друг съветски герой е Александър Пеев. Още като младеж се увлича от марксизма и е привързан към болшевиките.

Адвокат в Карлово, той се присъединява към БРСДП (т.с.). Участва и в Първата световна война, бие се при Каймакчалан като командир на картечна рота, воюва при Дойран и Битоля, става капитан и е удостоен с орден за храброст. През март 1941 година Белев е интерниран в лагера „Гонда вода“. След освобождаването му, задграничният отдел на ГПУ чрез руския дипломат в София Семьонов, предлага на Пеев да работи за съветското разузнаване. Адвокатът приема и получава шпионския псевдоним „Боевой“. Като възпитаник на Военно училище на Негово величество, Александър Пеев има много контакти сред военните, което му позволява да привлече и да вербува приятеля си от военното училище Никифор Никифоров, за когото вече стана дума. Веднага телеграфира за успеха си в Москва, откъдето получава отговор: „Човекът е одобрен. Наричайте го „Журин“.

До арестуването му през април 1943 г. успява да изпрати в Москва **над 400 шифрограми!** Разбира се не с прогнозата на времето или резултатите от футболните мачове на Левски или Славия. Осъден е на смърт и на 22 ноември 1943 г. е разстрелян в гарнизонното стрелбище, заедно със своите сътрудници Емил Попов и Иван Владков. По време на Народната република, като и много други терористи, работили срещу Родината си, Александър Пеев е награден посмъртно с най-високите държавни отличия – българския орден „Георги Димитров“ и съветския орден „Ленин“.

Мимоходом ще споменем групите на Бениамин Дубавицки с псевдоним „Орлов“, на Васил Попов – „Пан“; на Гиню Стойнов – „Дро“; на Елефтер Арнаудов – „Алюр“; на Каприел Каприелов; на Павел Шатев - „Коста“; резидентурата „Вагон Ли-Кук“ на Пантелей Сидеров; групата на Стефан Богданов с псевдоним „Арбатов“ и още много други знайни и незнайни „герои“...²³⁸

²³⁸ <https://zonanews.bg/dokumentite-i-arhivi/savetskiyat-shpionazh-i-terroristichna-deynost-v-balgariya-v-perioda-1919-1944-gg>

На последния искам да обърнем малко повече внимание.

Стефан Богданов е роден през 1910 г. и още 17 годишен става член на комунистическата партия. През 1932 г. е изпратен в Ленинград, където завършва [Международна ленинска школа](#)²³⁹ към Коминтерна – тя подготвя ръководители на революционното движение в Европа и Америка, за комунистическите партии и апарата на Коминтерна. Връщайки се в България става инструктор в организационния отдел на ЦК на БКП. В мемоарите си ще посочи, че „*всички от нашето семейство бяха с години „клиенти на г-н Гешев (Никола Гешев, началник на отдел „А“ в „Обществена безопасност“ при Дирекция на полицията) и той се обръщаше винаги към нас фамилиарно, с малките ни имена*“.

Съден е за нелегална дейност, като излежава пет години в арести, затвори и лагерите „Гонда вода“ и „Кръсто поле“. През 1937 г. е вербуван от съветското военно разузнаване чрез военния аташе в София – полк. Александър Бенедиктов. Убеден комунист и русофил, Стефан Богданов се залавя с ентузиазъм със задачата - сформира три разузнавателни групи - в София, Варна и Пловдив, снабдени със собствени предавателни станции за директна връзка с Москва. Варненската група се нарича „Пан“, съставена е от 12 души и е ръководена от инж. Васил Попов. Изпращат в Москва сведения за строителството и реконструкцията на шосейната и ж.п. мрежа, за военни съоръжения, за важни обекти като складове и рафинерии за бензин, за войкови части с техния брой и род войска.

По вина на руснаците, през 1942 г. става провал и Стефан Богданов е арестуван и осъден на доживотен затвор, въпреки че не разкрива сътрудничеството си със съветското разузнаване. Брат му Петър Богданов е осъден на смърт и разстрелян (1942) заедно с ген. Цвятко Радойнов, Никола Вапцаров, Антон Попов, Атанас Романов, и Георги Минчев по процеса на ЦК на БРП (к).

²³⁹ https://ru.wikipedia.org/wiki/Международная_ленинская_школа

Въпреки предателството, никой от групата на Богданов не получава смъртна присъда, а се отърват с различни срокове затвор - относително меките присъди вероятно се дължат на факта, че началник на Военно–съдебния отдел на военното Министерство по това време е споменатия вече ген. Никифор Никифоров, който самият е съветски шпионин в групата „Боевой“.

След 9 септември 1944 г., Стефан Богданов, както и много други, става висша номенклатура на режима – той е първият ръководител на контраразузнаването – отделение „Б“ на Държавна сигурност. След 5 години на поста, той е преместен от контраразузнаването за началник на следствието в ДС, а след това е завеждащ културния сектор при Вълко Червенков, председател на Комитета за наука, изкуство и култура по това време. През 1949 г. е арестуван и съден по процесите срещу „костовистите“. След 7 години е оправдан.

Защо се спирам толкова подробно на този съветски шпионин ли? Пише мемоари, като посмъртно са издадени неговите спомени *„Две смърти няма, а без една не може“*, включени в книгата *„Червеният терор без маска“*. (Богданов & Христов, 2021). Писани в различни периоди, за разлика от останалите „мемоари“ на всякакви „антифашисти“ и (псевдо)партизани, описващи „митове и легенди“ от борбата срещу „монархо-фашизма“, Стефан Богданов описва намесата на съветските съветници във вътрешните работи на България и най-вече за тоталното подчинение на Държавна сигурност на Москва и КГБ, чрез което в страната се извършва разправа по съдебен път с неудобните, включително и в партийните редици. Ще опише отвътре комунистическите затвори и лагери с разкази, част от които ще цитирам когато стигнем до темата.

Доносници на руснаците са били и хора на изкуството. Малко известно е, че известният български композитор, диригент и общественик [Светослав Обретенов е бил съветски](#)

агент²⁴⁰. Роден през 1909 г. в Провадия, през 1934 г. завършва Държавната музикална академия и композира песни с пролетарска тематика за постановки на левичарски театри. Заедно с поета Николай Хрелков съставят и издават нелегално партиен сборник с революционни песни. През 1943 г. е вербуван за работа в разузнавателна група на съветското военно разузнаване, на която е доставял ценни разузнавателни сведения.

След 9 септември 1944 г. Обретенов създава масови песни, кантати и оратория. Основател и диригент на Държавния радиохор, който през 1955 г. е преименуван на Българска хорова капела „Светослав Обретенов“. Двукратен лауреат на Димитровска награда и посмъртно удостоен със званието „Народен артист“.

За малко да пропусна един важен, но забравен боец на тихия фронт! Боец, за който няма книги написани, няма филми заснети. Няма и мемориал – може би защото има „памятник неръководен“, като представител на висшия клир. Клар, клар, ама и там сенки на руски шпиони! Ако си мислите, че говоря за днес – сигурно имате основание – и аз го подозирам по приказките и действията на някои духовни отци! А иначе – говоря за времената на Царство България. Пък и факти ще предложи, за да няма съмняващи се.

Та приказката е за... Стоян Попгеоргиев Шоков. Не сте го чували, нали? Роден в годината на „Освобождението“ (онова – първото, през 1878-ма), завършва Школата за запасни офицери в Княжево, а след това и духовна семинария в Самоков. Работи като учител до Широка лъка, като дори е член на местния революционен комитет до 1900 г., когато заминава да учи в Киевската духовна академия. От 1904 до 1907 г. работи отново като учител, този път в Пловдивската мъжка гимназия, после за 3 години преподава в Цариградската духовна академия.

²⁴⁰ <https://old.fakel.bg/index.php?t=6398>

През 1910 г е подстриган за монах, като става и протосингел в Българската екзархия в Цариград. От 1915 г специализира богословие в Женева, като защитава и докторат. През 1922 г. е избран за митрополит. И тъй като не сме в „Стани богат“, веднага ще ви издам верния отговор – говорим за Софийския митрополит Стефан. И преди да попитате, какво общо има този висш духовник с „тихия фронт“, ще ви отговоря – няма нищо друго общо, освен, че... е съветски шпионин!

Според [политолога Антон Годоров](#):

*„Митрополит Стефан става обект на съветското разузнаване и по-конкретно на външния отдел на НКВД през 1943 г. Причината е, че на Сталин му хрумва да разгърне много рационална стратегия за привличане на Църквата под егидата на властта и тайните служби. Задачата е поставена на Съвета по делата на Руската православна църква, членовете на който в мнозинството си са офицери от НКВД. Целта е да привлече духовниците, от една страна, за да мобилизира чрез тях по-широки слоеве от съветското общество, а от друга - да бъдат завербувани свещеници на високи позиции и с влияние в следвоенната Източна Европа.“*²⁴¹

И ако гледаме с известно недоверие на българските изследователи, нека погледнем един доста сериозен източник – „История российской внешней разведки - Очерки“ – издание в 6 тома, под редакцията на Евгени Примаков. Последният го знаем като премиер на Русия, но всъщност, по времето на Елцин за няколко години той е бил ръководител на руското разузнаване. В том IV, на стр. 507 четем (в мой превод):

„...митрополит Стефан, завършил Киевската Духовна Академия, и както много български интелегенти бил русофил, но бил далеч от идеите на социализма. Между впрочем, той държал при себе си като съветник по руските въпроси протойерей Шавелски, който някога е бил изповедник на императора Николай II и генерал Врангел. „Негово

²⁴¹ <https://www.168chasa.bg/Article/4392273>

блаженство“, както се изисква да се нарича митрополита, мечтал да стане патриарх на Българската църква, и това улеснило развитието на познанство с него. Накратко, до съгласието за сътрудничество се стигнало бързо. Митрополитът поставил въпроса така: той е готов да помага при условие, че **съветските представители на свой ред му помогнат** да запази мястото си на столичен епископ, а евентуално и за **патриарх на Българската църква**, която трябва да се отдели от Константинополската православна патриаршия. Такава помощ му беше обещана. Митрополит Стефан бил добре запознат с политическите интриги на българската върхушка, и започнал редовно да информира Федичкин за враждебни на СССР планове и действия на българските власти и техните германски съюзници.

Митрополитът беше видна фигура и поддържането на лични отношения с него не беше лесна задача: всяка грешка можеше да доведе до големи неприятности. В крайна сметка решихме да поддържаме връзка чрез свещеника на руската църква намираща се до нашето посолство, а амвонът на тази църква да се използва като тайник. Федичкин попитал митрополита дали това не е светотатство? Той отговорил: „Ако Бог знае, че това служи на свящото дело, той ще прости и ще благослови!“ И оттогава Светото Евангелие в амвона редовно изпълнявало функциите на контейнер за предаване на секретна информация. Напечатаните на пишеща машина съобщения, неосведомените биха могли да приемат за молитва.

Благодарение на позицията си той се ползвал с министерски привилегии. На негово разположение е бил автомобил с правителствен регистрационен номер, който би пропускан без проверка от всички полицейски постове в София и околностите. Бил с внушителни размери черен „Кадилак“, прозорците на който били закрити с тъмни завеси с кръстове, щамповани в злато, а на покрива на колата имало позлатен кръст висок половин метър. Шофьор бил племенникът на

Стефан, на когото той напълно се доверявал, а той на свой ред бил предан на „Негово блаженство“. И то на такава луксозна лимузина нерядко се возел резидентът на външното разузнаване Федичкин, че даже и преди път, получавал и благословията на столичния митрополит. (Трубников, В.И. - гл. ред, 2014)

славия и церковных порядков помогло ему развить и закрепить знакомство с софийским митрополитом, епископом Стефаном.

Это был известный в Болгарии священнослужитель, он возглавлял Церковный Синод и в то же время был постоянным членом Совета Министров. Митрополит Стефан был умным, хитрым, амбициозным человеком с завышенной самооценкой, но одновременно он был и реально мыслящим политиком, не терпевшим немцев. Он хорошо понимал, что разгром фашистской Германии – это лишь вопрос времени, и поэтому важно в нужный момент сменить политическую ориентацию, чтобы не рисковать будущей карьерой. В противном случае ему, как члену профашистского кабинета министров, придется держать ответ перед новыми властями. Митрополит, кроме того, знал, что среди церковных иерархов немало тех, кто может составить ему конкуренцию в претензиях на верховенство в Церкви.

Надо сказать, что митрополит Стефан в свое время окончил Киевскую Духовную Академию и был, как и многие болгарские интеллигенты, русофилом, но от идей социализма был далек. Между прочим, он держал при себе в качестве советника по русским делам протоиерея Шавельского, бывшего когда-то духовником императора Николая II и генерала Врангеля. «Его блаженство», как требовалось величать митрополита, мечтал стать патриархом болгарской Церкви, и это облегчило развитие знакомства с ним. Короче говоря, соглашение о сотрудничестве было достигнуто быстро. Митрополит поставил вопрос так: он готов помогать при условии, если советские представители в свою очередь помогут ему сохранить место столичного епископа, а возможно, и занять пост патриарха болгарской Церкви, которая должна отделиться от Константинопольской православной патриархии. Такая помощь ему была обещана. Митрополит Стефан, прекрасно осведомленный о политических интригах болгарской верхушки, начал регулярно информировать Федичкина о враждебных СССР планах и акциях болгарских властей и их немецких союзников.

Митрополит был заметной фигурой, и поддерживать с ним личные контакты было непростым делом: любая оплошность могла обернуться большими неприятностями. В конце концов, решили поддерживать связь через священника Русской церкви, расположенной рядом с нашим посольством, а амвон этой церкви использовать в качестве тайника. Федичкин спросил митрополита, а не будет ли это святотатством? Он ответил: «Если Бог узнает, что это служит святому делу, он простит и благословит!» И с тех пор Святое Евангелие в амвоне исправно выполняло функции контейнера для передачи секретной информации. Отпечатанные на пишущей машинке сообщения митрополита несведущие люди могли принять за молитвы. Словом, «Его блаженство» был не так уж прост.

Благодаря своему положению он пользовался министерскими привилегиями. В его распоряжении была автомашина с правительст-

Някои у нас се съмняват в предателството на митрополит Стефан, затова си позволих да предам този дълъг цитат, а и прилагам факсимиле, пък всеки сам може да си направи изводите.

Има още много, което може да бъде разказано за „тихата война“ срещу България, но да минем към

„Горещата“ война

Започваме отново с Тяхно Величество – Фактите!

На 24 февруари 1942 г, на разсъмване, близо до Истанбул, [потъва българският кораб „Струма“](#)²⁴² - трагедия, доближаваша по мащаба си потъналия 30 години по-рано „Титаник“, защото загиват **767** пътника (които по време на инцидента все още спели), вкл. екипажа на кораба. Спасява се само един! Корабът е отплавал от румънското пристанище Констанца, по посока Обетованата земя, като всичко пътници са евреи, бягащи от преследванията на нацистите. Същият претърпява повреда, като плава на дрейф край бреговете на Истанбул. В нашата морска история този случай е позабравен, може би, защото корабът, плава под панамски флаг. А може би, за да не засегнем случайно „по-големия брат“!

На 26 февруари 1942 г., вестник „Правда“ публикува съобщение под заглавие: *„Нов акт на зверствата на Хитлер. Нацистите торпилираха кораб със 750 бежанци.“* Германия отрича да е замесена в инцидента, твърдейки, че плаващият под панамски флаг кораб е бил нападнат от „неизвестен военен кораб“. Още повече, че към момента, немски подводници в района няма, защото почти всички са в Атлантика, преследвайки американски и английски търговски кораби, доставящи оръжие, мунициии и храни на СССР по договора Lend-Lease!

²⁴² https://en.wikipedia.org/wiki/Struma_disaster

Светът е потресен! Британските вестници пишат, че „Струма“ е потопен от немска подводница или се е натъкнала на плаваща мина. Италианското радио обаче съобщава, че „Струма“ е потопен от съветска подводница. Както се оказва по-късно, тази версия се оказва най-близо до истината!

През 1965 г, немският изследовател Юрген Роовер, издава книгата *„Потъването на еврейския бежански транспорт“* (Rohwer, 1965), където подробно описва случая и съобщава, че „Струма“ е потопен от съветска подводница! Почти четиридесет години по-късно тази версия бива подкрепена от авторите на издадената в САЩ книга *„Смъртта в Черно море: Неразказаната история на Струма“* от Дъглас Франц и Катрин Колинс (Frantz & Collins, 2003). Историята се описва и от съветски изследователи (Кожемякин, 2023), които под сурдинка признават фактите!

Какво се е случило? [Съветската подводница Ш-213](#)²⁴³, с капитан Дмитрий Денежко се потапя на перископска дълбочина. Предния ден, те атакували турския търговски кораб „Чанкая“ - торпедото е пропуснало целта, но двете 45 мм оръдия на подводницата, довършили работата - пратили кораба на дъното. (Само за информация – Турция по това време е неутрална и се включва на страна на Съюзниците едва в края на войната! – бел. съст.). Окрилен от успеха, капитанът продължил да патрулира в района, следвайки моряшката песничка – *„Топить их всех!“* Забелязва морски съд, идентифициран като *„голям транспорт с водоизместимост около 7000 т., придвижващ се без придружаващи кораби, със скорост около 3 възела“* (т.е. със скоростта на пешеходец - около 5 км/ч). Колкото до флага, старши лейтенантът не съвсем уверен казал: *„вероятно БЪЛГАРСКИ!“* Без колебание, от около 1000 м., изстрелват торпедо, което бързо потапя кораба, след което се изтеглят в безопасна посока. За награда са представени Алексей Родимцев и трима старшини, вкл. торпедистът Филатов. (Каква

²⁴³ <http://submarine-at-war.ru/boats/sh213.html>

точно е ролята на „Политрука“²⁴⁴ в потапянето на кораби - не знам!)

По-късно подводницата получава и друга „награда“ – отива на дъното близо до Констанца – точно там, откъдето „Струма“ тръгва на последния си рейс!

Фактът, че корабът е български и не е военен, не спира „братушките“ – вярно, че България се включва в Тристранния пакт още на 1 март 1941 г., но дотогава Нацистка Германия и СССР са „другарчета“ – спомнете си пакта Рибентроп – Молотов, секретния му протокол, а и парада в Брест – Литовск. Германия напада Съветския съюз на 22 юни 1941г., но години след това, България поддържа дипломатически отношения със СССР, като не изпраща нито един войник на Източния фронт! Как да си обясним факта на атакуване и потапяне на граждански кораб на държава, с която си в добри дипломатически отношения?

В Израел, на жертвите на съветската атака срещу кораба „Струма“ са посветени [два паметника](#)!²⁴⁵ А у нас? ...

Преди няколко реда допуснах „грешка“, като споменах, че трагедията със „Струма“ съперничи на „Титаник“. Сбърках, за което моля да бъде извинен! Има и друга морска трагедия, надминала по жертви и „Струма“, и „Титаник“ взети заедно, отново със „съветска помощ“. Малцина са чували името на един кораб – „[Вилхелм Густлоф](#)“²⁴⁶ (на немски: Wilhelm Gustloff). За него, нито Камерън, нито друг ще направи мащабен филм, достоен за „Оскар“. И има защо – корабът е потопен не от айсберг, а от... съюзниците! И не от кой да е, а от претендиращият сам да е спечелил Втората световна – „великия“ Съветски съюз!

²⁴⁴ Политически ръководител – бел. съст.

²⁴⁵ https://petel.bg/Istoriyata--koyato-ne-ste-chuvali---Kak-predi-73-godini-potava-balgarskiyat-Titanik-Struma-sas-767-dushi-na-borda__102644

²⁴⁶ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Вилхелм_Густлоф_\(кораб\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Вилхелм_Густлоф_(кораб))

Е, няма да правим филм, но трябва да споменем жертвите с няколко реда. Заради паметта им! И заради паметта на живите!

Корабът „Вилхелм Густлоф“, потопен на 30 януари 1942 г.

Началото на 1945-та. Червената армия напредва към Източна Прусия и там, под името „Операция Ханибал“, тече усилена евакуация на цивилни, вече подочули за [издевателствата ѝ](#)²⁴⁷. Въпреки, че прилагам линк, препоръчвам на хората с по-слаби нерви да не го отварят – заглавието казва много – „Този текст не трябва да бъде публикуван“. А на невярващите (със здрави нерви) – препоръчвам цялата книга на Леонид Рабичев „[Война все спишет](#)“²⁴⁸ (Рабичев, 2010) – тя казва всичко!

Основно място в евакуацията на търсещите спасение от Червената армия ще вземе корабът „Вилхелм Густлоф“,

²⁴⁷ https://clubz.bg/82654-tozi_tekst_ne_tryabva_da_bade_publicuvan

²⁴⁸ https://www.e-reading.club/bookreader.php/105232/Rabichev_-_Voina_vse_spishet.html

построен няколко години по-рано като круизен кораб, а покъсно преобразуван в болничен кораб.

Корабът напуска Данциг (Гданск) по обяд на 30 януари 1945 г., с над 10 600 пътници на борда, много жени, вкл. и 3000 деца²⁴⁹, придружаван от друг пасажерски лайнер - „Ханса“, също превозващ цивилни, и два миноносца.

Вилхелм Густлоф скоро е забелязан от съветската подводница С-13, под командването на капитан Александър Маринеско, който следва кораба в продължение на два часа (време достатъчно, за да може всеки да прецени, че става дума за голям пътнически (круизен) кораб, преди да направи дързък ход, изплувайки с подводницата си и насочвайки я около кърмата на Вилхелм Густлоф, като го атакува с четири торпеда.

Част от пътниците загиват веднага от взривовете, а много други – от удавяне или от хипотермия – температурата на водата по това време е 4°C. Спасени са 1252 души, а броят на загиналите се изчислява на около 9600!

Обичайно, след такъв „подвиг“, извършителят бива награден с титлата „Герой на Съветския съюз“. Е, това не се случва с кап. Маринеско, но не заради големият брой ненужни цивилни жертви, а защото капитанът бил изправен пред военен съд поради... проблемите му с алкохола и за това, че е бил хванат в публичен дом! Понижен в чин лейтенант и е отстранен от флота без почести през октомври 1945 г. Но... през 1960 г. той е възстановен в чин капитан трети ранг и му е дадена пълна пенсия. Все пак, през 1990 г., Маринеско все пак е обявен за „Герой на Съветския съюз“ посмъртно – дали заради „Густлов“, дали заради алкохола и публичния дом – Историята мълчи!

И да не забравя – през 2015 г., в днешна Русия бива издадена пощенска марка с лика на „героя“! И сигурно неговият портрет бива разнасян на традиционния марш „Бессмертный полк“ провеждан Русия! А може би и у нас...?

²⁴⁹ <https://ru.wikipedia.org/wiki/C-13>

Толкова за съветските подводници и паметниците, които сме им изградили!

пощенска марка, издадена в Русия през 2015 г, в памет на А. Маринеско – убиецът на 9600 пътника

Но освен подводници, Съветския съюз има и самолети! В навечерието на нападението на Германия над СССР, с което двете съюзнически страни започват война помежду си, Съветският съюз разполага с Далечно бомбардировъчна авиация, преименувана през 1942 г. на „Авиация далънего действия (АДД)“. Главнокомандващ АДД по това време е маршал Александр Голованов, който по-късно пише книгата *„Далъняя бомбардировочная... Воспоминания Главного маршала авиации. 1941–1945“* (Голованов, 2008) – спомени на Главния маршал на авиацията от 1941 до 1945 г.

През юни 1941 г. словашкият град Кошице е бомбардиран от неидентифицирани самолети. Има много убити и значителни разрушения. Това се случва само няколко дни след нападението на Германия над СССР в нарушение на Пакта Молотов - Рибентроп. За тази атака посланикът на САЩ в Швейцария пише през април 1942 г.: *„...Швейцарският министър в Будапеща докладва, че е получил по телеграфа вербална нота с дата 17 април от Унгарското външно министерство, в която се казва, че, имайки предвид нашата*

комуникация, **Външното министерство напомня атаките на съветските въздушни сили над Коша на 26 юни миналата година, причинила огромни загуби в човешки живот и разрушения. В съответствие с това Унгария счита, че води отбранителна война срещу Съюза на съветските социалистически републики.**“

Съветският съюз дълго време отрича, но случайно изпуснато признание за извършителите получаваме не от друг, а от маршал Голованов - същият онзи Главкомандващ АДД, който споделя в мемоарите си:

„Ще приведа няколко отгласа от чуждестранната преса как са реагирали на атаките на нашата авиация правителствата на Миклош Хорти в Унгария, Антонеску в Румъния, царското в България и това на Маннерхайм във Финландия.

*„Съндей Експрес“ за въздушните атаки над Унгария, България и Румъния (прихванато радиосообщение). Истанбул, 19 септември. Както съобщава истанбулският кореспондент на вестника, **набезите на руската авиация над България, Румъния и Унгария са причинили сериозни щети на многобройни центрове и правителствата на балканските сателитни държави много сериозно се опасяват от бъдещи атаки. До момента те считаха, че Русия е твърде далеч и е заета със защита на собствения си фронт, за да напада Балканите, поради което отсъстваха елементите на предпазливостта... Бомбардировките бяха съвършено неочаквани за България, която все още поддържа дипломатически отношения с Москва. Рейдовете се отразиха на вътрешното положение, което в този момент никак не е добро...**“ (Голованов, 2008)*

Ти да видиш! Споменават и България? Не бяхме чували, но ...

През нощта на 12 срещу 13 септември 1942 г., по време на нощни военновъздушни рейдове на Авиацията с далечно действие са бомбардирани Русе и близкото село Червена вода,

бомби падат в Стара Загора, Казанлък и Горна Оряховица. София е пощадена не поради сантименти, а просто техническите характеристики не позволявали на руските самолети да стигнат до столицата и да се върнат обратно на руска територия. Това принуждава правителството в началото на октомври 1942 г. да въведе режим на „затъмнение“.

Но атаките всъщност започват доста по-рано - на 22 юни 1941 г. около 23 ч. самолет ДБ-3 бомбардира Добрич (забележете – когато по-голямата част от населението вече спи!). По осколките са открити опознавателни знаци на руски език (сигурно са били „[соросоиди](#)“²⁵⁰, искащи да накиснат братска Съветска Русия)! Разрушени са четири сгради, а двама души са ранени. Въздушното нападение вероятно е извършено от съветски бомбардировач с далечен обсег на действие и става факт броени часове, след като в ранните часове на 22 юни 1941 г., Германия обявява война на СССР и планът „Барбароса“ за настъпление на съветска територия е задействан. Всичко това се случва много, преди началото на англо-американските бомбардировки над България.

Факт е и, че съветските въздушни атаки се провеждат във време, когато **СССР поддържа дипломатически отношения с България** и двете страни не са в състояние на война! Широко използваните от про-кремълската пропаганда „американски бомбардировки“ са значително по-късно – през късната есен на 1943 г. и зимата на 1944 г. А за незнаещите – и те са били с одобрението на „братския Съветски съюз“! Не вярвате? За разлика от руските архиви, тези на Съединените щати до голяма степен са разсекретни и могат да бъдат четени на официалните страници на тяхното правителство. И какво четем в тях?

В писмо от 6 януари 1944г. на посланика на САЩ в Москва, Харриман, до Държавния секретар, по повод на

²⁵⁰ <https://www.dw.com/bg/що-е-то-соросоид-и-кому-пречи-той-в-българия/a-49774506>

проведен разговор с външния министър на СССР [Молотов, се казва в прав текст](#):

*„Казах му, че генерал Донован планира да обсъди въпроса с президента при завръщането си и че междувремежно сме се надявали, че **Молотов** може да даде съвет по въпроса поради съветския дипломатически контакт с България. Той каза, че те не са имали достатъчно информация, за да стигнат до заключение, че работят по него. Единственото му конкретно предложение беше, че **те отдават голямо значение на продължаването на бомбардировките над България, което според тях ще помогне на българите да станат по-разумни.**”* (Harriman, 1944)²⁵¹

Да кажем с думи прости: **външният министър на Съветския съюз, Молотов, похвалил бомбардировките над България от САЩ и Англия, с които са съюзници, за да станат българите по-разумни!?!** И резултатът е - 3 дни по-късно, на 10 януари 1944 г. следват едни от най-тежките дневно-нощни бомбардировки над София, при които загиват 900 и са ранени над 1000 българи! Не казвам, че Молотов ги е наредил, но когато кажеш на съюзника си, че **„отдаваш голямо значение“** на това, което прави...

За „здравените“ бомбардировки над България от съветски самолети по времето, когато сме в прекрасни дипломатически отношения, но и за това, как комунистите агитират в подкрепа на присъединяването на България към Тристранния пакт, как „фашистка“ България е смятала да закупува оръжие от Съветския съюз, с кратък разказ за събитията през този период може да видите в [един от епизодите на „Забранената история“](#)²⁵²

²⁵¹ <https://history.state.gov/historicaldocuments/frus1944v01/d340>

²⁵² <https://youtu.be/gzg-OANVJeM>

Специални операции срещу България

В средата на юли 1941 г. във вила „Омега“, разположена на едноименния черноморски залив до град Севастопол, се събира група от български емигранти в Съветския съюз, която трябва да бъде прехвърлена в България, с цел организиране на съпротивително движение.

И тук в историята се намесва една „Щука“. Не, не риба, а подводна лодка - „Щ-211“. (Не онази, потопила българския кораб „Струма“, която беше „Щ-213“). Още на 6 юли 1941 г., тя извършва курс към българските териториални води край нос Емине. За важността на мисията говори фактът, че на борда на подводницата се намира лично командирът на 4-та подводна дивизия на Черноморския флот, капитан 3-ти ранг Б.А. Успенски. Присъствието му обаче не води до успех – не срещат вражески кораби и се връщат обратно.

Междувременно тече сериозна подготовка, и на 3 август част от диверсантите, начело с Иван Винаров е изпратена за България. Няколко дни по-късно - на 5 август втора група, състояща се от 14 души, начело с Цвятко Радойнов и Съби Димитров, е прехвърлена на същата подводница „Щука – 211“. След няколко дни, те отново са в български териториални води и след като са проучили българската охрана, на 11 август дебаркират северно от нос Карабурун при устието на река Камчия. Подводничарите са Цвятко Радойнов, Съби Димитров, Симеон Славов /капитан Рак/, д-р Иван Маринов, Кирил Видински, Коста Лагадинов, Антон Бекяров, Тодор Гърланов, Ангел Ников, Димитър Илиев, Иван Петров, Васил, Цаков, Трифон Георгиев, Йосиф Байер - радист.

След десанта, Щ-211 се изтегля на север от нос Емине (забележете – в български териториални води), където на 15 август атакува плавателен съд от конвой, ескортиран от български торпедни катери, потопявайки немския транспортен кораб „Пелеш“. Ден по-късно, атакува конвой, състоящ се от румънския транспорт „Ардял“ и българския „Цар Фердинанд“,

охраняван от торпедоносец. Единственото изстреляно торпедо пропуска целта, а разрушителят, ескортиращ конвоя и приближаващите български самолети, [започват да преследват подводницата](#).²⁵³

На 21 септември, Щ-211 отново се отправя към нос Емине, като атакува италианския танкер „Суперга“, но явно моряците му имали късмет - торпедото пропуска целта. На следващия ден, въпреки защитата от включилите се български кораби, следва втора атака, която все пак потопява кораба. За унищожаването на двата кораба, командирът на Щ-211 капитан-лейтенант Девятко бил награден с орден „Червено знаме“, но така и не успял да го получи - на 14 ноември 1941 г. „Щ-211“ получава друга „награда“ – отива на дъното. През септември 2000 г., на 6-7 мили източно от нос Свети Атанас (Акбурну) до град Бяла, на дълбочина 26-27 метра са намерени останките ѝ.

Сигурно Щуката от „братския СССР“ ни е пазила от враговете! Или „сваляла фашизма“ у нас! Както и друга подводница - на 28 август 1941 г. в устието на река Камчия пристига „С-32“ с 9 политемигранти. Ръководители на групата са Мирко Станков и Аврам Стоянов.

А освен десанта на българския бряг, от българското небе падат и парашутисти! И всички те, не идват на тържествен парад за бъдещият Девети септември! Идват от Страната на съветите да се борят за „светли идеали“ - тяхна главна задача е провеждането на разузнавателна дейност в полза на НКГБ; а втората - и не по-малко важна задача - е организиране на саботажи и диверсии в полза на СССР, разбирай сваляне на законната власт! Парашутистите са 5 групи, а подводничарите - 3, общо около 60 човека, почти всички българи, някои с руско гражданство. Истината за тях, както подозирате на база предходния ни опит с комунистическата пропаганда е различна! И тя е една от най-мръсните политически тайни на „вожда и

²⁵³ <http://www.sovboat.ru/ship/h211.php3>

учителя“, съветския гражданин Георги Михайлович Димитров (пропускаме алкохола, който за никого тогава не бил тайна!), отдавайки му се възможност да се разправи с някои от вътрешните си врагове. Групите са организирани под командването на полковника от Червената армия Цвятко Радойнов. Радойнов е още едно доказателство за замисъла на Димитров. Първоначално неговата роля е трябвало да изпълняват Иван Винаров и Христо Боев. Но в НКВД, генерал Судоплатов, бъдещият архитект на СМЕРШ²⁵⁴ (от „смърт шпионом“ - част от контраразузнаването), долавя задните мисли на Димитров и си прикрива по-ценните кадри. Като компенсация предлага да замине полковник Радойнов, който бил дотегнал на всички. Още една група минава през Турция, където част от тях са изловени от турците с фалшиви документи и предадени на българските власти.

Нови групи парашутисти, изпращани от СССР в помощ на българските партизани, продължават да пристигат и през 1942, 1943 и 1944 г., вече през Югославия.

Интересни, но и неудобни детайли по темата могат да бъдат намерени в сайта на Агенция Архиви, където оригинални документи доказват, че групите от терористи по командването на [Цвятко Радойнов са изпратени от Съветския съюз](#)²⁵⁵, нищо че тогава съветското посолство ще отрече!

Акцията и досега предизвиква гордост у червените носталгици, макар резултатът да е дълбоко трагичен. Обучени набързо, неподходящо въоръжени, незапознати с обстановката, облечени в будещи съмнения дрехи, с недостатъчна храна, нямащи дори самобърсначка, тези идеалисти или просто глупаци, явно са хвърлени на заколение, но кога ли Русия е мислила за своите! А за българите – да не говорим! Без предварително подготвени явки и контакти с местни помагачи групите се оказват в изолация. Ситуацията се влошава от

²⁵⁴ от руското „Смърт шпионом“ – „Смърт на шпионите“

²⁵⁵ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-24-20-47-01>

несъгласуваните действия на съветските разузнавателни служби. Въпреки тайната подготовка, информация достига до германското разузнаване още през юли и е предадена на българските власти. Пък и акцията не среща желаната подкрепа сред българското население, част от което дори активно участва в залавянето на диверсантите. За провала на групите помага и обстоятелството, че с групата е изпратен и един потенциален предател - радистът Григорий Барикин, антисталинист, осъден на 15 години, пролежал само две от тях! Барикин застрелва спящите си другари - Палаузов и Божин Чукев, предава се и иска политическо убежище, предлагайки сътрудничество на германското командване. В Дирекцията на полицията започват радиоигра, при която са заловени и останалите от групата.

„В обвинителния акт на следствено дело No 144/1942 четем: „След обявяването на войната между Съветска Русия и Германия, в началото на м. юлий 1941 год., по искането на централното ръководство на Българската комунистическа емиграция в Русия и със съдействието на Коминтерна... голяма част от българските политически емигранти комунисти са били мобилизирани и събрани на обучение в околностите на Москва, където са били поделени на групи за военно обучение...

Основната задача на военната организация е била: на първо място борбата с германците в България и то с всички средства, и след това - саботажи и подготовката на населението за революция...“.

„Преди заминаването на групите, началниците на същите са се явили на Георги Димитров, главен секретар на Коминтерна, който е възложил следните задачи на парашутистите в България: 1. Да действуват по заповед на генералния щаб на Червената армия. 2. Да не се вмесват в работите на комунистическата организация в България, а само да искат помощ от нея... Всеки един от пристигналите и слезли на българска територия емигранти, които по убеждение са били фанатизирани комунисти, по-голямата част от които са били съдени по З.З.Д., е бил с желание до

проведе докрай задачата, която му е била възложена, а именно: **да вършат диверсионни актове: вдигане във въздуха с взрив ж.п. линии, мостове, фабрики, складове с храни и др. материали; да извършва убийства и др. терористични действия и общоопасни престъпления чрез взривове, адски машини и др. подобни, а така също да се подготвят и организират членовете на комунистическата партия и в подходящ момент, какъвто са се надявали скоро да настъпи в държавата поради особеното международно положение, с оръжие в ръка да повдигнат въоръжено въстание за насилствено завземане властта и установяване на большевишкия строй в нас...**“ (Агенция Архиви, 2013) (удебеленият текст е мой – бел. съст.)

От архивите четем още:

„Из рапорта на разузнавач No.10396 Я. Петров до началника на отделение „А“ на Държавна сигурност: „Донасям ви господин началник, че присъствувах на съдебното заседание срещу парашутистите и тия от подводничарите, което се състоя в залата на Артилерийската школа... Заседанието почна на 9.06. точно в 9.30 часа... 3. Цвятко Колев Радойнов - той признава своята виновност за нелегално минаване на границата и нелегално живеене тук в страната, но за всичко останало не се счита за виновен. В Съветска Русия е бил преподавател във Военната академия, където получава чин полковник. След обявяването на войната на 22 юний 1941 г., той е желал да дойде в България, защото е чувствал силна носталгия по родината...“

И от силна носталгия хваща първия възможен безплатен транспорт, пък той се оказал подводница! Защо ли се сетих за едни други „герои“, които през 2013 г. „изпитаха силна носталгия“, и в полагаемия им отпуск, дебаркираха като **„зелени човечета“ без опознавателни знаци в Крим**²⁵⁶, провеждайки под дулата на „личното им оръжие“

²⁵⁶ <https://www.svobodnaevropa.bg/a/29792467.html>

„референдум“? И година-две по-късно, [човекът в Кремъл призна, че точно той ги бил изпратил](#)²⁵⁷! Ех тази носталгия... Поне да измислят нещо различно! Носталгия...!?!

По време на процеса, СССР отхвърля протестната нота на българското правителство, отричайки участието си за хвърлянето на парашутисти и взривни вещества, като определя характера на посочените факти като „клеветнически“ и приписва акцията на Германия или Румъния (разбира се Германия!, защото Сорос още бил малък, а ЦРУ още не било създадено). Защитата на всички се старее да докаже, че подсъдимите са дошли от Съветския съюз в качеството си на разузнавачи срещу Германия, а не за борба против България, затова те трябва да бъдат третираны - по силата на Женевската конвенция, като военнопленници на територията на България и до завършването на германо-съветската война да не ги предават на немците. (Как СССР се отнася с военнопленниците можем да видим в [Катин](#)²⁵⁸, но за това някой друг път). Ръководителят на групата Цвятко Радойнов изпраща заявление до съветската легация, с молба за съдействие като на съветски гражданин, пристигнал по заповед на командването на червената армия за действие в тила на врага. [В него четем:](#)

„ЗАЯВЛЕНИЕ

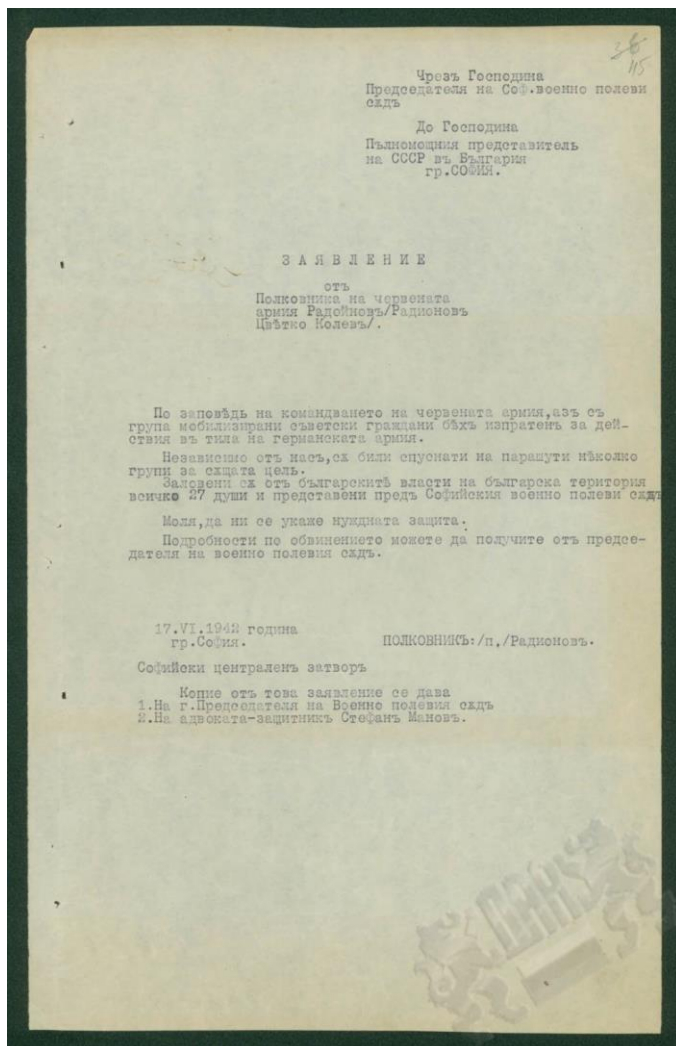
От Полковника на Червената армия Радойнов (Радионов) Цвятко Колев.

По заповед на командването на Червената армия, аз с група мобилизирани съветски граждани бях изпратен да действам в тила на германската армия. Независимо от нас са били спуснати на парашути няколко групи със същата цел. Заловени са от българските власти на българска територия

²⁵⁷ <https://youtu.be/5IEJFLSCEDs>

²⁵⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Катинско_клане

всичко 27 души и представени пред Софийския военнополови съд. Моля да ни се укаже нужната защита.“²⁵⁹

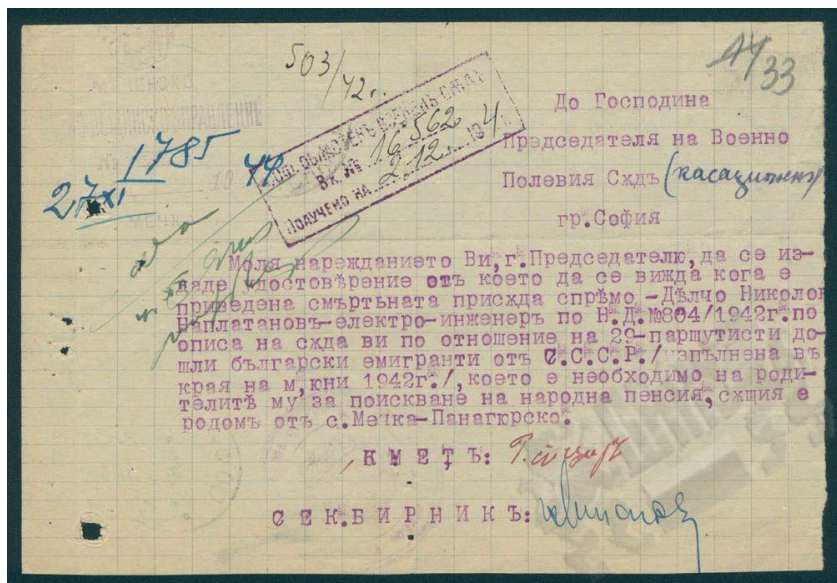
Цвятко Радойнов - Заявление до посолство СССР (изт. ДАА)

²⁵⁹ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-24-20-47-01/559-2013-01-24-20-42-26>

Съветската страна подминава писмото му с безразличие („...какво тук значи някаква си личност...“) – как да признае изпращането на терористи на територията на държава, с която има добри дипломатически отношения. Цвятко Радойнов, заедно с останалите бива осъден на смърт като диверсант и терорист, защото съдът констатира, че подсъдимите са дошли от СССР, но не ги квалифицира като военнопленници и граждани на Съветския съюз.

Присъдите са изпълнени през 1942 г.

Но тази история продължава няколко години по-късно – освен героизирането на тази шайка терористи, освен повсеместното кръщаване с техните имена на улици, язовири, заводи и всичко, за което се сетите, тяхната смърт бива и осребрена! Ще попитате „Как така осребрена?“ – техни близки и на други като тях, получават освен всякакви привилегии и парично изражение, в т.нар. „народни пенсии“!

Документи за „народна пенсия“ (изт. Агенция архиви)

В противовес на друг наш поборник и опълченец в края на XIX в. – Петър Кунчев. Точно така – това е родния брат на Васил Левски! Участник в четата на Христо Ботев, а по-късно тежко ранен в лицето и в десния крак на Шипка! Той нито веднъж не изпраща молба за отпускане на поборническа пенсия и не търси контакт в превърналите се в сериозни политици последователи и приятели на Апостола! Сакат, останал без изход, той проси по улиците, като от скромните си подаяния, успява да издържа и сестра си!

Или съпругата на Христо Ботев, Венета, на която той пише прощалното писмо с думите:

„Ако умра, то знай, че после Отечеството си съм обичал най-много тебе, затова гледай Иванка и помни любящия те...“.

И понеже помним „Любящия Венета“, години по-късно Народното събрание отпуска на вдовицата му 60 лв. пенсия, а после я намалява на 30! А руският комисар, императорски наместник по онова време ще получава 600 000 златни франка годишно!

Разни хора, разни идеали!

Партизани или ...

В историографията от годините на Соца, водещо място в „Социалистическата революцията“, която ни освободи от „монархо-фашизма“ (така и никога не разбрах как хем монархия, хем фашизъм – нали по дефиниция при фашизма има една партия с тоталитарен вожд?) имаше разбира се Съветската армия (която тогава не е била Съветска, а „Червена работническо-селска“, но това съвсем щеше да обърка някои хора с по-нисък интелектуален потенциал), с „решаващата помощ“ на партизанското движение. Нека се спрем на „светлата

дата“ - Девети септември. За да го има „Девети“, кипи „партизанско движение“.

А какво е партизанин и колко са били всъщност те в Царска България? По дефиниция, партизанин е човек от бойна група, която се бори срещу чужда окупация или тираничен режим в страната. Думата има италиански произход - *partigiano*, от *parte* (част). Нито сме имали чужда окупация (германското присъствие е по-малко от броя на съветските военните съветници в МНО, МВР, ДС, част от които напуснаха едва след 10 ноември), нито тираничен режим! Но партизани имаме! Дал Господ! Особено след 9 септември отнякъде изпъзяха на талази хиляди такива, десетки хиляди, че и ятаци и помагачи!

Партизанското движение съставено почти изцяло от просъветски и прокомунистически активисти, практически представлява въоръжено крило на БРП (комунисти), като към него са привлечени и леви земеделци, криминални елементи, както и активисти на лявото крило на македонското движение. Подчинено е на съветските интереси, като до нападението на Третия райх над СССР, комунистите водят агитация в полза на германско-съветското приятелство и на страните от Оста (Везенков, 2014). В предната глава видяхте и спомените на Върбан Ангелов, (Ангелов В. , 1993) правоверен комунист, публикувани 20 години след смъртта му!

Но каква всъщност е истината?

Във всички справочници, като първи партизанин се посочва Иван Козарев от Добринище. Добре познат на полицейските власти, след 1923 г. многократно е арестуван заради противодържавна дейност, а от 1935 до 1938 г. излежава ефективна присъда. Усетил, че се готви нов негов арест, на **7 февруари 1941 г.** фанатизираният комунист минава в нелегалност. Обърнахте ли внимание на датата - това се случва докато Германия и СССР са все още съюзници, което предполага логичния въпрос – Срещу кого се борят Партията и партизаните в този момент?!? Реторичен въпрос! Няма да получите отговор! Едва няколко месеца по-късно, БКП ще

обяви своя курс за въоръжена борба! Загадъчната му смърт в началото на 1944-та и до днес дава поводи за различни спекулации и версии, най-разпространената конспиративна теория е, че е бастисан от свои другари по поръчка на командира на Разложкия партизански отряд Крум Радонов, който се страхувал, че харизматичният Козарев ще го измести от лидерското място. Факт е телеграмата на кмета на Добринище, с която донася в Разлог, че случайно по пътя за Неврокоп е намерен трупът на нелегалния Иван Козарев! Утрепан от „приятелския огън“ на партизаните Александър Пицин и Иван Калинов от неговия отряд! (Биков, 2018) В спомените на другите партизани, в унисон с пропагандата, в приказан вид се изброяват геройствата му (които трябваше да бъдат пътеводен пример!).

Само че, както много пъти се уверяваме, истината е доста по-различна. По-различна е и защото той **НЕ Е** първият партизанин. Година по-рано в Балкана излиза Христо Димитров Несторов! Не сте го чували, нали? Така е, защото комунягите отново скриха неудобните факти! Човек с изразено чувство за справедливост, Христо Несторов не приема съветизацията на страната и въведените нови порядки след 1944 г., става горянин и като такъв е заловен и разстрелян през 1954 г. И друга заблуда е в ход – „гордеехме се“, че България, за разлика от Унгария (1956 г.), Чехословакия (1968 г.), Полша (1980 г.) е единствената държава в соц. лагера (за по-младите да кажа - деляхме се на „капиталистически **свят**“ и „социалистически **лагер**“ - лагер, ограден с кълон!), в която не е имало антиправителствени действия. С една дума – целият български народ е напълно съгласен с партийната политика! Едва по-късно се разбра, че не само е имало съпротива срещу т.нар. „народна власт“, ами тя е била дори първата в Източна Европа, дори по-мощна от прословутото партизанско движение: [Горянската съпротива](#)²⁶⁰ срещу установения в годините след комунистическия преврат,

²⁶⁰ https://bg.wikipedia.org/wiki/Горянско_движение

е съществувала в България от 1945 до 1958 година! И това са хора, които са се борили против диктатурата и комунистическия терор, против политическите репресии, против насилственото отнемане на собствеността и колективизацията, в т.ч. и на земята, против съветизацията на България и за възвръщането на свободата, демокрацията и пазарната икономика, както преди 1934 година! Как пропагандата да признае за съществуването им? Още повече, че според някои автори (Ангелов В. , Строго секретно! Документи за дейността на Държавна сигурност 1944-1989, 2006) (Асенов, Бончо. Шесто за шесто. стр. 123. и Ангелов, Веселин. Документи за дейността на ДС. док. 46 и 47. и двамата цитирани чрез Цанев, Стефан. Български хроники. т. 4. С: Труд, Жанет-45. гл. IX, стр. 277), в края на 1953 г., след разгрома на голяма част от тях, все още съществували **736 нелегални организации** и групи, а заедно с неорганизираните групи „вражеският контингент“ възлизал на **384 000 души!**

Да се върнем на партизаните - прочули се с „акции“ - с нападения на мандри (вкусен е кашкавалът, особено ако е „на аванта“), кметства и празни полицейски участъци, тук - там на някой заспал джандарин.

Сигурно ви е познат изразът „Това да не ти е мандра!“ . Не знам дали е виц, но съм чувал следната история: Млад партизанин предложил на командира на отряда да нападнат полицейския участък в селото. Имал си проблеми с местния полицаи. На което получил отговор: „*Какъв участък бе, туй да не ти е мандра!*“ Не се смейте за мандрите! След 9 септември съществуват „сериозни исторически изследвания“ по тази тема. Автор на едно от тях – „*Партизански акции в мандрите*“ (публикувано в сб. „Векове“, изд. „Народна младеж“, 1972 г.), е забравеният днес историк, икономист и финансист Давид Коен, който е разработил изключително задълбочено и добросъвестно темата (като пчеличка, на която обаче е било добре платено!). Та в това „изследване“ той доказва, как немските войски на източния фронт гладували горките, само защото Балканският

кашкавал, благодарение на партизанските набези, не стигнал до тях! В същия труд се цитират преписки на различни нива, за количествата, унищожени от шумкарите! Това се отчита от автора „в името на народа“. Всичко това цитирано от [В-к „Дума“](#),²⁶¹ а те не може да не знаят най-добре!

Един по-задълбочен прочит между редовете на цитираните документи обаче показва нещо много по-важно – държавата, в лицето на „лошата монархо-фашистка власт“ е компенсирала производителите за загубите, нанесени от „борците за свободата на народа“. Изброени са поименно пострадалите млекопреработватели, както и сумите, с които са били обезщетени! Да сте чули някой днес да компенсира някого за грабежи или обикновени кражби, било на кашкавал, било на нещо друго! Е, след този цитат, статията може и да изчезне от нета, но аз съм готов да предоставя копие на всеки!

Разглеждайки паметниците, посветени на партизани, попадам на един в памет на „първата партизанска акция в село Крушево“. Върху една морена (не вафла, а камък), е [издялан надпис](#)²⁶²:

²⁶¹ <https://duma.bg/kashkavalenite-aktsii-na-shumkarite-n151782>

²⁶² <https://strannik.bg/o/4379/pametnik-za-parvata-partizanska-aktsiya-v-selo-krushevo/picture?pic=2076>

„Тук на 12.IX.1942 г. е взето решение от бойната група в с. Крушево за провеждане на първата акция срещу фашистката власт.“

Един подобен надпис на мястото на което някой „е взел решение“, не може да не възбуди любопитството, какво точно се е случило. И ето какво четем в „История на село Крушево“:

„В началото на месец септември 1942 г. бойната група замисля провеждането на саботажна акция, която се осъществява на 13 срещу 14 същия месец. Харалан Петров Димов, Цвятко Стойков и секретарят на РК на РМС в Севлиево Владо Илиев решават бойната група да **изгори събраната вълна** на дирекция „Храноизнос“. Предварително е прекъсната телефонната връзка, спрян е тока, поставени са под контрол общинския дом и къщата на кмета. Към кооперативната мелница, където има около 20 души селяни и мливари се отправят Владо Илиев и още един член на групата. **Владо Илиев провежда агитация сред селяните да не дават храните си на държавата, защото отиват за хитлеристка Германия. През това време основната част от бойната група прониква в склада, изнася вълната и я изгаря на площада. Част от нея е съхранена при ятаци за нуждите на съпротивителното движение.**“ (Недялков & Цонев, 2011)

Та онзи камък отбелязва мястото, на което се взема решение, за провеждане на „първата партизанска акция“ – разбирай - да се открадне вълната от склада и част от нея да „се съхрани при ятаци за нуждите на съпротивителното движение“! Малко странно, но в същото село има и „[Паметник за загинали антифашисти от село Крушево](#)“²⁶³, на който не виждаме нито едно от изброените по-горе имена. Явно, добре са опазили вълната. И себе си!

Многобройни истории, че и цели книги, разказват за легендарните подвизи на партизаните, но ние ще обърнем

²⁶³ <https://wikimapia.org/18001853/bg/Паметник-за-загинали-антифашисти-от-село-Крушево>

внимание на един от тях - партизанския командир Запрян Фазлов с псевдоним - Леваневски. За едни той е митичен герой от партизанското движение, за други е садистичен убиец, лично отговорен за смъртта на 72-ма свои съселаяни.

Обикновено историите за партизани в соц. мемоаристиката следват характерен канон:

„Роден в бедно селско семейство, учил до еди-кой си клас, но напуснал училище, за да помага на родителите си на полето. Или - непълнолетен, отива в града, за да се присъедини към работническата класа и там – видиш ли – попада на добър комунист, който му отваря очите за комунистическата идея, за експлоатацията на пролетариата от страна на капиталистите.

После героят започва да се самообразова, намира марксистическа литература, започва да участва в нелегални акции на партията - преди или след като току-що е станал член на РСМ или БРП (к), но поради предателство, бива арестуван и подложен на нечовешки мъчения.

В друг вариант отива в Балкана и става партизанин, където загива геройски в неравна битка с полицията / жандармерията. Междувременно възможно е да влезе в затвора, но както казва пролетарският поет: „Но във затвора попаднал на хора и станал човек.“

Има и трети вариант – оцелява, и след Девети се включва активно в изграждането на народната власт“.

Е, ако сте прочели последните няколко абзаца, значи вече знаете историята на всеки един от героите на онова време – повтаряха се като по шаблон с малки изключения. Но Истината, както много пъти вече видяхме, е различна от социалистическата историография.

Фазлов, роден през 1921 г., всъщност бил обикновен криминален престъпник. При това рецидивист, тъй като е съден двукратно за кражби и веднъж за незаконно използване на огнестрелно оръжие – по време на сбиване, стрелял с пистолет, откраднат от баща му. По-късно влиза в казармата, където

служи като готвач, но го пуснали в отпуск и той след кражба в селска бакалия и два ареста, успява да избяга, свързва с един комунист и се укрива „в шумата“. Сам избира и партизанско име – Леваневски – руски летец, любимец на Сталин. Прочул се с „рискованите си акции“, а славата му набързо го издигнала до „партизанския командир Леваневски“. Всъщност, той се върнал към предишната си работа – въоръжени грабежи. Подробно описание на подвизите му четем в книгата на друг партизански герой – Давид Овадия, „Леваневски: Документална повест за Запрян Георгиев Фазлов“, претърпяла няколко издания (Овадия, 1992). В предговора, авторът пише:

„Известно е, че поради изключителната си смелост в сраженията и невероятно дръзките акции Леваневски се ползваше с огромен авторитет и уважение сред партизаните от Средногорието. За подвизите му се носеха легенди, за него се пееха песни.“

В същата книга, авторът описва „партизански акции“, които нито са много, нито са особено героични, а по-скоро приличат на разбойнически отмъщения и грабежи. Например:

„Превземане на село Отец Паусиево: „Запалихме общинските архиви и наказахме няколко отявлени народни врагове“ (Овадия, 1992, с. 39).

През есента на 1943 година с Леваневски нападناхме селкопа²⁶⁴ в село Стряма. Взехме всички пари от касата, вълнени фланели, ризи и други вещи, след което се изтеглихме (Овадия, 1992, с. 41).

Както се разбира от полицейския рапорт, задигнати са 60 000 лева.

Трета смъртна присъда Леваневски получава за грабеж в кръчмата на Иван Миленков от село Калековец (12 март 1944 г.):

Общо му задигнали около 40 000 лева. Задигнали му също един голф, една мушама, един панталон, 25 м плат, 30 м вълнен

²⁶⁴ Селската кооперация – бел. съст.

шаяк, ризи, носни кърпи, кърпи за лице, 2 и половина килограма луканки, 3 килограма саздърма и др. [...], а от сина му пистолет (Овадия, 1992, с. 78).

Македонски, съотрядник на Леваневски, свидетелства:

В края на месец март на една среща другарят Запрян Кючуков, който беше командир на Стрямската група, ми се оплака от Леваневски и Григор, че не го слушат, че няма никакъв ред и дисциплина, въпреки работата на партийния секретар Танкин. „Ние решихме да ги изгоним – сподели Кичука – защото вършат безобразия и хората ни гледат накриво. Слизат на село, взимат агнета, белъо, чеизите на момичетата и ги носят по къщите да ги продават“. Отидохме в техния лагер. Бяха четирима, петима души. По клоните видяхме накачени единадесет одрани агнета. Танкин ми каза, че агнетата са донесени от двамата – Григор и Леваневски“ (Овадия, 1992, с. 93).“²⁶⁵

Е това са „геройските акции“ на „партизанския командир“ Леваневски! Но това са детски игри, в сравнение с други „геройства“, които е вършил след „Победата на Социалистическата революция“. За това – по-нататък!

На 14 октомври 1942 г. съветското правителство излиза със заявление „За отговорността на хитлеристките завоеватели и техните съучастници за злодеянията, извършвани в окупираните страни на Европа“. За тях те трябва да бъдат изправени пред международен трибунал и наказани по цялата строгост на углавния закон. Подготовката в Съветския съюз за него започва веднага. С указ на Президиума на Върховния съвет от 2 ноември 1942 г. е създадена Извънредна държавна комисия (ЧГК) за установяване и разследване на злодеянията, извършвани на територията на СССР.

²⁶⁵ <https://www.librev.com/index.php/discussion/bulgaria/4376-partizanskiyat-komandir-levanevski-mezhdu-kriminalniya-i-politicheskiya-diskurs>

Българските ибрикчи не чакат: в няколко предавания от октомври 1942 г., по радиостанция „Христо Ботев“, намираща се в СССР, Задграничното бюро на БРП(к) предупреждава, че от „международния трибунал“ ще бъдат съдени и българските управници, като съучастници на хитлеристите. В радиопредаванията обаче от декември 1942 г. терминът е заменен с „народен съд“. Определен е и неговият обхват — министри и всички изпълнители на техните разпоредби, съдии и прокурори, полицаи и агенти на Гестапо, журналисти, обявени за „интелектуални подбудители“ и „вдъхновители на фашисткия режим“.

В същото време, Задграничното Бюро на БРП(к) призовава да не се чака, а да се започне „сурово народно възмездие още сега“. Лозунгът, издигнат от партията, е „Око за око, зъб за зъб“. Вълко Червенков дава указание наказанието на „народните изедници“ да се възложи на бойните групи на БРП и РМС.

„Обособени са ексекүтивни бойни групи със специално назначение за извършване на наказателни разстрели, разделени на двойки и тройки. По предложение на Военния център в края на 1942 г. Политбюро утвърждава списък на първата група лица, които следва да понесат смъртно наказание. И те са само българи. Веднага след това на бойните групи се възлага да ги приведат в изпълнение...“

Наказателни акции провеждат и партизанските отряди. През февруари 1943 г. Главният щаб на Народоосвободителната въстаническа армия (ГЩ на НОВА) нарежда: „На специални бойни групи да се възложи обезвреждането на злостни и активни германски агенти, предатели и мъчителни на народа.“ Месец по-късно Радомирският партизански отряд докладва: „Направихме акция в селата Друган и Гълъбник. Разправихме се със 7 гадове, един полицейски началник, чин капитан, двама предатели, бирника Симеон Гнурски...“ На 24 срещу 25 ноември 1943 г. партизанският отряд „Георги Бенковски“ влиза в с. Княз

Александрово — Белоградчишко, и обявява едностранна „народна власт“. Намиращите се там полицаи отказват да предадат оръжието си и това им струва живота. Избити са и пет души от местната управа.

През октомври 1943 г. щабът на Втора въстаническа зона докладва: „Нападение на с. Шейново, взето оръжие и храна. Убит фашист-злодей от с. Чехларе, обезоръжени двама горски стражари... Спрян влак и обискирани всички пътници. Обградени и обезоръжени всички трудоваци по шосето Карнаре — Троян, взети много дрехи, завивки, обувца и храна... Избити са много полицаи, един доносник и известният злодей — околийският полицейски началник в Асеновград — Димитров.“

Доклади с подобен характер изобилстват в архивите.“ (Мешкова & Шарланов, 1994)

Да видим какво пише в енциклопедията за прословутия [Трънски отряд](#), с командир Славчо Стаменов – Трънски:

„извършват палежи на пшенични и ечемични снопи на „врагове на народа“ в Рани луг и Бохова. Дейностите на комунистическите активисти през 1942 и в началото на 1943 година включват и прекъсване на телеграфни линии и разпространяване на антигермански позиви. (...)

На 7 май 1943 година отрядът извършва първата си бойна акция - **нападение над нощната стража при Слишовското ханче.**

На 16 юни 1943 г., петима партизани от отряда, водени от Славчо Трънски, съвместно с 10 югославски партизани **завземат полицейския участък и унищожават мандрата в село Главановци. Убит е кметът на селото. При изтеглянето двама партизани са ранени с ловна пушка.**

На 30 юни 1943 година партизаните **нападат Стрезимировци, запалват общината, разбиват мандрата, от която взимат 20 пители кашкавал, сдобиват се с няколко италиански пушки. След пристигането на полиция от Трън и Клисурса се изтеглят. На 23 юли група, водена от Делчо Симов**

и Денчо Знеполски **разбива мандрата в Лялинци**. През юни и юли 1943 г. се провеждат събрания в Джинчовци и Бохова. На 12 август **обезоръжават общинския полицаи и запалват архива** в общината във Вукан.

В началото на септември 1943 година **отрядът наброява 29 души**. На 7 септември партизаните, командвани от Стефан Рангелов, **участват в тежък бой с правителствени части** при връх Яничева чука до с. Бохова. В боя част от партизаните са разпръснати на групи, убити са двама от тях, след които Стефан Рангелов, една партизанка е тежко ранена. В последвалото преследване партизаните дават две още жертви, две партизанки са заловени. След това сражение отрядът се оттегля в района на Кална, Църнотравско, който става негова изходна база. На 15 септември партизаните **отново нападат Главановци**, подкрепени от 20 души югославски партизани от Лужничкия партизански батальон, но се оттеглят след пристигане на полиция от Клисуря и Стрезимировци.²⁶⁶

Забелязвате ли? Запалили пшенични снопи, прекъснали телеграфа, нападнали охраната на Слишовското ханче (ясно какво са правили там!), после ограбили няколко мандри и си „услужили“ с кашкавала. Куриозно е как 29 души участват в „тежък бой с правителствени части“ при който дали 4-5 жертви, а „две партизанки били заловени“! И тъй като съм абсолютно убеден в правдивостта на партизанските разкази, логично се питам: „Абе какви са тия „правителствени части“, дето не могат да се справят с една шепа леко въоръжени разбойници?“

Друга емблематична и силно героизирана – „[Акцията в Жабокрек](#)“²⁶⁷ е описана от историка Веселин Ангелов. Години наред на 24 август, поклонници на нечовешката идеология, въоръжени с червени знамена със сърпове и чукове, посещават

²⁶⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Трънски_партизански_отряд

²⁶⁷ <https://angelovveselin.blogspot.com/2009/08/24-1944.html>

паметника, посветен на „най-голямата партизанска акция“ в България... А всъщност би трябвало да потънат вдън земя от срам заради тази позорна страница във „великата“ им антифашистка съпротива, при това десетина дни преди Червената армия да навлезе в България през септември 1944 г.

Истината, отново е по-различна от пропагандата!

Август 1944 година. В почивна станция в Кочериново, в местността Жабокрек, се възстановяват 18 ранени германски войници, един офицер, а с тях - един лекар и две медицински сестри. Всичките те (без офицера, който бил с личния си пистолет с няколко патрона), не били въоръжени и се охранявали от взвод български войници.

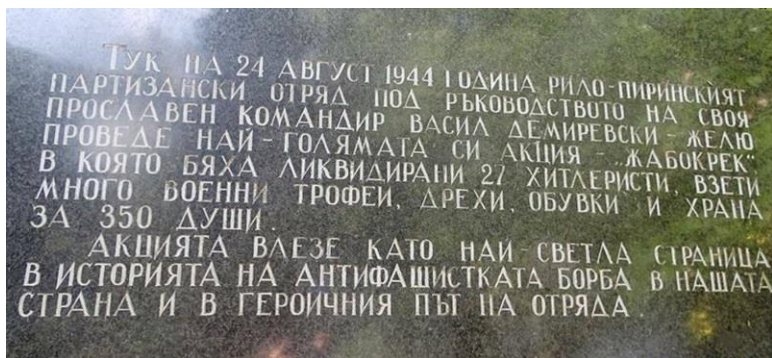
Разбрали това, партизани от Дупнишкия, Разложкия и Горноджумайския партизански отряди, се събират във внушително партизанско съединение от 250 (някой пишат за 350) борци, наричат се с гръмкото име „Рило - Пирински партизански отряд“ и решават да си пишат и те някакъв актив в последния „исторически“ момент, защото дотогава май нямали никакъв...

Привечер, те обезоръжават българския взвод, охраняващ почивната станция, нахлуват в нея и избиват ранените войници, както и лекарят и двете медицински сестри. Варварски подпалват станцията - действие, представляващо само по себе си военно престъпление, защото съгласно международните договори, именно така се квалифицират подобни действия спрямо невъоръжени войници, пленници и пр.

В случайно минаващ наблизко автобус се оказва техническият директор на дружеството „Гранитоид“ - австриец Райнхард Томанек с непълнолетната си дъщеря. В продължение на 25 години заводите, в съдружие с българи произвеждат цимент, имат фабрики, мини и дават на местното население работа, освен че строят мостове, ВЕЦ-ове и половин България има ток благодарение на тях... Партизаните докопват ключовете от касата на дружеството, убиват Томанек и изнасилват непълнолетната му дъщеря, като взимат дори

ръчния му часовник (да не става зян)! Героично, нали! Достойно за увековечаване! После подпалват автобуса, отиват в касата на дружеството и взимат оттам 2 милиона лева, предназначени за заплати на работниците. Обикновени обирджии и терористи, но какво друго да очакваме!?!

Днес „подвигът“ им е увековечен от паметна плоча. Да не говорим за легендите, описващи „епичната битка срещу монархо-фашистите“. Позор!

Паметна плоча в Жабокрек, от която разбираме, че взели обувките на 27 хитлеристи... (сн. Интернет)

Като човек, склонен към анализ на човешкото поведение, се питам: Каква е причината за тези нечовешки действия? Каква е причината да тръгнеш срещу собствения си народ?

Борба с фашизма, ще възкликнат и днес една кохорта „патриоти“, които „случайно“ се събуждат и заспиват с думата „Русия“ в устата!

„Фашизмът убивал дори деца!“ - ще кажат други!

Веднага уточнявам ясно - категорично съм против не само срещу убиването, но и съм против всякакво насилие - както към деца, така и към възрастни! Със съпругата ми, сме отгледали нашият син с един - единствен шамар! И още помня за какво!

Но като един интелектуалец, който е призван да наблюдава и да разсъждава върху видяното, искам да анализирам горната теза. Да я разгледаме дума по дума:

„Фашизмът“ - предполагам, че ти, любезни Читателю си прочел вече предговора на този паноптикум, с дефиницията на термина „фашизъм“ и на руски и на английски, и си забелязал, че действителността в България през периода до 1944 г. по никакъв начин не се вписва в тези определения! Нещо повече - [22-ма историци от БАН](#)²⁶⁸ припомнят историческите факти и се обединяват около становището, че непосредствено преди Втората световна война (1934-1944 г.) управлението на страната е авторитарно, но не и фашистко. Фашизмът никога не идва на власт в България. В този исторически период, в България не се създава водеща фашистка партия, а режимът няма фашистка идеология, е заключението на учените, публикувано на сайта на Българската академия на науките! А историците от БАН си разбират от работата! Или?... Защото, ако тези историци лъжат, крайно време е, дежурните защитници на Соца да поискат разпускането на тая институция! Да не харчи народна пара!

Ами ако не лъжат? ...

„... убивал дори деца!“ Този, който е убивал (очевидно не са „фашистите“, защото разбрахме, че такива в България, няма), е убивал и възрастни хора! Признавам този факт! Убийството на когото и да било е варварски акт - отнемаш живот, който не можеш да върнеш! Каквито и реабилитации после да правиш! И затова цяла днешна Европа от много години отмени смъртното наказание! Разбира се, за тежки престъпления се предвиждат и възможно най-тежките наказания. И днес, в която и да е цивилизована държава, престъпници, които стрелят срещу полицията и жандармерията, които тероризират населението, които предават държавата си (особено срещу заплащане), не могат да очакват снизходителност!

²⁶⁸ <https://www.bas.bg/?p=41867>

А какво всъщност са вършили т.нар. партизани? А подводничарите и парашутистите, изпратени от СССР да свалят законната власт? СССР, с когото в онова време имаме нормални дипломатически отношения! (напомням – през 2022 г. Русия ни обяви за „неприятелска държава“ - какви ли изненади са ни приготвили?) „Борили се за свободата на народа“? От кого? От Царя, който се движел без охрана сред хората и на чието погребение се стичат десетки хиляди опечалени българи от всички райони на страната? Или от властта, която осъжда на смърт десетки пъти по-малко хора, от колкото т.нар. „Народен съд“, който по същество е антинароден, с издадените над 2730 смъртни присъди срещу елита на нацията (Нюрнбергският трибунал съди 24 лидери - политици и военни от ръководството на Нацистка Германия, съди ги за престъпления срещу човечеството и за военни престъпления и осъжда на смърт 12 (дванадесет) нацистки военнопръстъпници, а 5 дори оправдава! Само 12, срещу 2730!) Защото регенти, министри, депутати, лекари, адвокати, инженери **СА елита на нацията**, за разлика от някакви полуграмотни каскети! Отрицателен социален инженеринг, негативна селекция, плодовете на която ще берем още поколения напред!

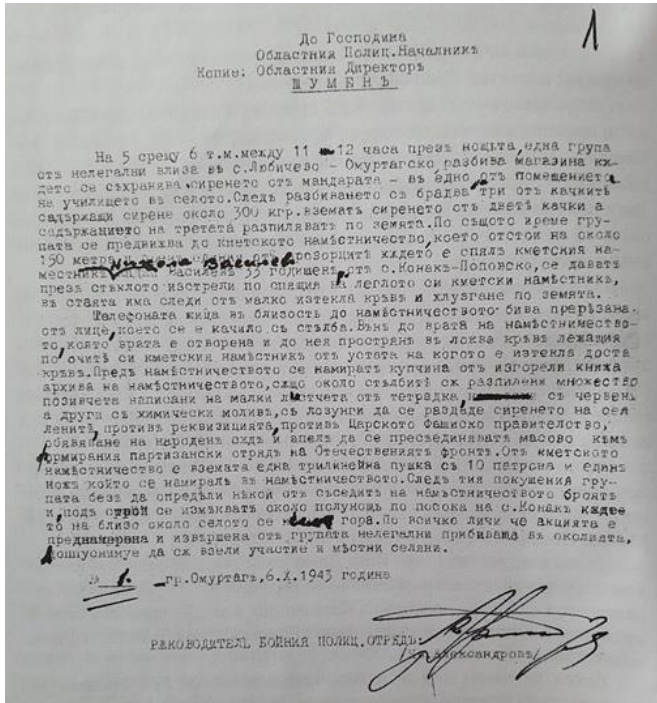
Велислава Дърева пише в „Дума“, цитирана и от „Поглед“ – „Убийците на 178 антонивановци са възнаградени с 8 900 000 лв. – по 50 000 на глава. Само за 1943-44 г. по §36 от бюджета на МВР са раздадени за награди 19 500 000 лв. на армията и 8 350 000 лв. за жандармерията, общо – 28 350 000 лв. Това прави 567 отрязани глави! 567! Набучени на колове, разнасяни по стъгди и мегдани, подхвърляни в ръцете на майките на погиналите момчета и момичета!“²⁶⁹

567 глави на избити партизани, разбирай терористи - страшно много! Не знам доколко е оправдано убиването на нелегални, излезли в гората, финансирани от чужда държава с цел, да свалят редовно правителство на държава и искащи да

²⁶⁹ <https://duma.bg/koy-ubi-yastrebinchetata-n235099>

сменят насилствено, повтарям насилствено обществения строй!
(виж присъдите на Вапцаров, Радойнов и т.нар. парашутисти и подводничари)

А ето какво всъщност са вършили те!

Разбили мандрата, откраднали сиренето от две качета, а третото – разсипали! Приложеното факсимиле от Полицейски доклад за партизанска акция край Омуртаг е с лошо качество, за което моля за извинение, но пък е блестящ пример за „акциите: им: разбили „три от качките съдържащи сирене около 300 кгр. вземат сиренето от двете качки а съдържащието на третата разпиляват по земята.“

Черните ангели

През лятото на 1942 г. пристигналите от Съветския съюз за да дестабилизируют България и да свалят законната власт т.нар. „групи на парашутисти и подводничари“, биват заловени, с което е нанесен разгром на ЦК на БКП. Комунистическото ръководство (не без участието на Москва) решава да отмъсти на властта с терор и политически убийства. През цялата си история Българската комунистическа партия държи в арсенала си терора като политическо оръжие, а в определени моменти той е и главното ѝ средство. БКП, или БРП - както тогава се нарича, издава „присъди в името на народа“, както ги нарича Цола Драгойчева, а изпълнението им, е [поверено на Славчо Бочев, наричан Радомирски](#)²⁷⁰. На 17 години той става член на [РМС](#), а на 21 – на БКП. На 23 години вече е натворил достатъчно, за да бъде осъден на 10 години затвор за революционна дейност. През 1941 година минава в нелегалност. По решение на Централната военна комисия му е наредено да организира и подготвя терористични групи, които да действат по градовете (в страната им викаха „шумкари“, пък те се наричаха партизани), за ликвидиране на противници на партията.

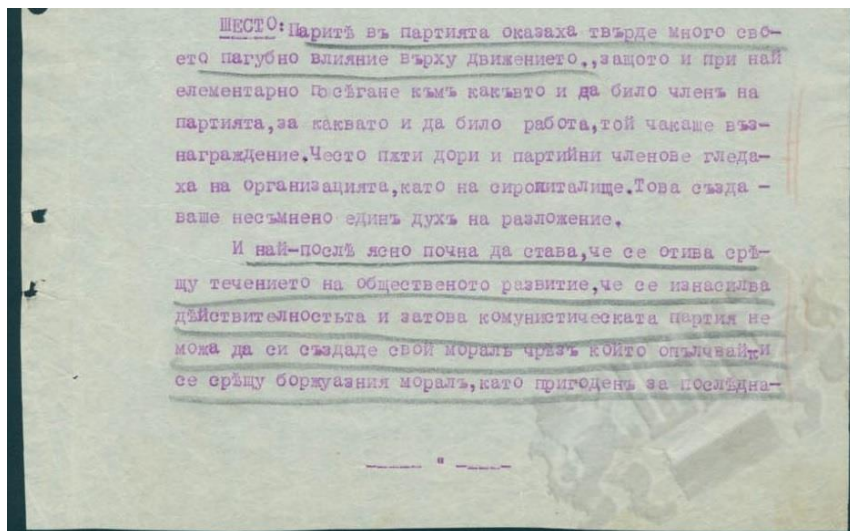
Всички те били млади хора, обсебени от комунистическата идея. Разпределени по двойки, за да създават впечатление на влюбени, те тренират физическа подготовка и стрелба на Витоша.

Въпреки, че са доверени и проверени хора, с оглед конспирацията, те използват псевдоними, които се сменят често. Ползват нелегални квартири, имат определени дати и места за явки. Макар и заплени от червената идея, те не работят безплатно. Да припомним [показанията на Цола](#)

²⁷⁰ <https://bulgarianhistory.org/chernite-angeli/>

Драгойчева²⁷¹, арестувана по същото време в друг процес:

„Парите в партията оказаха твърде много своето пагубно влияние върху движението, защото и при най-елементарно посягане към какъвто и да било член на партията, за каквато и да било работа, той чакаше възнаграждение. Често пъти дори и партийни членове гледаха на организацията като на сиропиталище. Това създаваше несъмнено един дух на разложение...“

Прилагам отново факсимиле от протокол от разпита й (от Държавна Агенция „Архиви“) за невярващите:

Та членовете на групата получават заплати – по спомени на самия Радомирски заплатите са следните: 3000 лева на месец за женените и 2000 лева на месец за неженените. Получават и храна за сметка на партийната каса, а тя пък се захранва щедро от Съветска Русия. За сравнение – средната пенсия била около 1400 лв., заплатата на среден чиновник по това време била около 3000 лв., а шефът на полицията, Гешев, се разписвал за 5600.

²⁷¹ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-24-21-07-34/589-2013-01-24-21-25-21>

Министерската заплата била около 8000 лв.

Бойните терористични групи се подчинявали на желязна организация и правила – акциите се извършвали от две двойки – екзекутираща и охраняваща, с ясно изработен план.

Съставен е списък, включващ изявени обществени дейци. През пролетта на 1943 година от комунистически бойни групи са застреляни ключови фигури, които комунистическата партия нарочва за „врагове на народа“. На кой точно народ, и как тия „айдуци“ са решили, че са „врагове“, преценете сами.

В началото на февруари 1943 г. Станьо Василев и Виолета Якова убиват с работилницата му дърводелеца Никола Христов-Кутуза (сътрудник на ЦК на БКП, но е заподозрян за предател), а няколко дни по-късно, отново Якова, заедно с Иван Буруджиев (обърнете внимание на тази фамилия и се замислете, ако я срещнете в днешното политическо пространство), убива пред дома му генерал Христо Луков, пред очите на 9-годишната му дъщеря. Два месеца по-късно убива запасния полк. Атанас Пантев, по това време - адвокат. И преди някой да е казал, че са убивали „врагове на народа“, бързам да ги информирам - да се знае, че полковник Пантев е съден посмъртно от т.нар „Народен съд“. Знаем защо. Но... е [оправдан още през 1945 г.](https://bg.wikipedia.org/wiki/Атанас_Пантев) по всички задочни обвинения! Кое ще рече, че дори и по техните представи, един невинен гражданин е станал жертва на терористи.²⁷²

На името на Виолета Якова, в днешна европейска и демократична София, в кв. „Люлин-2“, има наречена улица, а в Радомир – има не един, а два нейни паметника. Сигурно в знак на почит към терористичната ѝ дейност! Защото няма как да се нарече по друг начин убиването на хора на улицата, без съд и присъда, с преследване на уж „светли идеали“!

Якова се бори не за друго, а за триумфа на световната комунистическа революция. Тя е доста активна в престъпната дейност на БКП – участва в подпалването на „Ташков чифлик“

²⁷² https://bg.wikipedia.org/wiki/Атанас_Пантев

и кожухарска кооперация „Св. Илия“ в София, участва в атентатите срещу журналиста Данаил Крапчев, инженер Кулчо Янакиев, народния представител Сотир Янев, а два месеца по-късно убива запасния полк. Атанас Пантев, по това време - адвокат. После отива партизанка в Бригада „Чавдар“ и в Трънския отряд. След престрелка с полицията си получава заслуженото - убита е през юни 1944 г. Загива само на 20 години – да се чудиш, кога е успяла да натрупа толкова омраза към хората! И да тръгне да убива на улицата хора пред децата им!

За нея, и то през 2023 г., [в-к „Дума“ ще напише](#)²⁷³ (не се смеете, чета и „Дума“, за да сравнявам различните гледни точки):

„Подвигът на Виолета Якова допринесе монархо-фашистката власт в България да не се обвърже още по-тясно с хитлеристка Германия и като евентуален резултат от това да изпрати български войски на Източния фронт, а оттук – и за предотвратяването на нова национална катастрофа.“

Край на цитата.

Колко героично! Само не разбирам, как избивайки няколко човека на улицата, пред семействата им, „в името на народа“ (продължавам да питам – „кой народ?“), тя е „предотвратила национална катастрофа“? Освен ако не е в рубриката „Партизански митове и легенди“. Фентъзи!

Един от „черните ангели“, когото вече споменахме – Иван Буруджиев – всъщност не успява да убие никого. Той стрелял по ген. Луков от близко разстояние, но го улучва в рамото. При втория му изстрел, куршумът рикошира във вратата. Тогава Луков притиснал с тялото си пишман убиенца Буруджиев към стената, отстъпвайки навътре в къщата, а Виолета Якова го убива с изстрел в гърба. Луков не е очаквал друг стрелец. Якова стреля втори път, но не улучва, а пробива едно от стъклата на вътрешната врата в сградата. След това комунистите избягват през съседния двор. По инициатива на

²⁷³ <https://duma.bg/podvigat-na-edna-antifashistka-n278314>

министър-председателя Богдан Филов е обявена награда от 300 000 лева за залавянето на терористите.

Буруджиев, заедно с друга терористка – Здравка Кемилева се проваля още един път само месец след убийството на ген. Луков, преследвайки Данаил Крапчев - събуждат подозрението на придружителите му и са арестувани. В квартирата на Буруджиев е, намерена огромна сума пари – 328 000 лева, наakisвайки Славчо Радомирски, който и без това вече има задочна смъртна присъда.

А неуспялата убийца Здравка Кемилева след „победата“, завършвайки медицина, все пак осребрява „революционната си дейност“ – става Ректор на Медицинския университет във Варна, а по-късно и председател на Профсъюза на здравните работници.

Не така стоят нещата с Данаил Крапчев – месец по-късно следва повторен опит за убийство му: при излизане от редакцията е нападнат от въоръжени с пистолети, нахвърлили се върху него с ятагани. Спасяват го минувачи и притекли се полицаи, като нападателите са ликвидирани.

Следва трети опит – през юли 1944 г. – отново неуспешен. Все пак съпартийците на „революционерите“ успяват – още на 10 септември 1944 г., веднага след Деветосептемврийския преврат, Крапчев е убит, като новата власт се опитва да прикрие случая, обявявайки, че Крапчев се бил самоубил в навечерието на преврата!

Но гаврата продължава. Както се случва с много други жертви на терора от есента на 1944 година, през 1945 г. Данаил Крапчев, макар и мъртъв, е осъден от т.нар. Народен съд (VI върховен състав) на смърт! Ще попитате – защо, след като вече е мъртъв? Решението включва и пълна конфискация на имуществото, като така престъплението бива узаконено!

Друга цел на „ангелите“ е народният представител Сотир Янев - застрелян от Никола Драганов - Гуджо, пред дома му на 15 април 1943 година. Терорът продължава и на 3 май Митка Гръбчева и Величко Станев застрелват запасния полковник

Атанас Пантев, герой от Чеганската операция и от защитата на Червената стена, бивш директор на полицията и бивш подпредседател на Военния касационен съд.

Неколкократно се провалят в опита за убийство на радиоинженера Кулчо Янакиев, който успешно засича и заглушава нелегалните предавания от територията на приятелския Съветски съюз, излъчващи върху честотите на радио София, с което предизвикват преследването им от Никола Гешев.

Политбюро на Компартията издава заповед да се прекратят действията на групата, но четирима от групата на Радомирски все пак правят повторен опит да ликвидират Янакиев, но полицията е подготвена и убива трима от нападателите, а четвъртият – Никола Драганов-Гуджо се самоубива в подземната канализация на София.

Убийствата на деца

Непростимо е, че са убивани и деца! Което за мен си е престъпление срещу човечеството, което няма да се роди! Но кои и защо са ги убивали? Нека да се върнем 100 години назад – нали пропагандата иска да видим различните гледни точки.

Колко от вас знаят, че деца и цели семейства са оставяни да умрат от глад?

Колко от вас знаят, че за кражбата на малко жито (буквално 5 класа) от нивите, наказанието е било разстрел?

Колко знаят, че това се е случвало с деца на 12 годишна възраст!

Не, слава Богу не у нас – това става в колхозите на сталинския СССР! Не вярвате, че това е възможно в страната с „най-справедливия строй“, нали? И аз не вярвах, но тъй като в този паноптикум (използвам тази дума, като отново напомням значението ѝ - място, от което едновременно да се вижда в

много посоки) постоянно разказвам реални истории, ще прочетете още една мрачна такава за това, как в Съветския съюз са репресиран и разстрелвани деца с така наречения „[Указ седем-осем](#)“²⁷⁴. Законът, получил по-късно названието „Законът за класовете“ или „Законът за петте житни класа“ е приет на 7 август 1932 г. Става дума за чл. 328 от сталинския Наказателен кодекс. След приемането му, всички „*грабители на социалистическата собственост*“ били разстрелвани, и само в изключителни случаи екзекуцията била заменяна с 10 години в лагерите на ГУЛАГ. За „социалистическа собственост“ се смятали дори шепичка класове от колхозните поля - в буквалния смисъл на думата от 3 до 5 класа - за това човек можел да бъде арестуван и разстрелян.

На 7 април 1935 г. е прието постановление номер 3/598 с което смъртната присъда според сталинския наказателен кодекс можела да се прилага и към деца, навършили 12 години, а Постановлението е подписано лично от „бащата на народите“ Сталин!

На Бутовския полигон в Москва са идентифицирани останките на **196 разстреляни деца** - и това само на един от стотиците полигони, на които са извършвани разстрели, и то само за една година — от август 1937-ма до октомври 1938 г. Разстрелвали деца, хванати да крадат хляб! **От глад! Жесток глад!** Имало и за „контрареволуционна дейност” - например за татуиране на портрет на Сталин на левия крак. А заедно с децата, там били разстреляни общо 20 765 души! Осъдените на смърт са докарвани от московските затвори с коли с надпис „ХЛЯБ“. За цинизма на болшевиките говори фактът, че най-младата жертва, Миша, на 14 години и бил [осъден за кражбата на два хляба](#)²⁷⁵! **От глад!** Осъден на разстрел! И екзекуцията е изпълнена! На 14 годишно дете! Погледнете детето на снимката в очите. **РАЗСТРЕЛЯН!** По заповед на Сталин! Който днес пък

²⁷⁴ https://ru.wikipedia.org/wiki/Закон_о_трёх_колосках

²⁷⁵ https://bessmertnybarak.ru/Shamonin_Mikhail_Nikolaevich/

е един от символите на новата руска империя! И чиито [икони са залели днешните руски църкви](#)²⁷⁶ и [мемориали за Втората световна](#)²⁷⁷! „Светият“ Сталин пред стените на Кремъл²⁷⁸! ...

И още нещо! Пропускан факт е, че през 1937-1938 г. [Исай Д. Берг](#)²⁷⁹ се прославил с това, че през 1936 г. в московското НКВД „патентова“ машина „газова камера“, наричана на жаргон „[душегубка](#)“²⁸⁰! На немски – „Gaswagen“. Тя представлявала фургон, в който била вкарвана тръба, бълваща изгорели отровни газове. Жертвите били събличани голи, връзвани и хвърляни във фургона със запушени уста. След това само извозвали труповете до предварително пригответените ями. Тези, които не умирали веднага от задушаване, се намирали в безсъзнание и било лесно да се доубият!²⁸¹ Самият Берг обяснявал, че **без подобно подобрение „е невъзможно да се извършат толкова голям брой екзекуции“**. Днес говорим за газовите камери в хитлеристките концлагери! Но пропускаме, че нацистите в Германия са имали добри учители, незнаяно от кого, замечени под килима на историята! А по зловеща ирония на Съдбата, Исай Берг бил евреин!

Или всъщност, замечени - знаем от кого! И разбираме защо!

През 1936 г. генералният прокурор на СССР Вишински подготвил докладна записка със статистика — прокуратурата на СССР проверила 115 000 присъди по „Указ седем-осем“ и установила, че в 91 000 случая наказанието е прилагано

²⁷⁶ <https://faktor.bg/bg/articles/politika/hlyab-i-pasti/-shok-ruski-satanizam-ikoni-na-satrapa-stalin-izmestvat-svettsite-v-tsarkvite-41017>

²⁷⁷

https://www.bbc.com/russian/society/2015/05/150529_tr_prokhorovka_stalin_ikon

²⁷⁸ <https://kultura.bg/web/светият-сталин-в-днешната-руска-д/>

²⁷⁹ https://ru.wikipedia.org/wiki/Берг,_Исай_Давидович

²⁸⁰ <https://klubiliyaminev.com/2021/03/06/исай-берг->

[националсоциалистите-по-ст/](#)

²⁸¹ <https://faktor.bg/bg/articles/katin-1940-ekzekutsiite-i-palachite>

„неправилно и престъпно“! На тази основа трябвало да бъдат реабилитирани 37 000 незаконно разстреляни (все пак, реабилитирани не значи съживени!), но пък Сталин постъпил според логиката на съветската власт — [изпратил на разстрел](#)²⁸² в мазетата на КГБ всички, допуснали „крайности“. Нищо, че това станало по неговите правила!

Малко известен, но категоричен паметник са изградили самите руснаци в центъра на Ростов на Дон – „[Крoвaвый век России](#)“²⁸³. Няма да го видите по хрониките, няма да ви го покажат и „копейките“! А и не знам, дали няма да „изчезне“.

И без да владеете добре руския език, може да прочете колко руснаци са били убити! От своите! Включително и деца!

„Мемориал жертвам политических репрессий (Невинно убиенным)“ – Мемориал на жертвите на политически репресии – Ростов на Дон, Русия

²⁸² <https://faktor.bg/bg/articles/ukaz-sedem-osem-ili-kak-v-savetskiya-sayuz-razstrelvali-detsa>

²⁸³ <https://vis0tnik.livejournal.com/686320.html>

Деца са убивани и в България! Веднага ще кажете - Митко Палаузов, ястребинчетата... Аз пък се сещам и за децата в Равногор, но нека караме поред.

Разсъждавайки по темата, се замислям - как бихте квалифицирали днес родители, които изпращат малолетните си деца да извършват престъпления срещу Държавата, и то в услуга на друга държава! Децата - герои ли са? А техните родители? Най-малкото, днес ще им бъдат отнети родителските права!

Митко Палаузов, детето икона на партизанлъка, всъщност става жертва на нелеп инцидент, а разказите за неговите подвизи нямат нищо общо с действителността (както повечето „легенди“ за онова време). Бащата на Митко Палаузов - Трифон останал без работа и лесно е примамен от червената идея. От глупост ли, от що ли, решава „да осъзнае класово“ и детето си. Праща го да разнася позиви, кара го да пази отвън на тайни срещи. Разбира се, едно дете не може да осъзнава, камо ли само да взема решенията в живота си, то е въввлечено в тази история от родителите си. Докато Хитлер и Сталин са съюзници, е сравнително по-безопасно, но след навлизането на германската армия в СССР, нещата загубяват. А таткото, вместо да дръпне детето и жена си настрана от огъня, ги вкарва в епицентъра на събитията, извежда ги във въоръжен партизански отряд в гората. Вече 13-годишното дете е подложено на студ, глад, кръв и физическа изнемога.

През есента на 1943 г., на много места комунистите правят мобилизация. Изкарват много хора, като ги заблуждават, че ще завладеят своя територия, на която ще създадат комунистически ред.

След девети септември Трифон Палаузов създава ново семейство и отново има син, който също се казва Димитър. Той пък разказва семейната история, [признавайки](#):

*„Тогава такава беше пропагандата. На тогавашната власт трябваха герои.“*²⁸⁴

Жандармерията разбира, че Трифон е излязъл в гората и започват разпити на семейството му, което го принуждава да ги вземе със себе си в Балкана. Всъщност се криели само няколко дни, когато след предателство, жандармерията обгражда мястото и за да не дава жертви сред редиците си, хвърля няколко бомби в землянката с партизаните, сред които се оказват и Митко и майка му.

*„След два дни баща ми ги намира всичките, които са били в землянката, нахъсани на парчета и оставени така. Това е цялата истина. Никой не може да каже, че едно дете на 13 години може да бъде партийно ориентирано. Толкова чудесии се изписаха през годините! Всичко се цензурираше. Трябваха им герои - намериха си герои“*²⁸⁵ - какъв по-подходящ от неврътния Митко Палаузов.

Не липсват и „лешояди“ - сребролюбци! Пръв за случая се сеща писателят Марко Марчевски. Опитен в идеологическата пропаганда, живял години в Съветска Русия, той добре знае „стойността“ за тоталитарния режим на образи (пък дори и измислени), като Павлик Морозов и Александър Матросов.

През 1951 г. именно той пише първия героичен епос за Митко Палаузов. Книгата става задължително училищно четиво и претърпява цели осем издания! Близък до бащата на Митко Палаузов разказвал навремето как Марко Марчевски отишъл при него и казал:

„Бай Трифоне, ако знаеш колко пари ще спечелим с тая книга за сина ти! Големи тиражи ще има!“ При тези думи бай Трифон се изчервил целият и извикал:

*„Ти от смъртта на сина ми пари ли ще правиш, бе?! Вън от тук и да не си стъпил повече в дома ми!“*²⁸⁶

²⁸⁴ <https://www.168chasa.bg/article/4244989>

²⁸⁵ ibidem

²⁸⁶ ibidem

Освен книгата, Марчевски пише и пиеса на тази тема. Темата експлоатират и поетите Георги Авгарски, писателката Мария Грубешлиева (да не се бърка с актрисата), Николай Зидаров! Специално се композират модерни „народни“ и естрадни песни посветени на детето герой. През 1964 г. излиза и посветеният на Митко игрален филм „Незавършени игри“.

Разбира се, както многократно сме се убеждавали със соц. митовете, образът на партизанчето Митко няма много общо с реалността. Изобразяват го с изгладена партизанска униформа, каскет, наръч гранати и пистолет в ръка. Издигат се паметници, къща музей, мемориал и дори землянка - музей. Регулярно се организират вечеринки и чествания. С името „Митко Палаузов“ се кичат чавдарчета, пионерчета, комсомолци и цели трудови колективи. Елементарна пропаганда, за сметка на един трагично прекъснат детски живот! Но кога ли, комунистите са ценили Живота?

Да разгледаме другата детска „икона“ на „съпротивителното движение“ - шестте ястребинчета.

Официалната версия за събитията в Ястребино, която бяхме длъжни да изучаваме още в малките класове (в Уикипедия и днес материалът е със заглавие „Клането в Ястребино“!) гласи, че група партизани атакуват различни места в няколко села в Омурташко, убиват кметски наместник, ограбват мандра и се скриват в гората (друг е въпросът – това, за „свободата на народа“ ли е или обикновено разбойничество!). Властта изпраща войска в района 19-и пехотен шуменски полк, като е наложена блокада. Задържани са близки на партизаните, уж за разпит, събрани са на селския площад, след което ги отвеждат извън селото в един дол, разстрелвайки 18 души (в някои източници броят е различен и достига 22-ма души) от село Ястребино. Акцията е ръководена от запасния подпоручик Коста (среща се и като Константин и Костадин) Йорданов, като никога не се пропуска (странно защо), че в цивилния живот той е учител и баща на две деца! Та офицерът се престарал в изпълнението на заповедта, която имал от командира на полка

– да се спре всякаква поддръжка на нелегалните през зимата, и дал жестокото нареждане – да се избият всички. Цитират се убити старци, жени и... шест деца. Близначките Ценка и Цветанка на по 13 години, Надежда – на 12 години, Димитринка - на 11 години, Иван - едва на 9. „Зверовете фашисти“ не пожалили дори и невръстния седемгодишен Стойне! После заровили убитите в плитък гроб, а скоро след това извадили телата и за да прикрият следите си, ги изгорили на клада, пак неясно къде. Не знам как ще изгориш толкова тела „на клада“ с дръвца, събрани по полето! Пък и да не останат следи!

Междувременно дошла заповед от щаба, за отмяна на акцията, но било късно (може би все пак „да се измие лицето“ на Българската армия и да се прехвърли вината върху един-единствен човек). Наистина чудовищен акт, който почти няма аналог не само в българската, а сигурно и в световната история. А ако тези събития са се случили в действителност, те хвърлят и неизлечимо петно върху българската войска.

Десетилетия след „социалистическата революция“, случаят се използва като оправдание за всякакви злодеяния, извършени от комунистите, които са представени като „справедливо отмъщение“ за „убийците на деца“... Ние като християни обаче, добре знаем, че то, отмъщението, не се счита за добродетел! Пък и мотото „Око за две, зъб за чене“ едва ли е повод за гордост! Но затова – малко по-късно.

След 9 септември се създава [Капище](https://bg.wikipedia.org/wiki/Капище)²⁸⁷ - паметник, а през годините на тоталитаризма, в Ястребино е построен и цял мемориален комплекс с музей, където се извършват редовни възпоминания на жертвите, а историята се превръща в една от най-сакрализираните емблеми на комунистическото движение у нас (защо ли виждам аналогия с Херберт Норкус от хитлерюгенд?). Децата са превърнати в икони на комунистическата пропаганда - за тях се учи в учебниците, пионерски отряди носят имената им, а на тяхно име се

²⁸⁷ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Капище>

провеждат различни конкурси и състезания, пишат се стихове и книги, снимат се филми...

След това започват да идват разказите на „оцелелите“ от Ястребино. През годините те са украсявани, преиначавани, а понякога и са доста противоречиви за живи свидетели на събитията! Нерядко, откровени небивалици, дори когато са разказвани от едно и също лице. Но те май всички партизански разкази граничат с фантастиката!

През годините се появяват все повече „спасили се по чудо“ жители на Ястребино, които „осребряват“ местожителството си, посредством сериозното влияние в БКП, което придобиват - от малкото селце излизат над 40 висши и старши военни чиновници, които заемат ключови постове в НРБ.

Иван Бутовски, изследвал темата²⁸⁸, много удачно оприличава същите на описаните от Илф и Петров „деца на лейтенант Шмид“ в техния шедевър „Златният телец“ - термин, който се е превърнал в нарицателно за мошеници и аферисти, самопровъзгласили се за наследници на реален герой от първата руска революция.

Забравено „ястребинче“ стига дори до село Бели Искър, в подножието на Рила, през 60-те години на ХХ век. Тогава две сестри от омурташкото село, само по разказите на местни хора за убит от жандармерията „нелегален с големи мустаци“, разпознават в него своя брат, който по някакво чудо е успял да достигне от Търговищко до подножието на Рила, за да намери там смъртта си. Паметна плоча на предполагаемото „ястребинче“ може да се види в двора на селското училище в Бели Искър.

Не знам къде е истината, но като знам колко лъжи, бяха изричани от комунисти на всякакви нива, през всичките тия години... !

Но има и друга версия - тази на изследователката Надежда Любенова. В която се твърди обратното - че партизани

²⁸⁸ <https://www.168chasa.bg/article/9594725>

са убили децата²⁸⁹, за да не бъдат разкрити! Как деца, убити от партизани? ... Възможно ли е изобщо? ... За Ястребино – не знам, но няма как да не вярвам на равногорци, които преди няколко години издигнаха паметник на убити от партизаните²⁹⁰, техни съселяни! Нещо, което не бяхме чували през годините на Соца!

И тъй като моето поколение сме израснали само с Митко Палаузов, ще разкажа за „другата гледна точка“ - нали искаме да знаем цялата истина!

1944 година е неспокойна! Във войната е настъпил обрат и СССР, макар и бавно, напредва към Берлин. Това в известна степен дава кураж и българските комунисти, които видиш ли, се борили „за правда и свобода“ и в „името на народа“! А кой ги е упълномощил да говорят от „името на народа“, така и никога не казаха!

Родопското село Равногор става свидетел на една потресаваща история, за която няма и дума да откриете в партизанските мемоари, които повече от 45 години ни заливаха с фалшиви, но пък героично звучащи, почти фантастични истории (и днес, някои наши сънародници, с по-скромнен интелектуален багаж, продължават да вярват и къде тайно, къде явно да ги възхваляват!). След разгрома на партизанския отряд „Антон Иванов“, около 15 оцелели партизани започват да издевателстват в селата Буковик, Пачиново и Тикленицата. Оцелелите шумкари, подлагат на масов терор хората в пазарджишко. Къшлите на равногорци попадат по пътя на разбития отряд. Озверените и прегладнели партизани грабят всичко, нападат пастирските колиби, взимат храната и оскъдните им дрехи, събуват и цървулите от краката им, измъчват ги, гаврят се с жените им, използват селяните като

²⁸⁹ <https://www.168chasa.bg/article/9594819>

²⁹⁰ <https://faktor.bg/bg/articles/fashistkoto-selo-ravnogor-otkriva-pametnik-na-31-zhertvi-na-shumkarite-razkazva-za-izkormenata-v-shestiyamesets-sofiya>

през турско - да ги пренасят на гръб през водите на Тунджа, а накрая всичко завършва с убийства.

Заловени са двама от терористите, които биват доведени на селския площад в Равногор. Вестта се разнася бързо, а равногорските жени, които са пропищели от зверствата им излизат на площада и с дървета и колове започват да бият с настървение заловените разбойници. Пребиват ги до смърт, като дори охраняващите ги войници не могат да спрат саморазправата. Сигурно изглежда нечовешко, но това е резултат от трупаният с месеци гняв и желание за справедливост. В селото няма непочернена от партизаните къща, разбойническите им акции са почти ежедневие, а районът е пропищял от мародерствата на отряда „Антон Иванов“. Този спомен, записан от изследователя проф. Тодор Балкански, е знакова антитезата на комунистическия мит и пропаганда за „всенародната любов“ към партизаните!

В книгата си „*Партизанският терор и Вартоломеевите ноци в пазарджишкото краище*“ проф. Тодор Балкански документира чрез спомените на очевидци, убийствата на 31 равногорци (Балкански, 2008). Уникална книга, събрала в себе си документални факти за десетки обикновени българи, жертви на партизани, а в последствие и на настъпващия мракобесен комунистически режим! Може би използвам силни думи, но всеки, който прочете дори малка част от описаното, вероятно ще иска да използва и по-силни! Ще разберете защо!

Две от историите са изключително покъртителни и зловещи. Толкова нечовешки, че не искам да ги преразказвам! Който иска, може да се запознае с фактите, описани в книгата на проф. Балкански. Ще кажа само, че българи - мъже и жени, зомбирани от Москва, колят български деца и бременна жена, както турски башибозук не ги е клал! Две от жертвите са деца на 15-16 г, невинни, но и това не ги е спасило от злодеите! За разлика от ястребинчетата и Митко Палаузов, те не стават герои, а имената им потъват десетилетия наред в умишлена, насилствена забрава. Забранено е било дори да се споменава за

това злодейство, защото то опровергава и разбива мита за „добрите партизани народни синове“, защитници на правдата и свободата, както се пееше в онази песничка, която караха децата да учат от малки:

*„Шумете, дебри и балкани,
шумете, волни лесове!
Ний идем бодри партизани,
народни верни синове!“*

Не знам на кой народ са верни синове тези, но двете главни действащи лица – партизаните Георги Серкеджиев и Нанка Серкеджиева, очевидно за особени заслуги (освен очевидната омраза към собствения си народ), при „народната власт“ са произведени в чин „генерал“ - той от „народната армия“, а тя - от „народната милиция“! Ей такива ни бяха „генералите“!... И „народните синове“...

„Народните синове“

Но колко са всъщност тия „народни синове“?

През март 1944 г. Георги Димитров, пребивавайки в Москва, иска справка за числения състав на партизаните. На 12 март 1944 г. от ЦК на БРП (к) му изпращат шифрована телеграма, в която се казва:

„...В 12 окръга има 26 отряда с обща численост 2320 човека. Има окръзи само с по няколко десетки партизани: например Хасковски - 20 души, Варненски - 40, Старозагорски - 50, а в някои окръзи въобще не съществува партизанско движение. В партизанските отряди около 25-30% са комунисти, толкова са комсомолците, останалите са безпартийни. По възрастов състав – в отрядите главно са младежи, от тях 70-75% са селски бедняци, около 20% - работници, останалите са от интелигенцията. (...) За военни кадри изпитваме остра нужда.“

Цитатът от „Георги Димитров, Дневник. 9 март 1933 – 6 февруари 1949, Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, София, 1997, с. 414 (Знеполски, 2008)

Видяхте ли - 2320 човека! А като знаем страха от „началството“ в Москва – може и това число да е било преувеличено!

След преврата на 9 септември, Националният комитет на Отечествения фронт съставя „Таблично сведение за съпротивителното движение /партизани, членове на бойни групи и укриватели... в България през годините 1941-1944“ (ДАА-ЦДА, ф. 1, оп. 2, а.е. 43)²⁹¹. В този документ, добросъвестно за изброени по област живите, респективно убитите партизани, членове на бойни групи и укриватели. От него разбираме, че живите партизани са 5 645, членове на бойни групи – 1 948, живи укриватели – 12 252; общо убитите – 1 931; Или всичко общо 21 776 души! Барабар с мъртвите! Толкоз! Няма кой по-добре да знае от новата комунистическа власт!

Това обаче не пречи на пропагандата по-късно да си измисля разни истории:

„Подпомагани от хиляди ятаци по градове и села и опрели на родните планини, партизанските части предприемаха смели акции, превземаха отделни села, нападаха гари и складове, унищожяваха изпратените на почивка в България хитлеристи и държаха в постоянно напрежение фашистката власт. След превземането на някое село партизаните раздаваха на населението или унищожяваха всички събрани храни за хитлеристите, унищожяваха данъчните и нарядни книги и списъци, отнемаха оръжието на фашистите, наказваха със смърт най-провинените врагове на народа и правеха митинги, на които обясняваха задачите на народноосвободителното движение. Много фабрики, предприятия и учреждения, които работеха за германските окупатори, бяха унищожени от смелите български партизани.

²⁹¹ www.desehistory.com/2014/08/1941-1944.html

Под ръководството на Партията частите на народно-освободителната въстаническа войска в скоро време усвоиха изкуството на партизанската война и станаха страшилище за фашистката власт. Въпреки недостатъчното си въоръжение, партизанските части проведоха стотици победоносни сражения с фашистките полицейски отреди, с ловните дружини и войската.“ (стр. 369) (Издателство на БКП, 1952)

Ох, колко героично! Колко романтично! Колко... лъжа от край до край! Както повечето от легендите на комунизма! Лъжат, дори без да се съобразяват със собствените си архиви! Дори с написаното в „Дневника“ на мумията от мавзолея! Пак там:

„В резултат на усилената дейност на Партията във войската бягствата на войници от казармата и присъединяването им към партизаните зачестиха. През 1942 г. от казармите избягали 633 войници, в 1943 г. — 666 души, а само за 6 месеца през 1944 г. — 966 войници.“ (ibidem - стр. 365).

„В края на 1943 и началото на 1944 г. фашисткото правителство хвърли всичките си сили и тури в ход най-жестоките средства за унищожението на партизаните. За тая цел то вдигна на крак 100,000 армия, жандармерия и полиция. Започнаха големи сражения, в които нашите славни партизани проявиха легендарна храброст.“ (ibidem - стр.369)

Да видим друг източник:

„Със своите акции в селищата партизаните нанасяха непоправими щети на държавната машина. Те изземваха оръжие и парични суми от общините, изгаряха реквизиционните списъци и данъчните книжа, ликвидираха провинилите се кметове и други фашисти, раздаваха на населението нарядите от магазините, реквизираната вълна и другите продукти и стоки. Това дезорганизираше местните органи на фашистката власт, разбиваше вярата в тяхната сила и караше самите общински служители да напускат

службите си. Такива акции провеждаха всички партизански части.

Населението посрещаше партизаните с нескривана радост, помагаше им при залавянето и обезоръжаването на проявените фашисти, снабдяваше ги с храна и дрехи, даваше им своята пълна подкрепа. Този радушен прием свидетелствуваше за масовата опора на въоръжената борба сред народа, за широтата на социалната база на Отечествения фронт, от чието име действаха партизанските отряди.“ (стр.210) (Институт по история на БКП, 1973)

Какво разбираме от тези източници?

Че партизаните всячески унищожавали икономиката на страната – но въпреки това, тя била процъфтяваща, че и „хранила“ немската армия на Източния фронт!

Че „геройски“ избивали без съд, с издадени от тях „присъди“ цвета на нацията, а се чудим днес на резултатите от този отрицателен „социален инженеринг“!

Че воювали неравно срещу 100 000 армия и жандармерия, но удържали победа! Дали защото са им помагали, Рамбо, Чък Норис и майор Деянов? Или са имали „супероръжие“? Или просто – „мокри сънища“, евтина пропаганда, пред която и до днес се прехласват някой носталгици!

Просто ЛЪЖА!

Колко прав е бил Оруел: „Който владее настоящето – владее миналото. Който владее миналото – владее бъдещето!“ Овлaдяха бъдещето ни, направо ни го откраднаха! Та чак до днес, една част от сънародниците ни искрено страда по „доброто старо минало“!

Оттук нататък обаче, пропагандата „пъпкува“ партизаните като черна плесен! И в буквалния, и в преносния смисъл! През 1945 г. вече се твърди, че те са 7000. През 1952 г, бройката още повече нараства:

„По това време в страната действуаха 11 партизански бригади и 37 отреда. Общо в бригадите и отредите през 1943—1944 г. участвуаха **18 300 партизани**.“ (стр. 368) (Издателство на БКП, 1952)

Нека да видим и други източници:

„По сведение на германската разузнавателна служба в България само за периода от 1 септември 1943 до 15 февруари 1944 г. са извършени 1204 саботажни и терористични акции на нелегалните. От тях едва 12 са нападения на германски военни. От страна на българската войска и полиция са убити 150 души, 128 ранени, 140 отвлечени, или общо 418. Жертви има и от гражданските лица. Убити са 133, ранени 34, отвлечени 188 - всичко 355.

Както при акциите, така и жертвите от германската войска са далеч по-малко в сравнение с българската. За посочения по-горе период са убити 44 немски военнослужещи, ранени 68, отвлечени 19 - общо 131.“ (Мешкова & Шарланов, 1994)

Към края на 1989 г. - комунистическата историография вече наброяваше около **30 000 партизани** и участници в бойните групи и още 200 000 ятаци и помагачи!²⁹² И всичките те, с привилегии за тях (а и за наследниците им!!!) оформящи привилегирована обществена прослойка - един вид комунистическа аристокрация! Така наречените АБпФК, разбирай „**Активни Борци Против Фашизма и Капитализма**“²⁹³. Всички те бяха Кастата на АБпФК, представена от децата, внуците, близките роднини и клиентелата им. (Слава Богу само 45 години, та не остана време за правнуци, калековци,

²⁹² https://bg.wikipedia.org/wiki/Партизанско_движение_в_България
²⁹³

https://bg.wikipedia.org/wiki/Активен_борец_против_фашизма_и_капитализма

лелинчовци и шуренайки²⁹⁴ !) Подредени в степени, според заслугите, най-вече според пролятата кръв на „враговете на народа“! Степени, които определят размерите на благата: пенсии, специално снабдяване, длъжности, привилегии и т.н. и т.н.

Но за тях ще отделим по-късно специално внимание.

²⁹⁴ Калеко (в Западна България - лелинчо) се нарича съпругът на бащина сестра (т.е. на лелята), а шуренайка е съпругата на шурей (съпругата на брата на съпругата) – бел. съст.

Лозан

Ще стигнем до 9 септември 1944 г.! Но не и преди да поговорим за Лозан - едно от действащите лица в ония години, и много повече след това!

Не, Лозан не е истинското му име, „Лозан“ е псевдоним, каквито всички нелегални дейци на БКП, именуваща се тогава работническа партия, носят. Легални или нелегални, някои от тях имат и по повече. Кой е той, ще разберете на края. По-интересно е да видим какво е вършил.

Десетилетия героизиран и идеологизиран, задължително изучаван в училище, Лозан бива възхваляван и сочен за пример за подражание. След 1989 г., обществеността получи достъп до досиетата на полицията от преди 9 септември, дълго забравени (разбирай забранени) от комунистическата власт. Укривани, за да не лъснат греховете на много от „идолите“, а и от дейците на властта. Бял свят вижда и полицейското досие на Лозан, а голяма част от него е публикувана и анализирана в документалното разследване „Третият разстрел“ (Георгиев М. , 1993) веднага след 10 ноември – може би малко рано, когато обществото ни все още не беше се събудило от доскорошната промивка на мозъци, за да даде своята адекватна и безпристрастна присъда, без „обаче“ или „ама такава беше времето“! В подобна връзка, покойният Кристиан Таков казваше:

„Не се оправдавайте, че Времето беше такава! Не Времето беше такава, Вие бяхте такива!“

Тежки думи на мъдрец!

Още от септември 1941 г. под лозунга „Терорът долу: съюз със СССР“, Лозан става платен функционер на БКП, като

получава заплащане от 100-200 лв. седмично, което по-късно стига до 2000-3000 лв. на месец. За кой „терор“ не става ясно, но за съюза със СССР получава добро възнаграждение! Павел Шатев (друг разбойник, един от Солунските атентатори през 1903 г.) му предава куфар с пари от съветската легация с равностойност над 2 000 000 лв. в долари, драхми и динари (по данни на полицията). Лозан и брат му Борис трябва да продадат „на черно“ доларите (черноборсаджийския курс долар - лев е 1:300). За да добием по-реална представа за стойността им ще уточним: тютюноработник получава 1300 лв., средната надница на професионален работник е 66,60 лв., средната месечна заплата на чиновниците – 2500 лв., а средната пенсия – 1400 лв. Никола Гешев, началник на в Дирекция на полицията, се разписва срещу „крупната“ сума от 5600 лв. Когато арестуват друг партиен функционер - Атанас Романов, у него има около 100 000 лв. и 1000 долара. С такива суми разполага и непосредственият началник на Лозан – Цвятко Радойнов, същият онзи полковник от РККА (Работническо-селската червена армия), пристигнал с подводница от Съветска Русия, да сваля правителството. Лично Лозан непрекъснато разнася из страната като куриер - съгласно собствените му показания - суми от порядъка на 30 000 - 50 000 лв., с които трябва да се осигурява оръжие от подкупни войници, за да се подготвят диверсионни акции. За целта е скътал в нелегална квартира и сандъче с 20 килограма пресован тротил (*„в сандъчетата имало тротил (това, което прилича на хляб), а останалото било бертолетова сол“*).

Съпоставяйки тези факти, в съзнанието ми изникват следствените показания на Цола Драгойчева пред процеса й през 1925 г., след атентата в църквата „Св. Неделя“:

„Парите в партията оказаха твърде много своето пагубно влияние върху движението, защото и при най-елементарно посягане към какъвто и да било член на партията, за каквато и да било работа, той чакаше

възнаграждение. Често пъти дори и партийни членове гледаха на организацията като на сиропиталище.“ (Бичев, 2006)

През март 1942 г., след предателство, Лозан е арестуван от полицията и прави самопризнания за дейността си, предавайки и някои свои другари – Младен Исаев, Иван Масларов и др. Но той не е единствен. Антон Иванов, друг нелегален и активист на БКП, два месеца по-късно предава своя съпартиец Трайчо Костов Джунев (който оцелява в Царска България, по-късно ще стане няколко пъти заместник министър-председател на НРБ и накрая сам става жертва на своите – обесен от режима при една от чистките в БКП, след показан политически процес през 1949 г.).

Е, после бил оправдан... Пак от своите! Посмъртно!

На 3 април 1942, Началникът на Държавна сигурност представя на прокурора 45 лица, „уличени в комунистическа дейност“, като продължава, че:

*„някои от лицата са били членове на Централния минно-подривен комитет към Централния комитет на Комунистическата партия, задачите на които са били да организира бойни комунистически групи, които имат за задача да да прекъсват телеграфни и телефонни линии, да изхвърлят влакова, да разрушават мостове, да подпалват бензинови и маслени складове и цистерни, да се снабдяват с оръжие и да се готвят за въоръжено въстание.“*²⁹⁵

Самопризнанията на Лозан са подробни до най-малкия детайл, показвайки изключителна памет за събитията дори и в най-дребните факти! В протокола за разпит, публикуван днес на сайта на Държавна Агенция „Архиви“, четем:

„В момента на арестуването ми, аз заемах длъжност при Централния комитет на Българската комунистическа партия, в комитета, който ръководеше така наречената специална работа. Тази специална работа се състоеше в това,

²⁹⁵ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-21-13-41-03/461-----585--1942>

че от партийните хора трябваше да се отделят една част, и то най-смелите, и заедно с нелегалните да **формират бойни групи**. Задачата на тези бойни групи трябваше да бъде: в случай на война със Съветския съюз те трябваше да **прекъсват железопътни линии, мостове, телеграфни и телефонни линии, да изхвърлят влакове със специални клинове, да подпалват вагони с цистерни, маслени резервоари и шлепове с горива и муниципи**. На чело на този комитет беше поставен Васил...**дошъл от Съветския съюз с подводница. Аз бях вторият човек в комитета и получих псевдонима Лозан...**“ (Държавна Агенция "Архиви", 2013)

Дори и бегъл размисъл върху написаното показва сляпа и убедена подкрепа за противника (без значение дали на идеологическа база или подплатена с финикийски знаци) - и без юридическо образование знаем, че въоръженият саботаж срещу стратегически активни на собствената ти страна, навсякъде по света се класифицира като тежка форма на предателство. А това си е сериозно престъпление, особено по време на война!

Може би осъзнавайки този факт, Лозан започва да „пее“ – заради признанията му са задържани десетина души. Предава сподвижниците си, включително и брат си (факт, добре прикрит при последващото управление), като описва в детайли всички явки и срещи, които е имал, квартирите, лицата. Как три дена е търсел някого в една бозаджийница във Варна, но така и не го е намерил, докато се черпел с приятели от Военното училище. Страда, че не е изпълнил заданието на партията - да посрещне изпратените от СССР подводничари в устието на р. Камчия. Вместо парола е трябвало да пее „Елено, моме“, само че, полицията блокирала района и песента се отлага за друг път. Колко пъти и от кого е получавал хиляди левове, швейцарски франкове и др. за лични нужди.

Тук ще направим малко отклонение, но след малко ще разберете защо:

На 13 май 1934 г. току-що освободеният от берлинския затвор „Моабит“ Георги Димитров, и вече назначен

ръководител на Коминтерна, изпраща поздравление до Македонския народ в Америка, в което доскорошният „син на българската работническа класа“ (вече съветски гражданин) заявява:

„Националното робство на македонския народ е източник за усилване на гнета на работниците и селяните в Македония, Югославия и Гърция. Разделена и ограбена, Македония е ябълка на раздора между балканските империалисти и извор на постоянна опасност и от военни конфликти, и пертурбации на Балканите“. (Николов, Игрите с Вапцаров, 2022)

Коминтернът и неговите подлози в България започват усилената работа по създаването на „македонска нация“, в изпълнение на резолюцията от 11 януари 1934 г., с която се насърчава борбата за *„обединена независима македонска република на трудещите си“*, не само на *„трудещите се македонски маси“*, но и на *„борещите се под ръководството на компартията работническа класа и селячество в България, Югославия и Гърция“*.

Обърнахте ли внимание: *„независима македонска република“*! След 1935 г. постепенно в понятието „македонец“, „македонско“ започва последователно да се влага и някакво нерегионално съдържание.

Бъдещият „македонизъм“ минава под шапката на БКП и през 1938 г. в София се създава МЛК, представян у нас като „Младежки литературен кръжок“, инициативата за чието създаване е на Централния комитет на Работническия младежки съюз (РМС). Всъщност истинското му наименование е „Македонски литературен кръжок“. Водещ мотив за учредяването му е той да стане проводник на политиката на БКП за създаване на движение сред бежанците от Македония у нас, което да ги свързва с комунистическата партия и с ръководения от нея антифашистки фронт (Сматракалев, 1993). Според тогавашните представи на комунистическото ръководство идеалът за „свободна Македония“ има голяма

притегателна сила сред тях и затова на него трябва да се гледа като на средство за привличането им на страната на левите сили. Интересно е да се види кои са учредителите, а и участниците в Македонския литературен кръжок. Без изключение те са българи по рождение и с българска родова памет. (Галчин, 2002)

Тук в разказа ни се връща Лозан. Той е роден в България, в българско семейство. По заповед на Коминтерна обаче, той иска и започва да се възприема като „македонец“! Защото Лозан вярва на Коминтерна повече отколкото на Историята! (Десетилетия по-късно, БКП, наследница на същия този Коминтерн, започва да твърди обратното - че стотици хиляди наши сънародници с турско самосъзнание са българи и с цената на жестоки репресии срещу съпротивата им, започва да променя техните имена! Стотици за изпратени по затворите или в лагера „Белене“, а 320 000 се изселват в Турция.)

Лозан обаче няма това достойнство - като прокомунистически ориентиран младеж, той е повлиян силно от тезата на Коминтерна по Македонския въпрос от 1934 година и бързо става един от първите членове на МЛК. Не просто член, той е двигателят, авторитетът и генераторът на идеи, които наистина отвеждат към коминтерновската директива за утвърждаването на някакво „македонско съзнание“, различно от българското! На него се възлага да изнесе встъпителния доклад на Македонския литературен кръжок. И тъкмо този доклад, неговата тема, както и тезите в него, бяха дълги години сред най-строго пазените тайни в НРБ по обясними идеологически причини. В доклада му: „*Върху Македония и задълженията на писателите македонци към нея, които трябва да следват революционните идеи на Гоце Делчев и Даме Груев*“²⁹⁶, прочетен пред сбирка на кръжока през октомври 1938 г., се анализират задачите на „*пишущите македонци*“ за утвърждаване на „*македонската кауза*“. Лозан констатира, че

²⁹⁶ <https://kultura.bg/web/вапцаров-и-македонизмът/>

съществуват благоприятни условия за „вербуване и насаждане“ на „македонско съзнание“, защото в „Сръбска и Гръцка Македония великобългарските утопии изстиват“. Последните изречения в доклада са:

„Ние сме македонци. И нашето творчество трябва да бъде в служба на македонската кауза...“

Относно възгледите на кръжока по македонския въпрос, активистът Михаил Сматракалев по-късно отбелязва:

„... ние тогава така вярвахме на партията, че тя като кажеше, че бялото е черно и ние го възприемахме като черно...“

Всъщност Докладът съдържа основните коминтерновски постулати по македонския въпрос! Казус, отнасящ се към един все повече усложняващ се проблем, поради амбициите на Коминтерна да подчини „македонския въпрос“ на своите класово-партийни цели, чрез иначе талантливото перо на Лозан!

Е, сигурно се досетихте, че зад псевдонима Лозан се крие „пролетарския поет - революционер и комунист“ Никола Йонков Вапцаров!

Странно нещо, нали! Как се сменя историята, само прочитайки няколко [архивни странички от досието му](#)²⁹⁷! Или всъщност историята няма как да се промени - променя се мирогледа и фактите добиват съвсем друга окраска.

На 23 юли 1942 г. съдът признава подсъдимите членове на БКП за виновни и Вапцаров е осъден на смърт, като в мотивите за присъдата, общо 29 страници, са изброени в най-малки детайли провиненията на Вапцаров и на останалите подсъдими дейци по отделно и по отношение на финансирането им, и по отношение на оръжието и взривовете, намерени у тях, както и целта за която е трябвало да бъдат използвани.

Четем архивите:

²⁹⁷ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-21-13-41-03>

„...ВИНОВНИ в това, че след като българската комунистическа партия бе обявена от Върховния Касационен съд през 1925, за разтурена и поставена въвн от законите на страната, тя привидно преустанови всякакъв политически живот и зае позиция на изчакване наложено ѝ от новите политически условия в страната, не изпусвайки никога обаче да използва и най-малкото проявление на недоволство от страна на работническите маси, за да ги противопоставя на реда, сигурността и спокойствието в страната ни, като използва всяка политическа проява, от дете и да иде тя, за насрояване на повече омраза и ненавист към съществуващия държавен и обществен строй, същата започна още през 1939 година в началото на днешната голяма война да се проявява да издирва и организира съмишлениците си да ги подготвя за денят когато ще трябва да отпочне открито борбата за завземане на властта и сменяване на установения от конституцията държавен и обществен строй с друг по образа на Съветска Русия...

... по всевъзможни пътища и с всякакви средства комунистическата партия се помъчи да наложи своето поразенческо влияние, идеология и тактика в борбата за осъществяване на партийните ѝ цели – насилствено вземане на властта в страната и изменяването на държавния обществен строй чрез саботажи, убийства и общоопасни престъпления...

...разделя страната на бойни райони и заповядва извършването на убийства и общоопасни престъпления, а през м. Октомври 1941 г преминава вече в действие, като за постигане на поставените си цели – насилствено завземане на властта и установяване на нов съветски държавен и обществен строй заповядва саботажи... при пълното съзнание, че цялата им тая дейност е противоправна и наказуема от законите на страната...“ (ibidem)

В коментар ще добавя само, че няма правосъдна система по света, която да оправдае предателите. На два пъти се посочва

не просто опитът за насилствена смяна на конституционния ред (нещо достатъчно сериозно като обвинение), а конкретно се визира „**по образа на Съветска Русия**“! Образец, за който Историята и идните поколения дадоха категоричната си оценка десетилетия по-късно!

Но каква всъщност е била България и какво е искал да променя Лозан. В своя статия във [„Факел“](#), проф. [Никола Алтънков](#), изследовател пише:

*„В списание „НИЕ“, брой 2 от 2003, социоложката д-р Дияна Петкова разказва за една издирена от нея неизвестна у нас статия от професор Алберт Хамалайнен, преподавал етнология в Хелзинкския университет. Тя е озаглавена „**В страната на абсолютната демокрация**“ и е публикувана, забележете през 1938 година във „Финландско илюстрирано издание“, едно от най-популярните списания във Финландия през тези години. Ето някои характерни откъси цитирани от г-ца Петкова:*

*„Това, което най-силно впечатлява и събужда интереса на чужденеца в България, е **абсолютната демокрация на социалната структура на нацията и народа. Тази демокрация не е дело на държавата. Тя е социална. В настоящето правителство** (да не забравяме, че годината когато добрият финландски пътешественик е посетил Родината ни е 1938, когато в България управлява „монархофашистки“ режим) няма никакви политически партии. В страната също така няма никаква собствена или чужда висша класа (понеже във финландското общество има. Тя е шведска.)... Тук няма едри земевладелци (но те – кулаците – се „появиха“ само 10 години по-късно), нито индустриална или търговска висша класа, която бе настоявала за особена позиция, сравнявайки се с останалия народ (няма и капиталисти, омразни експлоататори на трудовия народ и на пролетариата!). Тук няма и никакви езикови спорове, нито политически борби...тук има здрава солидарност и абсолютно позитивно чувство за равенство...нищо друго не може да направите освен да*

*отдадете почит на тези хора, които са постигнали толкова много за един толкова кратък период от време...“*²⁹⁸

Но и фашистката, и комунистическата идеология имат нужда от своите идоли, и на 17 април 1952 г. ЦК на БКП издава указ, с който се начертава стратегия и бюджет с колосална за времето си сума – 2 млн. лв., с цел създаването на героичен образ на поета Никола Й. Вапцаров, отдал живота си в името на комунистическия идеал! (Колко са 2 милиона през 1952? Тогава курсът на лева се равнява на 1.70 лева за 1 рубла. В тази връзка се определя и златното съдържание на лева в размер на 0.130687 г. чисто злато - това значи равностойност на 261 кг злато). Е знаем и резултата - какво учехме за него и колко и кои от творбите му са останали днес в народната памет!

Sic transit gloria mundi!

Вместо епилог

Не минала и една година от „народната революция“ и на 1 юни 1945 г. влиза в сила „Наредба-закон за подпомагане на народните борци против фашизма и техните семейства“, разбирай – за Народните пенсии! Още неизсъзнало мастилото, с което била написана тази Наредба и съпругата на Никола – Бойка Вапцарова, бърза да се възползва и да осребри смъртта на съпруга си! Не вярвате, нали? Помните ли думите на Цола Драгойчева в нейните самопризнания – всичко в партията (знаете коя), се правело за пари? Е, по-късно ще видим, че всеки допир до комунистическата партия, всяко участие в „нещо“ – много пъти измислено и добре украсено – води до някакви привилегии. Създава се кастата на АБпФК – т.нар. Активни борци против фашизма и капитализма! Но затова по-нататък!

²⁹⁸ <https://fakel.bg/1558-2/>

На 30 юли 1945 г., Бойка иска „народна пенсия“, защото мъжът ѝ бил екзекутиран! Забележете, всички хора работят с десетилетия, за да стигнат до някаква пенсия – често полагайки и непосилен труд. А Бойка, само на 32 години, вече иска „народна пенсия“. Прилагам писмото за невярващите – прочетете го²⁹⁹. Не знам защо в писмото обаче е пропуснала, че екзекуцията става след издадена **присъда за предателство**, и то не срещу когото и да е, а срещу Родината! За това, Вапцаров получава пари от чужда държава, за да извършва саботажни действия. **„насилствено вземане на властта в страната и изменяването на държавния обществен строй чрез саботажни, убийства и общоопасни престъпления...“**³⁰⁰

Повтарям – срещу Родината си! Срещу България!
Нашата България!

Или всъщност, май сбърках – за комуниста, Родина е Съветския съюз, воден от Коминтерна! Не, не, не бързайте да отричате – нали целта на комунизма е установяването на световна държава на пролетариата, със столица Ню Йорк или Лондон. Или Париж? Или май беше ... Москва?!? Само си припомнете си герба на СССР – сърп и чук, разположен върху цялото земно кълбо! И върху България!

И разбира се, думите на Ленин:

*„По-късно пред доклада си пред VIII конгрес (1919 г.) по програмата на РКП (б) Ленин доказва, че всички нововъзникващи комунистически държави ще се присъединят към Съветска Русия и ще образуват с нея обща, без каквито и да било граници „Всемирна съветска република“. Ленин добавя: „Може би ще имаме обща програма, когато бъде създадена **Всемирна съветска република**“³⁰¹. (Авторханов, 1991).*

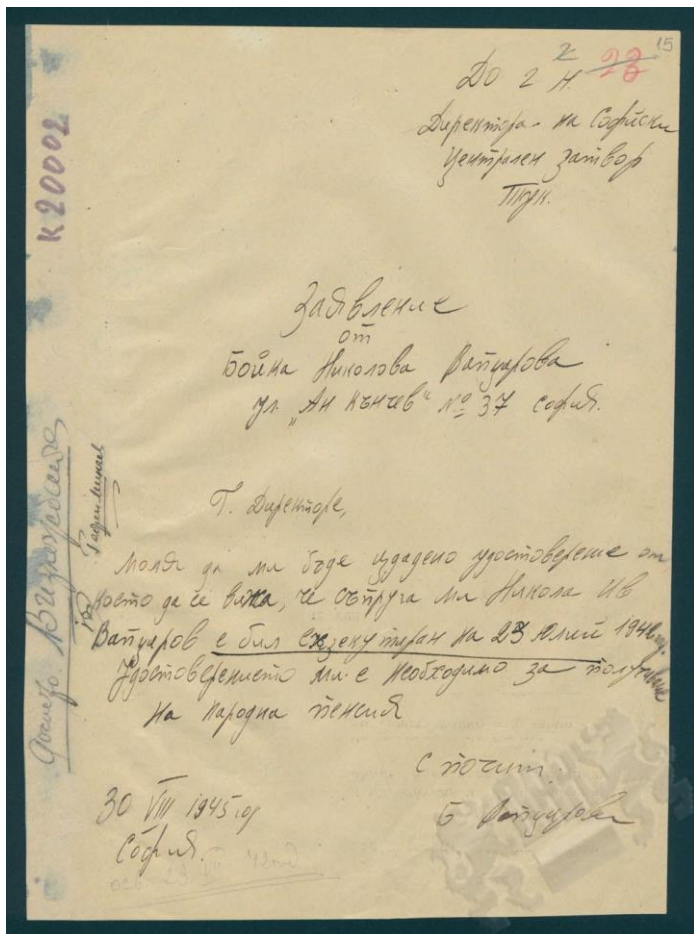
²⁹⁹ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-21-13-41-03/456--1945-1959>

³⁰⁰ <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-21-13-41-03/87-2013-01-15-20-36-51>

³⁰¹ VIII съезд РКП (б). Протоколи, с. 101.

И за неразбиращите да обясня: „всемирен“ не е свързано с думата „мир“ - това значи „световен“ – т.е. говорим за „Световна съветска република“!

Идеята за която се борил Лозан...

Факсимиле от Заявлението на Бойка Вапцарова

9 септември – Навечерието... или как „Западът ни подари на СССР“

1944 – опитите за откъсване от Оста

Когато стане дума за онези години, постоянно слушаме как САЩ и Англия ни били предали на Съветския съюз, което за всеки познаващ документите от онзи период, е също част от пропагандата - разбирай - със Съветския съюз може и да не е добре, но пък Западът, видите ли ни предал в лапите му - значи е още по-лош! А и се повтаря тезата: „*Англия никога не ни е обичала!*“, която разгледахме в предходните глави.

Ще прегледаме малко по-подробно някои по-неизвестни факти, относно плановете и действията на американците и британците за България, които не успяват да бъдат реализирани – вероятно и поради смъртта на Цар Борис. Контактите с част от съюзниците, той е държал в тайна.

Американците готвят присъединяването на България към Съюзниците. Дори съществува идеята, България да получи излаз на Егейско море! Като антипод, по същото време, на 5 септември СССР обявява война на България, която въпреки продължителния натиск на Берлин, **не изпраща нито един войник на Източния фронт!** И без да сме специалисти по география, поглеждайки картата, не може да бъде отречен безспорния факт, че Червената армия няма какво да търси в България - най-краткия път от Москва към Берлин не минава през София, да не говорим за „червения“ Северозапад на Царството! Желязната логика на фактите доказва очевидните

планове на Съветския съюз не просто за победа над Хитлер, а за завладяване на Европа! Или поне на по-голяма част от нея!

Не ви изглежда сериозно, нали? Но е факт! Не знаехме, защото години наред ни убеждаваха в „тяхната истина“! Но както често се случва, документите говорят друго – нека да ги разгледаме, пък всеки да си прави сам изводите.

Един от източниците, преки свидетели на онези години е проф. Майкъл Бол, даващ в книгата си *„Студената война на Балканите“* (Бол, 1999) в оригинал - (Michael M. Boll, *„Cold War in the Balkans. American Foreign Policy and the Emergence of Communist Bulgaria, 1943 - 1947“*. The University Press of Kentucky, Lexington, 1984), сведения, отнасящи се до опитите за откъсване на България от съюза ѝ с Германия. А такива започват още от 1943 г., когато ген. Уилям Донован представя на президента Рузвелт план за излизане на България от Оста. В този план, много тайно е включен и самия цар Борис, чрез Георги Кьосеиванов (бивш министър-председател, а по това време посланик в Швейцария), Рене Шарон и Алън Дълес (бъдещ директор на ЦРУ).

От книгата, базирана на старателно проучване на американските архиви, разбираме, че България е балканският приоритет на САЩ, за разлика от английските амбиции, насочени към Югославия.

„Царят, поверява Донован на британския пълномощен министър, е честен, макар и объркан идеалист, който искрено желае да избегне присъединяването на България на страната на германците. Ако България бъде насилена да се присъедини към германците, царят ще се съгласи, но с надеждата, че Америка не ще я осъди за това.“... „Неохотното подчиняване на Филев под германския натиск личи и от записа в дневника му за 16 юли 1944 г.: Ние сме влезли в Тристранния пакт, за да избегнем пряко участие във войната, за да не стане България театър на бойни действия...“.

(Цит. по: Полк. Иван Т. Иванов. *Английската и североамериканската стратегия в опитите на българската буржоазия за излизане от войната*, с. 9) (стр. 43) (Бол, 1999)

През пролетта на 1943 г., ръководителят на разузнаването на САЩ в Швейцария Алън Дълес, установява контакт с българския консул в Женева М. Х. Милев, като се опитва да разбере, какви са българските условия за примирие. Същият информира посланик Кьосеиванов, който първоначално отхвърля идеята.

Междувременно, цар Борис заявява на своя министър-председател Богдан Филов, че „*счита германската кауза вече за пропаднала*“ (Филов, 1990). Царят изпраща Л. Пулев за да установи тайно контакт с бившия американски посланик в Анкара, но германците разбират още преди започване на разговорите. Борис прави нов опит, като упълномощава българския индустриалец Георги Киселов да установи връзка с американското консулство в Истанбул.

„... *В средата на юли Борис прочита на Филов писмо от бившия български пълномощен министър в Лондон, който препоръчва съвместни българо-британски усилия за изгонване на германските сили от Балканите.* *(Chary, trans. and ed., “*The diary of Bogdan Filov, 1943*”, pp. 30, 34, 38.) (ibidem, стр. 45)

Засилването на интереса от българите към търсене на съглашение със Запада е само един от факторите за силното ангажиране на лицата, отговорни за американското планиране на бъдещето на България през войната и след нея. ... “ (ibidem, стр. 46)

„... *Донован посочва как подобно изтегляне на силите ще постави България извън периметъра на германската отбрана. Подобно действие ще улесни излизането от войната на България с нейните седемстотин хиляди „добре въоръжени войници: и би било „от неоценимо значение“ за съюзниците*** (JCS 436, *O.S.S Plan to Detach Bulgaria from the Axis.*”. August 2, 1943, ABC 384 *Bulgaria* (August 3 1943), Record Group 165, *Modern Military Branch, National Archives*“ (ibidem, стр. 48)

„В ярък контраст с положението в Унгария и Румъния, където американските усилия да се постигне излизането им от Оста скоро пропадат, поради неспособността да се дадат гаранции срещу съветска окупация, единствено България е област, която предлага възможност за операции при минимални руски или английски...

Предполага се правилно, че може да се очакват слаби съветски възражения, защото съветските войски са още далече от границите на България, а освен това, страната полага големи усилия да запази неутралитет по отношение на славянския колос. България е единствената от партньорите от Оста, която отказва да обяви война на СССР.“ (ibidem, стр. 51).

През пролетта на 1943 г., СССР дава първоначалното си одобрение за действията на съюзниците в региона на Балканите. Когато бива запитан, дали руснаците биха имали възражения срещу нахлуването на британски и американски войски на Балканите; дали те смятат, че това е част от руската сфера на влияние; дали Съветският съюз би имал някакви възражения срещу военни действия на Великобритания и Съединените щати, съветският посланик в Лондон Иван Майский отговоря, че

„...те (СССР) биха се радвали, ако ние (Великобритания и САЩ – бел. съст.) навлезем на Балканите.; те взеха цяла Европа за своя сфера на влияние и се надяваха ние да направим същото“ (Barker, 1976) (стр. 136)

От Лондон коментират:

„Силните проруски и панславянски чувства на мнозинството от българите правят България потенциално предимство за руското проникване на Балканите и ние следователно имаме силното желание тя да бъде включена в една по-широка федерация, преобладаващите пристрастия в която да не бъдат панславянски, нито проруски (FO 371/37153, R 2129, цит. по: Charles A. Moser. Dimitrov of Bulgaria, p.165)“.

Странно или не, но Сталин, малко по-късно също ще има идея за федерация на Балканите, но категорично, тя трябва да бъде „проруска“ или направо руска! И затова:

„На 26 октомври Молотов съобщава на делегатите на конференцията ветото на Москва: „Съветският съюз смята, че малките страни ще се нуждаят от известно време, което в настоящия момент не може да бъде точно определено и което не ще бъде еднакво за всички тях, за да имат възможността да се ориентират в новото положение, създадено в резултат на войната, и да възстановят отношенията си със съседните и другите страни, без да бъдат подложени на външен натиск... (стр. 55)

Поради тези причини, съветското правителство смята, че е преждевременно ... да се планират ... обединенията на които и да е страни...“ (Бол, 1999)

През декември 1943 г., ген. Донован пристига в Москва за обсъждане на плана за съвместни действия, като всичко „беше одобрено и санкционирано от най-високите съветски власти.“. На 27 декември 1943 г. във в. „Правда“ излиза статия, озаглавена „Кризис Болгарии“³⁰², написана от ... Георги Димитров, като американците са поразени от сходството на възгледите на съветската страна, изложени в нея, с тези на американската.

„Материалите, открити в архива на българското външно министерство, включват доклада на Балабанов от 18 декември до неговите началници в София, с който ги уведомява, че Куюмджийски „имал основание да смята, че можел да спаси България и стопански, и политически и отчасти териториално (цит. в: Божинов, Политическата криза в България през 1943-1944 г., с.45)“ (Бол, 1999)

³⁰² <https://mpgu.su/wp-content/uploads/2020/04/Правда-№318-от-28.12.1943.pdf>

А Никола Балабанов, посланик на Царство България и човек, поддържал близки отношения с американския посланик в Анкара, по-късно ще напише:

„В серия от статии, написани след войната. Балабанов отбелязва, че на срещата с Кююмджийски ми е било дадено да разбере, че ако България застане на страната на САЩ, не само сегашните граници ще бъдат запазени, но даже и разширени в някои области и дори би имало шанс за запазване на династията.“ (Nicolas Balabanov. A Year in Ankara. (December 1965), p. 50) цитиран в (Бол, 1999)

Обърнахте ли внимание – **„сегашните граници ще бъдат запазени, но даже и разширени в някои области“!** Излиза – че излизането на България от Оста, не само, че нямало да навреди на българските интереси, а дори като минимум, ще бъдат запазени границите ѝ.

През август 1943 г., след получаването на първоначалния план на Донован, Отделът по граждански въпроси към военното министерството на САЩ, поръчва проучване относно военновременното управление на България. Подробен документ, възлизащ на 40 страници, който предвижда съвместна англо-американска мисия, като са представени и подробни препоръки, как да се стабилизира вътрешнополитическото и икономическото положение в страната, като са дадени препоръки и за управлението на частната собственост, за религиозните институции, за културата и пр. Специален раздел разглежда установяването на **реален курс на долара** спрямо засегнатия от инфлацията български лев!

Всъщност, година по-късно се случва една друга окупация (която някои продължават да наричат „освобождение“), без грижа за икономическото състояние, за религиозните свободи, да не говорим за частната собственост и българският лев!

В окончателния проект, изпратен в Лондон под сигнатура WS-58b, на САЩ и Великобритания се предоставя

целият контрол върху връщането на България към мирновременното положение:

*„Правителствата на Съединените щати и Обединеното кралство, **действайки в интересите на Обединените нации**, ще си запазят пълна свобода на действие в случай, че задълженията на България съгласно условията на примирието не бъдат изпълнени.“* (ibidem, стр. 66)

В последния проект за примирие, предложен от САЩ, страни по договора са България и Обединените нации! Значи, евентуалните „окупатори“ щели да действат в съответствие с интересите на Обединените нации! И ще действат, ако някой друг „освободител“ се намеси и поиска да не спази условията на примирието, и да отклони България от този курс!

Ще попитате: „Как така - Обединените нации?“ Тъй като винаги съпоставяме фактите, за да проследим истината, ще дам пример, който няма да видите в учебниците.

Още неизстинали дулата на оръдията от Втората световна, [през 1953 г.](#)³⁰³, на другия край на света, един проходящ диктатор, (който ще създаде династия от автократи!) ще нападне съседите си! Ким Ир Сен иска да създаде на Корейския полуостров държава, управлявана от комунистическа идеология ([Идеята „Чучхе“](#)³⁰⁴), а СССР и комунистически Китай го подкрепят тайно (помните ли – „Експорт на революция“ и гербът със сърп у чук върху цялото земно кълбо?). Съветско въоръжение, военни съветници, финансиране... Руски пилоти в севернокорейски униформи, водят въздушни битки!

В отговор Съветът за сигурност на ООН взема решение да **подпомогне южнокорейците**. В обстановката на политика на бойкот, предприета от страна на СССР, ООН с решаващото военно участие на САЩ, контраатакува и отблъсква войските на Северна Корея до границите на Китай. Учехме, че Америка

³⁰³ https://bg.wikipedia.org/wiki/Корейска_война

³⁰⁴ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Чучхе>

воюва със Северна Корея, а какво излиза – че под флага на ООН, американски и други войски се сражават, за да отблъснат комунистическия агресор, подпомогнат активно от Съветска Русия! Боевете приключват на 27 юли 1953 г., когато е подписано Корейското споразумение за примирие, но двете държави и до днес нямат мирен договор помежду си. И са един блестящ пример за битието на един и същ народ, разделен между две идеологии. Коя, каква е – „всеки сам си прецёня!“ Едната продава електроника и автомобили в целия свят, а другата... гладува! И изнася „пушечно месо“³⁰⁵ в Русия!

Историята познава и други примери, в които американски войски, участват във военни действия, под егидата на Обединените нации, така че не е изненадващо, че проектодоговорите за капитулацията на България, са именно с Обединените нации. Пак Историята казва, че СССР е изключен от Обществото на народите (предшественика на ООН), след забравената и у нас, и в Русия агресия срещу Финландия!

Но да се върнем към 1944-та на нашия си полуостров - Балканския. Условието за примирие разглеждат и българските териториални претенции в Македония и Тракия. Анализират се икономическите аспекти на предложената капитулация на България, включително ключовите области на българската икономика, които трябва да бъдат укрепени, направени са предложения за контрол на цените, за българските банки. Предвижда се поддържане на образователните институции и корабоплаването по Дунава.

Докладът включва и списък от 17 точки с „Дългосрочни интереси и цели на САЩ“ след войната. Подробно е описано, че политиката на Държавния департамент трябва да е в полза на разширяването на дела на България в световната търговия, вкл. да бъде сключено търговско споразумение на САЩ с нашата страна.

³⁰⁵ <https://www.svobodnaevropa.bg/a/severna-koreya-voynitsi-rusiya-ukrayna-voyna/33176256.html>

Цел е „пълната подкрепа на демократичните сили в България и възстановяването на представителното управление“ (Бол, 1999), като **основен момент е установяването на демократично управление в страната.**

Някой ще каже, че са празни обещания. Възможно е! Но като разгледаме не приказките, а фактите, ще видим, че именно това се случва малко по-късно, когато по плана за възстановяване на „Маршал“ в следвоенна Европа се изсипват милиарди долари (по онзи, скъпия курс)!

Ако дори и малко се замислим, единствената страна, която не би спечелила от подобно развитие на нещата е... Съветска Русия! Точно обратното – ще загуби територии, които от векове са в нейните „интереси на влияние“! Изключвам Германия, която постепенно върви към сигурен и тотален разгром!

Смъртта на цар Борис III

Ние като хора - интелектуалци, винаги анализиращи и търсещи отговори, като хора, които в последните години, многократно се налагаше да си задаваме въпроса: КОЙ?“, като хора, които се свикнали да четем между редовете, не вярващи на случайностите (особено когато става дума за геополитика) и винаги се питаме – „сui bono?“, се замисляме за събития, които на пръв поглед нямат връзка помежду си, но пък знае ли човек?

Говоря за неочакваната [смърт на Борис III](https://bg.wikipedia.org/wiki/Смърт_на_Борис_III)³⁰⁶ на 28 август 1943 г. Тя е едно от най-загадъчните, но и трагични събития в новата история на България, предизвикващи дискусии и до днес.

В спомените на Гочо Чакалов четем за всенародната скръб:

³⁰⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Смърт_на_Борис_III

„При погребението на цар Борис III вървах доста близо до лафета с неговите тленни останки. До ден днешен от паметта ми не може да се изличи споменът за един много странен, невъзпроизводим и много силен звук: плачът на хиляди хора, струпали се от двете страни на процесията от Двореца до Централната гара. Цяла седмица преди това тези хора се бяха редили на опашка по четири души, за да могат да се поклонят пред тленните останки на Царя, изложени в храма „Александър Невски“.

Опашката се извиваше през бул. „Цар Освободител“ до Орловия мост и оттам до стадиона „Левски“. През късните часове на нощта тя намаляваше най-много до Ректората. Историкът един ден ще каже дали някога българският народ е бил толкова единен, колкото през тези дни на всенародна скръб. Комунисти? Републиканци? Търси ги със свец, с лампа, или ако искаш и с прожектор посред бял ден. Такива нямаше. Спомням си и хлипацията глас на мой бивш учител по музика от Американския колеж Драган Прокопиев, който понякога твърдеше, че е комунист. Той със сълзи на очи оплакваше загубата на царя...“ (Чакалов & Чакалов, 2007)

Българските лекари първоначално коментират хранително отравяне, по-късно, на база ЕКГ смятат, че става дума за инфаркт, а дошлите специално от Берлин и Виена професори все пак са на мнение, че истинската причина за смъртта на Борис III е отравяне!

Днес добре знаем, че има отрови, които могат доведат до миокарден инфаркт и без да бъдат намерени в организма, но дали ги е имало тогава?

Още от времето на Соца, най-разпространената теза гласи, че Борис умира няколко дни след среща с Хитлер. Кое то е абсолютен факт, но... никой не може да докаже пряка връзка между двете събития. А колко е удобно от пропагандна гледна точка! (Не знам защо се сетих за „крадецът вика – „дръжте крадеца!“). Още повече, че Царят гостува на Хитлер на 14 август, с когото води доста тежки преговори и за пореден път

отклонява настояването, да бъдат изпратени български войски на Източния фронт. Доказателство са [думите на княгиня Евдокия](#), на която Царят звъни, прибирайки се в двореца:

„18-а година няма да бъде повторена!“³⁰⁷

Българският дипломат Иван Д. Станчов, близък до Двореца, отбелязва в своите мемоари за разговор между неговата сестра Феодора Станчова и Свилен Николов, камердинер на българския владетел, според когото, на излизане от срещата с Хитлер царят бил пребледнял и треперел, а когато [свалил своята униформа казал](#):

„Тежко беше, но победих. Не успя да ми откопчи дори един войник.“³⁰⁸

А на 18-ти август - се качва на вр. Мусала³⁰⁹! Отровен? От Хитлер?

„Моето дълбоко убеждение е, че Борис, моят съпруг, не умря от естествена смърт. Неговият край по един или друг начин бе престъпно предизвикан“, ще каже царица Йоанна в спомените си, издадени в Италия през 1964 г. (Giovanna di Bulgaria, 1964) [Тя споделя още, че](#)

„в архивите на Министерството на външните работи в Москва трябва да се намира личният дневник на ген. Михов, министър на войната. Много съветски историци, изглежда, са се опитвали напразно да видят тези документи, държани в най-строга тайна. В дневника на Михов, който беше много старателен човек, би трябвало да се намира ключът към тази загадка“.³¹⁰

В свое [интервю и княгиня Мария Луиза](#), дъщеря на Борис, вижда зад смъртта на баща си, намесата на Москва: „Съветският съюз, който имаше, на прост български език,

³⁰⁷ <https://faktor.bg/bg/articles/petak-13/-zagadka-li-e-smartta-na-tsar-boris-treti-53551>

³⁰⁸ <https://bulgarianhistory.org/smartta-na-tsar-boris/>

³⁰⁹ вр. Мусала от 14 март 1950 до 19 януари 1962 г. се казва вр. Сталин !?

³¹⁰ <https://www.24chasa.bg/bulgaria/article/2264221>

*файда от тая работа. Да премахнат баща ми. Една година по-късно бяха тук.*³¹¹

Отровен! – се коментира най-често и до днес! Ако приемем, че наистина има умисъл в смъртта на Борис, нека да потърсим поръчителя – кой има полза от неочакваната му смърт, разбира се в контекста на международните събития, защото извършителят едва ли сам ще си признае.

Затова – „Сui bono?“ Нека поразсъждаваме на глас:

В България, конкуренция за мястото на царя, няма – брат му, принц Кирил, няма юридическо основание да претендира, а синът – Симеон, е много малък, за да наследи трона. Едва ли, Царица Йоанна, подобно на [Екатерина Велика](#)³¹², бастисала съпруга си Петър III, за да седне на трона му, ще иска да го премахне, за да заеме неговия пост! А комунистите? Ако бяха те, това щеше да бъде гордост за внуците им до 10-то коляно – щяха да пишат романи, да творят стихове и песни, филми да създават! Знаем от Жабокрек, какво направиха! Не, не е възможно да са те. Така че, „българският фактор“ отпада.

Хитлер, също няма причина да премахне Борис – един от съюзниците си. Фюрерът, с когото царят разговарял свободно, без преводач, често на четири очи, изпитвал истински респект пред личността на българския цар.

„Вашият цар е безспорно най-добре осведоеният човек относно това, какво става тук - споделиха с възхищение пред членовете на царската свита някои германски официални лица. - Как научава толкова бързо тези вътрешни информации?...

Обикновено сътрудниците на Хитлер се радваха да видят българския цар.

- Не можете да си представите промяната в настроението на фюрера всеки път, когато очаква посещение от цар Борис - доверяваха те на българските си колеги, с които се бяха сприятелили. - Хитлер става все по-тираничен, все по-

³¹¹ <https://bulgarianhistory.org/smartta-na-tsar-boris/>

³¹² https://ru.wikipedia.org/wiki/Екатерина_II

мъчен и избухлив... С нас той е постоянно в ужасно настроение, ругае ни непрекъснато. Понякога е непоносимо да бъде човек около него. Но щом дойде вест, че ще идва цар Борис, той се преобразява напълно, успокоява се, настроението му се подобрява. „Сега най-после ще науча какво наистина става по света! - ни казва фюрерът. - Вие, вие нищо не знаете! И до един ме лъжете! А цар Борис знае. Разбира световното положение и ми казва истината.“ Така поне за няколко дни, докато Вашият цар е тук, фюрерът е доволен и ни оставя на мира. Цялата атмосфера около него става по-поносима. “ (Груев, 1991)

Защо да го трови, а и отрова, която да действа след толкова време? Не сме чули Хитлер да трови хора, пък и в арсенала му за премахване на неудобни противници има много по-ефикасни средства.

Прокрадва се идеята, че е отровен от западните съюзници! Удобно, но доста евтино! Да, САЩ и Великобритания са наши противници във войната! Войските им наближават България. Сигурно ще им бъде по-лесно срещу държава с разклатено управление! Но пък в същото време, точно Борис е този, който от доста време води тайни преговори с тях, за откъсване от Оста и неговата смърт ще доведе до категоричен провал на преговорите.

И тук ще цитирам една теза, споделяна от различни автори:

През 1970 г., френският проф. Жак дьо Лоне издава книга „Загадъчната смърт на именити съвременници“, в която цяла глава е посветена на смъртта на цар Борис III. (De Leunay, 1970)

„Царят, срещу когото през 1925 г. са правени опити за убийство от комунистите, е смятан от Сталин за препятствие в целите му по отношение на България. Борис е одобрил репресивни мерки против подривните действия на московските агенти. Освен това има намерение да сключи мир със съюзниците и да им отвори вратите към своята страна,

за да изпревари руснаците. При успех Сталин би бил принуден да се откаже от превръщането на България в съветски сателит“, пише проф. Лоне.³¹³

Друг източник - в интервю, българският пилот, ветеран от Втората световна война [Дянко Марков](#)³¹⁴ разказва за свой разговор със Станислав Балан, в който царският секретар споделя за посещение на монарха в съветското посолство на път за София от двореца Царска Бистрица, на 23 август, където се предполага, че е [бил отровен по време на угощение](#).³¹⁵

И още една гледна точка – тази на Момчил Дойчев, изследовател на темата, който в статията [„Загадка ли е смъртта на цар Борис Трети?“](#)³¹⁶ споделя някои факти от последните дни на Царя.

На 18 август изкачил вр. Мусала, както много пъти е правил, но на връщане бил посрещнат от шофьора си, Сава Джеврев (за когото Борис знае, че е комунист, но е „родолюбец и предан човек“ и затова му вярва), който му съобщава „нещо изключително важно“.

„Дарят ме извика и каза: „Заминавам за София.“

ще свидетелства по-късно Станислав Балан, който иска да го последва, както обикновено, но царят отговаря:

„Не, тоя път трябва да бъда свършено сам. Погрижи се за каквото е необходимо.“

[Станислав Балан](#)³¹⁷ е български юрист, дипломат и личен секретар на цар Борис III. Много доверен човек, който е единственият, придружил монарха при последната му среща с Хитлер на 14 и 15 август 1943 г. в главната квартира във [„Вълчата бърлога“](#)³¹⁸, на която фюрерът се опитва да убеди цар

³¹³ <https://www.24chasa.bg/bulgaria/article/2264221>

³¹⁴ https://bg.wikipedia.org/wiki/Дянко_Марков

³¹⁵ <https://bulgarianhistory.org/smartta-na-tsar-boris/>

³¹⁶ <https://faktor.bg/bg/articles/petak-13/-zagadka-li-e-smartta-na-tsar-boris-treti-53551>

³¹⁷ https://bg.wikipedia.org/wiki/Станислав_Балан

³¹⁸ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Волфшпанце>

Борис III, български военни части да окупира част от италианска окупационна зона в Гърция и Албания.

Но срещата очевидно е била толкова „специална“, че дори и най-близкия му сътрудник не трябвало да присъства. Забележете - в посолството на една от Великите сили! А няколко часа по-късно, започват и оплакванията му!

И тъй като „дъвката“ на интелектуалеца е да наблюдава и да анализира фактите, нека поразсъждаваме:

Посолствата на Великите сили САЩ и Великобритания в София не работят – България им е обявила, макар и символична война още през 1942 г.

Посолството на Германия, Италия или Япония? Възможно е, но защо да криеш контактите си с държави, с които сте съюзници, още повече, че си се срещал с Хитлер само преди няколко дни, и то - съвсем официално!

Друга „Велика сила“? Остава – СССР!?! Съветския съюз? Едва ли! Защо му е – военни действия с България, няма. Червената армия е далеч. Но пък дестабилизацията у нас, би била добре дошла – да не забравяме, че СССР не е преставал да изпраща военна помощ на нелегални в България, да изпраща диверсанти – парашутисти и подводничари. Да клати властта! А и до Сталин вече е достигнала информация (българският посланик в Москва Стаменов, от години е вербуван от ГРУ), че Борис води тайни преговори, с оглед излизането на България от Оста, ключвайки примирие със САЩ и Великобритания – т.е. прозападният курс на Царството е почти сигурен!

Може би точно тук трябва да си спомним и за предателя, полк. Стефан Недев и срещата на служителя на „Сикрет сървис“ за Балканите Джулиън Еймъри с цар Борис III, която описахме по-горе! (Цветанов, 2014)

Ще [цитирам отново Момчил Дойчев](#):

„Моята хипотеза е, че убийството на цар Борис Трети най-вероятно е поръчано лично от Сталин и е възложено на Берия и неговия заместник генерал Судоплатов. Операцията по примамването на царя сам в руското посолство става с

помощта на обикновена дезинформация. Знаейки за пацифистката природа на българския цар и опитът преди две години да бъде сондирано посредничеството на България за прекратяване на войната между Германия и СССР съветското разузнаване подхвърля идеята за ново посредничество за мир на българският пълномощен министър в Москва. Стаменов уведомява незабавно Двореца в София. Това съвпада с намеренията на царя. От друга страна, едва получил шифрованото съобщение от Москва за евентуално посещение в СССР и награждаване от съветското правителство, ето че пристига и шофьорът му комунист с покана от съветското посолство за незабавна дискретна среща по извънредно важен за страната и династията въпрос.

Царят се отбива в съветското посолство, където го почерпват с „коктейл Судоплатов“.³¹⁹

Коктейли „Блъди Мери“, „Мохито“, „Куба либре“ има, но „Судоплатов“???

Лабораторията X

За малко ще изоставим събитията в навечерието на 9 септември, за да се разходим по страниците на една друга история - на някои „коктейли“. То и в живота е така – тръгваш в някаква посока, но пътищата те отвеждат понякога на невероятни места!

До едни такива „невероятни“ места ще стигнете, ако напишете на български две ключови думи в Google, „отрова“ и „КГБ“ - ще се изненадате, колко различни сайтове с информация ще видите. А ако ги изпишете на руски – ще ви трябват месеци, за да ги разгледате, защото общата история на тези две думи датира от над 100 години!

³¹⁹ <https://faktor.bg/bg/articles/petak-13/-zagadka-li-e-smartta-na-tsar-boris-treti-53551>

Ще пропуснем страниците за убийтия с рицин Георги Марков в Лондон, за убийтия с полоний – Александър Литвиненко, за Новичок и Сергей Скрипал и дъщеря му, в Солсбъри, Великобритания. За отравянето на Алексей Навални, за когото екип, с участието на Христо Грозев, създаде филм, който спечели „Оскар“!

А, да не пропусна Емилиян Гебрев тук, в България!

Първата лаборатория за изучаване и производство на отрови в Русия се появява още през 1921 г. и то по личното разпореждане на „вожда и учителя на Октомврийската революция“ Владимир Илич Ленин! Известна е като „Специальный кабинет“³²⁰ и е била част от Всесъюзния институт по биохимия - трябвало е да изучава и разработва токсини, но не за медицината, а за нуждите на държавната сигурност на Съветска Русия! Тя се доразвива през 1938 г., когато е включена към IV спец. отдел на НКВД. Дясната ръка на Сталин - Лаврентий Берия поставя задачата, да се създадат такива съединения, които да имитират смърт по естествени причини. И да бъдат неоткриваеми дори при най-щателната аутопсия. Веднага започва работа по изпълнение на заповедта.

„Токсикологичната лаборатория във всички официални документи се споменава като лаборатория X“,

пише Павел Судоплатов в книгата си, посветена на специалните операции на Кремъл (Судоплатов, 1998).

След края на Втората световна война обществеността е ужасена от разкриването на истината за медицинските експерименти на нацистите в концентрационните лагери. Основните експериментатори са екзекутирани, а д-р Менгеле се превръща в синоним на садизъм. Но „човеколюбивият“ Съветски съюз също има свои садистични учени, които провеждат експериментите си върху живи хора, точно както в

320

https://ru.wikipedia.org/wiki/Токсикологическая_лаборатория_НКВД_—_НКГБ_—_МГБ

нацистка Германия – главно върху затворници от концентрационни лагери (ГУЛаг). За разлика от Германия, имената им не стават известни, а тяхната „работа“ се смята за проста услуга в полза на НКВД (Народния комисариат по вътрешните работи), а следователно и на цялата страна!

Григорий Майрановский³²¹ оглавявал лабораторията, пряко контролирана от министъра, като по време на съществуването, тя имала няколко различни названия: „Лаборатория № 1“, „Лаборатория № 12“, „Лаборатория Х“, „Камера“. Но основната задача на лабораторията е била една и съща - да се създадат отрови, които не могат да бъдат идентифицирани при евентуална аутопсия.

Отровите и методите за тяхното използване били тествани върху затворници, като ефектът на всяко лекарство, като правило, бил тестван върху 10 „тестови субекта“. По руски – не хора, не човеци, а „субекти“! Експериментаторите наблюдавали мъченията на жертвите, които не умирали веднага, а в продължение на 10-14 дни! В крайна сметка била открита отрова с необходимите свойства, наречена К-2 (карбиламинхолинхлорид), която убивала жертвата бързо и не оставяла следа. За да се провери надеждността на отровата К-2, е извършен „независим преглед“: трупът на един от отровените от тази отрова е откаран в моргата на института „Склифосовски“, където патолозите извършват рутинна аутопсия. Диагнозата на нищо неподозиращите лекари била недвусмислена: мъжът починал, забележете – от... Знаем, че ще кажете „тромбоза“, както се случи с Алексей Навални в наказателната колония „Полярен вълк“! Не, не – затворникът починал от „остра сърдечна недостатъчност“! А колкото до „тромбозата“ – то медицината се развива! И лабораторията – също!

321

Нищо не искам да кажа (за да не си тръгна преждевременно и аз от този грешен свят от „остра сърдечна недостатъчност“), но май много съвпадения станаха! Аз лично, съм абсолютно убеден - ама абсолютно убеден (повтарям, че да ме чуят и в Москва!), в официалната версия – че царят е починал от инфаркт!

И приказката за лъжливото овчарче - онова, дето няколко пъти лъгало, лъгало, а накрая, дори когато казвало истината – никой не му вярвал, тук не важи!

... а България можеше да бъде „Запад“

Вече разказахме срещата на Джулиън Еймъри (Julian Amery) от специалните служби, който под прикритието на шведски търговец се среща с цар Борис уж от името на краля. Разговорът е свързан с идеята на Лондон за измъкване на България от Тристранния пакт (Цветанов, 2014), но опитите продължават въпреки неизяснената смърт на цар Борис III.

На 19 април 1944 г., Германия окупира Унгария, като инсталира там марионетно правителство, което е причина, българското правителство да ограничи и без това тайните официални контакти със САЩ и Обединеното кралство.

Още в края на 1943 г., одобрението от страна на държавния секретар Кордъл Хъл, придава на плана на Управлението на стратегическите служби (УСС) по-спешен характер, като един от основните въпроси е точното съдържание на термина „безусловна капитулация“. И тъй като няма ясна дефиниция, Рузвелт потвърждава принципа: „*На германския народ и на Русия трябва да се каже какво е значението на термина „безусловна капитулация“, като дава пример от гражданската война в Америка, когато ген. Грант, следвайки принципите на справедливостта, заявява пред капитулиралия ген. Лий, че „те могат да отведат конете си у*

дома, тъй като те ще се нуждаят от тях за пролетната оран.“ (стр. 81) (Бол, 1999)

Интересен паралел можем да направим с поведението на съветските „освободители“ в България, които в продължение на години изсмукваха от селското стопанство и от икономиката ни всичко, което можеше да бъде отнесено на изток, позовавайки се дори не на капитулация, а на подписаното Примирие на 28 октомври 1944 г.!

Но затова – по-нататък!

Капитулацията на България се коментира и в друг контекст – след като България се намира в състояние на война само със САЩ и Обединеното кралство, то актът на капитулация би трябвало да бъде подписан само от представителите на двете западни сили! България **не може да капитулира пред СССР**, с когото не само, че не воюва, но е и в прекрасни дипломатически отношения! „Ами сега?“, както се казваше в едно популярно телевизионно предаване! Как Съветите ще изпуснат българската хапка!

През април 1944 г., започват дискусиите относно България на по-високо ниво между Едуард Стетиниъс (държавния секретар на САЩ) и Орм Сърджънт, британски зам.-министър на външните работи, като дневният ред включва преценка на смисъла да се иска безусловна капитулация. Британските интереси в Близкия и Средния изток, биха били застрашени от близостта на „съперничаща Велика сила“. Още повече отсъствието на значима съветска военна мощ в близост до нашия район би могло да осигури и бързото излизане на България от конфликта, преди Червената армия да е стигнала до Балканския полуостров. И за да може незабавно да се постигне мир, за препоръчване е да се предложат на България условия, които **да не представляват** безусловна капитулация (!!!). Британските войски биха предприели една символична окупация. Естествено, това би изисквало консултации със Съветския съюз, но това не означава приемането на значително руско влияние в България.

На 12 май 1944 г. трите Велики сили отправят съвместно обръщение към съюзниците на Хитлер в Източна Европа, в което обещават условия, които не стигат до безусловна капитулация в случай на положителен отговор на съответните страни. София не отговаря на предложението и интересът към плана на Донован, намалява. Месец по-късно, Държавният департамент подготвя нови директиви за капитулацията на България. Основният въпрос, според този документ, е да се определят условията, които ще доведат България най-бързо до масата за преговорите. На България се предлага да се даде **статут на съвоюваща държава**, с гаранции за независимостта ѝ и териториална цялост в границите от 1939 г.! По-нататък има обещание, че гръцки или югославски войски няма да участват в окупационните сили и отстъпката, че окончателното териториално лимитиране на българо-румънската граница ще бъде направено в съответствие с изразеното от жителите на района желание.³²²

Видяхте ли условията на Вашингтон – съвоюваща страна, без съседски войски, с ясно дефиниране на границата съобразно желанието на населението – направо мечта! И като ги сравним с последващата, „братска“ съветска окупация ... В ония години са казвали: „Нерде Ямбол, нерде Стамбул!“³²³. Разбирай - Къде е Държавния департамент, къде е Кремъл! Оставям коментара на вас!

В края на юни 1944 г., излиза нов доклад на Обединения комитет на началник щабовете, който препоръчва още по-бързо откъсване на България от Оста:

„По-ранното капитулиране на сателитите на Оста ще бъде възнаградени в по-малко сурови условия от онези, които

³²² Proposed Terms of Surrender for Bulgaria“, June 8, 1944, Documents of the Interdivisional Country and Area Committees 1943-46, САС 229, DСNA (по (Бол, 1999)

³²³ Тур. „Къде е Ямбол, къде е Истанбул!“. На жаргон: едно говори, друго разбира.

*биха били наложени, ако те откажат да капитулират преди поражението на Германия.*³²⁴

Не се очаквали никакви проблеми от страна на съветския делегат, тъй като той вече изразил готовността на Москва да разреши на САЩ и Великобритания да изготвят условия, отнасящи се до държави, с които Съветският съюз не се намира в положение на война (напомням – СССР обявява война на България едва на 5 септември 1944 г.). От поведението им личи, че западните съюзници се опитвали максимално бързо да извадят България от войната, и то при условие, че български войник, не воюва нито срещу тях, нито на Източния фронт – т.е. пряка заплаха за тях, няма. Дали от прекалена българофилия? Или май са предугаждали намеренията на Сталин, за завземане на колкото може по-голяма част от Източна Европа? Нещо, което малко по-късно de facto се случва!

Основната цел на САЩ по отношение на България било създаването на демократично правителство и повторно приобщаване на нацията към нормалния следвоенен международен живот. Америка изразява и разбиране по отношение за бъдещи корекции на границите, *„включително за възможността България ДА ПОЛУЧИ ИЗЛАЗ на Егейско море чрез свободно ползване на пристанищните съоръжения в гръцкия град Солун.“* И за да се изключи всякаква възможност от повторение на икономическата зависимост на България от Германия, *„България трябва да бъде насърчавана да развива своята световна търговия на еднаква основа с всички държави...“*. (стр. 89-90) (Бол, 1999).

„През юни 1944 г. Багрянов изпраща официален делегат в Анкара със задачата да договори споразумение за прекратяване на огъня с англо-американците. Представителите на Великобритания и САЩ обаче го

³²⁴ Hull to Winant, July 4, 1944, FRUS, 1944, Vol. 3, p. 341; „Surrender Terms for Bulgaria“, July 13, 1944, Records of Philip Mosely, DSNA. (по (Бол, 1999)

отхвърлят накратко и му казват, че както всички други съюзници на Третия райх, България има само един начин да прекрати войната, а именно безусловна капитулация. Когато българите попитаха как ще се предадат, след като на тяхна територия или наблизо няма английски или американски войски и те живеят в мир със Съветския съюз, чиято Червена армия настъпва срещу тяхната граница, представителите на Лондон и Вашингтон можеха просто повторете: първо се предайте, след това можете да преговаряте за прекратяване на огъня.

Късогледото, безконцептуално и безусловно предаване упорита политика на западните съюзници, които настояват за безусловна капитулация, тласка българите в обятията на Москва. Точно това искаше Сталин.“ (Gosztony, 1965)

Съветската дипломация е информирана още на 29 юли от посолството на САЩ в Москва, за желанието на България „да излезе от войната при най, по възможност, благоприятни условия“ (МИД СССР, 1884), а Молотов подчертава, че още не е ясно, дали има смисъл да се водят разговори с България.

В Москва Георги Димитров е притеснен от преговорите, които се водят в Кайро и от събитията в София. Получената от ЦК на БРП на 12 юли 1944 г., информация за състоянието на партизанското движение, съвсем не е окуражаваща. Партийното ръководство се оплаква:

„Има недостиг на офицерски състав. Никои от организациите, влизащи в ОФ, в т. ч. и звенарите, не изпращат в отрядите команден състав. Никой не провежда мобилизация за попълване с бойци на партизанските отряди.“

През юли, [Стойчо Мошанов](#)³²⁵ е поканен от премиера Багрянов на разговор, със задача да установи връзка с английския посланик в Анкара.

На 2 август, Чърчил държи реч: „моментът за разкаianie на България все още не е минал“, казва той, с което директно

³²⁵ https://bg.wikipedia.org/wiki/Стойчо_Мошанов

подказва на правителството, че Съюзниците са склонни да приемат излизане на Родината ни от Оста. В отговор, три дни по-късно Мошанов отново е извикан от Багрянов, като е инструктиран да замине веднага за Анкара с цел да съобщи на британския посланик Хюгесън, че България е решила да излезе от войната и желае да разбере условията, при които може да се направи това.

На 12 август 1944 г. парламентарната опозиция и Отечественият фронт излизат с обща декларация за създаване на „ново конституционно правителство“. Веднага следва натиск от страна на Москва и срочна директива на Георги Димитров, като Отечественият фронт се отказва от подписа си под декларацията.

Пак по това време, премиерът Багрянов, съобщава на правителството, че е разкрит опит за прогермански преврат, с възможна германска окупация на България, а ден по-късно, Червената армия настъпва - пада режимът на Антонеску в Румъния. Правителството е разпънато на кръст между офанзивата от страна на руснаците и риска от прогермански преврат.

Съмнението за възможна немска намеса в онези времена и до днес витае или просто се пренебрегва, но всъщност е имало сериозна опасност от германски метеж – това разбираме от разсекретени през 2011 г. документи от разпита на Адолф Бекерле – посланик на Германия в София по време на цялата война. След капитулацията, съветските служби разпитват подробно множество немски политици, военни и функционери на режима. От [протокол за разпит на немския посланик](https://istmat.org/node/21930)³²⁶ от ноември 1950 г. разбираме, че на срещата му с Хитлер, състояла се на 25 август 1944 г., той разбира за писмо от регентите на Царство България княз Кирил, Филов и Михов до Хитлер, в което те го уверяват в своите верноподанически чувства, но в същото време отбелязват, че България вече не е в състояние да

³²⁶ <https://istmat.org/node/21930>

понесе тежестите на войната. Регентите иска разрешение от Хитлер България да излезе от войната и изтъкват, че тази мярка ще им даде възможност да се справят с недоволните елементи в самата страна и по този начин „да заздравят България“.

На учудването на Бекерле, че не е получил указания как да действа, Рибентроп (същият онзи, който през 1939 г. подписва Договор със Сталин, в лицето на външния министър Молотов за подялба на Европа) му отговаря:

„Как да не сте получили?“ – продължил с недоволен тон Рибентроп, - ако не успеете да повлияете на регентите, организирайте пуч и поставете Цанков за диктатор. Този няма да ви подведе.

Тогавя Рибентроп ме попита дали имам достатъчно бойна сила, за да осъществя бунта. Отговорих, че нямам такава сила. Тогавя Рибентроп ме посъветва да маневрирам, да натрупвам сили и най-важното да не губя контрол над правителството, както се е случило според него в Румъния.“ (Христофоров, В., 2011)

Правителството е разпънато на кръст между офанзивата от страна на руснаците и риска от прогермански преврат.

На 29 август 1944 г. изчезва и последната потенциална пречка между американо-английския план за примирие и Съветския съюз. Гусев, съветският представител в Европейската комисия, уведомява своите колеги, че той не вижда роля за себе си в по-нататъшните техни разисквания - така единствено необходимото е да се завърши капитулацията на България, чрез преговори с българската страна, насрочени в Кайро. Още повече, че в края на август и особено в първите дни на септември, след идването на правителството на Муравиев, български части започват да разоръжават германците, а останалите, започват да се изтеглят. Паралелно с това върви и изтеглянето на българския окупационен корпус от Сърбия и Македония.

Но поведението на руската страна има своето обяснение: *„Докато мъдрите се намъдруват, лудите се налудуват“*, казва

народът. Това се случва и с българската история. Това, което правителството не знае, но по-късно научаваме от неговите спомени е, че на 23 август, Жуков е привикан в Москва, където получава специална задача – Трети украински фронт да се подготви за война с България (Жуков, 1969). Съветска Русия няма време за губене – рискува да изпусне един от най-ценните си трофеи – България!

На 30 август, Мошанов получава заповед да замине за Кайро, където пристига заедно с полк. Димитър Желязков. За учудване на посрещащите ги, Мошанов заявява, че няма официални пълномощия да преговаря!

„Лорд Мойн прекъсва бръщолевенето на нечестивеца:

Никой не Ви иска каквито и да е пълномощия! Подписвайте незабавно! Не разбирате ли каква опасност ви заплашва? Всеки момент Съветите може да ви обявят война и Червената армия ще нахлуе в страната ви. Само в подписаното от ваша страна примирие, можем да ги възпрем. Текат последните часове. Подписвайте, за да избегнете катастрофата! Не разбирате ли?...

Стойчо Мошанов ... се гордее с постигнатия резултат и години по-късно не пропуска да изтъкне „заслугите“ си, за дето е довел и „велика Русия“ на масата за преговори за мира и бъдещето на Отечеството.“ (Марков Д. , 2012)

Това пише Дянко Марков. Не знам, дали точно така е протекъл разговора в Кайро, но знаем какви са резултатите.

На 1 септември, изпращат телеграма, в която искат писмени пълномощия, както и допълнителни инструкции. Мошанов е недоволен, разбирайки, че в състава на новия кабинет влизат представители от т. нар. „легална опозиция“, а не на лявата въоръжена опозиция, което щяло да му попречи да води преговорите. (Георгиев Н. , 2005) Защо са му на Мошанов, дейци от Отечественния фронт в правителството (?!?) за да води преговори със САЩ и Великобритания за излизане от войната, и то, когато Червената армия е на границата, не става много ясно! Нали, надеждата е английски войски да окупира страната

и така да не се стигне до стъпването на миризливия руски ботуш в страната ни?

На 2 септември, регентите възлагат на Константин Муравиев да формира „Кабинет на националното спасение“. Новият премиер упълномощава Мошанов да води преговорите, но сега, той пък отказва пълномощията! Политиците, а и историците, не могат да намерят адекватно обяснение за поведението му в такъв изключително важен за държавата, момент. Американската страна остава с убеждението, че действията на Мошанов, са единствено с оглед бъдещата му, политическа репутация.

А може би причината е друга - три дни по-късно, радиото съобщава, че съветският външен министър Молотов повикал българския посланик в Москва, за да му съобщи, че Съветският съюз обявява война на България.

Гръм от ясно небе! От България е изгонен и последният германски войник, обявен е неутралитет, а Съветският съюз ни обявява война! Но не мислете, че това е от братска любов, в името на „второто освобождение“ - това дава конкретни права на Съветите, които ще получат статут на победител над България и ще узаконят окупационната си власт в страната! Просто е! ...

И още нещо - в своите спомени за датата 3 септември 1944 г. Мошанов пише: „...5. **Че само сътрудничеството със Съветския съюз, изразено в евентуално влизане на съветски войски в България, може да създаде ново, благоприятно за България положение.**“ (стр.338) (Мошанов, 1991)³²⁷

Ние, като хора, които винаги се питат „Сui bono?“, и търсим понякога и под вола - теле, от позицията на времето (а и на последващите събития) срещаме някои леко притеснителни факти около фигурата на Стойчо Мошанов. Не казвам, че има връзка, но... Мошанов е един от малкото царски министри, който **не е съден** от Народния съд! Негова съпруга е сестра на

³²⁷ <https://toshev.blogspot.com/2015/04/1944.html>

Цвятко Бобошевски³²⁸. И тъй като много от вас не са чували за него – пояснявам: политик от Народната партия, министър в правителствата на Цанков и Ляпчев, който след преврата на 9 септември е назначен от новата власт... за регент (!?!), заедно с Венелин Ганев и Тодор Павлов, като остава на този пост до премахването на монархията през 1946 г. Умира на 21 декември 1952, а на погребението му, правителството на Вълко Червенков му отдава почест като на виден държавник.

Лъчезар Тошев, изследовател на тази тема, в статията „Ролята на Стойчо Мошанов в провала на преговорите със съюзниците в Кайро, 1944 г.“ подчертава връзката на Стойчо Мошанов с Отечествения фронт и антибългарската му дейност.³²⁹ В нея авторът коментира един доста красноречив факт - веднага след като напуска Кайро, на 20 септември, Мошанов се среща със съветския посланик в Анкара Виноградов (защо ли !?!) и го информира за своята мисия. При условие, че Съветския съюз вече е обявил положение на война на България, което ще продължи до 1947 г.! Освен това Тошев цитира две писма, които Ст. Мошанов изпраща до Георги Димитров. Те са написани по-късно, през декември 1947 г. по повод статията на Владимир Огнянов във в. „Новини“ озаглавена *„Противобългарска централа в Цариград“*. В нея мисията в Кайро е определена като *„предателска“*, тъй като е имала за цел да склучи примирие с „империалистите“. За да защити своята репутация във второто писмо до Георги Димитров той пише:

„Вярно е, че в Кайро мисията ми да склуча примирие с Англия и Съединените щати, с които тогава бяхме във война,

³²⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Цвятко_Бобошевски

³²⁹ <http://toshev.blogspot.com/2015/04/1944.html>

не успя. И тя не успя по моя вина именно, за да не стана предател спрямо бъдещето на страната!“³³⁰

В същите писма Мошанов прави и кратко описание на срещата си с Виноградов:

„Аз считах за мой дълг да го поставя в течение на станалото в Кайро, за да се има предвид при предстоящите преговори в Москва. След като изслуша съображенията ми, защо не сключих примирието, г. Виноградов, в присъствието на Балабанов ми заяви: Вие имате наистина голяма заслуга към страната си, понеже, ако бяхте подписали примирието в Кайро, днес вместо руски войски в България щеше да има турски войски.“³³¹

По-нататък Мошанов съобщава, как осведомил за станалото първия политически представител на руското командване в България, Дмитрий Яковлев, който му казал: „Вие сте извършил едно полезно дело не само за страната си, но и за славянството“. Чак след това, Мошанов информирал и българското правителство, с премиер Кимон Георгиев, а министър Петко Стайнов му изказал дори благодарности...

Крайният резултат от мисията на Стойчо Мошанов е пагубен за България - той очевидно саботира мисията, с която е изпратен от българското правителство и предприема действия изцяло на своя глава – уж приема за свой „дълг“ да отложи връчването на условията за примирието, докато не се „уяснят българо-съветските отношения“.

Но тези отношения далеч не са предмет на неговата мисия, нито негов дълг. Остава въпросът какви са мотивите на Мошанов да действа по този начин? Дали той е бил твърде

³³⁰ ЦДА, ф. 146Б, оп. 4, а. е. 235 л. 1 – 3 Писма от Стойчо Мошанов до Георги Димитров и П. Григоров, относно участието му в преговорите на правителството на Багрянов с империалистическите държави Англия и САЩ в Кайро през авг. 1944 г.

³³¹ ЦДА, ф. 146Б, оп. 4, а. е. 235 л. 1 – 3 – в: Тошев, Л., Ролята на Стойчо Мошанов в провала на преговорите със съюзниците в Кайро, 1944 г. – в: <http://toshev.blogspot.com/2015/04/1944.html>

наивен и е вярвал искрено, че окупацията на България от СССР и повторното ѝ „освобождение“ ще се отрази благоприятно на нашето международно положение и условията на последващо примирие. Предвид политическия му опит, обаче такава интерпретация звучи твърде наивно.

Другата хипотеза за неговите мотиви, която изглежда много по-логично и става все по-популярна в наши дни е, че той съзнателно е действал в услуга на ОФ и СССР...

Е, очевидно преговорите се провалят не без помощта на Стойчо Мошанов!

А Историята поема по друг път. През една салфетка...

За една салфетка в повече...

Подробностите за срещата в Москва през октомври 1944 г. и позорната слава на [салфетката](#)³³² с разделянето на Балканите на „проценти“ са твърде добре известни.

Задачата да се преведат тези абстрактни числови термини в действителни политики, се пада на Идън и Молотов. Последният обаче, показва едно несъгласие, което ще характеризира и последвалите срещи. Ако бъде приет западният проект за тристранна контролна комисия в България, отбелязва Молотов, „*може да има объркване, което да доведе търкания*“ (Boll, 1983)

Да помислим малко (а комуто е нужно – може да помисли и повече)!

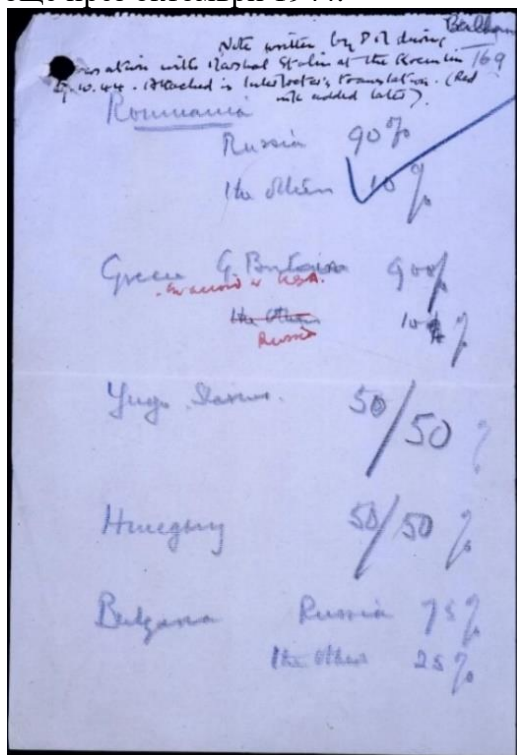
България е окупирана от Съветския съюз на 8 септември 1944 г.! А Чърчил заминава за Москва, където „разделят“ на салфетка Европа със Сталин цял **един месец по-късно!**

Още нещо: през март 1941 г., когато България, за да не бъде окупирана от Третия Райх, се присъединява към

³³² https://bg.wikipedia.org/wiki/Процентно_споразумение

Тристранния пакт, Сталин и Хитлер са съюзници и то от две години!

С нахлуването си в България, през септември 1944 г., СССР поставя съюзниците си пред свършен факт. Тук трябва да отбележим, че според Хагските конвенции за водене на война, страната, която завладява и окупира дадена държава, е суверен до сключването на мирните договори. Което ще рече, че съветските окупационни власти имат пълната власт в България до сключването на мирните договори, а на всичкото отгоре и изгонват съюзниците си - и американската, и британската мисия от България още през октомври 1944.

Факсимиле на „салфетката“ с проценти на влияние

Т.е. от 100% съветска окупация, през октомври 1944 г., Чърчил в Москва успява да договори поне 25% западно

присъствие в България, и то до сключването на мирните договори през 1947 г.! Разбирай само до края на войната! Не по принцип, а до сключването на мирните договори!

Но историците добре знаят, че Сталин не спазва и договорките в Ялта.

Фактичката сделка всъщност се заключава в това, че Сталин приел Червената армия да не навлиза в Гърция - впрочем нещо, което съветската страна вече била обещала и дори провеждала на практика с указанията си към Гръцката комунистическа партия още от лятото. От западните съюзници се очаквало същото за вече окупираните от съветската страна държави. Най-интересното е, че в случая Рузвелт не се възпротивил на договореното от Сталин и Чърчил в негово отсъствие.

Или тезата, че Чърчил е „дал“, „продал“ или просто „подарил“ България на Съветска Русия, няма как да е вярна – никой не е „давал“ България, нито в Техеран 1943-та, нито в Ялта 1945-та, нито пък в Москва, на оная салфетка през октомври 1944! България не е нито подарена, нито изтъргувана от Запада, а директно си е заграбена от Сталин!

За радост на русофилите и на каскетите, завзели тотално властта и управлявали 45 години! Овчарят станал Цар!

А май и до днес...

„Второто освобождение“ ... или падането на мрака

„На 9 септември българската комунистическа партия броеше не повече от няколко хиляди души. Една петилетка по-късно нейният брой, с кандидат-членовете, беше около половин милион. Откъде дойдоха тези хора? Как внезапно те станаха комунисти? Как разбраха, че са комунисти? Мисля съвсем определено, че най-мизерната част на нашия народ, тинята и мътилката, полудегенерати — мечтатели за власт, некадърници, неспособни за никакво творческо дело, вулгарни и амбициозни карьеристи — всичко това се юрна към партията и властта и обогати нейната история с най-велики дела. Никога никъде не съм виждал събрани на едно място по-неприятни хора от тия, които с важни заговорнически лица отиваха на партийни събрания. Времето роди поговорката: „Да те пази Господ от десетосептемврийски комунист!“ И точно тия хора, с ограничени, посредствени интелекти, с дълбоко съмнителни характери, но с неудържима алчност да бъдат нещо на този свят, да играят някаква историческа роля, приспособиха себе си към идеология, но което е още по-важно — приспособиха и идеологията към себе си. По примера на великия и гениален техен вожд и учител. Нека сега дебело подчертая, че според мен терорът и насилието в България имаха две майки. Едната — идеологията, и другата — личната необходимост от правене на зло на ония, които я провеждаха. Ако идеологията беше вдъхновението и оправданието на

злото, то практическото изпълнение беше резултат на низши животински инстинкти.“

Това ще напише Георги Марков в своите „Нови задочни репортажи за България. Когато часовниците са спрели“ публикувани едва 10-тина години след смъртта му! (Марков Г. , Нови задочни репортажи за България. Когато часовниците са спрели, 1991) Е как да не го очистиш за тия приказки! И то на рождения ден на Тато! Като подарък за вяност! И предупреждение към останалите.

...

„Основната характеристика на 9-и септември е разделението. Проблемът не е, че обществото беше разделено 45 години, а че обществото продължава да бъде разделено и сега. Толкова години след рухването на комунизма, хората, които са продали душите си, за да служат на този комунизъм, продължават да ненавиждат всеки честен и почтен човек, защото в неговото лице се оглеждат като в огледало, виждат своето безчестие. Това е следа, която ни преследва толкова години. Тук намирам в психологически план моралното развращаване, с което комунизмът допринесе за днешната деморализацията на българското общество. Това е големият проблем - промяната на манталитета“ - заявява президентът Петър Стоянов, в предаването „[120 минути](https://btvnovinite.bg/bulgaria/petar-stojanov-problemat-ne-e-che-obshtestvoto-beshe-razdeleno-45-g-a-che-prodalzhava-da-e-razdeleno-i-sega.html)“ по bTV³³³.

По-добре не може да бъде казано – хората, продали душите си, ненавиждат всеки честен и почтен човек... като огледало на своето безчестие!

Важи и днес – огледайте се.

³³³ <https://btvnovinite.bg/bulgaria/petar-stojanov-problemat-ne-e-che-obshtestvoto-beshe-razdeleno-45-g-a-che-prodalzhava-da-e-razdeleno-i-sega.html>

В навечерието на „Социалистическата революция“

През септември 1943 г., премиерът Богдан Филов подава оставка и [Добри Божилов](#)³³⁴, министърът на финансите в кабинета на Филов, заема неговото място. Политиката на новото правителство се насочва в две посоки, които на пръв поглед изглеждат противоположни – във външнополитически аспект, то се опитва да поддържа контакти, макар и тайни, с англо-американците, а по отношение на вътрешната политика - предприема енергични мерки срещу партизаните, които се оттеглят в планините и от време на време атакуват някои полицейски участъци и по-малки армейски части.

На 20 март 1944 г. Вермахтът окупира Унгария. Това събитие предизвиква допълнително напрежение сред управляващите у нас. Следват няколко ноти от страна на съветското правителство с настояване за откриване на консулства във Варна, Бургас и Русе. Българското правителство отклонява настояването – на всички е ясно, за какви „търговски представителства“ настоява Съветския съюз в такъв момент. Всички помнят „незнайно откъде“ пристигналите парашутисти и подводничари.

На 18 май 1944 г. съветското правителство връчва на България нота, с искане за незабавно скъсване на съюза с Германия, като още същия ден правителството на Добри Божилов подава оставка. Нагло нали? Не оставката – искането! Чужда държава, с която поддържахме дипломатически отношения, и която постоянно изпраща пари, оръжие, а и терористи, които да дестабилизират Родината ни, дава ултиматум за външната политика на България! Но не се изненадвайте - това се е случвало още от времето на Александър II, през болшевишка Русия и продължава до днес! Е не до днес

³³⁴ https://bg.wikipedia.org/wiki/Добри_Божилов

- до вчера! „[Русия иска НАТО да напусне България](#)“³³⁵ Тия наглеци продължават да се чувстват господари и да ни броят за крепостни селяни. Така ще е, докато има българи - руски „проксита“!

На 1 юни 1944 г., [Иван Багрянов](#)³³⁶ оглавява 61-вото правителство на България, управлявало страната от 1 юни до 2 септември 1944-та. Това е безпартийно правителство, в което участват политици с прогерманска ориентация: проф. Александър Станишев, проф. Михаил Арнаудов, Димитър Савов, ген. Руси Русев, Първан Драганов, д-р Александър Сталийски, Славейко Василев и други. Багрянов се старее да балансира във външната и вътрешната политика – повишава цените на земеделските продукти, закрива Дирекцията за пропаганда, готви освобождаване на осъдените и интернираните по антиеврейския закон за защита на нацията, подготвя закон за амнистия за политическите затворници. Установени са контакти с опозиционните партии. В същото време Багрянов се опитва да подобри отношенията и със Съветския съюз – откриват се отдавна исканите две нови консулства (разбирай – шпионски центрове) във Варна и Бургас.

През лятото на 1944 г. правителството иска от германското висше командване да изтегли войските си от черноморските пристанища. С оглед на непрекъснато влошаващата се военна и политическа ситуация, Берлин няма друг избор.

През юни 1944 г. Багрянов дава указания на българския пълномощен министър в Турция и Балабанов *„получи документ за представителите на САЩ в Истанбул, с който българското ръководство информира САЩ, че крайната цел на правителството е да извади България от войната, щом*

³³⁵ <https://news.bg/world/rusiya-poiska-silite-na-nato-da-napusnat-balgariya-i-rumaniya.html>

³³⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Иван_Багрянов

условията позволят това, с оглед на едно благоприятно положение за бъдещия мир.“ (Рачев, 1998)

Но всичко това не пречи, организираната антибългарска политика да продължава - ЦК на Българската работническа партия (комунисти) издава т.нар. Окръжно №4, в което партията призовава всички свои поддръжници да се готвят за въоръжено въстание и взимане на властта. Няма да е трудно да правиш „революция“ с ¼ милионна съветска армия зад гърба ти!

Настъпва ключовият за Балканите месец август. На 17-ти, Багрянов изнася голяма реч в Народното събрание, в която акцентира върху копнежа на българския народ за мир. На 22 август външният министър Драганов заявява, че България ще се опита да сключи мир със западните сили при всякакви обстоятелства и че правителството се готви да изтегли войските си от окупираните територии на Югославия и Гърция. В разгара на тези мирни усилия на кабинета Багрянов идва новината за събитията в Букурещ на 23 август – извършен е преврат, с участието на комунистическата партия.

В Москва Георги Димитров иска спешна среща със Сталин. На нея той получава уверението, че „*никаой друг крак няма да стъпи в България освен крака на Червената армия*“. По-късно, Георги Димитров ще нарича в писмата си до ЦК на БРП Сталин „*наш большой друг*“. От Европейската консултативна комисия в Лондон твърде симптоматично се оттегля руският представител с мотивите, че Съветският съюз не е във война с България.

В това време, Върховното командване на Съветския съюз подготвя настъпателна операция срещу България (като за това се подготвя цял фронт) - с изненадващо нахлуване в България, да се парират евентуални изпреварващи действия на Великобритания. За целта, на 23 август 1944 г. заместникът на върховния главнокомандващ ген. Георгий Жуков (същият, на

когото открихме [паметник в Стрелча](#)³³⁷, като благодарност за окупацията на Родината ни), получава задачата да разработи план за светкавично настъпление в България на Трети Украински фронт, с обща численост на фронта 258 000 души, 470 танка и самоходни артилерийски установки и с над 720 самолета. Армия, в пъти по-голяма от българската!

Късно вечерта на 25 август регентите получават информация, че има съветски десант в Кюстенджа и Мангалия, което провокира да се вземе решение, германската армия да се изтегли от българските земи, а тези, които отказват - да бъдат разоръжени. Както пише ген. Михов, към 1.30 ч. през нощта на 25 срещу 26 август, за това решение са уведомени легациите на СССР и Германия. Действията на управляващите се обуславят от бързо променящата се военна обстановка и от страха „да не би, гонейки германците, русите да навлязат у нас.“ (Янев, 2006)

Докато Червената армия окупира на бързо Румъния през август 1944 г и Р. Й. Малиновски, който междуременно бил повишен в „маршал“, прегрупира своите войски на запад и север към Трансилвания, Трети Украински фронт, със своите три армии под командването Толбухин, който също ще бъде произведен в „маршал“, достигнал югозападно от Добруджа румънско-българската граница на Дунава, близо до Силистра. (а на този, последния, бяхме кръстили дори цял град, като благодарност за окупацията!)

Дошъл редът и на България. Но... нямало правно основание за „специална военна операция“ на Червената армия (Не че на Русия ѝ трябва такава – тя се интересува от Правото единствено, когато то е на нейна страна!) - Царство България било във война от 1941 г., но само с англо-американците. Точно обратното - Борис III и правителството, обявили неутралитет по отношение на Съветския съюз, още от началото на германоруската война. Хитлер, който много искал да види тогавашния

³³⁷ <https://www.strelcha.bg/news.php?extend.936>

приятелски настроен към Германия ръководител на правителството Богдан Филев, подобно на другите източноевропейски правителства, да участва във войната срещу СССР, не могъл да разубеди „Прусия на Балканите“ от позицията ѝ. Борис III не криел русофилското отношение на своя народ и открито заявявал, че българите, въпреки че отхвърлят болшеvizма, никога няма да воюват против Русия, пък била тя и Съветска (не че не са го правили 30 години по-рано, по полята на Добруджа и Македония, защитавайки българската земя!). На 25 ноември 1941 г., България се присъединила към Антикоминтерновския пакт, но с това се изчерпва враждебната политика към Москва. Година по-късно, когато пристига цял един десант от парашутисти и подводничари, очевидно по поръчение на съветското правителство, България също премълчава! Дори по-късно, през 1943 г., когато Германия имала спешна нужда от войници на Източния фронт и Хитлер иска да използва силната българска армия от пет дивизии за военните си планове, правителството остава непреклонно.

Всъщност Съветска Русия замисля един сатанински план - да се попречи на България да скъса с Германия! Това е изключително важно, тъй като Съветският съюз се нуждае от предлог, за да ни обяви война. Това е единствения начин, с който могат да оправдаят окупацията на страната ни. И се прави всичко, за да стане тя факт. През седемте дни - от 2 до 9 септември 1944 г., през които Съветският съюз въвежда в изпълнение своя план, се разиграва втората част на българската трагедия, чийто изход предопределя бъдещата съдба на страната.

Правителството и Регентският съвет напразно се опитват да държат България встрани от настъпващите събития. На 2 септември Народната и Демократическата партия и БЗНС съставят кабинет начело със земеделеца Константин Муравиев, който започва да възстановява конституционния ред в страната. Народното събрание е разпуснато, отменят се смъртните

присъди, дава се амнистия на политзатворниците, правят се промени в администрацията и армията, в училищата се приемат отново учениците, изключени за противодържавна дейност. Голяма част от тях – последните, по-късно ще се пишат в биографиите си, като извършители на „Социалистическата революция“! И ще станат АБпФК! Жандармерията е разпусната, възстановени са политическите партии.

Комунистите, активно подкрепяни и направлявани от Москва, знаят, че Червената армия е на границата с България и обявяват курс към „въоръжено въстание“ срещу „новата фашистката власт“. Нали знаете - всички врагове на Съветска Русия биват обявявани за „фашисти“! Без аргументи! Просто звучи добре. И така до днес!

По заповед на Хитлер до германската военна мисия в България от 3 септември, трябва да се попречи на окупационните български войски да се оттеглят от окупираните територии, като се обезоръжат и арестуват щабове им, с изключение само на тези, които открито се обявят за Райха. В заповедта се нарежда да се използват всички тайни и явни методи за освобождаване на интернираните германски военни, намиращи се на българска територия. (Тошкова, 1975)

Още на 3 септември сутринта, целият щаб на Първи български корпус в гр. Нишка баня, заедно с намиращите се там в момента трима дивизионни командири са пленени от немски войсковы части. Германски военни подразделения нападнали и обезоръжили и 4 български дивизии, намиращи се в този район.

Вечерта на 4 септември 1944 г. планът за операцията по съветската окупация на България е готов. Близката задача на Трети Украински фронт е да навлезе в България и да постави под контрол територията до линията Русе – Карнобат – Бургас. Отделено е специално внимание на завземането на градовете Варна и Бургас и на пленяването на германските кораби в двете пристанища. Крайната цел е овладяването на района на София и пълното окупиране на България.

Всички германски части в България са обезоръжени до 5 септември, като на този ден е излъчено комюнике по радиото. Министър-председателят твърди, че с подобно комюнике е съобщено и скъсването на отношенията с Германия преди обяд на същия ден. Правителството обсъжда скъсването и обявяването на война да бъде включено още в правителствената декларация от 4 септември, но военния министър ген. Иван Маринов сдържа кабинета от подобни „резки действия“. През цялото време, в което е в кабинета той призовава да не се бърза с обявяването на война като изтъква най-различни „чисто военни съображения“. В спомените си Константин Муравиев пише, че *„большинството от министрите поискаха да се обяви веднага война на Германия. Имаше всички законни основания, а и върховните интереси на държавата повеляваха това“*.

След пленяването на щаба на 1-и окупационен корпус, който отстъпва към Ниш от германски войски, поводът за обявяване на война на Германия вече е налице. Сутринта на 5 септември правителството се събира, за да обсъди решението. Муравиев решава да предприеме отчаяна стъпка: сутринта на 6 септември неговото правителство ще обяви война на Германия! Но всички тези усилия били безполезни. Планът на Сталин срещу България вече не можело да бъде предотвратен политически.

Иван Маринов записва в спомените си: *„Някои от министрите настояваха да се обяви веднага война. Бях поставен в много тежко положение.“* Той ги упреква, че били прекалено „войнствени“ и изтъква, че е нужно време за подготовка на армията. (Маринов, 1968)

И [още спомени от Маринов](#), уж български генерал:

„Константин Муравиев и някои министри ме упрекваха, че на 5. IX съм забавил официалното обявяване на войната на хитлеристка Германия. Това забавяне осуети желанието на регентите и на повечето от министрите да се предотврати навлизането на съветските войски у нас. Така бе избягната една брутална германска военна намеса за

*установяване на крайно реакционно прохитлеристко правителство у нас. Забавянето даде възможност на Съветския съюз при тази обстановка да обяви война на България, с което се попречи на коварните замисли за настаняване на англо – американски войски у нас. А братския руски народ може за втори път да изпълни историческата освободителна мисия към нашия народ.*³³⁸

Предателските действия на Иван Маринов дават времето, необходимо на СССР за обявяване на война на България. Неслучайно генералът участва в 9-септемврийския преврат и по негово нареждане се отварят вратите на Министерството на войната, пускайки съзаклятниците на Отечествения фронт. В замяна, „от благодарност“, след преврата е назначен за главнокомандващ на българската армия. След 9 септември, за дейността си в Македония по депортацията на евреите от Битоля, Маринов е трябвало да бъде съден от т.нар. Народен съд, но „случайно“ избягва съда, с протекциите на Комунистическата партия и лично на намиращия се в Москва неин ръководител Георги Димитров. (Везенков, 2014). Иван Маринов е част от българската делегация на Парада на победата на СССР над Третия райх в Москва, проведен на 24 юни 1945 г., където първият партиен и държавен ръководител на СССР Йосиф Сталин лично го награждава с Орден „Суворов“ I степен. По-късно посланик на Народната република в Париж от 1946 – 1950 г. Преподавател във Военната академия „Г. С. Раковски“ от 1950 г. През 1956 – 1979 г. е районен съветник в Кирковския Районен народен съвет – гр. София.

Забелязвате ли как продажния български генерал, вероятно съветски агент още от преди 9 септември, е осребрил предателството си! И не е единственият! Има поне още един уж български генерал – предател в интерес на Русия!

³³⁸ <https://offnews.bg/analizi-i-komentari/predi-80-godini-sssr-ni-obiavi-vojna-i-okupira-balgaria-829246.html>

Не знам вие за кого си помислихте, но аз има предвид един друг - за Заимов говоря!

На 5 септември към 19 ч. съветското правителство обявява война на Царство България с нога до българското правителство³³⁹, връчена и на българския пълномощен министър Иван Стаменов (също съветски агент) в Москва.

„Повече от три години България е помагала на Германия във войната със Съветския съюз. Съветското правителство се е съобразявало с обстоятелството, че малката страна България не е в състояние да се съпротивлява на мощните въоръжени сили на Германия във време, когато Германия държеше в ръцете си почти цяла Европа... Въпреки това българското правителство и сега отказва да скъса с Германия, води политика на т.нар. неутралитет, по силата на която продължава да оказва пряка помощ на Германия срещу Съветския съюз...

По силата на това съветското правителство не смята повече за възможно да запазва отношения с България и заявява, че не само България се намира в състояние на война със СССР, но и Съветския съюз се намира в състояние на война с България.“

Това съобщение било толкова абсурдно, че както по-късно член на правителството ще обясни на Волфганг Бретхолц - нито външният министър, нито другите членове на правителството първоначално искали да повярват. Сталин, който преди това е толерирал всички български „фашистки“ и прогермански правителства, обявява война на първия български демократичен и русофилски кабинет. И това става с мотива, че България толерира концентрирането на германски войски на своя територия. Но точно това са правила всички предишни български правителства между 1941 и лятото на 1944 г., без Москва да се обиди. Сега обаче по-голямата част от германските войски вече са се изтеглили, а останалите, които

³³⁹ <https://desebg.com/2011-01-13-09-25-54/1419-2013-09-05-10-10-00>

все още са в страната, са разоръжени и интернирани от българската армия. (Бретхолц, 1994)

Детайли научаваме едва в наши дни от генерала от руското разузнаване Леонид Решетников, директор на Руския институт за стратегически изследвания (РИСИ), същият онзи, цитиран в Доклад на Държавния департамент на САЩ „[Pillars of Russia's Disinformation and Propaganda Ecosystem](#)“³⁴⁰ – „Стълбовете на руската дезинформационна и пропагандна екосистема“ във връзка с влиянието на Русия в изборите за Президент на България през 2016 г. Същият Решетников, в интервю за сайта „[Столетие](#)“ описва разказа на съветския посланик Яковлев за връчването на нотата (интервюто му е препечатано от в. „Нова зора“). В него генералът разказва:

„Шефът на съветската дипломатическа мисия в София през 1941-1944 г. Яковлев ми е разказвал, как СССР обявява война на България на 5 септември 1944 г. Той получил указание от Москва да връчи нота на регентското правителство (тъй като царят е малолетен) в България. Яковлев отива при външния министър, с когото са в добри лични отношения. Посрещат го дружелюбно. Яковлев заявява, че му е поръчано да прочете нотата: на основание, че България е в състава на хитлеристката коалиция, че снабдява Хитлер със сирене, овче месо и т.н. – СССР обявява война на България.

Министърът с треперещ от вълнение глас извикал: „Вие да не сте си загубили ума! Влизайте в България, ще ви посрещнем с хляб и сол. Ако искате, българската армия ще се строи за почетен караул от границата чак до София. Защо ни е да воюваме с руснаците!“

Нашият дипломат настоява, че трябва да предаде нотата. „Така си подмятахме нотата пет минути, като горещ картоф – разказва Яковлев. – В края на краищата, аз я сложих на стола, тази злощастна нота, и побягнах. А той

³⁴⁰ <https://www.state.gov/russias-pillars-of-disinformation-and-propaganda-report/>

крещи след мен: „Господин Яковлев, ама вземете си нотата!“³⁴¹

Министър-председателят Константин Муравиев отбелязва: „Това не беше обикновено обявена, нямаше и да бъде истинска война. Тук се гонеше някаква цел и обявяването на война изглеждаше по-скоро претекст.“

Часове след обявяването на войната от страна на СССР, Министерски съвет решава да скъса дипломатическите отношения с Германия, както да поиска примирие от Съветския съюз. В отчаян опит да се спре Червената армия, на следващия ден е взето решение да се обяви война на Райха, което обаче трябва да влезе в сила на 8 септември (мотивирано с „важни военни съображения“ – да се даде възможност за изтегляне на българските военни части в Македония и Сърбия). (Калинова & Баева, 2002)

Превратът, който после ще стане цяла „Социалистическа революция“

Десетилетия наред, казионните историци твърдяха, че т.нар. „деветосептемврийско въстание“, чрез което БКП взима властта било „всенародно въоръжено въстание срещу монархофашизма и капитализма“! Но архивите, вкл. и документите на самата комунистическа партия казват нещо съвсем различно!

Отново ще цитирам: през март 1944 г. Георги Димитров настоятелно иска официална информация „за числения състав на партизанските отряди“ в България.

В шифрована телеграма от 12 март той получава отговор:
„В 12 окръга има 26 отряда с обща численост 2320 човека. Има окръзи само с по няколко десетки партизани:

341

например Хасковски - 20 души, Варненски - 40, Старозагорски - 50, а в някои окръзи въобще не съществува партизанско движение. В партизанските отряди около 25-30% са комунисти, толкова са комсомолците, останалите са безпартийни. По възрастов състав – в отрядите главно са младежи, от тях 70-75% са селски бедняци, около 20% - работници, останалите са от интелигенцията. (...) За военни кадри изпитваме остра нужда.“ (Знеполски, 2008)

А според историографията по време на просъветския режим до 1989 година, общият брой на партизаните и участниците в бойните групи прогресивно достига до около 30 000, а на ятаците и помагачите им – около 200 000. Разбирай – Балканът гъмжи от партизани, в пъти повече от редовната българска армия, а пък помагачите им – поп няколко десетки във всяко село! Някои – дори още неродени!

Но от толкова „много“ партизани полза няма, защото си седят из Балкана и не смеят да припарят до София.

„След като стана ясно, че БРП не може да организира въстание за сваляне на правителството, на 8 септември съветските войски нахлуха в България. Влизането на частите на III Украински фронт беше използвано от военните в „Звено“, които със съгласието на ЦК на БРП през нощта срещу 9 септември 1944 г. извършиха държавен преврат.“ (Рачев, 1998)

Сутринта на 8 септември, докато управляваната от Москва радиостанция „Христо Ботев“ призовавала българите да въстанат срещу правителството, докато комунистите, заедно с представители на „Отечествения фронт“, се подготвят да вземат властта в столицата, Трети украински фронт започва настъпление срещу България.

На 8 септември Муравиев изпраща до командващия Трети Украински фронт писмо, с което го уведомява, че българското правителство приема всички условия и от същия ден от 18.00 ч. то се намира във война с Райха. Макар и за

няколко часа, България е в абсурдното положение да е във война едновременно с двете воюващи страни!

Отново на 8-ми, когато пристига новината, че Червената армия е преминала река Дунав, по-тарикатската част от българското народонаселение „масово“ се качва в планините, за да слезе победоносно на следващия ден, заедно с партизаните. Така излиза, като четем историята, писана след събитията!

На 9 септември през нощта, в 2.45 часа дежурният офицер отваря неохраняваната източна врата на Военното министерство и вкарва в него група съзаклятници. Друга група завзема телефонната централа и етажите на сградата. По телефона ген. Иван Маринов отдава заповед до гарнизоните и войсковите части в страната да изпълняват нарежданията на новата власт. Малко по-късно във военното министерство пристигат и членовете на предварително сформираното правителство. В 6.25 часа сутринта по радиото Кимон Георгиев прочита Прокламацията към българския народ, с която обявява, че *„Отечественият фронт поема в тия съдбоносни часове и тежки условия управлението на страната, за да я спаси от гибел“*.

Но [кой е Кимон Георгиев](#), застанал начело на „антифашисткото“ правителство?

„Професионален превратаджия, унищожител на партията. Лично Сталин посочва Кимон Георгиев за министър-председател на първото отечественофронтовско правителство. В интервю пред В. Бояджиев старият превратаджия твърди, че се е сблизил с комунистите, когато след падането му от власт в началото на 1935 г. бива интерниран за кратко на остров „Света Анастасия“. По думите му през 1943 г. болшевиците отново го потърсили, вероятно заради „заслугите“ му в подготовката и правенето на успешни преврати. Трябва да се помни, че когато става министър-председател след 19 май 1934 г., под негово ръководство е суспендирана Гърновската конституция. Къор Кимон, както е разпространеното му прозвище, е човекът,

работил систематично за ликвидирането на парламентаризма, като забранява всички партии и имуществото им бива отнето. Особено жестоко преследва дейците на ВМРО. Като министър на външните работи и вероизповеданията установява дипломатически отношения със СССР и поддържа извънредно тесни връзки с Югославия. От 1945 г. е несменяем депутат, а от 1962 г. до смъртта си през 1969 г. е заместник-председател на Народното събрание. На два пъти е вицепремиер – от 1946 г. до 1950 г. и от 1959 г. до 1962 г. Вярното оръдие на Кремъл е възнаградено с най-високи отличия на комунистическа България, не е забравен и неговият зет Гиньо Ганев, също несменяем парламентарист. Проф. Диньо Шарланов в личен разговор ми беше казал, че Кимон Георгиев е съветски „агент за влияние“. Същото по-късно потвърди и комунистът акад. Георги Марков.“ (Радева, 2024)

Свикнали сме с мантрата, че българския народ посреща без нито един изстрел, „с цветя и рози“ руските „освободители“, а всъщност – окупационни войски, както ще се окаже по-късно.

Виждали сме множество снимки от посрещането на червеноармейците и от София, и от други градове. И стотици, които с цветя посрещат руските войници! Носят плакати с надписи „Вечна слава на Червената армия“, „Добре дошли освободители“, „Да живее Отечествени фронт“.

По-късно се разбира, че тази „всенародна радост“ е организирана от новата власт! Но не за това иде реч.

Тук ще видите една от най-известните и най-тиражираните снимки от посрещането на Червената армия – съветски танк Т-34, преминаващ по жълтите павета в София. Тя се срещаше в учебниците по история, в изложбите, които съпътстваха всеки Девети септември.

И втора снимка, пак от „жълтите павета“, и пак от посрещането на Червената армия:

И отново – „всемирна радост“! Но... (това „но“ май се среща доста често и историята на българо-руските отношения!)

Снимките са от „жълтите павета“, точно до ъгъла с БАН, на метри от Народното събрание. На първата, в ляво се вижда малък плакат с надпис „Да живее маршал Толбухин“ и един още по-голям на който пише: „Да живее всепобедната Червена армия и нейният гениален вожд маршал Сталин!“. С една дума – радват се софиянци на освобождението си от „фашизма“!

Дотук нищо странно, но от бегъл поглед върху биографията на [Фёдор Иванович Толбухин](#)³⁴² разбираме, че той е произведен в звание „маршал“ едва [на 12 септември 1944 г.](#)! Преди това е генерал. Размислите за това, как информацията за новото му звание е стигнала до празнуващото „народонаселение“, че да имат време да подготвят стереотипните плакати, и то във времена без Facebook, оставям на вас!

На втората снимка виждаме джип със съветски войници. Ако случайно забележите, че надписът на предната решетка е изтрил, ще ви поясня – джипът е американски - Willys, по [Ленд-Лийз](#)³⁴³, един от над 400 000 джипове и камиони, предоставени като военна помощ на СССР. Като казах „Заем-наем“, вече [писахме за едни копчета](#), но набързо ще цитирам и едно от подробните изследвания по темата – това на Албърт Л. Уийкс, професор по международни отношения в Нюйоркския университет и неговата книга „*Спасителят на живота на Русия: помощта Ленд-Лийз за СССР през Втората световна война*“, в мой превод:

„В допълнение към невоенните артикули, Съветският съюз също получи под споразумението Lend-Lease 15 000 самолета - еквивалентно на 12 процента от произведените в съветски заводи; 9000 танка и самоходни оръдия или 10 процента от съветското производство; 362 000 камиона по Lend-Lease и 47 000 джипа, в сравнение със 130 000 камиона, произведени в Съветския съюз.“ (Weeks, 2004)

Няма да говоря за това, как СССР сам е спасил Света от фашизма – не съм [АгитПроп](#)³⁴⁴! Ще се върнем на посрещането. С играта „Открийте разликите“.

На по-наблюдателните, освен американския джип, сигурно е направило впечатление нещо друго – съветските войници! Или по-скоро тези, които се показват от танка и тези,

³⁴² https://ru.wikipedia.org/wiki/Толбухин,_Фёдор_Иванович

³⁴³ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Заем-наем>

³⁴⁴ отдел „Агитация и пропаганда“ към ЦК на БКП – бел. съст.

които се возят на задната седалка на джипа! Забелязахте ли – едни и същи са! И те не са позирали няколко пъти заради фотографа, а просто защото снимката с танка е монтаж – разбирай фалшификат! Защо ли?

За да не се задават въпроси, защо джиповете на Червената армия са американски! А и далеч по-авторитетно е да превземеш София със съветски танкове, вместо с „империалистически“ автомобили.

А дали снимката с джипа също не е фалшификат? А дали снимките с „радостното посрещане на освободителите“ не са и те фалшификат? А дали и цялата ни „комунистическа история“ не е фалшификат?

...

Да се върнем отново на „всенародната радост“. Целият български народ, без нито един изстрел „радостно посрещнал освободителите“! Но това далеч не е така. В следобедните часове на 9 септември 1944 година, съветски офицери, влизат в щаба на 10–и конен полк в Шумен (днес Военното комендантство) и разпореждат на командира на полка да свика незабавно офицерите, заявявайки им, че са пленници на Червената армия и трябва да предадат личното си оръжие! Подпоручик Петър Петров, дежурен по полк вече е чул за новото правителство и добре познава полк. Дамян Велчев – непоправим превратаджия, осъден на смърт и впоследствие помилван от цар Борис, заради когото е напуснал военното училище. Влизайки в дежурната стая на 10-и конен ескадрон, съветският офицер нарежда на 42 годишния подпоручик Петър Петров да си предаде оръжието. Подпоручик Петров вади своя „Валтер“ и с думите: „*Българският офицер не предава оръжието си!*“, се самоубива и рухва на земята пред смаяните погледи на всички.

В Шумен, освен реакцията на офицерите от 10-ти конен полк има съпротива и в 5-ти дивизионен артилерийски полк, където артилеристите недвусмислено насочват оръдията с

право мерене срещу порталите и съветските команди по разоръжаване.

Съпротивата на българите довежда до нареждането на Сталин до маршал Жуков незабавно да бъде преустановено обезоръжаването на българските офицери. В спомените си Жуков свидетелства: *„Позвъних веднага на Върховното главно командване и Сталин каза: „Всичкото оръжие на българските войски да си остане в тях, нека се занимават с обикновените си работи и да чакат заповедта на своето правителство.“*

Швейцарският журналист и писател Волфганг Бретхолц дава описание на събитията в София, придружено и от непредубедения му коментар:

„На същия 9 септември в София държавната власт е обсебена от група мъже, които се представят за „истински демократи“ и за „същинските представители“ на българския народ. В действителност с малки изключения те са предшествениците на комунистическата диктатура, като едните съзнателно действат като агенти на Съветския съюз, а другите несъзнателно като негови инструменти. Начина, по който заграбват властта, наричат „държавния преврат от 9 септември“ и го забуват с легенди.

При по-точно разглеждане целият „Държавен преврат от 9 септември“ се оказва отдавна подготвен военен метеж, който се извършва при пълно спокойствие, без да гръмне дори пушка. През нощта са завзети всички министерства и ключови позиции в София и провинцията, и то не чрез спонтанна акция на войниците или на народа, а по заповед на няколко офицери. Политическите противници, от чиято съпротива се боят, са арестувани в леглата им, тримата членове на регентския съвет са свалени от длъжност, политическите затворници са пуснати от затворите.

На следващото утро българският народ научава от радиото, че има ново „демократично“ правителство. Същевременно за пръв път се чува за съществуването на т.

нар. „Отечествен фронт“, едно съдружие на четирите антифашистки партии на България, които се били обединили по времето на „съпротивата“ и сега вземат в ръцете си съдбините на страната. Новото правителство се окачествява като „правителство на Отечествения фронт“. Начело на новата власт застава Кимон Георгиев, който, през 1934 г., е шеф на диктаторски режим. Военен министър става един полковник от българската армия — Дамян Велчев.

Тези двама мъже са хората, които играят главните роли при подготовката и провеждането на „държавния преврат от 9 септември“. Първият Кимон Георгиев като агент на Съветския съюз. дълги години е член на българското правителство като министър, а Дамян Велчев — като негов инструмент ... Двамата са членове на таен съюз, наречен „Звено“, учреден през 1930 г. като извънпартийна и извънпарламентарна организация от няколко офицери и интелектуалци. От тогава насам в България няма ни то един метеж, нито един заговор, нито един държавен преврат, зад който да не стоят Звенарите. Те без каквато и да е идеологическа постановка просто се стремят към властта и много пъти успяват да я обсебят.(...) Няколко месеца преди 9 септември ръководството на нелегалната Комунистическа партия на България по конспиративни пътища влиза във връзка с двамата водачи на „Звено“ Георгиев и Велчев и им предлага образуването на единен фронт на всички демократични и антифашистки партии в България. По онова време, след тежките преследвания през двете последни десетилетия, комунистите не разполагат в страната нито с организация, нито с по-значим брой привърженици. Техният водач, „великият Димитров“, „героят“ от процеса около опожаряването на Райхстага, генералният секретар на Комунистическия интернационал, офейква от България още през 1923 г. Оттогава кракът му не е стъпвал в отечеството. Той разменя българското си поданство срещу съветско-руско и загубва всякакъв контакт с българския народ. Българските

комунисти знаят, че са прекалено слаби, за да могат да заграбят властта. Членовете на „Звено“ имат навсякъде в армията и държавното управление свои застъпници, и разполагат с щаб от политици, офицери и специалисти, готови незабавно да поемат ръководните държавни длъжности. Затова комунистите ги приемат като подходящи хора, чрез които да проведат „държавния преврат от 9 септември“. Последните се съгласяват с комунистическото предложение, тъй като разбират, че онова, което им е липсвало при всички предишни държавни преврати, сега могат да го получат — подкрепата на манипулирани широки народни маси. Ако бяха чели московските речи и изявления на своя сънародник Димитров, щяха да знаят, че „отечествен фронт“ е само другото наименование на „народен фронт“. А „народен фронт“ е обозначението на изобретената от Димитров клопка, в която комунистите примамват лявобуржоазните и социалистическите партии, за да ги удушат лека-полека.“ (Бретхолц, 1994)

В съзаклятието, наречено „[Отечествен фронт](#)“³⁴⁵ се включват четири партии – Земеделската, начело с Г. М. Димитров (наричан „Гемето“, за да го различават от съименника му от Москва, по-известен като „Тàрабата“) и Никола Петков; Социалдемократическата партия под водачеството на Коста Лулчев и Димитър Нейков; Кръгът „Звено“ на главните превратаджии и разбира се комунистите, в лицето на Българската работническа партия (комунисти), чиято московска маша тук е Цола Драгойчева. Макар и в малцинство, върху ОФ се проектират някои изцяло техни схващания:

„...демократични организации са само тези, които вземат участие в ОФ. Всички останали, против които бе насочен и ударът на 9 септември, не са демократични и нямат право на съществуване. (ЦДА, ф.1Б, оп.7, а.е. 21, л.1)“ (Калинова & Баева, 2002)

³⁴⁵ https://bg.wikipedia.org/wiki/Отечествен_фронт

Забелязахте ли? „Демократичните“ комунисти определят, кой е „демократ“ и кой има право на съществуване! Нонсенс!

Разпределяйки постове в бъдещото правителство, комунистите са относително „скромни“, и за разлика от Кимон Георгиев и Дамян Велчев, които си мислят, че владеят положението, те се „задоволяват“ с Министерство на народното здраве, начело с д-р Рачо Ангелов, Добри Терпешев става министър без портфейл, вътрешното министерство бива поето от бившия тютюнороботник Антон Югов, а министерството на правосъдието е поверено на д-р Минчо Нейчев. Изключителната важност на последните две министерства се разбира в следващите дни и седмици – още на 10 септември полицията е заменена с Народна милиция, с доверени кадри най-вече от бившите партизани. В Министерството на вътрешните работи и сред офицерския състав във войската започват политически чистки.

„Министър-председателят Кимон Георгиев, който едва по-късно показва рогата си като услужлив инструмент на комунистите, какъвто е бил от самото начало и какъвто е останал до края, ми каза по онова време — датата беше 20 септември 1944 г. - буквално следното:

„Твърди се, че България възнамерявала да въведе комунистически или съветски режим. Това е нагла лъжа! Единствената истина е, че желяем да изградим действително демократичен режим, на който да сътрудничат всички напредничави сили на страната. От факта, че Комунистическата партия участва в правителството, човек не бива да вади никакви прекалено далеч отиващи умозаклучения. Който допуска, че България е комунистическа или ще стане такава, би следвало също да допусне, че Земеделската партия, социалдемократите или групата „Звено“ са комунисти или биха могли да станат такива.“ (Бретхолц, 1994)

Отново Волфганг Бретхолц споделя за друг свой разговор с високопоставен комуняга:

*„Дори Вълко Червенков, за когото тогава само малцина знаеха, че е един от най-силните хора в Българската Комунистическа партия и който един ден щеше да стане неограниченият властник, се провикна патетично в един разговор с мен: „Целият свят трябва да знае, че България не е комунистическа и че съвременната революция съвсем не е социалистическа, а е една **антифашистка революция. Ние, комунистите, никога няма да се опитаме да натрапим на българския народ нашата воля с насилие или диктаторски средства. Нашата висша цел е да му дадем възможността сам да решава съдбата си.**“ (ibidem, стр. 65)*

Малко лирическо отклонение, за да припомня тук приказката за „лъжливото овчарче“ – ей така, между другото...

Червената армия стигнала до София едва на 15 септември, когато всички вътрешнополитически действия очевидно вече били приключили. Въпреки че правителството очаквало червеноармейците с украсени с цветя триумфални арки, войските на Толбухин – според разкази на очевидци – „се движат през българската столица, готови за бой, без ни най-малък знак за парад. Сред войниците имаше поразителен брой млади мъже и монголици, висящи на препълнените камиони. Изглеждаха прашни, мръсни и уморени, но в същото време спокойни и уверени“. (Gosztony, 1965) Настъплението продължило към южната граница на България.

Каква е причината за това бързане на войски на Толбухин към южната българска граница? По това време Сталин все още не бил сигурен дали ще може да утвърди трайно управлението си с помощта на прокомунистическото партизанско движение ЕЛАС в Гърция, където британците дебаркирали. Изходът към Средиземно море (по стар руски мерак) дотолкова привличал съветския диктатор, че той прибегнал към друга тактика. В опит да спре евентуалното преминаване на Гърция към западния лагер, Сталин натоварил

Гусев, който представлявал СССР в Европейската консултативна комисия, да проучи дали тези части от Западна Тракия, които Хитлер бил обещал след падането на Гърция и които са окупирани от български войски, не могат да бъдат оставени на българите. Съветите обаче имали твърде високи очаквания и когато представителят на САЩ Филип Е. Мозли обявил, че е неприемливо да се остави бивша вражеска държава да владее територията на съюзниците, Гусев се отказал от предложението. Мечтата на Сталин за излаз към топлите морета през бъдеща окупирана България се изпарила.

Звезди във вековете

Колко романтично е това заглавие, с което ще направим малко хронологично отклонение – по-късно ще разберете защо!

По поръчка на ЦК на БКП, през 1969 г. е извършено проучване от „[Музея за революционното движение в България](#)“³⁴⁶ - имаше и такъв в центъра на София. Представяте ли си, колко перверзна история! Тези, които обираха мандри, нападаха полицейски участъци, подпалваха кметства и данъчни служби, предадоха Родината си, за да свалят законната власт, и всичко това финансирано от чужда, уж приятелска по това време държава, си направиха музей! В който да разказват на идните поколения за „революционните си подвизи“! В повечето случаи – измислени!

А истинските демократи, дисиденти, борили се срещу този човеконенавистен режим, обявен със закон за престъпен, в повечето случаи нямат и една паметна плоча, която да припомня не само за делата им, а дори и за съществуването им! Защото ако няма борци срещу комунизма, значи той е бил „добър“! И можем отново да мечтаем за него! И да оправдаваме постъпките на дедите им!

³⁴⁶ http://stara-sofia.blogspot.com/2012/09/blog-post_8.html

Е, да не пропусна все пак поредицата „[Отворени досиета](#)“³⁴⁷ на БНТ! Филми за българи, за които няма да прочетете в днешните учебници по история! А те са може би най-важните, с които да започва главата за най-новата ни такава!

Поклон пред всеки един от тях!

И може би тук е мястото да си спомним за [Илия Минев](#)³⁴⁸, който се конкурира за място в Книгата на Гинес, заедно с Нелсън Мандела, за най-дълго лежалия политически затворник в света! Много днешни българи не са и чували за него. След 1944 г., Илия Минев е съден за легионерската си дейност, като през декември 1946 г. получава смъртна присъда, заменена по-късно с доживотен затвор (благодарение на мирните споразумения, подписани в Париж през 1947 г.) Тя пък е трансформирана по-късно в присъда от 20 години, като Илия Минев лежи до края на 1964 г. За това време той разказва:

„Четири пъти през тези години съм бил на смъртно легло. Веднъж дори бе дошъл гробарят да ме вземе с магарешката количка, за да ме зарови край затвора. Лекарят беше помислил, че съм умрял. Когато си раздвижих очите, гробарят се развика: „Бай Илия е вампирясал!“.

Това не стига на „Народната власт“ и по-късно отново е осъден да лежи 7 години в Старозагорския затвор за „*опит да отрови водата на София*“. По-късно му дават още една година за незаконно производство на пластмасови изделия. Прекарва 1860 дни в карцера, а отделно от това, 460 дни прекарва в гладни стачки!

Следват осем години „на подписа“. Всяка сутрин и вечер ходи с велосипеда си до милицията в Септември, за да се разписва за присъствието си при дежурния офицер в управлението. Четирима души от Държавна сигурност са разработвали дисидента. Досието му е от три папки, всяка

³⁴⁷ <https://bnt.bg/search?q=отворени+досиета>

³⁴⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Илия_Минев

дебела по 25 см. През 1985 г. като израз на „уважение“ Държавна сигурност му подарява портрет на кумира му Васил Левски.³⁴⁹

През 1988 г. Минев е инициатор за създаване на 26 януари на т. нар. „Независимо дружество за защита на правата на гражданите в НРБ“ – предшественик, на някои от появили се в годините НПО, но създадено при съвсем други условия. Датата е избрана неслучайно - на този ден 1969 година се самоzapалва [Ян Палах](#)³⁵⁰.

Така по затвори и концлагери Илия Минев прекарва общо 26 години от живота си. Плюс 8 години, в които ходи сутрин и вечер в „Народната милиция“ да се разписва. Все пак, БНТ направи филм за него: „[Порокът на страха](#)“.³⁵¹

Но да се върнем на оня музей, с дитирамбите за „революционното движение“. Изследването, за което става дума, е публикувано в неговия годишник („Победа“, София, 1969), но информацията малко или много е прикрита.

„Издирените и уточнени от нас лица (за периода юни 1923-септември 1944) както казахме възлизат на 5639 души, в това число и по-видни дейци, починали след тежки полицейски инквизиции или в резултат на разклатеното от инквизиция здраве.“ (Шарланов, Тиранията: Жертви и палачи, 1997)

Три години по-късно, през 1972 г., в София излиза нова книга-албум, малко необичайна, но типична за духа на пропагандата при тоталитарните режими (нали помните част от дефиницията на фашизма – култ към мъртвите!) - „[Звезди във вековете](#)“ (Музей на революционното движение в България, 1972)³⁵². Години наред, съвестните чиновници от Музея, намиращ се на жълтите павета, са проучвали и систематизирали данните, които биват публикувани през 1972 г, от...

³⁴⁹ www.mediapool.bg/film-za-disidenta-iliya-minev---porokat-na-straha-predstavaya-bnt-tazi-vecher-news353127.html

³⁵⁰ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ян_Палах

³⁵¹ <https://youtu.be/HvxPm9IwCAA?si=oU3BmC9RPN3SyabH>

³⁵² https://bg.wikipedia.org/wiki/Звезди_във_вековете

Издателството на Българската комунистическа партия! И да не се учудите - данните, публикувани в албума са много по-различни от оповестяваните през годините на комунистическо управление и много по-близки до онези, които се разкриват през обществото и биват публикувани след 1990 година. В книгата-албум, се съдържа детайлна информация в таблици и снимки за загиналите участници в политическите борби на крайно леви политически партии, вкл. при терористични действия срещу законните правителства на България през периода 9 юни 1923 – 9 септември 1944 г., като за този период се цитират **доста по-малко загинали** участници в съпротивата срещу държавната власт – **общо 4816 души** – вероятно разликата с издадения годишник на музея през 1969 година, се дължи на това, че в албума не са включени починалите в следващите години след 9 септември. А защо в първото изследване са включени починалите след Социалистическата революция, остава само да гадаем!

В книгата са включени всички българи, починали като ляво ориентирани партийни членове, но и безпартийни участници в политически борби, независимо от обстоятелствата и мястото за тяхната смърт. С известни критики относно коректността на авторите, тъй като се разглежда един дълъг период от време (над 20 години), при различни исторически обстоятелства от една страна, а от друга - на едно място са събрани различни комунистически дейци, загинали за чужда политическа кауза както в България, така и другаде, напр. като интербригадисти в Испания, в СССР, Чехословакия и т. н., в т. ч. и тези които са избити по време на Сталиновите репресии във „втората им родина“ - СССР.

Какво показват данните от книгата:

Загинали във въоръжените действия срещу държавната власт - общо 4816;

Загинали като участници в съпротивата на други държави – 108;

Загинали в СССР - общо 131;

Загинали като нелегални, партизани, ятаци и участници в бойни групи 1941 – 1944 – 2380;

Осъдени на смърт – 68;

Загинали през периода 1927 – 1940 г., вкл. осъдените на смърт – 161;

А статистическите данни от полицейските архиви от преди 9 септември 1944 г., посочени от проф. Иван Илчев показват, че от 1941 до април 1943 година са убити 122 бойци. (ibidem)

Но това няма да попречи на в. „Дума“ да публикува информация за загиналите в периода 1941–1944 г.: *„През този период бяха убити 9140 партизани, без съд и присъда, бяха разстреляни 20 700 ятаци и помагачи“* (Пею Узунов, „Светлата памет на загиналите антифашисти“ в. „Дума“, 9 септември 2004). Последния цитат разбира ще намерите и в руската „Википедия“ под ключова дума „Ятак“! (ibidem) Как така, вестник „Дума“ знае повече от книгата-албум, издадена от БКП през 1972-ра, остава само да предполагаме!

Или както казва Мечо Пух: *„Колкото повече – толкова повече!“* - Ще лъжат, докато има кой да им вярва!

Оставяме приказките на децата (и на бабите им)! Да се разходим по страниците на „История на БКП (1918-1989)“ от проф. Никола Алтънков:

„В България комунистите са преследвани и попадат под ударите на ЗЗД от 1925 до 1944 г. По официални сведения до 9 септември 1944 г. по ЗЗД са издадени 1590 смъртни присъди, но изпълнените са 199, или около 12,5% от общия брой. Макар и гонени, арестувани, задържани, интернирани, пращани по концлагери, съдени, затваряни, понякога, макар и рядко, екзекутирани, голямото мнозинство от тях оживяват за радост и утеха на семействата им. Това, което те не успяха да разберат, е, че спасението им се дължеше на факта, че са в ръцете на българските затворнически надзиратели, а не в лапите на большевишките мъчители в Любянка или Магадан. Българските затвори се оказват тяхното спасение, а

снизхождението на съдиите и милостта на Н.В. Царя на България - техните благодетели.“ (стр.249) (Алтънков, 2020)

И още:

„Всеки трети от 3000-те български политически емигранти в Москва е бил репресиран. Поне 600-800 от тях, вероятно и повече, загиват в затворите и лагерите или са осъдени на смърт. Това са били най-активните български комунисти, потърсили подкрепа от руските си събратя след Септемврийския метеж през 1923 г. Опитите на Георги Димитров и Васил Коларов - доколкото са съществували - да смекчат репресиите не са били успешни. Само през февруари 1941 г. са били арестувани 132 български емигранти.“ (ibidem, стр.245)

Два абзаца, които отново провокират към размисъл – „лошите“ български „фашисти“ изпълнили според Книгата-албум – 68, а според проф. Алтънков - 199 смъртни присъди (вярно, от 1590 - но другите спасили кожата!). На легендите на в. „Дума“ не си струва да обръщаме внимание! По същото време, в Съветска Русия, „пътеводната звезда“ на комунистите по света и до днес, **бил репресиран всеки трети** (от около 3000 български политемигранти), като е известно че осъдени на смърт или загиват по затворите 600-800!!! Дори героят от Лайпцигския процес Благой Попов (когото в ония години често „забравяха“, за сметка на боготворенето на Гошо Мастиката), е изпратен в ГУЛаг, и забележете е освободен чак през 1954 г. – 10 години след „Социалистическата революция“!?!)

„Все още съвсем малко се знае за живота, дейността и историята на българските комунисти в СССР. Причината за това мълчание е колкото ясна, толкова и цинична: нежеланието да се даде пълен отчет за онези емигранти, които са загинали в съветските затвори и лагери при Голямата чистка на Сталин.“ (ibidem, стр. 246)

И тъй като това е неудобна тема за българските комунисти по онова време, бива издадена специална брошура, нещо като добре известните днес „опорни точки“: „За

поименното политическо реабилитиране на българските политически емигранти, репресирани в СССР“ е издадена през 1989 г. (ЦК на БКП, 1989) На нея е посветена статията на Цочо Билярски – „[Български мартиролог](#)“³⁵³.

А Никола Алтънков пише:

„Напечатаната и издадена само за вътрешна употреба (на корицата има гриф За служебно ползване!) и строго секретна книга-брошура (раздадените екземпляри са номерирани) ЗА ПОИМЕННОТО ПОЛИТИЧЕСКО РЕАБИЛИТИРАНЕ НА БЪЛГАРСКИТЕ ПОЛИТИЧЕСКИ ЕМИГРАНТИ, РЕПРЕСИРАНИ В СССР е съставена през 1989 г. от специална комисия към ЦК на БКП. В нея числата не се различават съществено от споменатите по-горе: в книгите на американските професори Джоузеф Ротчайлд и Нисан Оурън, публикувани съответно през 1959 и 1971 г.

Брошурата е, разбира се, достоверна, тъй като се позовава на официални сведения, получени от СССР. Все пак - по съображения, аргументирани по-долу - както общият брой на репресираните, така и числото на загиналите, както са дадени в брошурата, трябва да се разглеждат като абсолютен минимум. Обмислена оценка, която, разбира се, подлежи на корекции, в случай че някога точни, акуратни и достоверни данни излязат на бял свят, би била: общ брой на репресираните най-малко 1600 и загинали поне 1100. Ако се открият сведения, отнасящи се до етническите българи в СССР, напълно е възможно тези цифри да бъдат значително увеличени.

В брошурата се казва:

„Българската революционна емиграция в СССР не може да избегне репресиите и немалка част, към 1000 от всичко 3000 български политически емигранти, попада във

водовъртежа на масовия терор. По време на репресиите през 30-те и 40-те години са пострадали 868 души, като 579 са загинали (разстреляни, починали в затвори и лагери). От тези 868 души имаме информация за реабилитация на 440. За другите 428 (от тях 260 загинали и 168 останали живи) не разполагаме със съобщения за реабилитация.“

И по-нататък:

„От близо 130 членове на ЦК на БКП през 1923-1944 г. около 100 са се намирали за по-малко или повече време в СССР. Повече от 200 са ръководители на местни партийни организации в страната. Досегашните проучвания показват, че в СССР се намира една немалка, предимно партийна емиграция, общо 2000 души, а с членовете на семействата - около 3000 души.“ (стр. 255) (Алтънков, 2020)

Проф. Алтънков разбира се прави уговорката, че посоченият в брошурата на ЦК на БКП, брой на репресираните и на жертвите, трябва да се разглежда като абсолютен минимум!

Но гореспоменатата брошура „За поименното политическо реабилитиране на българските политически емигранти, репресирани в СССР“ обръща внимание и на още един факт – от близо 130 членове на ЦК на БКП – **около 100 се намират в СССР!** Е, каква партия е тази, чието ръководство в огромната си част се намират в чужда държава, в случая, в Съветска Русия...? Във всеки случай – не е българска! И още нещо:

„Но когато комунистите идват на власт в България и след края на **войната от СССР пристига нареждане да им бъде заплатена издръжката на българската емиграция в СССР**, според непотвърдени сведения въпросът е бил повдигнат пред Петко Кунин, който е завеждал икономическия отдел на БКП. Отговорът му е бил, че това е работа на правителството, и затова може би е репресиран в 1949 г.“ (ibidem, стр. 261).

Да си платим значи и за една камара народни предатели, а и престъпници... По „братски“! Дали все пак правителството на съветския гражданин Георги Михайлович, известен у нас като Димитров, е платило - не знаем, но пък Петко Кунин, който тогава е член на Политбюро на ЦК на БКП и Секретар на ЦК на БКП (1946-1947), бива отстранен от постовете си и е изключен от БКП, забележете: за „вражеска, антипартийна и антисъветска дейност“, като през май 1951 г. получава тежка присъда! Случайно...

Все пак,

„повечето от оживелите в Москва направиха блестящи кариери в България след преврата: Георги Димитров, Васил Коларов и Вълко Червенков станаха министър-председатели; Стела Благоева, дъщерята на Димитър Благоев (Дядото), Георги Дамянов (Белов), Владимир Поптомов, Степанов - Минева, Карло Луканов, Щерю Атанасов, Фердинанд Козовски и други герои от Коминтерна и Москва получиха важни постове в партията и правителството и повечето от тях умряха спокойно вкъщи.“ (ibidem, стр. 262)

Защо беше необходимо това дълго и подробно уточнение?

Много от репресиите след 9-ти септември, биваха оправдавани с уж „хилядите избити от фашистката власт“ преди комунистическия преврат!

Цитираните факти обаче показват съвсем друга истина:

Първо, осъдените, с влезли в сила смъртни присъди са доста по-малко от избитите без съд и присъда в кървавите дни и нощи след т. нар. „Социалистическа революция“. Смъртните присъди, издадени и изпълнени в Царство България за последните 20 години (199 според Н. Алтънков), 1924-1944 са в пъти по малко от жертвите на „[Народния съд](#)“³⁵⁴, всъщност – антинароден, защото за 3 месеца биват арестувани 28 630 души. Срещу 11 122 души са повдигнати обвинения, а съдбата на

³⁵⁴ https://bg.wikipedia.org/wiki/Народен_съд

много от другите арестувани е неизвестна. За около 4 месеца са издадени 9155 присъди, с които са осъдени на смърт 2730 души, 1305 души получават доживотен затвор, а останалите – затвор от 1 до 20 години.

Второ – „братската“ Съветска страна репресираща и ликвидира сериозен брой наши сънародници, пък било то и комунисти – народни предатели! А иска и после да си платим „за масрафа“! Разбирай – за издръжката им. А може би и за куршума!

Трето – в дните и нощите след Девети, безследно изчезват около 30 000 българи!

Кървавите дни след 9-ти

„От 9-ти насетне посрещането им било една от първите масови прояви, организирана от ОФ-комитетите. По-късно комунистите ще си спомнят с възторг за тази „двойна радост“ - почти едновременно, някъде дори в един и същи ден, с цветя били посрещнати и партизаните, и съветските части. Някои бивши партизани дори разказват как сами посрещнали Червената армия - сигурен знак за това, кое от двете посрещания било по-важното: „Отряд „Васил Левски“ на 9 септември посрещна съветските братя“. Понататък, след като прекратяването на военните действия било и официално обявено, придвижването на съветските части навътре в страната продължило през следващите няколко дни като тържествен поход - в Пловдив например стигнали на 13 септември; в София ги посрещнали на 15 септември, макар че група летци се появили още на 11-ти. На много места дошли само по неколцина съветски офицери, но и това било достатъчно, за да се устрои митинг в тяхна чест.

На места при посрещането на съветските части бивал доведен по някой от малцината оцелели ветерани от Руско-

турската война от 1877-1878 г., за да се подчертае, че става дума за едно своеобразно продължение на „освободителната мисия“, която „братска Русия“ и преди е играла в българската история. Най-малкото така щели да се интерпретират през следващите десетилетия тези леко театрални прояви. Наред с жестовете на приятелство и гостоприемство имало и някои шокиращи прояви на съветски войници, както и различни злоупотреби, които продължили и през следващите седмици и месеци. Като цяло обаче поведението на окупационните сили било дружелюбно. На много места българите посрещали съветските офицери и войници „с хляб и сол“ - един всъщност руски обичай, възприет у нас по време на Руско-турската война от 1877-1878 г. Дотук добре. Когато им подавали обаче и чаша с вода - жест, характерен за страни с по-топъл климат, - веднага проличавала разликата в традициите: **войниците очаквали някакво спиртно питие.**“ (Везенков, 2014)

Сигурно видяхте червената точка в началото на тази глава – не е случайно. Много от информацията тук не е подходяща за малки деца. И за възрастни със слаби нерви! Защото са описани някои от най-тъмните страна на човешката душа, ако описаните тук същества (трудно ми е да ги нарека човеци) изобщо имат такава.

Цитирам този малко дълъг текст, за да видим, че тази, години наред прокламирана „всенародна радост“, всъщност е един спектакъл на новата власт – не може да не признаем режисьорските умения на пропагандата – промити мозъци виждаме и до днес!

А Истината отново е по-различна: в първите дни след 9 септември 1944 г., местната администрация преминава в комитети на ОФ. Въпреки че те трябва да бъдат съставени реципрочно от четирите партии подобно на правителството, в по-голямата част на страната преобладават (защо ли не сме изненадани) представители на БРП (к)! Те доминират и в избраните в комитетите на ОФ „тричленки“, които започват да осъществяват управленски функции.

По заповед на министъра на вътрешните работи, областните директори в царството се задължават да вземат всички мерки „за посрещането и улесняването на връщащите се от планината народни борци“. На тях се възлага да организират и „най-радушно посрещане“ на идващите съветски войски и при нужда да реквизируют и уредят необходимите им квартири. За да се избегнат „смущения“ и да се запази редът, областните директори се задължават да направят „всичко потребно да не се допускат никакви фашистки прояви“.

Тази заповед до голяма степен обяснява „масовостта“ и „всенародната радост“, транспарантите и цветята, посрещачи „освободителката“ ! Знаем, как се организираха манифестации, спартакиади и всякакви други мероприятия! А знаем и за „радостта“ и за „мъката“ [в Северна Корея](#)³⁵⁵!

Само месец по-късно, на 17 октомври, излиза Отчет на организационния отдел на ЦК на БРП (к), в който се казва: на 9 септември броят на партийните членове е възлизал на 7000 души, а само месец по-късно - те нарастват на 50 000!

Интересчии – колкото щеш! Нали не вярвате, че всички тези хора изведнъж са били заплени от идеята за социалната справедливост на комунистическата партия, за която са склонни да заплащат членски внос! Може би още оттогава датира онзи лаф: „*Ти комунист ли си или си член на БКП?*“ Но дори радостта да е била откровена, само дни по-късно, страната ни ще потъне в мрак!

В спомените си вдовицата на цар Борис III, царица Йоанна Савойска пише:

„Започнаха веднага арестите. Бяха освободени от затворите политически затворници, но също и обикновени престъпници, които бяха рекрутирани в Народната милиция, заела мястото на полицията. Бяха задържани незабавно всички министри от правителствата, следвали едно след друго по време на войната, включително и тези,

³⁵⁵ <https://youtu.be/pSWN6Qj98Iw>

които бяха обявили война на Германия; **всички журналисти** от всички партии; много от офицерите, с изключение на членовете на Отечествения фронт. Полицията бе унищожена за кратко време, **нападнати бяха магазините и складовете**; започнаха **нощните извеждания от къщите**. Никой не знаеше дали на следващия ден щеше да бъде жив и в дома си, както е правилото на всяка „народна демокрация“. (Царица Йоанна, 1991)

В същите „Спомени“ тя ще напише още:

„Кървавата баня“ се развиваше в грандиозни мащаби в цяла България. **Официалната цифра**, съобщена от правителствените власти няколко години по-късно, бе **138 000** души за една страна от седем милиона жители. Но **действителните цифри са по-високи**. След като затвориха границите, започна **„масовата чистка...“** (ibidem)

„ ... Арестите следваха ден и нощ: **селяни от селата, държавни чиновници без вина, богати търговци, професори, офицери на служба или в оставка, журналисти, свещеници, представите ли на всякакви идейни течения и така нататък**. Някои плащаха значителни суми, за да получат свобода, но биваха залавяни отново след няколко дни и ликвидирани. Заплахата, че можеш да излезеш от къщи и да не се върнеш за доста време (тоест да бъдеш арестуван на улицата) беше така разпространена и поради това, както загатнах, бе установила една любопитна привичка: хората носеха винаги със себе си чорапи и кърпи за смяна и не забравяха никога палтото. Много пъти, за да бъдат арестувани, беше достатъчен някакъв израз на лицето, не навременен смях, признак на радост, които минаваха лесно за антикомунистически изяви. Дори униформата на „стария режим“ можеше да послужи като мотив за осъждане на смърт. Бяха **разстреляни много регулировчици**, виновни единствено, че са **носели униформата на Софийското кметство**. Храбрият командир на столичните пожарникари

Захарчук се самоуби, когато разбра за предстоящия му арест...“ (ibidem)

Царица Йоанна споменава [Юрий Захарчук](https://bg.wikipedia.org/wiki/Юрий_Захарчук)³⁵⁶ – руски дворянин, припознал България като своя втора Родина, бягайки от болшевиките. И не само – той става командир на столична пожарна и главен пожарен инструктор на Министерството на вътрешните работи, което е равнозначно на Началник на пожарната служба в Царството. Отказвайки малодушно да бяга и да се крие, което противоречи на благородническата му офицерска чест, и добре познавайки на какви издевателства и варварство са способни съветската власт и слугите, поставени от нея, потресен от за втори път застигащия го комунистически терор, на 10 септември той сам избира смъртта. Двата му заместници по-късно са разстреляни от комунистите. В знак на благодарност и в негова памет, през 2005 г. Столичната община именува площада до Дирекцията на пожарната „Юрий Захарчук“.

И ако казаното в „Спомените“ са думи на благородна дама, дъщеря на италианския крал Виктор Емануил III, невиджала насилие и кръв, нека чуем думите на един военен човек. Изключително ясно описание за първите дни след Девети дава и Дянко Марков – царски офицер, пилот, пазил небето на България, но и воювал във втората фаза на войната срещу Германия. Пише предговора на книгата „*Стряма – Вторият Батак - 1944 г.*“ на Надежда Любенова, в който четем:

„Наистина, отечественофронтовските комитети, действащи под командата на комунистическата партия, изпратиха в затворите из цялата страна голям брой хора, не по-малко от 50 хиляди, обявени за „фашисти и сътрудници на германците“. Затворите и местата за арести на предишната полиция не стигаха, пълнеха с арестувани хора приспособени за целта училищни стаи, мазета, обори, но все пак позволена бе някаква връзка с близките. Тогава дойде

³⁵⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Юрий_Захарчук

зловещата заповед от Москва на Георги Димитров : „Така революцията не се прави! Фашистките останки трябва да бъдат унищожени с нажежено желязо!“ В-к „Работническо дело“ реагира светкавично с насъскваща статия, от която струеше кръвожадна омраза: „**Стреляйте верно! Забивайте ножа по-дълбоко! Цялата страна ви гледа със затаен дъх!**“... / „Отмъщение“, уводна статия в бр. 7 от 25.IX. 1944 г/ Привидно тя бе предназначена за войниците на фронта, но всъщност тя импулсираше комунистическите терористически групи в тила, в цялата страна да извършат планираното пъклено дело, за което се очакваше само парола „от горе“. И паролата дойде! „Доведете задържаните в София!“ Кое то значеше: „**Избийте определената квота от арестуваните врагове!**“

И започна вакханалията на злото и на смъртта.

Убиваха безопасно и безнаказано. Защото в подкрепа на убийците стоеше - студена и мрачна - могъщата 12-та армия на Ш-ти Украински фронт, а българската армия пратиha в най-българската земя - Македония срещу напускащите я германски части, но не за да я освободят, а за да я предадат на сърбо-комунистическите българоубийци от Белград и Скопие. **Убиваха свещеници и учители, офицери и администратори, селски труженици, орачи и лозари, убиваха младежи, закърмени от родителите си с любов към Родината. УБИВАХА ЧЕДАТА НА БЪЛГАРИЯ,** за да потъне в черна скръб за десетилетия. **За да всеят страх и ужас в осиротелите семейства, за да не дръзне никой да издигне глас на протест, когато веригите на най-черното робство в историята на страната ни задушат в умовете и сърцата на хората всеки порив към истина, правда и свобода.**“ (Любенова, 2015)

Трудно е да се оцени от чисто човешка гледна точка това, което по описанието на Надежда Любенова, се случва в пловдивското село Стряма на 23 септември – комунистите,

безпричинно избиват 58 селяни, като в две от фамилиите са убити, дядото, синовете и внуците! „В името на народа!“

Още на 10 септември 1944 г. по предложение на министъра на вътрешните работи Антон Югов правителството издава първото си „Постановление №1“ - създава се щатна милиция. Разпуснати са всички областни дирекции и околийски управления на МВР, уволнени са всички полицейски началници и 30 000 служители в полицията. На тяхно място се назначават само верни хора, участвали в нелегалното комунистическо движение, отговарящи на критериите за вярност към партията (комунистическата), заслуги в установяването на „народната власт“ и характеристика, изготвена от комитетите на ОФ. Сформирани са специални групи по издирването, залавянето и избиването на набелязани за „врагове на народа“ представители на бившата власт. Разбира се – без съд и присъда, а по собствено усмотрение на „революционерите“.

Всъщност, още на 8 септември е издадена Заповед №14, на щаба на VI ВОЗ, с която на партизанския отряд „Хаджи Димитър“ се нарежда:

„Да се арестуват всички народни врагове - полицаи и др. народни изедници, и да се обезвредят на място“.
(Алтънков, 2020)

Какво значи „да се обезвредят на място“ – разбирате сами! Без съд и присъда! И ако си мислите, че това е единично решение на група шумкари, грешите:

„На 12 септември 1944 г. кабинетът на Отечествения фронт приема постановление за арестуването на министрите от всички кабинети в периода от 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г., а така също и народните представители от мнозинството в 25-ото народно събрание, както и задържането на висши военни и цивилни служители станали причина за поставяне страната пред катастрофа, и на лица, заповядвали или извършвали убийства, палежи и изтезания.“

Същия ден е издадено Окръжно № 5 на ЦК на БРП (к), с което се нарежда:

При съдействието на отечественофронтовските комитети да се проведе **решително и бързо прочистване на целокупния държавен апарат от всички злостни врагове на народа и на Отечествения фронт** и да се ликвидират енергично и твърдо оцелелите все още гнезда на фашистка съпротива. (ibidem, стр. 450)

„**Решително и бързо прочистване...**“ и то – не само на „враговете на народа“, а и (или най-вече) на враговете на ОФ!

„**Стефан Богданов, началник на отдел „Б“ (контраразузнаване) в ДС, в спомените си посочва: „Антон Югов (член на Политбюро на комунистическата партия и министър на вътрешните работи – б.а.), една посредствена политическа фигура, край предана към Сталин... „паж на насилието...“.** Всички убийства и ликвидации на „класовите врагове“ се извършваха по личните разпореждания на Югов чрез крайно кроткия негов послушник Руси Христовозов... Някъде в указанията си за кървавия терор, той се аргументира и с личните нареждания на Георги Димитров! (Стефан Богданов – Две смърти няма а без една не може, С. 1991, стр. 58) (Шарланов, История на комунизма в България, т.1, 2009)

В изпълнение на Окръжното, още същият ден кабинетът приема Постановление за арестуването на всички министри от кабинетите в периода 1 януари 1941 г. до 9 септември 1944 г., а така също и народните представители от мнозинството в XXV Народно събрание, както и задържането на висши, „станали причина за поставяне страната пред катастрофа“ и на лица, „заповядвали или извършвали убийства, палежи и изтезания“. ЦК на БРП (к) докладва на Георги Димитров в Москва: „**В първите дни на революцията стихийно бяха разчиствени сметките с най-злостните врагове, попаднали в наши ръце. Сега се вземат мерки с това да се занимават съответните наказателни органи**“. (ibidem)

А на 13 септември, само няколко дни след преврата, Трайчо Костов вече докладва на Гошо Тарабата в Москва (къде другаде!):

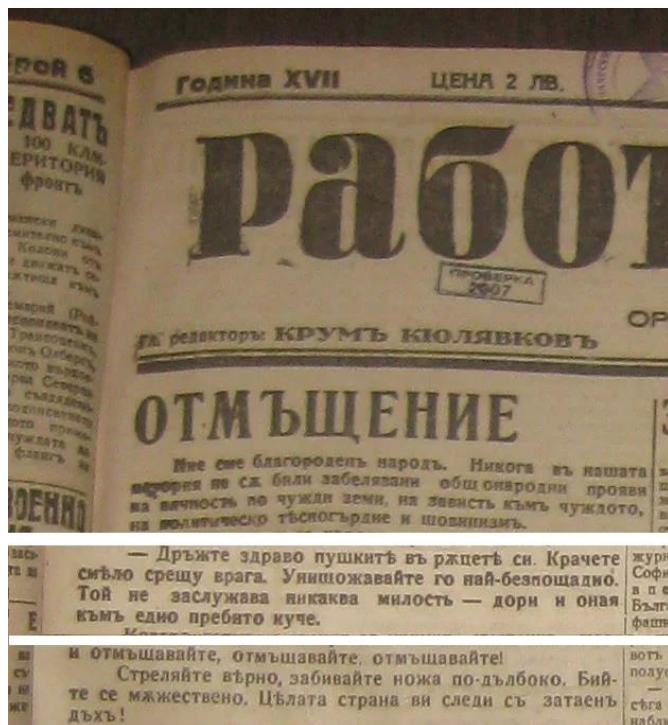
„В първите дни на революцията стихийно бяха разчистени сметките с най-злостните врагове, попаднали в наши ръце. Сега се вземат мерки с това да се занимават съответните наказателни органи. Министерството на правосъдието работи по създаването на народни трибунали. От въоръжени партийци и комсомолци ще бъдат негласно създавани ударни групи за особено отговорни задачи.“ (Алтънков, 2020)

Следва „Окръжно №6 от 20 септември, с което се нарежда на местните комитети на ОФ да набележат хората, които трябва да бъдат ликвидирани, а статия във в-к „Работническо дело“ („Отмъщение“, от 25 септември 1944 г.), директно призовава към кървава саморазправа (за законност и дума не може да става, камо ли за справедливост):

„Стреляйте верно, забивайте ножа по-дълбоко!“

А както вече разбрахме – „враг“ е всеки, който не е съгласен с тях. Какво говоря – нерядко, дори и най-малкото междусъседско пререкание, превръща и най-обикновения човечец във „враг“! Силните на деня, подкрепени от „Шпагина“, бързат да разчистват сметки! Омразата и злобата, алчността и простотията, низките страсти и завистта се развихрят! Уж, с идеологически мотиви! Класически болшевишки терор на българска почва, вече успешно проведен в Русия!

И тъй като често слушам, че този цитат бил „фейк“ – моля – прилагам факсимиле.

Следват още няколко телеграми до Москва:

„Готов е законопроектът за народния съд. Приета е най-кратката процедура, но докато започне да действа, ще мине известно време. Това може да бъде използвано за негласна ликвидация на най-злостните врагове, което се провежда от нашите вътрешни тройки. Контрареволуцията трябва да бъде обезглавена бързо и решително.“ (ibidem)

„Във връзка с известно недоволство, изразено от нашите мекотели съюзници по повод революционното ликвидиране на фашистката агентура, решихме: чистката да продължи още една седмица, след което ще започнат да работят народните съдилища и чистката ще тръгне по законни пътища.“ (ibidem)

Революционните тройки явно не се справят достатъчно бързо с избиването на инакомислещите, и въпреки, че „мекотелите съюзници“ от демократичните държави изразяват недоволство, кървавите марионетки в София искат още една седмица от техния вожд в Москва! За да довършат саморазправата! За целта, в МВР са формирани специални групи по издирването, залавянето и избиването на набелязани за „врагове на народа“ представители на бившата власт. Една от тези групи се ръководи Лев Главинчев. Един от помощниците му разказва за случващото се през първите седмици след 9 септември (моля хората с по-слаби нерви да пропуснат този пасаж!):

„... В началото арестувахме само офицери, министри, бивши управници, търговци – изобщо богати хора. Министър на МВР беше Антон Югов, партизаните станаха началници, политзатворниците – също, а криминалните станахме обикновени „гвардейци“...

Аз бях пряко подчинен на Лев Главинчев, един от най-жестоките убийци по онова време. ...

Още на 9 септември към обяд докараха двама от регентите – принц Кирил и генерал Михов. Докараха ги с лека кола, а ги откараха към затвора с жандармерийски черен автобус с дълги седалки от стена до стена.

Пак в „Славянска беседа“ доведоха генерал Петър Цанков, началник на Школата за запасни офицери (ШЗО). Наши „гвардейци“ го убиха с чук в главата и хвърлиха трупа му от петия етаж – уж се е самоубил.

Бяха убити и други хора, имената не им помня, а и никой не ми ги е казал.

„Гвардейците“ ходехме на различни адреси, арестувахме хора, ала имаше случаи, ако в къщата, дете извършихме ареста, нямаше други и ако беше вечер, да убиваме арестуваните още там. Убиването ставаше с чук или заколване с права лопата.

Още на втория ден се отвратих от себе си. Като се върнехме в „Славянска беседа“, където спяхме, пиехме ракия, вино, коняк и се напивахме; но страшните картини от убийствата, извършени от нас, не изчезваха.

Не зная дотогава колко души съм убил – аз или общо нашата „ударна група“, ръководена от Лев Главинчев. Освен нашата имаше още десетина „ударни“ групи.

Когато отивахме да арестуваме, правехме обиск **намерехме ли ценни неща – злато, диаманти, украшения, пари, пълнехме първо джобовете; след това се правеше протокол за останалото, което не беше в нашите джобове.**

Арестуваният обикновено не протестираше. Но **ако протестира, го убиваме.**

Имаше такъв случай – човекът беше много богат, живееше на площад „Славейков“ и улица „Солунска“. От касата извадихме над 20 килограма злато, диаманти, златни часовници, пръстени, пари. Жена му започна да вика: „Грабители, разбойници!“ **Главинчев я застреля, а след като видя, че човекът мълчи, свалил глава над гърдите, написа протокол, в който отбеляза, че е намерил 10 милиона лева, е те бяха много повече, и не вписа нищо друго, накара човека да го подпише и го застреля.**

После си напълнихме джобовете – кой колкото може да вземе. Главинчев сложи останалото в едно куфарче, а пък 10-те милиона отброи и постави в пакет, който даде на Коце Испанеца да ги предаде в Дирекцията на милицията. След това заключихме апартамента и си излязохме. Едва късно вечерта са изнесли труповете. Арестувахме хора навсякъде – в София, в Баня, в Бояна, в провинцията.

Може би **от всеки 10 души убивахме по 6 или 7.** Някъде през ноември 1944 г. ни пратиха на фронта да арестуваме офицери ...“ (Алтънков, 2020)

Друг цитат:

„Подобни са и спомените на Жеко Кашеров* - секретар на РК на БРП (к) от Свиленград, който разказва как след 9

септември 1944 г. са се взимали партийни решения за избиване на политически противници и „врагове на народа“ (Държавен архив - Хасково, ЧП - №318, л. 6, 7). В мемоарната книга на комуниста Теню Стоянов - „Шпионаж, преврати, процеси, убийства“ (ИК „Пеликан - Алфа“, София, 1993 г.) се споменава и за така наречената „екзекутивна група“, действала под ръководството на Трайчо Костов. В нея влизали Мирчо Спасов, Тодор Живков д-р Владимир Бонев, Раденко Видински и други. По думите на Стоянов „непосредствено след 9 септември „екзекутивната група“ се разправяше безмилостно с всички контрареволуционни и антиотечественофронтовски сили... Ние узнавахме (в редакцията на вестник „Работническо дело“), че без каквото и да е разследване са били залавяни и незабавно екзекутирани познати или посочени видни царски реакционери, фашистки и немски, уличени като агенти...“ (Войнов, 2006)

Цитираните свидетели ясно казват, какво са правили комунистически терористични групи – „щедро“ избивали по свое усмотрение невинни хора, без съд и присъда!

Сигурно забелязахте името на един „герой“ от онези години – Мирчо Спасов. Дърводелец (с цялото ми уважение към тази професия), той рано се „ориентира класово“. Член на РМС от 1927 г., а на БКП от 1932 г., Спасов е осъден през 1936 г. по т. нар. „Софийски провал“ на пет години затвор, а през 1941 г бива интерниран в лагер за противодържавна дейност за 2 години. Веднага след освобождаването си, през март 1944 г. става партизанин в [Трънския отряд](#) (за който вече стана дума), намиращ се на югославска територия, под командването на Славчо Стаменов. Само два месеца по-късно, когато отрядът навлиза в България, [Мирчо Спасов се отделя от него като болен](#) и отива при съпругата си, на село³⁵⁷. Нещо като да си вземеш болничен лист и да отидеш на море в Гърция да си починеш!

³⁵⁷ https://bg.wikipedia.org/wiki/Мирчо_Спасов

Около неговата дейност в партията отпреди 9 септември витаят същите въпроси и съмнения, както и при Тодор Живков – подозрения за провокаторство и принадлежност към полицейската агентура на Никола Гешев.

В спомените си по-късно, [Мирчо Спасов ще разкаже](#):

*„...сформирахме една група от 7-8 души – **мои лични познати от затвори и лагери**. ... някъде преди 6 часа на девети септември ние с моята група навлязохме предпазливо в Дирекция на полицията. ...очаквайки бой, докато видяхме двама полицаи, които стояха като вкаменени. ... освен тях, в Дирекцията няма жива душа.“³⁵⁸*

Превземайки и без това празната сграда, той по свое желание остава на работа там. Едва ли обаче е случаен факта, че и Живков, и Спасов заемат позиции в МВР веднага след 9 септември 1944 г. Злите езици твърдят, че двамата още на 10 септември са преровили картотеката с досиета – вероятно да почистят своите от „неудобна информация“. Политическият помощник на Живков, [Костадин Чакъров отбелязва важноста на този момент](#):

„Интересен е фактът, че Тодор Живков на 10 септември 1944 г. се насочва направо към полицията и с Мирчо Спасов са едни от първите, които залавят полицейските архиви. Те организират задържането на полицейските сътрудници. За този период Тодор Живков не обичаше да си спомня. Той избягваше да говори за връзките си с Мирчо Спасов по това време, когато и двамата са работили за известен период в новосформираната Народна милиция“.³⁵⁹

Малко по-късно, Мирчо Спасов застава начело на група „за арестуване и обезвреждане на лица от предишната власт“ в софийската милиция, с пряк ръководител... бъдещият диктатор Тодор Живков. Покрай нея става известен в партийните среди със своята жестокост и изпълнението на убийства без съд и

³⁵⁸ <http://www.desehistory.com/2012/05/1944.html>

³⁵⁹ <https://desebg.com/-a-/108--2->

присъда. По-късно, дори Живков твърди, че не познава друг човек, който да е избил толкова хора през този период, колкото Спасов.

Отново в спомените си, [Мирчо Спасов разказва](#):

„...ние с моята, както я нарекох „хвърковата чета“ си гледахме работата денонощно и т.н.

*След някои и друг ден вече бяха напълнени арестите, даже не стигаха, въпреки че партиди след партиди бяха отправяни от там. Започнахме да пълним и други помещения (по-големи стаи), защото експортирането не помагаше. Въобще, закия една голяма денонощна работа по укрепването на народната власт с всички необходими мерки и разбира се, добре се справяхме... арестуваните, които по магически начин всеки ден се увеличаваха и трябваше да се върши **работа по разстановката им.**“³⁶⁰*

Новата власт, и най-вече нейната милиция прибирали инакомислещи наред. И нейните кървави маши храбро напълнили арестите, че и останалите помещения с хора, а после, поради липсата на място, се заели „с разстановката им“. Какво значи това – разбирате сами! И не си мислете, че жертвите са настанени в 5 звездни хотели или поне, в почивни станции – по-скоро са ги „разстановили“ в „един по-добър свят“, със сигурност – без комунисти!

По-късно, Мирчо Спасов бива наказан от Политбюро „за известни увлечения и неподходящи действия срещу врага“ – даже и на Партията ѝ се сторило прекалено, поведението на нашия „герой“. Е, по-късно, не без помощта на Тодор Живков, с когото двамата си правят „съревнование“ по отношение на „враговете на народната власт“, наказанието на Мирчо бива отменено. В спомените си, той разказва за разговор между двамата:

„Другарю Живков, ти ми знаеш и зъбите, дето се казва. Ти си един от тези, с които сме се клели..., че един ден, ако

³⁶⁰ <http://www.desehistory.com/2012/05/1944.html>

някой от нас остане жив и му се даде възможност да **отмъщава и то да отмъщава както трябва**, заслужено. ... обяснявах, обяснявах, докато др. Живков каза: „**Стига бе Мирчо, на мен ли ги приказваш и ще ме агитираш? ... всички тези твои аргументи са силни и значими, обаче разбери в какво време се живее...**“

Другаря Живков по-късно разбрах, че смята как само веднъж ме е спасил, а **той в действителност три пъти ме отървава...**“ (ibidem)

Тодор Живков знае за подвизите на другаря си Мирчо, с когото имат общи виждания за разправа с несъгласните с Партията, а очевидно имат и общи тайни, като няколкократно го отървава от наказание. Защо – можем само да предполагаме.

Но не само съратниците на Мирчо Спасов говорят за „подвизите“ му, това изтъква и самият той в [интервю пред Атанас Мандаджиев](#), дадено през 1984 г., като предупреждава:

„Тя неща ги казвам само на тебе, да не вземеш да ги напишеш, че после става лошо, но той редакторът ви знае какво да пусне“.

След което разказва как

„Беше славно, но и жестоко време. **Партията разпореди преди „Народния съд“ да се поизчистят колкото се може повече врагове, че после с присъдите ставало бавно.** Така всяка нощ пред разпределителя - Дирекцията на полицията на „Лъвов мост“, пристигаха каруци с хора от града и селата, камиони „Опел блиц“ от провинцията, използваха се и влакове. Аз пращах арестантите първо в мазето, там ги описвахме, след което ги качвахме на камионите. Откарвахме ги към Радомирско - местността Червена могила, селата Върба, Темелково, Батановци. Там на нивята ни чакахме местни момчета, които разполагаха с много патрони – „опушкваха“ хората и набързо ги зариваха. **Около сто нощи пращахме по пет камиона, по двадесет на камион, това ще е някъде десет хиляди (10 000).**“

Очевидно горд с постъпките си, Мирчо Спасов продължава как:

*„Всяка нощ в малките часове ходех да докладвам на Живков в щаба на НОВА (Народно-освободителна въстаническа армия – бел. съст.), който се намираше в мазето на читалище „Славянска беседа“ на ул. „Г. С. Раковски“. Там се даваха разпоредбите и мунициите. Досегът ми с другаря Живков беше много специален. **Всички знаеха какво върши и ме отбягваха**, поради което той ми каза да не се приближавам до него, все едно няма нищо общо с мен. Бяхме се разбрали да си съобщаваме с очи. **Намигне ми и това значи да продължавам...***

Абе, мокра работа, другарите не искаха да се цапат, но нали някой трябваше да я свърши. ³⁶¹

Така всяко нощно намигване на Живков е струвало поне стотина човешки живота... Защото някой „трябвало да върши“ мръсната работа! И той видиш ли, като един съвестен комунистически труженик, изпълнява повелите му! Потрес!

Някъде през декември Живков спрял да мига, с което разпоредил на екзекутора Мирчо и неговата група „революционери“ да спрат. Вече бил насрочен Народният съд. И младият Мирчо побързал да премахне последните останали в мазетата, като с това приключил с „нощта на дългите ножове“. Временно, защото само няколко години по-късно ще бъдат създадени лагерите в Белене и Ловеч и той ще продължи „службата си към Родината“, извършвайки своите мрачни подвизи и там. „Обикновен“ садист!

Нямам какво да добавя, освен да замълчим в памет на тези знайни и незнайни българи, станали жертва на намигванията между тези двама... в моя речник май няма достатъчно подходяща дума, с която да ги нарека!

³⁶¹ <http://www.desehistory.com/2012/05/1.html>

Но онази история продължава и след промените. През 1994 г. Наско Мандаджиев посещава „кървавото“ село Върба, днес квартал на Радомир и [остава потресен от страха на хората](#).

*„Селяните знаеха много, но мълчаха. Страняха от мен, очевидно **още ги беше страх**. Един старец ми рече: „Немой много да риеш у тая работа, **оти Белене пак може да дойде**“.*³⁶²

Няма да продължавам с посочените от автора примери, защото не са за хора със слаби нерви, но ще добавя само Заповедта на Антон Югов, в качеството му на вътрешен министър *„За формите и методите при установяването на народната власт“*, издадена на 27 октомври 1944 г. и в която пише:

*„Не всички партизани успяха в краткия период от установяването на народната власт да се превъзпитат като поддръжници на реда и **продължаваха да разрешават много въпроси по партизански**“.* (ibidem)

А как са действали партизаните, вече разказахме!

Истории много и всичките – потресаващо трагични, но ще дам още един категоричен пример за това, както се случва в „освободена България“ - убийството на Мара Рачева! (За хората с лабилна психика или убедени апологети на 9 септември бих препоръчал да прескочат следващия пасаж!)

Повечето от читателите сигурно се не са чували името Мара Рачева. Родена през 1920 г., повярвала, че у нас ще има демокрация, в края на 1944 г. тя става секретарка на Гемето, както са наричали тогава лидерът на БЗНС Г. М. Димитров, а няколко месеца по-късно - на Никола Петков, който поема поста.

На 23 май 1945 г. Г. М. Димитров, тогава под домашен арест, разбирайки какво му се готви, търси убежище в дома на

³⁶² https://ruse.utre.bg/blogs/2013/09/09/330-1944_g_i_chervenite_razstrel_i

Рачеви, а оттам - до Британската мисия. Още същата вечер Мара е арестувана.

През 1979 г., проф. Чарлз Мозер издава книгата „*Dimitrov of Bulgaria: a political biography of Dr. Georgi M. Dimitrov*“, преведена по-късно и на български под заглавието „Д-р Г. М. Димитров“ (Мозер, 1992). Женен за дъщерята на Г. М. Димитров, той е наясно с много факти „от първа ръка“. [Ето неговия разказ](#) на Мара Рачева:

„Официалната версия за смъртта ѝ е, че се е самоубила, скачайки от четвъртия етаж на Дирекцията на милицията в София, но за българските условия от онова време подобно обяснение е равносилно на признание, че затворникът е починал по време на изтезания.

На 30 май в разговор с министър-председателя [Кимон] Георгиев, Барнс протестира срещу това зверство. Георгиев отговаря само, че „вътрешното министерство съжалява, че е починала точно преди да разкрие интересна информация“.

По-късно полковник С.У. Бейли – човекът, който прекарва д-р Г. М. Димитров през съветския кордон до вилата на [американския представител] Барнс, докладва във Форин офис за раните върху тялото на момичето:

„Лекарят, който при отварянето на ковчега се грижеше за майката на момичето, ме осведоми, че освен раните от огнестрелно и хладно оръжие са установени следните наранявания, които трудно могат да бъдат обяснени с падане дори от четвъртия етаж:

1. Ноктите на краката са изтръгнати до един.

2. Три пръста от лявата ръка са отсечени при втората става.

3. Двете уши са отрязани.

4. Отрязана е дясната гърда.

5. Езикът е изтръгнат и всички зъби са извадени.

6. От една страна на талията е съдрана ивица кожа, широка около два инча.

*Искането за изготвянето на протокол, констатиращ тези факти, разбира се, е било отхвърлено.*³⁶³

Това е „комунизмът“, при който „хората ще бъдат братя“! Човекоуражители, издевателстващи над 25 годишно момиче! Шумкари, свикнали на тероризъм! Нечовеци!

Обяснението е само едно – САДИЗЪМ!

Присъщо на всички нечовешки идеологии – и на сталинизма, и на комунизма!

Но това не е прецедент - изригват потоци от омраза из цяла България – вакханалия на най-низки страсти. Омраза безсмислена, неоправдана, омраза нечовешка. Развихря се едно безогледно избиване не само на политически противници от всички обществени прослойки, но и безброй актове на лични отмъщения и чисто криминални грабежи. Хората биват избивани на улицата, но и по домовете им, в милицията, но и на работното им място. Жертвите са застрелвани, удушавани, давени, клани, живи изгаряни, хвърляни от скали, заравяли са ги в масови гробове (понякога полуживи), които често пъти жертвите са били принуждавани да изкопаят сами! Много от тях останали в тайна и до днес!

„Други са убити по най-зверски и подъл начин без съд и при съда:

- На 10.09.1944 г. в село Долни Лозен, Софийско, войнишки комунистически комитет сваля от пилона националния трикоълор и издига червено знаме. Батарейният командир поручик Георги Дървингов заповядва да се свалят комунистическия флаг и издигне отново трибагреникът. Разстрелян е на място. (...)

- В село Козаревец (Горнооряховско) в гората Мешето след 5.09.1944 г. всяка вечер в продължение на близо месец разстрелват и избиват с колове и мотики десетки хора. Отначало ги погребвали полуживи и местните хора чували как стенат в полу заритите гробове. После започнали да ги палят

³⁶³ <https://klubiliyaminev.com/2021/06/29/мара-рачева/>

(Холокост), за да заличават следите. Избитите са от Велико Търново, Гор на Оряховица, Долна Оряховица и околните села. „Безследно изчезнали“ 274 души, предимно интелектуалци - учители, адвокати, лекари, търговци, свещеници, банкови и кооперативни деятели и богати селяни. При ексхумацията на масовия гроб след 1989 г. се установява, че някои са простреляни в главата (по образец на екзекуция на НКВД), на други са отрязвани главите и камион е прегазвал труповете.

- На 23.09.1944 г. безследно изчезва (убит без съд и присъда) архимандрит Иреней (1910 - 1944 г.), доктор по философия от Римския университет, протосингел на Софийската митрополия, председател на Духовния съд. По същия начин в различни части на България по заповед на комунистите-талмудисти (антихристи и атеисти) са убити над 150 български свещеници с различни санове. “ (Войнов, 2006)

Задачата, поставена от комунистическата партия по препоръка на Кремъл, била преизпълнена многократно. Избити са хиляди хора - според указанията, това били представители на интелигенцията и управляващите до 1944 г. – учители, кметове, полицаи, висши офицери, търговци, адвокати, съдии, по-богати българи, членове на патриотични организации (легионери, бранници и т.н.), свещеници и други. Всеки инакомислещ! А май и повечето мислещи!

След поредния доклад към Москва, с телеграма до Георги Димитров в Москва от 1 октомври 1944 г., ЦК на БРП (к) съобщава решението си „революционната чистка“ да продължи още една седмица, след което ще започнат да работят народните съдилища и „чистката ще тръгне по законни пътища“.

„Законните пътища“ се оказват различните състави на т.нар. „Народен съд“ (по същество и антинароден, и противоконституционен), когато немалка част от избитите без съд и присъда в дните след 9 септември 1944 г. по-късно получават смъртни присъди – за да се оправдае избиването им и най-вече – за да се конфискува имуществото им (в полза на

народната власт“ и за да продължи разправата с техните роднини и близки!

Колко са избитите тогава никога няма да стане ясно! Предполага се, че в първите 2-3 месеца след 9 септември 1944 г. са избити без съд и присъда няколко десетки хиляди души – според различни историци между 30 000 и 42 000. В други издания, близки до бившето комунистическо управление тази цифра е значително по-малка – около 20 000, а за безследно изчезнали в този период са обявени около 2000 души. Кое по същество също не е малко! В доклад на министъра на вътрешните работи от 16 ноември 1944 г. се посочва, че до момента са арестувани 28 630 души. В отчет до Георги Димитров в Москва от 20 ноември 1944 г. министърът на правосъдието съобщава, че броят на подсъдимите по т. нар. Народния съд е около 10 000 души.

За мащабите на комунистическите репресии можем да съдим, като ги сравним с броя на жертвите за периода 1923-1944 г. – нали комунистите сочат „репресиите“ на предходните правителства като оправдание за „възмездие“! Според проучване, извършено от избраното през 1945 г. Народно събрание, жертвите са **5632 души** – убити, екзекутирани, починали в затворите или вследствие на престоя им там. Между 1941-1944 г. **357 души** (общо, а не само участници в комунистическото движение) са осъдени **на смърт** и екзекутирани. Изследвания на броя на жертвите до 9 септември 1944 г. са направени и от Музея на революционното движение в България, създаден и ръководен от БКП. В обнародвания негов Годишник през 1969 г. се посочва: „*Издирените и уточнени от нас лица възлизат на 5639 (юни 1923 г. – септември 1944 г.) Само за времето 1941-1944 г. издирените убити възлизат на 2740 души*”. (Христов, 2021).

А в цитирания вече сборник „Звезди във вековете“, издаден през 1972 г. като загинали във въоръжените действия срещу държавната власт в България по партийна принадлежност се посочва дори по-малко число – 4816.

След като за няколко седмици „преизпълняват плана“, спуснат от партията за разправа с инакомислещите, на 30 септември 1944., правителството на ОФ приема „Наредба-закон за съдене от народен съд виновниците за въвлечане на България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея“. В неговия чл.1 се учредява „Народен съд“, за който ще говорим по-късно. Чл.2 дефинира „виновниците“, които ще се наказват с временен или доживотен строг тъмничен затвор или със смърт и глоба до 5 000 000 лева. Но най-интересен (и несъстоятелен от правна гледна точка) е може би [чл. 4 на този псевдозакон, в който се казва:](#)

„Смъртта на лице, извършило деяние по този закон, настъпила преди или след възбуждане на обвинението срещу него, не пречи да се започне или привърши преследването и да се издаде присъда...“ (Държавен вестник, бр. 219/06.10.1944)³⁶⁴

И ако от правна гледна точка е нонсенс да осъдиш на смърт или на различни срокове затвор вече убит преди няколко месеца човек, то за комунистите „право“ е това, което е в главите им обзети от злоба, омраза и алчност. Защото няма как по друг начин да се дефинира това поведение. В протоколите от съдебните заседания пишело „отсъстващ по време на делото“! Но всъщност целта била проста, като в онази приказка: „знай, че става дума за пари!“ Тук целта била допълнително да се накажат и близките на осъдените, както и да се конфискува частично или изцяло имуществото им (движимо и недвижимо), като част от него ще си го разпределят помежду си! Законно, разбира се!

³⁶⁴ <https://legislation.apis.bg/doc/10638/0>

И няколко думи за „Червената армия – освободителка“

Е, Червената армия, също се проявява, „борейки се срещу фашизма“! Нали това пише по паметниците ѝ! На Съветската окупация ще отделим повече внимание, но ще кажем малко и тук.

Един пример от първите дни на „освобождението“ - този на Вера Мутафчиева:

„ ... в Търново още, в единствения там ресторант заедно с далечна роднина седнахме на терасата му, дано намерим чорба. А от съседната маса се навдигна хептен пиян, но с интелигентен вид съветски офицер и едва изломоти: „Момиче, елате на моята маса!“ „Не!“ — отбих с несвой глас. А той разкопча кобура: „Ще плачете!“ — предупреди ме. Бог знае как се сетих да изтърча до друга маса с български офицери. „Помогнете ми!“ — почти изхлипах. А те се замислиха непоносимо дълго, стори ми се. Стърчах пред очите им в своя жалък образ, вчерашна една, дръглива, та се смелиха: „Седнете при нас, достатъчно съм им насъбрал на тези...“ (Не помня как ги определи.) Седнах, не дишах. Руснакът с разкопчания кобур се повъртя наоколо, ама му дойде наум, че е един срещу трима и си зави края.

След години, когато прочетох „Бряг“ на Бондарев, върнах се към десетте минути на терасата в Търново — осъзнаването, че победителят разполага със съвсем всичко, *всред което след пиетието са и жените.*“ (Мутафчиева, Бивалици, Книга първа, 2000)

Но ако съветските офицери закачали жени по ресторантите, то „братушките“ яко го ударили през просото по начин, достоен за ордите от монголските степи (откъдето всъщност идват част от тях) – грабили, били, насилвали. Това научаваме от случайно [писмо, писано в първите дни след Девети:](#)

„Братушките са го ударили през просото. Влизат по къщите в село, взимат си каквото им трябва и след като ги нагостят и почерпят, започват да задирят жената на стопанина. Има много случаи на изнасилвания на жени и деца и народа е трепнал много. Народа толкова много е огорчен от тях, че всички надежди, възлагани им по-рано сега се изпариха мигновено. Краднат коне, каруци и въобще, каквото им попадне. Щом видят, че имаш часовник на ръката, те те спират и питат колко е часа. Ти си показваш часовника а те го грабват и казват на нас е нужен. Ти нямаш нужда от часовник. Нощно време вдигат хората да им правят баници и колят кокошки. Въобще страшна напасть и къде ще му излезе края не се вижда. Тия хора са непросветени и вършат своеволия, каквито най-дивите племена не вършат. Тук в село, всички са почти комунисти, но ако се гласува за тях, не вярвам да получат нито един глас. Тия които бяха шумкари, сега се отвращават от тях и се отказват от комунизма... но след като им видят истинския лик, тогава ще разберат що е болшевик. Ритат хората да спят на земята а те спят на креватите цели облечени и с ботушите. На един мой познат ... обезчестили жена му пред очите му, след като ги приютил и ги посрещнал по християнски. Започнали да дялат трески от гардероба му за подпалка на огъня...“³⁶⁵

И ако си мислите, че това е злостна пропаганда на някой недоубит фашист, то подобни сведения имаме и от комунист! И то не от кой да е! В писмо до Сталин³⁶⁶ от 22 септември 1944 г., четем (оригиналът е написан на руски, в мой превод, а малко по-надолу, ще разберете кой е авторът):

„До Другаря Сталин И.В. / До Другаря Молотов В.И.

³⁶⁵ <https://faktor.bg/bg/articles/ot-redaktora/svidetel-na-okupatsiyata-bratushkite-sa-go-udarili-prez-prosoto-grabyat-biyat-nasilvat>

³⁶⁶ ЦДА, ф.146 б, оп. 2, а. е. 1765, л. 106-10, Копие. Машинопис. На руски език.

Пристигналият в Москва на 20 септември т.г. член на Политбюро на ЦК на БКП и член на българската правителствена делегация при маршал Толбухин др. Димитър Ганев е упълномощен да информира за събитията в България и за дейността на Комунистическата партия и Отечествения фронт, а така също да постави и изясни тук следните най-важни и спешни въпроси:

...4. ЦК на Компартията и правителството **молят, на българското правителство да бъде дадена възможност да осъществява своите прерогативи на заетата от Червената армия, територия. Всичко, което е необходимо за удовлетворяване нуждите на Червената армия – освободителка, българското правителство, разбира се, е готово да предостави чрез своите органи по места.**

5. **На редица места има случаи на насилие по отношение на местното население на зетите територии от страна на отделни военнослужещи от тиловите части на Червената армия. Така например:**

а) **произволно се вземат от местното население работен добитък, каруци, хранителни продукти и др., без да се уведомяват местните власти и без съответното оформяне на иззетия добитък и хранителни продукти;**

б) **произволно се изземват държавни и частни моторни превозни средства и смазочни масла. Това води до проваляне на есенната сеитба;**

в) **някои военнослужещи в пияно състояние влизат нощем в частните домовете на хората в градове и села, извършват грабежи, а в някои случаи – изнасилват жени и убиват мъже. В село Див Дядово, Шуменски район, заедно с другите хора е убит и стар член на Компартията.**

Доколкото такива произволни действия внасят голямо смущение сред населението, което с неописуема радост и възторг посрещна Червената армия, моля да се направи всичко възможно за тяхното по-бързо прекратяване“. (Ангелов В. , Третата национална катастрофа, 2005)

Кой е авторът ли – бъдете сигурни, че може да му се вярва – това е Георгий Михайлович, известен у нас като Георги Димитров! Не Гемето, а Вождът!

През септември 2024 г. Държавна агенция „Архиви“ (ДАА) създаде специален сайт - „[Съветската окупация на България \(1944 – 1947 г.\)](#)“³⁶⁷, където могат да бъдат видни близо 1500 документи, разкриващи интересни (често трагични) детайли от „Второто освобождение“, а то беше и „Социалистическа революция“. Ще разгледаме в детайли публикуваните архиви в съответната глава посветена именно на съветската окупация, но не може да не кажем още сега - в посочения сайт е публикуван поименен списък на загиналите български граждани по време на окупацията. Изброени са 120 българи, намерили смъртта си като председателят на ДАА Михаил Груев многократно заяви, че списъкът не е пълен. Това, което прави впечатление, че сред загиналите (повтарям 120 българи), 87 са прегазени от съветски камиони (по-рядко от автомобили), а 22 са убити от съветски военнослужещи – офицери или войници, много от тях в домовете им!

В очакване на ДА „Архиви“ да попълни „колекцията“ от документи, ще цитираме нашите съседи, които отдавна са го направили.

През 1955 г., само 10 години след войната, по нареждане на Йосип Броз Тито (който ще управлява Югославия десетки години), югославската УДБА (Управление Държавна сигурност) разкрива част от извършените от съветски военнослужещи [тежки криминални деяния](#) на територията на страната в края на 1944 и началото на 1945 г. Това е направено, докато все още свидетелите, а и спомените са живи (у нас все още чакаме да мине достатъчно време, преди да дадем ясна оценка на тоталитарния период и да я напишем в учебниците). Та сръбските служби дават оценка още през 1955-та: 1219 изнасилвания и 359 опита за изнасилвания; 111 изнасилвания,

³⁶⁷ <https://sovoccup.archives.bg/>

завършили с убийства и 248, завършили с опити за убийство; 1204 случая на грабежи, придружени с осакатявания на жертвите. Всичко това извършени от военнослужещи от „Червената армия – освободителка“!³⁶⁸ И всичко това в Югославия, в която „братският“ сръбски народ винаги е бил най-верния съюзник на Русия, в повечето случаи в „общ фронт“ срещу България. И ако подобна кървава вакханалия се е случила по времето, когато там е имало 300 хил. съветски войници, какво ли се е случило в България, считана от Кремъл за „враг“ (напомням – царска България е забранила дори изпращането на доброволци на Източния фронт, а днес, България е обявена „само“ за „неприятелска държава!), и държана под окупация цели три години (1944-1947 г.), и през която един или друг момент са преминали 600 хиляди руски войници – същите тия, стигнали до Югославия!

Оставям темата за размисъл на вас, но ще цитирам думи, които се [приписват на Михаил Салтыков-Щедрин](#), един от най-великите руски сатирици на XIX век:

*„Если я усну и проснусь через сто лет и меня спросят, что сейчас происходит в России, я отвечу: **пьют и воруют**“* или в мой превод – *„Ако заспя и се събудя след сто години и ме попитат какво се случва в Русия сега, ще отговоря: **пият и крадат**“.*³⁶⁹

Дали той е авторът на горната фраза или някой друг – не знам, но поведението на червеноармейците май го доказва! И възниква логичен въпрос – ако пияните шофьори, убили хора са идентифицирани, ако мародерите, грабили български домове и убили стопаните им са хванати – те вероятно са съдени от военен трибунал и са били разстреляни? Та въпросът ми е: на техните гробове ли сме издигнали паметници и надгробия на убити червеноармейци, в знак на благодарност за

³⁶⁸ <https://www.dw.com/bg/когато-червената-армия-освобождаваше-българия/a-38821798>

³⁶⁹ https://ru.wikipedia.org/wiki/Пьют_и_воруют

„освобождението“? Защото добре знаем, че военни действия тук не е имало и затова няма как да има убити в сражения. Нито от германската, нито с българската армия! Е, тогава, кои се тези „загинали съветски войници“ у нас?

И да попитам бранителите на МОЧА, на Альоша, на „костницата“ в софийския квартал „Лозенец“, и на много други съветски, повтарям съветски паметници – те чия памет бранят – тази на изнасилвачи, крадци, убийци? А ако не вярват на думите на Вера Мутафчиева, поне да чуят думите от цитираното писмо от 22 септември 1944 г., на техния „...*първ учител Димитров*“! Не се смейте за първия учител - и такава песен трябваше да пеем – „Марш на септемврийчетата“!³⁷⁰

Много е написано, а още повече може да се пише за събитията в онези години. Но нека споменем едни хора, за които малко се знае, за ...

Разправата с българското офицерство

Българските комунисти, а най-вече – съветските им другари добре знаят, че Българската армия, и най-вече царските офицери, са най-опасният им враг. Страхуват се от него, но знаят и че не могат да го ликвидират изцяло и веднага – защото нямаха свои, с които водят войната с Германия. Но и отговорът на народа, винаги вярващ на армията си, въпреки съветската окупация, вероятно би довел до гражданска война с неизвестен край – все пак, Червената армия има демократични съюзници!

Затова изпращат войската ни да се бие срещу германците, като с този ход преследват няколко цели:

Първо – създават международен престиж на новата власт, отказвайки се от статута на доскорошен съюзник на Германия. А и участието ни във войната срещу Германия, предполага, България да бъде призната от победителите за

³⁷⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=DPWKIf1nMSI>

съвоюваща страна. Статутът на съвоюваща държава би защитил интересите на страна по отношение на изплащането на репарации, „опразването“ на България като военен трофей, както и не би позволил на „освободителите“ да окупират безпрепятствено страната ни, да сложат на власт марионетно, доминирано от комунистите правителство на „Отечествения фронт“.

Второ – с участието на 450 000 българска армия, ускоряват напредването на Червената армия, а не е без значение, кой ще влезе пръв в Берлин!

Но може би най-важната цел за марионетното отечественофронтовското правителство е именно третата – войската и най-вече нейните командири – царските офицери, да бъдат изпратени колкото може по-далеч. Това им отнема възможността да се противопоставят на комунистите, които междувременно разчистват сметки с противниците си, налагайки червен терор, посредством властта си, не без помощта на останалата тук окупационна Червена армия.

Дребните интереси на българските комунисти и имперските такива на Сталинова Русия обаче струват скъпо - **34 548 убити и ранени българи!** Не са без значение и огромните разходи, на гърба на българския народ!

Военният министър ген. Дамян Велчев прави опит да спаси колегите си офицери от последваща разправа, като издейства т.нар. 4-то постановление на МС, с което се освобождават от отговорност за минали деяния офицерите, взели участие в „Отечествената“ война. Но то бива анулирано, защото комунистическата партия иска разправа – тя веднага се обявява против него, като организира дори митинг „по волята на народа“!

Но това не стига. За да бъдат поставени офицерите под пълен свой контрол, във всички поделения биват назначени по съветски образец „политически офицери“, с длъжност „помощник-командир“. Прости и озлобени хора, комунисти, част от които бивши партизани, които поради невежеството и

мнителността си били в постоянен конфликт с командирите си. И не само това – те имали последната дума при всяка заповед на командира, нарушавайки основния принцип във войската – единоначалието. Което, поради абсолютния им непрофесионализъм, се отразява неуспеха на военните операции и най-вече - нараства броя на загиналите и ранените български войници! А офицерският състав дава два пъти по-голям процент убити, отколкото всички други категории участници във войната!

Но жертви има и сред офицерите, останали у нас! За периода септември – ноември 1944 г., са арестувани 1050 души. От „народната милиция“ или просто от „доброволци“ с ленти „ОФ“ на ръката, без съд и присъда са избити генерали и висши офицери.

Няколко месеца по-рано, [генерал-лейтенант Атанас Стефанов](#)³⁷¹, командир на IV армия, бивш участник във войните, държи реч в село Сергювец (дн. Първомайци). Прозорливият и интелигентен български генерал обяснява на богатите, но наивни български селяни и ги предупреждава за опасността от болшевишката окупация и комунистическо робство, които Червената армия носи там, където стъпи. През 1944 г. името на генерал-лейтенант Атанас Стефанов дори се е обсъждало за министър на войната в трите правителства на България през тази година.

„На 08.09.1944 г. е убит генерал-лейтенант Никола Христов - командир на 3-та армия; на 10.09.1944 г. е убит генерал майор Асен Карев, командир на 12-та пехотна дивизия; на 14.09.1944 г. е убит генерал-майор Антон Ганев, командир на трудови войски; на 01.09.1944 г. е убит офицерът от запаса генерал майор Кючуков, бивш командир на 7-ма Рилска дивизия; на 27.09.1944 г. е убит офицерът от запаса генерал-майор Георги Тенковски, бивш командир на конницата.“ (Войнов, 2006)

³⁷¹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Атанас_Стефанов

Арестуван от комунистите веднага след преврата, на 12 септември 1944 г. на път от София за Плевен, ген. Атанас Стефанов е убит без съд и присъда в Луковит от местната комунистическата терористка Митка Гръбчева, уж при самоотбрана. Същата, като партизанка в псевдоним „Огняна“, година по-рано е убила пред входа на дома му, полк. Атанас Пантев. Тогава ѝ помагала Виолета Якова. А тя пък, заедно с Иван Буруджиев, убива ген. Христо Луков! Но това не стига – 2 дни след смъртта му, ген. Стефанов... бива уволнен от армията, поради... навършване на 25 години служба! Но и това не стига – още няколко месеца по-късно, той е осъден на смърт от „Народния съд“, разбира се, за да бъде конфискувано имуществото му!

Абсурдно, но този доблестен български генерал, ще бъде осъден на смърт и още един път – вече в днешна България – след подадена молба за преглед по реда на надзора на издадената през 1945г., смъртна присъда, през 1998 г., Върховният касационен съд „оставя без уважение“ предложението на главния прокурор срещу влязлата в сила присъда!

Но това не е първата „героична“ постъпка на другарката Митка. В спомените си, депутатът от VII-то Велико Народно събрание [Христо Марков разказва](#):

„Късния следобед на 9.09.1944 г. част от червенобрежкия партизански отряд „Георги Бенковски“, наречена „Дядо Вълко“, е в лозята между селата Горос и Дъбен. Предната вечер са обрали кметството и селския магазин в с. Дерманци /кметът е племенник на великия Христо Чернопеев/ и делят плячката. Ни знаят, ни подозират, че сабахлем още Кимон Георгиев е прочел по Радио София „новото отечественофронтовско правителство“. Чакали в лозята на с. Горос Червената армия да мине и през Луковитско и да ги короняса за владетели. В отряда са Митка Гръбчева – Огняна, Пеко Таков, бъдещата му съпруга Вълка Горанова, Дочо Шиков, Никола Станев и още десетина „нелегални“ от околните села, Луковит и Червен бряг.

Удивени са, когато виждат по пътя за Торос камион, от който се развява червено знаме – техни другари от близкото село Тодоричене ги търсели да се прибират като победители. Отрядът се натоварва на камиона и с песни и гърмежи се стоварват в най-близкото село Торос, където влизат в кметството без съпротива, арестуват кмета Станьо Улиев и попа Марин, а после се насочват към дома на училищния директор Коцо Бочев, който бил общински съветник. Вътре влизат Митка и Вълка с още двама местни побойници, но ятаци на отряда. Коцо Бочев е със съпругата и петгодишната си дъщеричка Магдалена. Двамата проидохи го пребиват, а детето се моли на партизанките. Той има неблагоприятното да извика, че не може да бият български даскал пред очите на цялото село. В изблик на „справедлив комунистически“ гняв Митка Гръбчева и Вълка Горанова вадят пистолети и го правят на решето пред очите на дъщеря му Магдалена. Стените на стаята били целите в кръв. Жена му припада, а детенцето млъква ужасено.

Кметът и попът са отведени в Луковит и на другия ден са докарани в затворени ковчези. Синът на свещеника отваря сандъка и баба ми разказваше, че гледката била ужасяваща – брадата му била оскубана косъм по косъм, а на тестисите му вързани две тухли. Тялото било мораво. На роднините на кмета въобще не разрешили да отворят ковчега. Директорът на училището пък бил погребан тайно вечерта.

С „революционния камион“ групата спира в Луковит пред къщата на командира на 4-та армия генерал Стефанов – герой от войните. Пред очите на семейството му той е извлечен на улицата и показно разстрелян от „народните синове и дъщери“. От каросерията Пеко Таков държал пламенна реч, че възмездие то цяло да застигне „всички думбази и народни изедници“. За два дни в луковитската полиция са избити 49 мирни граждани без съд и присъда. В Червен бряг, където се разпореждали Пеко и Вълка – точно 58.

Гореописаните истории са ми разказани от баба и дядо, описани са в спомените на Митка Гръбчева-Огняна и Цола Драгойчева.“³⁷²

За съжаление, тази история не е измислена - тя е преразказана и от проф. Николай Алтънков на стр. 448, в неговата „История на БКП 1919-1989“ (Алтънков, 2020)

Това да се убиват хора пред очите на децата им, май е запазена марка на тези „Черни ангели“! Знаем, знаем – някой ще каже – те са били фашисти, убивали са народа си!

Още един разказ на Христо Марков, отново за с. Торос описва подробности за делата на убития отец Константин (препоръчвам отново на читателите с по-слаби нерви да пропуснат следващия абзац), и за комунистическата благодарност:

„В началото на 1944 г. в селото дошла жандармерия и блокирала няколко къщи, в които се предполагало, че се крият партизани. От Торос наистина имало трима-четирима, които свободно си ходели при партизанския отряд „Г. Бенковски“, а като поогладнеели, се връщали пак в селото, понаяждали се и се връщали в гората. Дори се гордеели, че са от „червения Торос“. ... хората се изплашили да не пострадат невинни и повикали на помощ най-авторитетния човек - отец Константин. Той отишъл при началника на жандармеристите и го уверил, че в селото няма „шумкари“, няма хора, които са против властта и смирено му обяснил, че така само ще настроят хората срещу тях, а той заложил авторитета си на Божии служител, че в Торос всичко ще е мирно и тихо, само да не пострада никой. (...) Извикал кмета, директора на училището Тодор Бочев и заедно с жандармеристите отседнали в кръчмата на Семко Цацов. Тогава така е било - на хапване и вино местните първенци стопявали злите намерения.

³⁷² <https://toross.blog.bg/politika/2009/09/09/drugari-prebroite-si-jertvite-i-posle-praznuvaite.394287>

*Гощавката продължила до късно, но отец Константин държал да изпрати гостите лично и да се увери, че няма никой да пострада. Историята е разказвана от много селяни без особени различия.*³⁷³

Благодарение на отец Константин, при акцията не пострадал никой – нито партизаните, нито жителите на село Торос. Но ...

„Скелетът в гроба бе без един крак, а до черепа бе поставена кост от крака на отца, заедно с обувката... Баба Радка и съседката леля Цветана през сълзи зашушукаха: „Ето защо не дадох да се отвори ковчегът едно време, рязали са го на парчета...“ Тогава много-много не разбирах подметнатите реплики, след години разказите станаха релефни и разбираеми, тогава си спомних ужасната гледка на костта с обувката, която не бе там, където Господ е сътворил тялото човешко... Отец Константин е бил погребан с отрязан до коляното крак, поставен до главата му! Можете ли да си представите за какъв садизъм става дума!?“ (ibidem)

„А попа го вързаха и го прекараха през селото, а той човека не разбираше какво става, блъскаха го и ритаха по улиците. Откараха го в Луковит. После Райко Банов, който също бе прибран, разказваше как са се гаврили с него.

Оскубали му брадата, яздили го и го карали да реве като коза. (...) Основният бияч Митко Шефа (само това се знае за изверга) буквално довлече попа на Торос в напълно безпомощно състояние потрошен, неподвижен, не можеше да говори, после започна да хърка. Аз се развиках за помощ, започнах да тропам по вратите, оня Митко Шефа дойде, погледна попа, а той вече и не хъркаше и с усмивка процеди: „А, той пръча, много лесно умря!“. После отмъкнаха тялото някъде...“ (ibidem)

До тук няколко пъти обяснявам „що е то фашизъм“ и имал ли е почва у нас! Но това, което четем за действията на

³⁷³ <https://www.168chasa.bg/article/7296649>

„народните синове“, не попада и в дефиницията за фашизъм! Но се случва у нас! Моят речник не съдържа дума, която да опише поведението на тези нечовеци! Освен

„Ний идем бодри партизани, народни верни синове!...“

И да припомним [становището на историци от БАН](#)³⁷⁴ за фашизма в България. И пак ще помоля всякакви там русофили, социалисти, възрожденци – разбирай псевдо патрЕоти - ако са сигурни, че Царство България е било „фашистка държава“, нека инициират закриването на БАН, че да не харчим народна парà за издръжка на това гнездо на соросоидна пропаганда! Дето твърди, че фашизъм не е имало.

А ако от БАН са прави...?

Но ще ги попитам – дори ония да са били фашисти, трябва ли да бъдат убивани „по фашистки“ пред очите на семействата им?!? Или садистично да бъдат измъчвани, както и Светата инквизиция се е правела? Нали „новата власт“ е „народна“, уж хуманна, уж по-различна! Или май – не е по-различна! Като сравним „душегубката“ с „Gaswagen“; ГУЛаг с Аушвиц, двамата мустакати диктатори във военни униформи...

А терористката Митка, след Девети ще работи в комунистическата Държавна сигурност. Както много нейни „колеги“ – партизани, издава мемоарна книга „В името на народа“, която (разбира се, поради „огромния зрителски интерес“) претърпява няколко издания. А по тези, силно преувеличени „мемоари“, дори е създаден игрален филм в 8 (словом - осем) серии! От дъщеря й! Случайно съвпадение...

Говорехме за българското офицерство. Друг български офицер - ген. Петър Цанков, началник на Школата за запасни офицери. На 12 септември 1944 г., е отведен „за разпит“ в сградата на Държавна сигурност на Львов мост, където бива зверски убит с чук, както разказа по-горе един от главорезите на Лев Главинчев! Сградата става известна като „[Народен дом](#)

³⁷⁴ <https://www.bas.bg/?p=41867>

на терора“!³⁷⁵ Разбира се, и този български генерал е осъден е на смърт – посмъртно, отново за да се приберат имотите му и да ги дадат... на себе си!

Дори руснаците са изненадани от поведението на новите местни дерибей! Това разбираме от двама кореспонденти на в. „Правда“ - майорите В. Кожеников и В. Сиволобов, които влизат в Царство България с окупационните армии на Трети Украински фронт. Един случай, описан от тях е при влизането в гр. Ловеч:

„Поведоха ни към затвора с обещанието да ни покажат фашисти. Сметнахме, че ще видим в затвора немски войници и офицери, а видяхме български офицери. Тълпата се хвърли към решетките със застрашителни викове, почнаха да мятат камъни, а някои от партизаните се хванаха за пистолетите. С огромни усилия успяхме да предотвратим саморазправата и с помощта на местните власти не допуснахме неоправдано проливане на кръв.“

Двамата военни кореспонденти признават и за насилието, извършено и от съветските военни части на българска територия:

„Силата на инерцията се оказва толкова непреодолима, че имаме факти за мародерство, грабежи и насилие на българска територия. Причините за това са две – политическият апарат на Червената армия не е подготвил в достатъчна степен частите на Червената армия за съществуващата в България обстановка и недостатъчно високата дисциплина, особено на тиловите части, които са твърде склонни да се занимават с плячкосване.“³⁷⁶

Показателен за безграничната жестокост и подлост, с която последователно се унищожава българското офицерството, е един случай в Хасково. Партизани и политически затворници правят предложение на командира на

³⁷⁵ <https://www.youtube.com/watch?v=iYALeMb2IYc>

³⁷⁶ <https://desebg.com/chestvania/4883>

Хасковския полк – полковник Велико Маринов да се организира официално побратимяване между тях и войската. Основанията са, че досега изключителни обстоятелства са ги поставяли с оръжие в ръка един срещу друг, но новата „народна власт“ иска да ги обедини и да ги поведе заедно срещу общия враг – фашизма. Пред щаба на полка са построени партизани, войници и офицери. Но когато командирът на полка излиза от щаба с група офицери, започва съвсем изненадващо стрелба с шмайзери! Загиват полк. Маринов, кап. Иван Чукурлиев, пор. Начо Гюлмезов и още 6 души офицери и подофицери. Денят е 13 септември 1944, 16 часа. За тези дегенерати всякакъв коментар е излишен!

Не е възможно да се опишат всички подобни случаи. Комунистите, не без помощта на окупатора, систематично „прочистват“ инакомислещите. След варварските избивания без присъди, идва следващата точка от „програмата“ – т. нар. „народен съд“, една напълно противоконституционна по правомощия и състав институция, която включва пак убийства, затвор и материално ограбване, но вече „законно“, с постановени и оформени „присъди“. Осъдени са 292 офицери!

Ето само някои от тях: на смърт са осъдени: ген. княз Кирил Преславски – регент, ген. Никола Михов – регент, ген. Теодоси Даскалов – министър на войната, ген. Трифон Трифонов – началник на щаба на войската, ген. Никола Након – командир на Първа армия, както и много други офицери!

Не по-малко трагична е и съдбата на българските летци, бранили небето над София и цяла България. От всичко 280 военни летци през есента на 1946 г. са уволнени 240! Повечето „за груби фашистки прояви“. Грубите им „фашистки прояви“ са: защитата на София срещу англо-американските бомбардировки, саможертвата на капитан Димитър Списаревски и поручик Неделчо Бончев, въздушната поддръжка за войските на Първа българска армия, преследвайки немските войски!

Летците ни спазват заръката на германския си инструктор майор Кюле, който им казва на раздяла:

„Господа, ако се срещнем във въздуха вече като неприятели, изпълнете вашия дълг, защото аз ще изпълня своя!“ (Данов, 2023)

Много от тях остават завинаги на земята (а някои и под нея!). Уволнявани, арестувани, лежали по затвори и лагери. Оцелелите са принудени да се прехранват като хамали, каруцари, строители, земеделски или общи работници.

През 1945 г. дейността на „народния съд“ бива прекратена, но разправата продължава чрез обикновените съдилища, като много офицери биват осъдени на различни срокове затвор, а някои дори са осъдени на смърт по скалъпени обвинения, отново с мантрата „груби фашистки прояви“. (то същата мантра се повтаря и днес, в Украйна). А тези, които оцеляват от съдебните преследвания, все пак биват „наказани“ – близо 2000 офицери разбират по унизителен начин, че са били уволнени от армията – от списъци с имената им, отпечатани в органа на комунистическата партия в. „Работническо дело“. Едва доста по-късно им била връчвана заповед за това по служебен път!

Но низките страсти, проявени от новата власт не свършват – българския офицер, възпитан в родолюбие, достойнство и почтеност никога нямаше да възприеме техните нереални, неосъществими и безнравствени идеи и практики, насадени от Съветския съюз и усвоени безропотно от тукашните руски наместници. Затова много от офицерите били пратени в концентрационни лагери или изселвани от местожителствата им и въдворявани в малки градове и села с целите им семейства.

Някои от вас се изненадват от наличието на [концентрационни лагери](#)³⁷⁷, за каквито сме чували в нацистка Германия, в Народната република! Щом ги има [в Съветския съюз \(ГУЛАг\)](#)³⁷⁸, ще ги има и у нас - и то повече от немските!

Първият лагер е създаден на гара Свети Врач (до гр. Сандански) още през януари 1945 г. В следващите години местата за насилствено въдворяване се разпростират на цялата територия на страната, като по-известните са лагерите „Росица“, „Куциян“, „Богданов дол“, „Николаево“, „Ножарево“, „Босна“, „[Бобов дол](#)“³⁷⁹, в който едва не загива Димитър Талев. [Най-известния от всички](#)³⁸⁰ – „[Белене](#)“³⁸¹, неколкократно открива и закриван, до днес чака завършването на мемориала, в памет на жертвите! Забравихме за „[Скравена](#)“³⁸² и „[Слънчев бряг](#)“³⁸³. Последния, по-новото поколение свързва единствено със „Слънчака“ на морето, което предполага да отделим по-голямо внимание на тази част от българската история в отделен материал.

Но да завършим темата за царските офицери в българската армия с един от най-достоините, произхождащ от род, известен на всеки българин: Вазов!

След Девети, целия род Вазови, попада по един или друг начин под ударите на „народната власт“. Народния поет Иван Вазов бива нарочен за „шовинист“ и неговите творби биват подложени на най-голямата ножица на комунистическата цензура.

377

https://bg.wikipedia.org/wiki/Лагери_за_принудителен_труд_в_комунистическа_България

³⁷⁸ <https://ru.wikipedia.org/wiki/ГУЛАГ>

³⁷⁹ <https://bulgarianhistory.org/spasiavane-dimitur-talev/>

³⁸⁰ <https://belene.camp/>

³⁸¹ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Белене_\(лагер\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Белене_(лагер))

³⁸² <https://www.decommunization.org/Articles/Hristov.htm>

³⁸³ [https://bg.wikipedia.org/wiki/Слънчев_бряг_\(лагер\)](https://bg.wikipedia.org/wiki/Слънчев_бряг_(лагер))

Неговият брат д-р Кирил Вазов, (може би за негов късмет) умира преди 1944 г., а синът му – Иван К. Вазов, въпреки, че е бил участник в спасяването на българските евреи през Втората световна война, е разстрелян от Народния съд, защото е бил министър на търговията и промишлеността в правителството на Добри Божилов!

Един от синовете на „патриарха на българската литература“ е [генерал Владимир Вазов](#)³⁸⁴, който ще бъде наречен „Героят от Дойран“. Няма да се спирам на военните подвизи на този прославен български генерал. Той е бил и успешен кмет на София – по негово време е реорганизирана пожарната, изградени са рилският и витошкият водопроводи, разширена е електрификацията, усъвършенстван е градският транспорт. София става една от най-зелените столици в Европа!

Но на бронята на съветските танкове, идва т.нар. „социалистическа революция“ и генерал Владимир Вазов е интерниран от комунистическата власт в ловешкото село Рибарица. Умира в дълбока бедност на 20 май 1945 г., като на неговото скромно погребение в Тетевен е сложен само един дървен кръст с името му! Достойно за национален герой! (То е ясно - що за нация сме!) А после гробището бива разчистено, а костите – изхвърлени! Ние костите на Левски изхвърлихме, че какво остава за Вазов!

Разправата в българското офицерство не приключва през 1944/45, а продължава с години. това четем от „[Отчетен доклад за извършената работа](#)“ от VIII група, отделение „А“ по сектора „БИВШИ ХОРА“ от 1948 г., от който разбираме, че

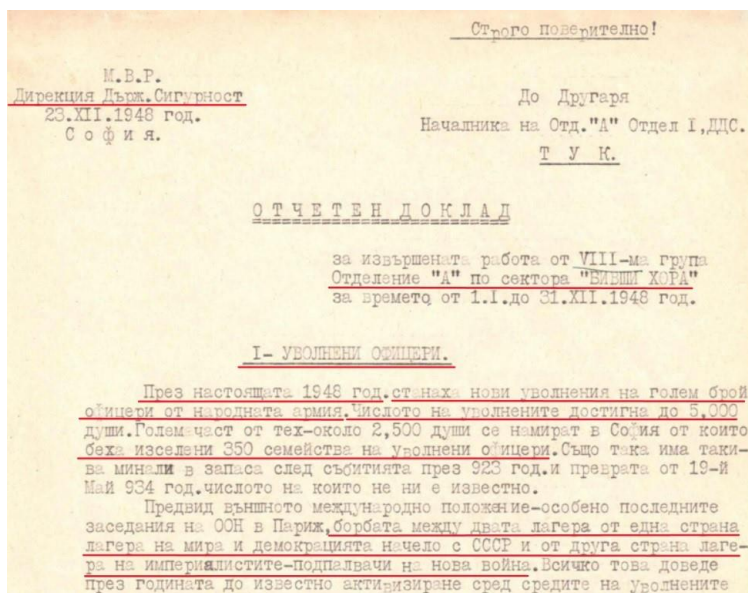
„През настоящата 1948 год. станаха нови уволнения на голем брой офицери от народната армия. Числото на уволнените достигна 5000 души. Голема част от тях – около

³⁸⁴ https://bg.wikipedia.org/wiki/Владимир_Вазов

2500 души се намират в София от които беха изселени 350 семейства на уволнени офицери.³⁸⁵

Но по-куриозен е следващият абзац:

„Предвид външното международно положение – особено последните заседания на ООН в Париж, борбата между двата лагера от една страна лагера на мира и демокрацията, начело с СССР и от друга страна лагера на империалистите – подпалвачи на нова война.“ (ibidem)

Факсимиле от „Отчетен доклад“ по сектор „Бивши хора“ - desehistory.com

А ти, уважаеми Читателю, който вече си в „лагера на империалистите“, моля да не ме критикуваш за неправилния правопис – така е в оригинала! Колкото до „лагера на мира и демокрацията, начело с СССР“, само ще напомня, че за периода

³⁸⁵ http://www.desehistory.com/2012/04/v-01011948-31121948-23121948_16.html

на съществуването си, Съветският съюз е водил 30 войни³⁸⁶! **Тридесет!** А наследничката му – Русия, до 2022 г. – още 15! **Петнадесет!** Включително няколко граждански войни, войни с Китай, Япония, Литва, Финландия, Полша, няколко пъти с Афганистан, в Корея, в Ангола. Потушаване на желанието за независимост в Унгария, Чехословакия, Полша. Да не говорим за Чечня, Грузия, и разбира се – Украйна!

И понеже вече чувам гласове, които ще кажат, че Америка е била агресор (да им напомня да кажат като в онзи виц – „а вие защо биете негрите?“), ще отговоря: уважаеми господа, ако все още не сте разбрали, България не е част от Америка, а от Европейския съюз, където е нашето изконно място (всъщност ти, уважаеми Читателю, който и да си – европеец или азиатец се чувстваш?). И който Европейски съюз е замислен точно за да спрат войните на Стария континент! От създаването си, Европа не е водила войни. А кой е империалист, и кой иска да възстанови една азиатска империя, подобно на Ордата – покажа Историята! А тя не лъже!

Но... обратно към сакралната дата „Девети“

Сигурно помните оня израз: „тази власт с кръв сме я взели и с кръв ще я дадем“ - той е на Кимон Георгиев (Архив на БАН, Стойчо Мошанов „Из спомените ми. Правителството на Александър Цанков“, л. 433).³⁸⁷ И за да не я дадат толкова лесно, трябва да бъдат овладени силовите структури. След толкова много избити или уволнени от армията офицери, „недокомплекът“ в Българската армия трябва да бъде попълнен, разбира се с лоялни на новата власт. А кой може да бъде по-подходящ за целта от наричащите себе си партизани. За целта още в първите месеци след преврата, с две заповеди №116 и №203, стотици партизани за една нощ осъмват произведени в

386

https://ru.wikipedia.org/wiki/Список_войн_и_вооружённых_конфликтов_Росси́и

387 <https://frognews.bg/glasat-na-jabata/glasat/9-iuni-1923--edna-istoriia-nesvoboda-kuklovodi-tipichno-balgarska-koruptsiia>

офицерски чин – точно 687, от които 22 в чин полковник и 8, повтарям осем стават генерали!³⁸⁸ За разлика от царските генерали, изминали дълъг професионален път, много от които участвали в Балканските войни и Първата световна, новите 8 генерали са най-обикновени шумкари, уж воювали срещу „фашизма“, а в същност – срещу собствената си държава и народ!

Един от новопроизведените „офицери“ е и Тодор Живков, който ще управлява България в продължение н 35 години – от 1954 до 1989 г. – вероятно за особени заслуги, още на 11 септември 1944 г. получава военното звание подполковник, въпреки че през времето, в което е служил в армията трудовак с чин редник, а 3 месеца по-късно вече е полковник!

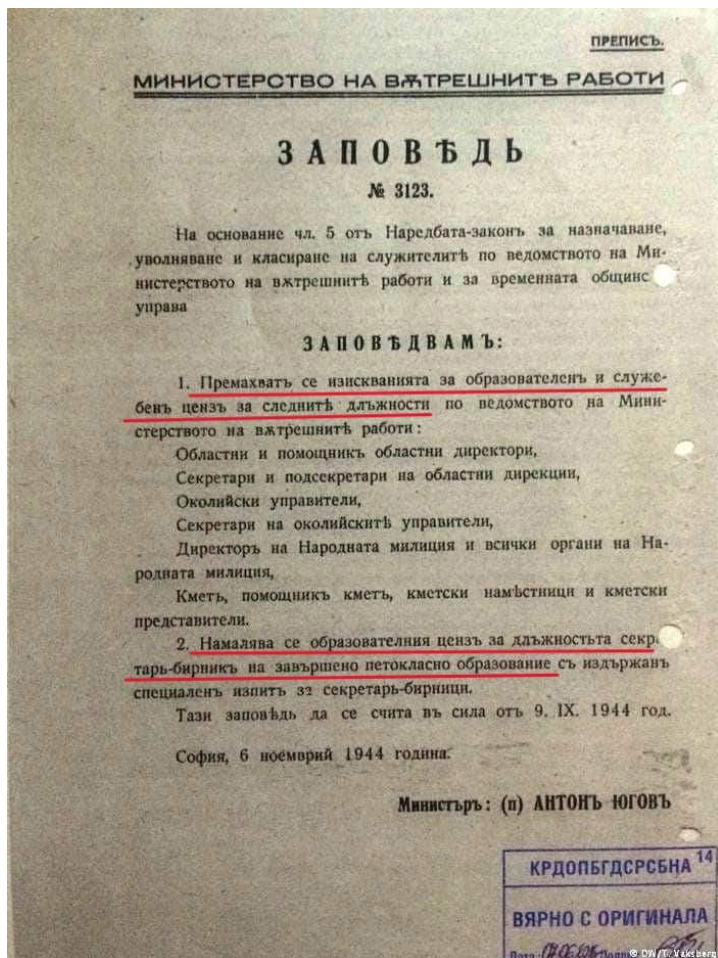
То хора не стигат и в системата на МВР - още в първите часове на новата власт в министерството са уволнени повече от 30 000 души, а доверени хора има, но няма образовани! Около 20% от партизаните са с начално или без никакво формално образование, а други 51% имат само основно образование.³⁸⁹

Вътрешният министър Антон Югов бързо решава проблема. Но не като образова мераклиите за милиционери – не, това не се отдава лесно на всеки! Затова той издава Заповед № 3123/ 6 ноември 1944 г., с която със стара дата – още от 9 септември (защото вече има доста назначени, просто премахва изискванията за образование за заемането на голяма част от високите длъжности в МВР. А за секретар-бирник стига и петокласно образование! Така новата власт де факто узаконява липсата на грамотност и подменя професионалната подготовка с политическа лоялност. Но дори тази наредба не успява да се справи с проблема - през първите две години комунизъм, МВР не успява да запълни нито щата на полицията, вече по съветски

³⁸⁸ <http://www.desehistory.com/2014/08/n-116-203-1944.html>

³⁸⁹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Партизанско_движение_в_България

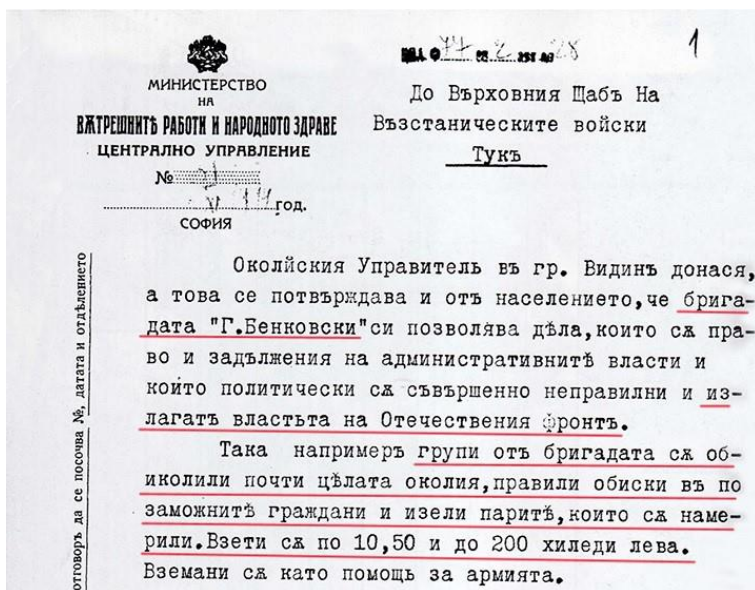
образец преименувана на „милиция“, нито щата на Държавна сигурност.

Междувременно годишните бюджети на правителството предвиждат за тази институция все по-обеман щат, а това насърчава още по-произволния прием на още по-необразовани служители. Един факт - през 1947 година сред „разузнавачите“ на ДС, които са натоварени със задачата да следят най-големия политически противник на комунистическата партия – БЗНС,

има само един човек със завършен 8-и клас (по днешната терминология). Останалите са учили до 6-ти клас, някои дори само до 4-ти.³⁹⁰

А какво правят новоизпечените офицери, разбираме от писмо с дата 4 ноември 1944 г. от Министерството на вътрешните работи и народното здраве (тогава двете са били в една структура) до Върховния щаб на въстаническите войски. Последното звучи достатъчно авторитетно, но всъщност май приютява в себе си обикновени разбойници, защото според Околийския управител на Видин:

„... бригадата „Г. Бенковски“ си позволява дела, които са право и задължения на административните власти и които политически са съвършено неправилни и излагат властта на Отечествения фронт.

³⁹⁰ <https://vestnikiskra.com/politika/kogato-negramotnite-prevzeha-balgariya/>

Така например групи от бригадата са обиколили почти цялата околия, правили обиски в по-заможните граждани и иззели парите, които са намерили. Взети са по 10, 50 и до 200 хиляди лева. Вземани са като помощ за армията.³⁹¹

Два месеца откакто партизаните от бригада „Г. Бенковски“ са слезли от Балкана, станали са офицери, но разбойническото у тях не ги напуска! И „освобождат народа си“, особено по-заможната му част, от пари и ценности! Факсимилето е от Доклад на ЦУ-на МВР до щаба на НОВА, ДАА-ЦДА, Ф.77, оп. 2, а.е. 28, л. 1

...

Жертвите на „Вартоломеевата нощ“ (както от 1572 г. се нарича всяко варварско избиване на невинни хора и политически противници) във Франция са между 5000 и 10 000, А за да разберем колко са у нас, се обръщаме отново към „История на комунизма в България“, където проф. Шарланов пише:

„Ужасите от 8 септември до 17 октомври 1944 г. с право ще влязат в нашата най-нова история като българските Вартоломееви нощи. За 40 дни са избити 26 850 души. Най-кървавите нощи са от 1 до 14 октомври 1944 г., когато са избити 18 хиляди души.“ (стр. 262)

„Съгласно Закона за лицата и Закона за изчезналите военни и граждански лица през време на последните войни и смутове, които са в сила до 1949 г., както и Постановлението на Министерски съвет от ноември 1944г., се изисква да бъдат узаконени безследно изчезналите чрез обявяване на гражданска смърт в „Държавен вестник“. Числото на обявените като безследно изчезнали (политическите убийства) от 8 септември до към края на октомври 1944 г. е 24 890 лица.

На основата на всички посочени дотук източници може със сигурност да се твърди, че избитите без съд и присъда за времето от септември до края на октомври 1944 г. са 26 850

³⁹¹ <http://www.desehistory.com/2014/10/4xi1944.html>

лица. В това число не са включени осъдените на смърт от т.нар. народен съд, загиналите като участници в горянските чети през 1945-1955 г., издадените присъди по политическите процеси в продължение на 45 г., убитите в лагерите и затворите. Така че общото число възлиза на 31 хил. жертви на комунизма, което е около 9 пъти повече от жертвите на политическите репресии преди 9 септември 1944 г. Според данни на Музея на революционното движение в България жертвите на политическите избивания за времето от 1923 до септември 1944 г. са 3246 души³⁹².“ (стр. 265) (Шарланов, История на комунизма в България, т.1, 2009)

И [още източници](#), даващи приблизително същите данни:
„В доклад на министъра на вътрешните работи от 16 ноември 1944 г. се посочва, че към онзи момент са арестувани 28 630 души. В друг отчет до Георги Димитров в Москва, с дата 20 ноември 1944 г., министърът на правосъдието съобщава, че броят на подсъдимите по т. нар. Народния съд е около 10 000 души.

Главният народен обвинител по време на т.нар. „Народен съд“ Георги Петров уверява ЦК на БРП (к), че до излизане на наредбата като „безследно изчезнали“ могат да се считат около 5000 души. През 1991 г. проф. Мито Исусов, историк от БАН, също проучвал темата, посочва цифрата 18 000 убити. Същият брой е изложен и от проф. Георги Марков.

А през февруари 1991 г. министърът на вътрешните работи Христо Данов обявява от трибуната на парламента 25 000 за безследно изчезнали!“³⁹³

...

Накратко - Съветската окупация на България от септември 1944 г. очевидно не е никакво освобождение. Тя е

³⁹² Звезди във вековете. Загинали революционни борци против капитализма и фашизма, 9 юни 1023 – септември 1944 г. С., 1970 – по (Шарланов, История на комунизма в България, т.1, 2009)

³⁹³ <https://desebg.com/chestvania/4883>

причина не само за най-големия „социален инженеринг“, с избиването на хиляди от цвета на нацията, но и тежък политически и морален прелом в най-новата българска история. И разбира се – икономическа катастрофа! Доказателства за това може да се видят и в май единствения филм, посветен на темата в последните години – „[Второто освобождение](#)“³⁹⁴, един от първите коментари за който гласи:

„Народ, който не знае историята си, е обречен да я повтори!“.

Вместо послеслов

В [интервю, проф. Огнян Минчев](#)³⁹⁵ коментира:

„Извън всяко съмнение е, че ролята на Русия в най-новата история на България е с драматично значение. Първо, Русия е тази, която във формата си СССР унищожил българския национален елит. Няма друга страна в Централна и Източна Европа, чийто обществен елит да е унищожен с такава последователност, както в България. И това не е цел, която е за овладяване на политическата власт в тесния смисъл на думата, за комунизация.

Това е имперска цел, защото Съветският съюз носи имперската памет, че след Освобождението българският възрожденски елит успя да се мобилизира и в лицето на Стефан Стамболов, Захари Стоянов и др. да осуети опита на имперска Русия да подчини България. Това беше един добре научен урок, поради което и българският национален елит беше унищожен с такава безмилостна последователност след 9 септември 1944 г.

Не мисля, че след 1989 г. този урок е бил забравен. Колкото и отслабена да е била Русия в позицията си на

³⁹⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=AE6lGVqZkmo>

³⁹⁵ www.desebg.com/iniciativi/2029-2014-10-24-11-59-58

международна сила тя продължи да влиянието си чрез енергийната стратегия и масираната стратегия за корумпиране на новите елити, което на практика не пожали никого, нито с идеологическа разлика, нито с нищо. Корумпирането на новите елити поставя България в хронична зависимост от Русия.“

А Георги Господинов, в своето „Времеубежище“, удостоено с „Букър“ пише:

„Докато помниш, държиш миналото настрана. Като да си запалил огън насред нощна гора. Наоколо са наклекали демони и вълци, зверовете на миналото стесняват кръга, но още не смеят да прекрачат. Alegорията е проста. Докато огънят на паметта гори, ти си господарят. Почне ли да загасва, воят ще се усилва и зверовете ще идват все по-близо. Глутницата на миналото. Колкото по-малко памет, толкова повече минало.

...

Помня, за да държа миналото в миналото...“
(Господинов, 2020)

И аз ще го повторя:

Помня, за да държа Миналото в миналото!

Библиография

- Barker, E. (1976). *British Policy in South-East Europe in the Second World War*. London: The Macmillian Press Ltd.
- Blagg, M. (June 2014 г.). Salvage of the Century, HMS Edinburgh and Her Cargo of Gold. *Alchemist*(74), 11.
- Boll, M. M. (april 1983 г.). U.S. Plans for a Postwar pro-western Bulgaria: A Little-Known Wartime Initiative in Eastern Europe. *Diplomatic History, Vol. 7, Issue 2*, 117-138.
- De Leunay, J. (1970). *Les morts mystérieuses de l'histoire contemporaine*. Paris: Dargaud.
- Eco, U. (22 june 1995 г.). Ur-Fascism. *The New York Review of Books*. Извлечено от <https://www.nybooks.com/articles/1856>
- Frantz, D., & Collins, C. (2003). *Death on the Black Sea, The untold story of the Struma and World War II holocaust at sea*. Harper Collins Publishers.
- Giovanna di Bulgaria. (1964). *Memorie*. Milano: Rizzoli.
- Gosztony, P. (1965). Das Eindringen der Roten Armee in Rumänien und Bulgarien im. *Schweizer Monatshefte*, 904-915.
- Harriman, T. A. (06 януари 1944 г.). *Foreign Relations of the United States: Diplomatic Papers, 1944, General, Volume I, Document 340*. Извлечено от Department of State, Office of the Historian: <https://history.state.gov/historicaldocuments/frus1944v01/d340>
- Nekrich , A. M. (1997). *Pariahs, Partners, Predators: German-Soviet Relations, 1922-1941* . New York : Columbia University Press .

- Rohwer, J. (1965). *Die Versenkung der jüdischen Flüchtlingstransporter*. Bernard & Graefe Verlag für Wehrwesen.
- Sulzberger, C. L. (1966). *The American Heritage - Picture History New History of WW II*. American Heritage Publishing co.
- Weeks, A. L. (2004). *Russia's Life-Saver. Lend-Lease Aid to the U.S.S.R. in World War II*. Lanham: Lexington Books.
- Авторханов, А. (1991). *Загадката около смъртта на Сталин*. София: Интерпринт.
- Агенция Архиви. (24 януари 2013 г.). *Полицейски досиета на известни личности от периода преди 1944*. Извлечено от Цвятко Радойнов - Обвинителен акт по Сл. Дело № 144/1942 Г.: <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-24-20-47-01/393-----144--1942->
- Алексеев, М. А., Колпакиди, А. И., & Кочик, В. Я. (2012). *Энциклопедия военной разведки, 1918-1945 гг.* Москва: Кучково поле.
- Алтънков, Н. (2020). *История на БКП 1919-1989*. София: Факел.
- Ангелов, В. (1993). *Неизвестни страници от миналото*. София: Военноиздателски комплекс "Св. Георги Победоносец".
- Ангелов, В. (2005). *Третата национална катастрофа*. София: Анико.
- Ангелов, В. (2006). *Строго секретно! Документи за дейността на Държавна сигурност 1944-1989*. София: София.
- Балкански, Т. (2008). *Партизанския терор и вартоломеевите ноци в Пазарджишкото краище*. София: ИК "Знак'94".
- Бережков, В. (1992). *Как я стал переводчиком Сталина*. Москва: Издательский дом ДЭМ.
- Биков, Т. (30 декември 2018 г.). *Първият български партизанин Иван Козарев застрелян по погрешка от свои*. Извлечено от retro.bg: https://retro.bg/minalo/prviyat-blgarski-partizanin-ivan-kozarev-zastrelyan-po-pogreshka-ot-svoi_21679.html

- Биярски, Ц. (24 април 2010 г.). *Още един път за Септемврийското въстание от 1923 г.* Извлечено от Сите Българи Заедно: https://sitebulgarizaedno.com/index.php?option=com_content&view=article&id=816:im&catid=29:2010-04-24-09-14-13&Itemid=61
- Биярски, Ц., & Гезенко, И. (2006). *Дипломатически документи по участието на България във Втората световна война.* София: ИК "Синева".
- Бичев, П. (2006). *Надвечерието на атентата. Велики четвъртък 1925 г.* София: Анико.
- Богданов, П., & Христов, Х. (2021). *Червеният терор без маска.* София: Сиела.
- Боздуганов, Г. (16 април 2015 г.). *ГРУ проговаря: Нестерович - Ибрахим е главният организатор на кървавия атентат в „Св. Неделя“.* Извлечено от faktor.bg: <https://faktor.bg/bg/articles/politika/na-vseki-kilometar/-gru-progovarya-nesterovich-ibrahim-e-glavniyat-organizator-na-karvaviya-atentat-v-sv-nedelya-43211>
- Бол, М. (1999). *Студената война на Балканите. Американската външна политика и възникването на комунистическа България 1943 – 1947.* София: Фондация Българска наука и култура.
- Бретхолц, В. (1994). *Видях сгромолясването им.* София: Изд. "Бъдеще", изд. "Тилия".
- Быстрова, И. (2019). *Ленд-лиз для СССР: экономика, техника, люди (1941-1945 гг.).* Москва: Кучково поле.
- Валев, Б. Л. (1976). *Советско-болгарские отношения и связи: Док. и материалы в 2 т. Т. I. Ноябрь 1917-сентябрь 1944.* Москва: Наука.
- Везенков, А. (2014). *9 септември 1944 г.* София: Сиела.
- Винаров, И. (1980). *Бойци на тихия фронт.* София: Партиздат.
- Войнов, Г. (2006). *Геноцидът и холокостът над българите.* София: Аратеб.

- Вълканов, В. (2009). Деветосептемврийският военно-политически преврат от 1944 година (65 години от събитието). *Исторически преглед*, 3-4, 85-122. Извлечено от http://www.ipr.ihist.bas.bg/editions/IPr_2009_3-4.pdf
- Галчин, П. (2002). *сп. Македонски преглед - "Македонски литературен кръжок (1938-1941 г.)"*. Извлечено от [promacedonia.org](http://www.promacedonia.org): <http://www.promacedonia.org/pg/index.html>
- Георгиев, М. (1993). *Третият разстрел*. София: Литературен форум, ВИК "Св. Георги Победоносец".
- Георгиев, Н. (2005). Мисията на Стойчо. Мошанов през август 1944, опит за нов прочит. *Международна политика*, 87-120. Извлечено от <http://ip.swu.bg/mod/data/view.php?id=1&rid=464>
- Голованов, А. (2008). *Дальняя бомбардировочная... Воспоминания Главного маршала авиации. 1941–1945*. Москва: Центрполиграф.
- Горчева, Д. (2015). Зловещият план не бе осъществен докрай. 90 години от чудовищния атентат в "Света Неделя" през 1925 година. *Списание „Българи“*, 30-33.
- Горчева, Д. (16 април 2016 г.). *Кървавият Велики четвъртък и платените червени терористи*. Извлечено от [mediapool.bg](https://www.mediapool.bg/karvaviyat-veliki-chetvartak-i-platenite-cherveni-teroristi-news248113.html): <https://www.mediapool.bg/karvaviyat-veliki-chetvartak-i-platenite-cherveni-teroristi-news248113.html>
- Горчева, Д. (2019). *Зловещият план не бе осъществен докрай*. Извлечено от dialog-bg.info - списание "Диалог": <http://dialog-bg.info/Istoria/1925.htm>
- Горчева, Д. (06 февруари 2021 г.). *Комунистите са единствените, които през ноември 1940-та искат България да влезе в Тристранния пакт*. Извлечено от debati.bg: <https://debati.bg/komunisti/>
- Господинов, Г. (2020). *Времеубежище*. Пловдив: Жанет 45.
- Громыко, А. А., Ковалев, А., & Севостьянов, П. П. (1985). *Дипломатический словарь. Т. 2*. Москва: Изд. "Наука".

- Груев, С. (1991). *Корона от тръни*. София: Български писател, Списание "Летописи".
- Данов, В. (09 септ. 2023 г.). *Изтребват цвета на българското войнство*. Извлечено от Съюз на офицерите от резерва "Атлантик": https://www.atlantic-bg.org/files/9.09.1944_officers.pdf
- Диенко, А. (2002). *Разведка и контрразведка в лицах. Энциклопедический словарь российских спецслужб*. Москва: Русский мир.
- Диунов, М. (01 юни 2021 г.). *Как американцы создали главные заводы СССР*. Извлечено от Взгляд - Деловая газета: <https://vz.ru/society/2021/6/1/1101590.html>
- Документы внешней политики СССР. Т. XXIV. 22 июня 1941 г. - 1 января 1942 г.* (2000). Москва.
- Долапчиев, Н. (2020). *България: превръщането в сателит (анализ на историческите събития от 1944 до 1953 г.). В защита на Негово Височество княза*. София: Нов български университет.
- Държавна Агенция "Архиви". (21 януари 2013 г.). *Полицейски досиета на известни личности от периода преди 1944 г.* Извлечено от Документи по дело No 585 от 1942 г.: <https://policefiles.archives.bg/dosieta/2013-01-21-13-41-03/461-----585--1942->
- Жуков, Г. (1969). *Воспоминания и размышления*. Москва: Издательство Агентства печати Новости.
- Зенькович, Н. А. (1997). *Маршалы и генсеки*. Смоленск: Русич.
- Знеполски, И. (2008). *Българският комунизъм. Социокултурни черти и властова траектория*. София: Сиела.
- Иванова, О. (2019). *Червено знаме, бодлива тел. Свидетелства за трагедията в Русия*. София: Рива.
- Издателство на БКП. (1952). *Материали по история на Българската комунистическа партия. в помощ на изучаващите историята на БКП*. София: Издателство на Българската комунистическа партия.

- Институт по история на БКП. (1973). *История на Българската комунистическа партия. Кратък очерк*. София: Издателство на БКП.
- Институт по история на БКП. (1975). *История на БКП. Кратък очерк*. София: Партиздат.
- Йоцов, Й. (2011). *И дяволът се кръстеше*. Шумен: Славчо Николов и сие.
- Калинова, Е., & Баева, И. (2002). *Българските преходи 1939-2002*. София: Парадигма.
- Кожемякин, М. (09 февруари 2023 г.). *Трагедия у устья Босфора 24.02.1942, или была ли роковая ошибка Щ-213?*
Извлечено от http://samlib.ru/m/mihail_kozhemjakin/struma.shtml
- Колектив. (2005). *Архивите говорят № 36 - Коминтернът и България (март 1919-септември 1944г.) - Том 1*. София: ГУ на архивите при МС / Държавна агенция „Архиви“.
- Колпакиди, А. (2004). *Энциклопедия военной разведки России*. Москва: ВЗОИ, Астрель, АСТ.
- Колпакиди, А., & Прохоров, Д. (2004). *КГБ. Приказано ликвидировать. Спецоперации советских спецслужб 1918-1941*. Москва: Яуза; Эксмо,.
- Колпакиди, А., & Север, А. (2012). *Спецназ ГРУ: самая полная энциклопедия*. Москва: Эксмо.
- Лебедев, И. П. (1991). Авиационный ленд-лиз. *Военно-исторический журнал*, бр.2, 27-29.
- Лурье, В. М., & Кочик, В. Я. (2003). *ГРУ: дела и люди*. Москва: ИД "Нева" - ОЛМА-ПРЕСС.
- Любенова, Н. (2015). *Стряма - Вторият Батак - 1944 г.* Пловдив: Макрос.
- Маринов, И. (1968). Пет дни в правителството на К. Муравиев. *Исторически преглед*, кн. 3, 90.
- Марков, Г. (1990). *Задочни репортажи за България*. София: Профиздат.
- Марков, Г. (1991). *Нови задочни репортажи за България. Когато часовниците са спрели*. София: П. К. Яворов.

- Марков, Д. (2012). *Свидетелствам под клетва*. София: Ренесе.
- Мешкова, П., & Шарланов, Д. (1994). *Българската гилотина. Тайните механизми на Народния съд*. София: Агенция Демокрация.
- МИД СССР. (1884). *Советско-американские отношения во время Великой Отечественной войны, 1941-1945, т.2*. Москва: Издательство политической литературы.
- Министерство иностранных дел Российской федерации. (1992). *Документы внешней политики СССР т. XXII. 1939. в 2 кн. Кн. 2*. Москва: Международные отношения.
- Мозер, Ч. (1992). *Д-р Г. М. Димитров*. София: Университетско Издателство "Св. Климент Охридски".
- Музей на революционното движение в България. (1972). *Звезди във вековете*. София: Издателство на БКП.
- Мутафчиева, В. (2000). *Бивалици, Книга първа*. София: ИК "Анубис".
- Мутафчиева, В., & Иванова, М. (2005). *Историята, населена с хора*. София: Гутенберг.
- Неврокопски, Д. (11 април 2022 г.). *Докога САЩ ще спасяват Русия - особеностите на руската неблагодарност*. Извлечено от faktor.bg: <https://faktor.bg/bg/articles/dokoga-sasht-shte-spasyavat-rusiya-osobenostite-na-ruskata-neblagodarnost-chetiri-patiza-105-godini-no-blagodarnost-nyama>
- Недев, Н. (2007). *Три държавни преврата или Кимон Георгиев и неговото време*. София. София: Сиела, 2007.
- Недялков, А. (1969). *Военната организация на БКП 1920-1923*. София: Държавно военно издателство.
- Недялков, П., & Цонев, П. (2011). *История на село Крушево*. Севлиево.
- Ненов, Д. (10 юни 2012 г.). *Прочит на историята: Тристранният пакт и българските комунисти*. Извлечено от dnevnik.bg: https://www.dnevnik.bg/analizi/2012/06/10/1842976_prochit_na_istoriiaat_tristranniiat_pakt_i_bulgarskite/

- Николов, Т. (21 октомври 2021 г.). *Тайните на дипломата*. Извлечено от kultura.bg: <https://kultura.bg/web/тайната-на-дипломата/>
- Николов, Т. (03 ноември 2022 г.). *Игрите с Вапцаров*. Извлечено от kultura.bg: <https://kultura.bg/web/игрите-с-вапцаров/>
- Овадия, Д. (1992). *Леваневски*. София: Издателска къща "Христо Ботев".
- Оруел, Д. (1989). *"1984"*. София: Профиздат.
- Петров, Л. (2001). *България и Турция 1940-1941г.: Конфронтация или добросъседство в сянката на световния конфликт. в Историкът гражданин и учен. Сборник в чест на академик Илчо Димитров*. София: УИ "Св. Климент Охридски".
- Попов, Й. (1931). *Моите спомени от септемврийските събития 23.IX-28.IX. 1923 год., станали в гр. Фердинанд и околията*. Фердинанд: Печатница Наука.
- Примаков, Е. М., Кирпиченско, В. А., & Лебедев, С. Н. (2003). *История российской внешней разведки: Очерки: В 6 томах*. Москва: Международные Отношения.
- Рабичев, Л. (2010). *Война все спешет*. Москва: Центрполиграф.
- Радева, В. (13 февруари 2024 г.). „Истински антифашисти“ в страна, в която е нямало фашизъм? Извлечено от faktor.bg: <https://faktor.bg/bg/articles/mneniya-lachenitsarvuli-istinski-antifashisti-v-strana-v-koyato-e-nyamalo-fashizam-1>
- Рачев, С. (1998). *Чърчил, България и Балканите 1939-1945*. София: Самиздат.
- сборник. (1992). *България – своенравният съюзник на Третия райх. Сборник документи*. София: ВИК "Свети Георги Победоносец".
- Сматракалев, М. (1993). *Македонскиот литературен кружок*. Скопие: Мисла М.
- Соколов, М. (2011). *АвтоНашествие на СССР. Трофейные и лендлизовские автомобили*. Москва: Яуза; Эксмо.

- Спасов, И. Д. (01 декември 2007 г.). *Българин е специален агент на Сталин, Молотов и Берия*. Извлечено от [duma.bg: http://old.duma.bg/2007/1207/011207/iskam/isk-5.html](http://old.duma.bg/2007/1207/011207/iskam/isk-5.html)
- Стефанов, О. (23 септ. 2021 г.). *frognews.bg*. Извлечено от Разбулване на тайните: ГРУ и Коминтерна „вдигат“ въстанието през 1923 г., загиват много невинни: <https://frognews.bg/kultura/art-jungla/razbulvane-tainite-gru-kominterna-vdigat-vastanieto-prez-1923-zagivat-mnogogo-nevinni.html>
- Суворов, В. (1996). *Ледоразбивачът*. София: Факел Експрес.
- Судоплатов, П. (1998). *Спецоперации. Лубянка и Кремль 1930 - 1950 годы*. Москва: ОЛМА-ПРЕСС.
- Тахов, Р. (2015). *Големите парламентарни циркове. Хроника на скандалите в Народното събрание*. София: Литус.
- Тодоров, А. (28 март 2021 г.). *Съветският шпионаж и терористична дейност в България в периода 1919-1944 гг.* Извлечено от [zonanews.bg: https://zonanews.bg/dokumentite-i-arhivi/savetskiyat-shpionazh-i-teroristichna-deynost-v-balgariya-v-perioda-1919-1944-gg](https://zonanews.bg/dokumentite-i-arhivi/savetskiyat-shpionazh-i-teroristichna-deynost-v-balgariya-v-perioda-1919-1944-gg)
- Тошкова, В. (1975). *България и Третият райх (1941-1944)*. София: Наука и Изкуство.
- Трубников, В.И. - гл. ред. (2014). *История российской внешней разведки: Очерки: В 6 т., т. IV*. Москва: Международные отношения.
- Федулов, С. В., & Лосик, А. В. (2017). Такие виды вооружения... дали возможность не только решать ряд боевых задач, но и создавать образцы этих видов вооружения». Деятельность Отдела внешних заказов Наркомата Военно-морского флота СССР в годы Великой Отечественной войны. *Военно-исторический журнал*, бр. 3, 23-27.
- Феклисов, А. (1994). *За океаном и на острове. Записки разведчика*. Москва: ДЭМ.

- Фельштинский, Ю. (2011). *СССР - Германия. 1939-1941. Секретные документы*. Москва: Эксмо.
- Филов, Б. (1990). *Дневник*. София: Отечествен фронт.
- Фосколо, М. (2013). *Георги Димитров. Една критическа биография*. София: Просвета.
- Фосколо, Ф. (20 юни 2012 г.). *Потулено послание на Георги Димитров*. Извлечено от svobodata.com: <http://www.svobodata.com/page.php?pid=9496&>
- Христов, Х. (10 септември 2021 г.). *Как „революционната“ стихия на 9-ти септември отприщи хиляди убийства без съд и присъда*. Извлечено от <https://desebg.com:https://desebg.com/chestvania/4883>
- Христофоров, В. (2011). *Тайны дипломатии Третьего рейха 1944-1955. Документы*. Москва: Международный Фонд "Демократия".
- Цанев, С. (2008). *Български хроники, т.3*. Пловдив: Жанет 45.
- Царица Йоанна. (1991). *Спомени*. София: УИ "Св. Климент Охридски".
- Цветанов, Б. (20 август 2014 г.). *Агент от НКВД оглавява военното ни разузнаване*. Извлечено от [desant.net:https://www.desant.net/show-news/31013/](https://www.desant.net/show-news/31013/)
- Цветков, Ж. (1992). *Атанас Буров. Живот за България*. София: БАН.
- ЦК на БКП. (1989). *За поименното политическо реабилитиране на българските политически емигранти, репресирани в СССР*. София: Издателство на ЦК на БКП.
- Чакалов, Г., & Чакалов, Г. (2007). *Такива бяхме*. София: Ротари клуб София-Средец, Ротари клуб Каварна.
- Шайков, Н. (2019). *Пътят*. София: Топ Прес.
- Шарланов, Д. (1997). *Тиранията: Жертви и палачи*. София: ИК "Стрелец".
- Шарланов, Д. (2009). *История на комунизма в България, т.1*. София: Сиела.

- Шерстнева, Е. В. (2021). В памяти такая скрыта мощь. *Проблемы социальной гигиены, здравоохранения и истории медицины, том 29, №6, 1619-1623.*
- Янев, И. (2006). *Външната политика на България през Втората световна война в българската историческа литература 1938-1944 г.* София: Литернет.
- Янчев, В. (2023). Как мислим Септември '23? Разговор с Веселин Янчев. *Култура, бр.7 (3000), септември 2023.* Извлечено от [kultura.bg](https://kultura.bg/article/1485-kak-mislim-septemvri-%E2%80%9923-razgovor-s-veselin-yanchev): <https://kultura.bg/article/1485-kak-mislim-septemvri-%E2%80%9923-razgovor-s-veselin-yanchev>

Проект „Третото Освобождение“

Защо това заглавие?

Откъде-накъде „Трето освобождение“? От кого?

Защото Историята показва, че зад първото „освобождение“ на България, се крие просто амбицията на Руската империя за реванш за загубената 20 години по-рано, война! И стъпка към заветната цел – Проливите!

Защото следващата война на Русия през 1916 г, този път срещу България, щеше да мине под мотото „освобождение на България от немското влияние“, визирайки Фердинанд!

Защото терористичните актове на Съветска Русия през периода 1923 – 1944 г., се извършваха с аргумента за „освобождение“ от „фашисткия режим на Цанков“ !

Защото митът за „освобождението от монархо-фашизма“ на 9 септември 1944 г., всъщност ни „освободи“ от самите нас - от министри, депутати, държавни служители, банкери, от голяма част от интелигенцията, от предприемачите, от частната собственост на голяма част от българските граждани, като ни натрапи един човеконенавистен режим, под прякото управление на Москва!

Защото ако не се освободим от зависимостите, които ни водят към Евразия, разбирай – Азия на монголската орда, никога няма да бъдем свободни хора!

Това е Проект за „Освобождение“ от мита за „Двойното освобождение“!

„И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32)

ISBN 978-619-92977-2-8

Цена:

Разпространява се безплатно